

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOPHIE
KINSELLA

Düğün
Gecesi

Ne ters gidebilir ki...

Berpol

ARTEMİS

AB/421

ABG/187

AÇ/304

A/55

DÜĞÜN GEÇESİ

SOPHIE KINSELLA

Orijinal Adı: *Wedding Night*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Bige Turan

Türkçe Düzenleme: Yeliz Uslu

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Murat Yıldırım

1. Basım: Aralık 2013

ISBN: 978 - 605 - 142 - 378 - 4

Sertifika No: 10905

Sophie Kinsella © 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretane Sokak No. 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: [212] 513 34 20-21 Faks: [212] 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Ciftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No. 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: [212] 674 97 23 Faks: [212] 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: [212] 511 53 03 Faks: [212] 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

SOPHIE KINSELLA

Düğün Gecesi

Ne ters gidebilir ki...

ÖNSÖZ

Arthur

Gençler! Aceleleri, endişeleri hiç bitmez. Her sorunun cevabı şıp diye verilsin isterler. *Hemen*. Zavallı, çilekeş şeyler; beni nasıl da yorarlar.

Geri dönmeyin. Hep böyle derim onlara. *Aman geri dönmeyin.*

Gençlik, bıraktığınız yerde kalır, öyle de kalmalıdır. Hayat yolculuğunda yanınıza almaya değer her şeyi zaten almışsınızdır.

Yirmi yıldır dilimde tüy bitti ama dinleyen kim? Hiç! Alın işte, biri daha geliyor.

Nefes nefese, kan ter içinde kalmış, tepeye ulaşmak üzere. Otuzlarının sonlarında galiba. Masmavi gökyüzünün altında çok yakışıklı. Politikacıya benziyor. Bunda ciddi miyim? Yok, belki de bir film yıldızıdır. Eski günlerden hatırımda kalmamış yüzü. Hoş, bu bir şey ifade etmez ya

neyse. Zaten bugünlerde kendi yüzümü bile aynada zor tanıyorum. Bu adam da etrafı güzelce bir tarıyor, en sevdiğim zeytin ağacının altına sandalyemi çekmiş otururken beni tepeden ırnağa süzüyor.

"Arthur siz misiniz?" diyor çabucak.

"Aynen."

Kaşla göz arasında alıcı gözüyle bakıyorum. Hâli vakti yerinde birine benziyor. Şu pahalı logolu polo yaka tişörtlerden giymiş. Muhtemelen iki viski atar.

"Bir içki içersin kesin," diyorum nazikçe.

Sohbeti erkenden bara getirmek her zaman işe yarar. Deneyim konuşuyor.

"İçki almayayım, sağ ol," diyor. "Ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

İster istemez esnemek geliyor içimden. Hiç şaşırtıcı değil. Ne olduğunu öğrenmek istiyormuş. Orta yaş krizinin eşliğinde bir başka bankacı, gençlik yıllarında etkilediği yere geri dönmüş. Olay yerine. *Bırak olduğu yerde kalsın*, diye cevap vermek isterim. Problemlerle dolu, yetişkin yaşantısına geri dön çünkü sorunlarını burada çözmeyeceksin.

Ama desem de inanmaz ki. Hiçbir şeye inanmaz böylere.

"Sevgili yavrum," diyorum kibarca. "Sen artık büyüdün. İşte bu oldu."

"Hane," diyor sabırsızca ve terli alnını ovuşturuyor. "Anlamadınız. Ben buraya bir şey için geldim. Beni dinleyin." Birkaç adım atarak yaklaşıyor. Güneşi arkasına almış; göz dolduran bir cüsse ve yakışıklı yüzünde maksadına

ulaşma hevesi... "Bir şey için geldim buraya," diye tekrarlıyor. "Karışmayacaktım... Ama elimde değil. Bunu yapmak zorundayım. *Tam olarak* neler olup bittiğini öğrenmek zorundayım."

Lottie

Yirmi gün önce

Richard'a bir nişan yüzüğü aldım. Acaba hata mı ettim?

Yani gerçekten hiç *kız şeyi* değil. Sade bir alyans, üstünde minicik bir taş var. Satıcı ikna etti bunu almam için. Richard pırlantayı beğenmezse değiştirebilir.

Ya da hiç takmayabilir. Baş ucuna koyar, kutusunda saklar ya da öyle bir şey yapar.

Ya da ben hemen götürüp iade edebilirim ve bu konuda hiçbir şey söylemem. Aslında her saniye şu yüzük konusunda özgüvenimi kaybediyorum ama hiçbir şeyinin olmayacağını düşününce de kendimi kötü hissediyorum. Erkekler evlenme teklifinde bir şey kazanmıyor çünkü. Her şeyi ayarlamak zorundalar, diz çökmek zorundalar, soruyu patlatmak *ve* yüzük satın almak zorundalar. Ya biz ne yapmak zorundayız? Evet dememiz yeter.

Ya da hayır.

Acaba evlilik tekliflerinin yüzde kaçını ever'le, yüzde kaçını hayır'la sona eriyorum, merak ediyorum. Bu düşüncemi Richard'la paylaşmak için otomatikman ağzımı açıyorum, sonra hemen kapatıyorum. *Gerçek.*

"Efendim?"

Richard kafasını kaldırıp bakıyor.

"Hiç" Otuz iki diş gülüyorum. "Sadece... menü çok iyiymiş!"

Acaba yüzüğü aldı mı diye merak ediyorum. Almış ya da almamış olması benim için fark etmez. Almışsa acayip romantik. Öte yandan eğer almamışsa da birlikte seçmek acayip romantik.

Her iki şekilde de kazanıyorum.

Suyumu yudumlayıp Richard'a sevgi dolu bir şekilde gülümsüyorum. Nehre bakan bir masada, köşede oturuyorum. Savoy'dan biraz ileride, Strand üzerinde yeni açılan bir restorandayız. Her taraf siyah beyaz mermer, vintage avizeler ve uçuk gri kadife sandalyeler... Çok şık ama gösterişli değil. Öğle yemeğinde evlenme teklif etmek için biçilmiş kaftan.

Çok abartılı olmayan, gelin-olma-hazırlığındaki-kız stili bir beyaz gömlek var üstümde. Çiçekli bir etek giydim ve sonradan nişanımızı mühürlemeye karar vermemiz ihtimaline karşı da jartiyer taktım. Daha önce hiç jartiyer takmamıştım. Ama zaten daha önce hiç evlenme teklifi de almadım.

Ooo, belki de Savoy Hotel'de oda ayırtmıştı.

Yok. Richard öyle savurgan bir tip değil. Hiçbir zaman böyle mantıksız, ölçsüz bir jest yapmaz. Güzel bir yemeğe

götürür, evet; ama abartı pahalı bir otelde oda tutmaz. Ben de buna saygı duyuyorum.

Richard gergin görünüyor. Gömleğinin manşetleriyle oynuyor, cep telefonunu kontrol edip duruyor ve bardağındaki suyu çalkalıyor. Onu izlediğimi fark edince o da gülümsüyor.

"Eee."

"Eee."

Adeta şifreli bir dille konuşuyoruz, gerçek meselenin etrafından dolaşıyoruz. Peçetemi elimde burup sandalyemini hafifçe öne çekiyorum. Şu bekleme olayı dayanılmaz. Hemen halledip kurtulsa ya?

Yok, halledip kurtulsun demek istemedim. Tabii ki öyle demek istemedim. Aşî değil ya bu. Şey... Eh, ne denir? Bir başlangıç. Bir ilk adım. İkimiz birlikte harika bir maceraya baş koyacağız. Çünkü hayata bir ekip olarak katılmak istiyoruz. Çünkü bu yolculuğu paylaşmak isteyeceğimiz başka birini hayal edemiyoruz. Çünkü onu seviyorum ve o da beni seviyor.

Şimdiden gözlerim doldu. Acayip duygulandım. Richard'ın ne yapacağını keşfettiğimden beri günlerdir böyleyim.

Richard da amma ağır. Yani güzel, sevimli bir şekilde tabii. Ağırbaşlı, açıksözlü, hedef odaklı biridir. Oyunlar oynamaz (çok şükür). Aynı zamanda damdan düşer gibi kocaman sürprizler de patlatmaz. Doğum günümde mesela birkaç ay öncesinden sürpriz bir seyahat düzenlediğinin sinyalini vermişti ve iki gecelik çantamı hazırlamıştım.

Gerçi sonunda şaşırın gene ben oldum çünkü tahmin ettiğim gibi bir hafta sonu kaçamağına gitmedik. Doğum günümün olduğu haftanın ortasında kuryeyle ofise Stroud'a bir tren bileti gönderdi. Meğer benden gizli patronumla konuşmuş ve işten iki gün izin alıp uzun hafta sonu ayarlamış. Stroud'da treninden indiğimde bir arabayı beni alıp muhareme bir Cotswold kulübesine götürdü. Richard ateşi yakmış, koyun postunun üstünde beni bekliyordu. (Mmm. Şu kadarını söyleyeyim, harlı alevlerin önünde seks, gelmiş geçmiş en şahane şey. O aptal kıvılcımın sıçrayıp bacağıma yaktığını saymazsak. Ama onu boş verin. Ufacık bir ayrıntı.)

Yani Richard'ın bu defa verdiği ipuçları da yine pek öyle üstü kapalı değildi. Daha ziyade devasa işaretlerdi; yolun ortasına konmuş bir tabela: *Çok yakında sana evlenme teklifi edeceğim.*

Önce bu randevuyu ayarladı, adına da "özel bir öğle yemeği" dedi. Ardından bana sorması gereken "büyük bir soru" olduğunu belirtti ve hafifçe göz kırptı (tabii ben tamamen anlamazdan geldim). Derken onun soyadını, Finch'i seviyor muyum diye şakalar yapmaya başladı. (Aslına bakarsanız çok seviyorum. Lottie Graveney olmayı özlemeyecek değilim ama Bayan Lottie Finch olmaya da hiç itirazım yok.)

Keşke lafı biraz dolandırırsaydı da bana daha büyük bir sürpriz olsaydı diyorum. Ancak en azından manikür yaptırmayı ihmal etmeyecek kadar hazırlıklıyım.

"Eee, Lottie, karar verdin mi?" Richard yüzünde o tatlı gülümsemesiyle kafasını kaldırıp bana bakıyor ve midem

takla atıyor. Bir an için aşırı kurnaz takıldığını ve *bu sorunun* asıl teklifi olduğunu sanıyorum.

"İmmmm..." Afalladığımı saklamak için başımı öne eğiyorum.

Tabii ki cevabım evet olacak. Hem de kocaman, coşkulu bir evet. Bu noktaya geldiğimize inanamıyorum. Evlilik. Yani evlilik işte! Richard'la geçirdiğimiz üç yılda evlilik, bağlanmak ve buna bağlı her tür mevzudan (çocuk, ev, koltuk, saksı çiçekleri) özellikle uzak durdum. Richard'ın dairesinde birlikte yaşıyoruz sayılır ama benim evim de duruyor. Resmen bir çiftiz ama Noel'de ayrı ayrı kendi ailemizin evine gidiyoruz. Hâlâ o noktadayız kısacası.

Bir yılın ardından uyumlu olduğumuzu anlamıştım. Onu çok sevdiğimi biliyordum. Onun en iyi hâlini de (sürpriz doğum günü seyahati ve yanlışlıkla arabayla ayağının üstünden geçtiğimde bana bağırmadığı zaman), en kötü hâlini de (navigasyon bozuk olmasına rağmen Norfolk'a kadar ısrarla kimseye yol sormaması ve altı saat yollarda süründüğümüz zaman) gördüm. Ve yine de onunla olmak istedim. Onu *kaptım*. Richard hiç öyle görgüsüz tiplerden değildir. Ölçülü ve dikkatlidir. Bazen sizi dinlemiyor sanırsınız. Sonra birden öyle bir silkinip kendine gelir ki başından beri cin gibi kulak kesildiğini anlarsınız. Âdeta ağacın altında kestiren, her an ava hazır bir aslan gibidir. Bense daha ziyade oradan oraya seken bir ceylana benziyorum. Birbirimizi tamamlıyoruz. Doğa kanunu.

(Besin-zinciri bağlamında değil tabii. Mecazen söyledim.)

Uzun lafın kısıtı, bir yılın sonunda, onun benim için doğru erkek olduğunu anlamıştım. Fakat aynı zamanda yanlış bir adım atarsam ne olacağını da biliyordum. Tecrübeyle sabit, "evlilik" kelimesi bir tür enzim. Bir ilişkide her türlü tepkimeye yol açabiliyor. En çok da ayrılık tepkisine.

Mesela ilk uzun ilişkim Jamie'yle olanlara bakalım. Dört yıl boyunca mutlu mesut geçinip gidiyorduk ve bir gün, öylesine, annemle babamın da bizimle aynı yaştalarken (yirmi altı ve yirmi üç) evlendiğini söylemiş bulundum. Olan oldu. Bir imacık. Hemen arkasından Jamie dellendi ve biraz ara vermemiz gerektiğini söyledi. Neye ara verecektik ki? Neyse, anlaşılın ara vermek zorunda olduğu durum, "evlilik" kelimesini bir kez daha duyma riskinin olmasıydı. Bu öylesine majör bir endişeydi ki benimle bir daha yüze gelemedi. Olur ya belki ağzım kendi kendine oynayıp o kelimeyi oluşturabilir korkusuyla.

"Ara" sona ermeden, o çoktan kızıl saçlı bir kızla birlikteydi bile. Önemli değildi çünkü ben de Seamus'la tanışmıştım. O seksiy, yayvan İrlanda aksanlı Seamus. Ve onunla neyin yanlış gittiğini *bilmiyorum* bile. Bir yıl kadar birbirimize hastaydık. Çılgınlar gibi sabaha kadar seks yapmayan, başka-hiçbir-şey-gözümüzde-değil tarzı bir hastalıklı. Derken bir de baktık her gece kavga ediyoruz. Toksikti yani. Yer gök "Biz nereye gidiyoruz?" ve "Bu ilişkidenden beklentimiz ne?" konuşmaları ve zirveleriyle doldu ve ikimiz de yıprandık. Bir yıl daha ite kaka tökezledik. Geri dönüp düşününce o yıl hayatımda büyük, kapkara bir boşluk.

Arkasından Julian geldi. O da iki yıl sürdü ama hiçbir zaman *alevlenmedi*. Sanki bir ilişkinin iskeleti gibiydi. Blay ilaç Sanayi'ye yeni girmiştim ve ülkenin dört bir köşesine seyahat edip duruyordum. O da çalıştığı muhasebe şirketinde ortak olmaya çalışıyordu. Adamakıllı bir ayrılma gerçekleştiğinden bile emin değilim. Koptuk işte. Arada bir arkadaşça buluşuyoruz ve ikimiz de hâlâ nerede hata yaptığımızdan emin değiliz. Hatta bir keresinde beni yemeğe davet etti -geçen yıl mıydı neydi- ve ona artık başka birisiyle birlikte olduğumu ve mutlu olduğumu söylemek zorunda kaldım. Bahsettiğim kişi Richard'dı. Gerçekten sevdiğim adam. Şu anda karşımda oturan, (belki de) cebinde bir yüzük saklayan adam.

Richard diğer erkek arkadaşlarımdan kesinlikle daha yakışıklı. (Taraftız olamam tabii ama bence taş gibi.) Medya analisti olarak çalışıyor. İş çok yoğun olduğu hâlde işle yatıp kalkan biri değil. Julian kadar zengin olmasa da kimin umurunda. Enerjik ve komik biri. Bir kahkaha patlatır ve hangi modda olursam olayım moralim yükselir. Ona papatyalardan zincir yaptığım piknikten beri bana "Papatyam," diyor. Başkalarına sinirlenip çıkışabilir ama sorun değil. Kimse mükemmel olamaz. Geri dönüp ilişkimize şöyle bir bakınca Seamus'taki gibi bir kara leke ya da Julian'daki gibi bir kopukluk görmüyorum; müzikli bir video çekimi görüyorum. Masmavi gökyüzüyle ve gülümsemelerle dolu bir montaj. Mutlu anlarla, samimiyetle, kahkahayla dolu.

Şimdiyse filmimizin en can alıcı noktasına yaklaşıyoruz. Dizlerinin üstüne çöktüğü, derin bir nefes alıp...

Ay, onun adına ben gerildim. Her şeyin çok güzel gitmesini istiyorum. Çocuklarımıza, bana evlenme teklif ettiği gün babalarına bir kez daha âşık olduğumu anlatmak istiyorum.

Çocuklarımız. Evimiz. Hayatımız.

Zihnimde bu resimleri evirip çeviriyorum ve müthiş bir hafifleme hissediyorum. Otuz üç yaşındayım, buna hazırım. Yetişkin yaşıntım boyunca bu konudan hep uzak durdum. Arkadaşlarım da aynı benim gibi. Âdeta bu alanın etrafına bir olay yeri inceleme bandı çekilmiş: GİRİLMEZ. Oraya adımınızı atmamalısınız. Eğer o alana adım atarsanız ilişkiye bir uğursuzluk gelir ve erkek arkadaşınız sizi kapının önüne koyuverir.

Fakat benim durumumda artık uğursuzluk gelecek diye bir şey yok. Aramızda bir nehir gibi *akan* aşkı ve sevgiyi hissedebiliyorum. Richard'ın ellerini tutmak istiyorum. Onu kollarımla sarmak istiyorum. O kadar, o kadar harika bir adam ki. Çok şanslıyım. Kırk yıl sonra, ikimiz de kırışıp saçlarımız beyazladığında Strand'da el ele yürüyeceğiz, bugünü hatırlayıp birbirimizi bulduğumuz için Tanni'ya şükredeceğiz. Yabancılarla dolup taştan şu koca dünyada birbirimize rastlama ihtimalimiz ne kadardı ki? Aşk çok rastlantısal. Çok rastlantısal. Hakikaten bir mucize.

Aman Tanrım, gözlerim yaşıyor...

"Lottie?" Richard gözlerimin sulandığını fark etti. "Hey, Papatyam. İyi misin? Ne oldu?"

Diğer erkek arkadaşlarımla olduğumdan çok daha dürist davrandım Richard'a her zaman, buna rağmen şu

Düğün Çerçesi

anda aklımdan geçen düşünceleri olduğu gibi aşıkâr etmem pek akıllıca olmaz. Ablam Fliss'e göre, benim zihnim Hollywood 'Tecnicolor' şeklinde çalışıyormuş ve etrafımdaki insanların fonda çalan keman sesini duyamayacağını hep unutupmuşum.

"Affedersin!" Gözlerimin kenarlarını siliyorum. "Yok bir şey. Keşke gitmek zorunda olmasaydın."

Richard yarın sabah iş gereği San Fransisco'ya gidiyor. Üç aylığına. Onu çok özleyeceğim. Gerçi düğünümüzü planlamam gerektiğini düşünmek dikkatimi dağıtıyor. Olsun!

"Hayatım, ağlama. Dayanamıyorum." Uzanıp ellerimi tutuyor. "Her gün Skype'tan konuşuruz."

"Biliyorum." Ellerini sıkıyorum. "Hazırım."

"Ama ofisteysem, söylediklerini diğer insanların da duyacağını aklımdan çıkarmamanda fayda var. Patronum dâhil."

Gözlerindeki incecik bir ışık şaka yaptığını belli ediyor. En son seyahatinde Skype üzerinden konuştuğumuzda ona ruh hastası patronunu nasıl idare edeceği hakkında tavsiyeler veriyordum ve Richard'ın açık plan bir ofiste çalıştığını, patronunun her an yandan geçebileceğini unuttuğum. (Neyse ki öyle bir şey olmamıştı.)

"Hatırlatma için teşekkürler." İfadesiz bir suratla omuz silkiyorum.

"Ayrıca seni görebilirler de. O yüzden çıplak olmak istemeyebilirsin."

"Çıplak olmam ki zaten," diye onaylıyorum. "Belki şeffaf sütyen ve külot. Basit bir şey."

Richard sırtıp ellerimi sıkı sıkı tutuyor. "Seni seviyorum." Sesi alçak, yumuşak ve eriyor sanki. Bunu söyleyişini duymaktan asla, asla bıkmam.

"Ben de."

"Aslına bakarsan, Lottie..." Boğazını temizliyor. "Sana sormak istediğim bir şey var."

İçim patlayıp etrafa saçılacak gibi. Yüzümde büyük bir beklenti ve heyecan, beynim bin bir türlü düşünceyle savruluyor. *Aman Tanrım, işte geliyor... Tüm hayatım bu andan itibaren değişiyor... Odaklan, Lottie, bu anın tadını çıkar... Kabretsin! Bacağıma ne oldu?*

Dehşet içinde eğilip bacağıma bakıyorum.

Şu jartiyeri icat eden var ya, büyük bir yalancıymış. Cehennemde cayıp cayıp yanacak çünkü çoraplardan biri hiç de yukarıda durmuyor. Dizimin etrafına indi ve baldırından aşağı sallanan, güya "tutturucu" bir lastik parçası var. İlgrenç bir görüntü.

Bu hâlde evlenme teklifi alamam. Hayatımın geri kalanı boyunca geri dönüp bakarken şöyle düşüneyim: *Çok romantik bir andı. Bir de çorabımın azizliğine uğramasaydım...*

"Affedersin, Richard." Lafını kesiyorum. "Bir saniye."

Çakırmadan eğilip çorabı yukarı çekiyorum ama incecik kumaş elimde parçalanıyor. Harika. Şimdi bacağıma bir lastik parçası ve naylon şeritler süslüyor. Jartiyer yüzünden evlenme teklifimin mahvolmasına inanamıyorum. Sokağa çorapsız çıkmalıydım.

"Her şey yolunda mı?" Masanın altından çıktığımda Richard biraz şaşırılmış görünüyor.

Düğün Gecesi

"Tuvalete gitmem lazım," diye mırıldanıyorum. "Affedersin, çok affedersin. Bir anlığına durdur tuşuna basabilir miyiz? Bir saniye için?"

"İyi misin?"

"İyiyim." Utancımdan pancar rengiyim sadece. "Şu anda ufak bir... giysi talihsizliği yaşıyorum da. Görmeni istemiyorum. Öbür yana bakabilir misin?"

Richard söz dinlercesine kafasını başka tarafa çeviriyor. Sandalyemi geri itip hızlı hızlı yürüyorum, öğle yemeği yiyen insanların bakışlarına aldırmamaya çalışıyorum. Kapatmaya çalışmak anlamsız. Bacağımda lastik sallanıyor işte.

Kadınlar tuvaletinin kapısını dan diye açıyorum, ayakkabımı ve gerçek çorabı hemen ayağımdan fırlatıyorum, sonra da kalbim yerinden fırlayacakmış gibi aynada kendime bakıyorum. Evlilik teklifimi durdurduğuma inanamıyorum.

Adeta zaman akıyor. Sanki bir bilimkurgu filmindeyiz ve Richard olduğu yerde, eli havada donmuş bekliyor ve benim de onunla evlenmek isteyip istemediğimi düşünmek için sonsuz vaktim var.

Ki öyle bir zamana hiç ihtiyacım yok elbette çünkü cevap belli: Evet.

Boncuklu taç takmış, sarışın bir kız elinde rujuyla dönüp bana bakıyor. Sanırım hareketsiz hâlde, elimde bir ayakkabı ve çorapla durduğum için biraz garip görünüyorum.

"Çöp şurada." Kafasıyla işaret ediyor. "İyi misin?"

"Evet. İyiyim, sağ ol." Birden şu anın hayati önemini onunla paylaşmak geliyor içimden. "Erkek arkadaşım bana evlenme teklifinin tam ortasında!"

"Nasıl yanı?" Aynaya bakan tüm kadınlar birden bana dönüyor.

"Ne demek *tam ortasında?*" diye soruyor zayıf, kızıl saçlı bir kız gözlerini kısarak. "Ne dedi? *Benimle ev..?*"

"Tam lafa başlamıştı ki o sırada bir çorap krizi yaşadım." Elimdeki parçayı sallıyorum. "O yüzden durdur tuşuna bastık."

"Durdur tuşu mu?" diyor birisi inanamayarak.

"Eh, yerinde olsam bir an önce masaya dönerdim," diyor kızıl saçlı kız. "Fikrini değiştirmesi için bir saniye bile fırsat vermemelisin."

"Ne kadar heyecanlı!" diyor sarışın kız. "Biz de izleyebilir miyiz? Seni videoya çekebilir miyim?"

"*You Tube*'a koyarız!" diyor arkadaşı. "*Flashmob* gösterisi filan tutmuş mu?"

"Sanmıyorum, kızlar."

"Nasıl çalışıyor bu?"

Metalik gri saçlı bir kadın otoriter bir edayla konuşmamızı bölüyor. Otomatik sıvı sabun aletinın altında sinirli sinirli ellerini sallıyor. "Ne diye böyle şeyler icat ederler? Bir kalıp sabun koysalar ne olur?"

"Bak Dee teyze, şöyle," diyor kızıl saçlı kız yatıştırıcı bir sesle. "Ellerini çok yukarıda tutuyorsun."

Diğer ayakkabımla çorabımı da çıkarıyorum ve hazır gelmişken çıplak bacaklarıma losyon sürmeye başlıyorum. *Çok romantik bir andı ama bacaklarım diken dikendi*, diye düşünmek istemiyorum geriye dönüp hatırladığımda. Sonra telefonumu çıkarıyorum. Fliss'e mesaj atmazsam çatlarım. Hemen yazıyorum:

Yugum. Çerçesi.

Richard sonunda bekleneni yapıyor!!!

Bir saniye sonra cevap geliyor:

Sakın evlenme teklifinin orta yerinde bana mesaj atlığını söyleme!!!

Tuvaletteyim. Bir saniyeliğine geldim.

Ç heyecanlı!!! Harika bir çiftsiniz. Benim için de Richard'ı öp. Xxx

*

Tamam! Hadi konuşuruz xxx

"Hangisi seninki?" diyor sarışın kız, telefonumu kaldırdığım sırada. "Bir bakacağım!" Kadınlar tuvaletinden çıkıyor, bir saniyede geri dönüyor. "Aaa, gördüm. Köşedeki esmer adam? Çok yakışıklı. Hey, rimelin bulaşmış." Bana makyaj silici kalem uzatıyor. "Hemen düzeltmek ister misin?"

"Teşekkürler." Kıza dostça gülümsüyorum ve gözlerimin altında oluşan incecik siyah çizgileri silmeye başlıyorum. Dalgalı kahverengi saçlarımı topus yapmışım. Büyük an için açıp omuzlarıma salsam mı diye düşünüyorum.

Yok ya. Çok sıradan. Onun yerine yanlardan iki tutam çıkarıp yüzüme düşürüyorum ve bu arada her şeyi bir bir değerlendiriyorum. Ruj: Güzel bir mercan rengi. Far: Gözlerimin mavisini ortaya çıkaran bir simli gri. Allık: Tazelemeye gerek yok, nasılsa sevinçten kıpkırmızı olacağım.

"Keşke benim erkek arkadaşım da evlenme teklif etse," diyor siyahlar giymiş, uzun saçlı bir kız beni özlemle izleyerek. "İşin sırtı ne?"

"Bilmem," diye cevap veriyorum, keşke daha fazla yarımla olabilsem diye düşünerek. "Herhâlde bir süredir birlikteyiz diye. Uyumlu olduğumuzu biliyoruz, birbirimizi seviyoruz."

"Ama erkek arkadaşım da ben de öyleyiz! Birlikte yaşıyoruz, seks harika, her şey çok güzel."

"Ona baskı yapma sakın," diyor sarışın kız bilgece.

"Yılda bir filan lafını ediyorum işte." Uzun saçlı kız çok sefil hâlde. "Bir acayip oluyor ve hemen konuyu kapatıyoruz. Ne yapmam gerekiyor? Evden çıkayım mı? Altı yıl oldu."

"Altı yıl mı?" Yaşlı kadın ellerini kurularken durup dönüyor. "Senin sorunun ne?"

Uzun saçlı kız kızıyor.

"Bende bir sorun yok," diyor. "Özel bir konuşmaydı."

"Ya, amma özel." Yaşlı kadın şöyle bir tuvaletin içini gösteriyor. "Herkes seni dinliyor."

"Dee teyzel" Kızıl saçlı kız utanıyor. "Şşş!"

"Sakın beni susturma, Amy!" Yaşlı kadın, uzun saçlı kızı tepeden tırnağa süzüyor. "Erkekler vahşi ormandaki hayvanlara benzer. Avlarını buldukları anda öldürür ve uykuya geçerler. Eh, sen ona avını tepside sunmuşsun, değil mi?"

"O kadar basit değil," diyor kız kederle.

"Benim zamanında erkekler seks yapmak istediği için evlenirdi. Bu gayet iyi bir motivasyondur!" Yaşlı kadını gevrek bir kahkaha atıyor. "Şimdi siz kızlar erkeklerle

yatıp kalkıyor, birlikte yaşıyorsunuz, *ondan sonra da* nişan yüzüğü bekliyorsunuz. Daha çok beklersiniz! Her şey tersine dönmüş." Çantasını alıyor. "Hadi yürü, Amy! Ne bekliyorsun?"

Amy hepimize özür diler gibi çaresiz bir bakış atarak teyzesiyle birlikte kadınlar tuvaletinden çıkıyor. Kaşlarımız kalkık, bakışıyoruz. Ne çatlak kadın ama.

"Merak etme," diye güven verircesine uzun saçlı kızın kolunu sıkıyorum. "Eminim senin için de işler yoluna girecek." Neşemi her yana saçmak istiyorum. Dünyadaki herkesin, Richard ve benim sahip olduğumuz şansa sahip olmasını istiyorum: Mükemmel kişiyi bulmak ve bunu bilmek.

"Evet." Kız kendini toplamak için gözle görülür bir çaba sarf ediyor. "Umalım da öyle olsun. Eh, size birlikte çok mutlu bir ömür dilerim."

"Teşekkürler!" Düzeltme kalemini sarışın kıza geri veriyorum. "İşte! Bana şans dile!"

Kadınlar tuvaletinden çıktığımda kalabalık restoranı inceliyorum. İşte, yeniden oynat tuşuna bastım. Richard karşımda, tam bıraktığım yerde oturmaya devam ediyor. Telefonuna bile bakmıyor. O da tıpkı benim gibi bu ana odaklanmış olmalı. Hayatımızın en özel anı.

"Kusura bakma." Sandalyeme yavaşça oturuyorum ve ona en sevgi dolu, en alıcı gülümseyişimi çakıyorum. "Nerede kalmıştık?"

Richard da bana gülümsüyor ama coşkusunu biraz kaybettğini söyleyebilirim. Kısa bir giriş konuşmasına ihtiyacı olabilir.

"Çok özel bir gün bugün," diyorum teşvik edencesine.
"Sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle." Başını sallıyor.

"Burası harika bir yer." Etrafımızı gösteriyorum. "Tam...
büyük konuşmaları yapmak için biçilmiş kaftan."

Ellerimi gayet sıradan bir şekilde masanın üstüne koyu-
yorum ve tam da istediğim gibi Richard ellerimi avcunun
içine alıyor. Derin bir nefes çekip kaşlarını çatıyor.

"Yeri gelmişken, Lottie, sana sormak istediğim bir şey
var."

Göz göze geliyoruz ve gözlerinin kenarları hafifçe kırışı-
yor. "Sana muazzam bir sürpriz olmayacak ama..."

Aman Tanrım, Tanrım, işte geliyor...

"Evet?" Sesim kuş ciklemesi gibi.

"Biraz daha eklemek alır mısınız?"

Richard şaşırıyor ve ben de aniden kafamı çeviriyorum.
Garsonun teki öyle çabuk yanımızda bitmiş ki ikimiz de onu
fark etmemişiz. Ne olduğunu anlayamadan Richard elimi
bırakıyor, esmer ekmekten bahsetmeye başlıyor. Sinirimden
bütün seperi kafasına atasım geliyor. Şu garson neler olduğu-
nu tahmin edemedi mi yani? Evlilik teklifinin eli kulağında
olduğu durumlara karşı eğitilmiyor mu bunlar?

Richard'ın yolundan saptığını hissedebiliyorum.
Aptal, salak garson. Erkek arkadaşımın büyük anını ne
hakla bozar?

"Evet," diyorum garson gider gitmez, cesaret verircesi-
ne. "Bir şey soruyordun?"

"Şey. Evet." Bana odaklanıp derin bir nefes alıyor.
Ardından yüzü tekrar şekil değiştiriyor. Şaşkınlıkla arkamı

dönüyorum... Ah, bu sefer de başka bir sıçtığımin garsonu
dibimizde. Eh, haksızlık etmeyeyim, bir restorandan da bu
beklenir.

Yemek siparişi veriyoruz (ne seçtiğimin farkında bile
değilim) ve garson yok oluyor. Ama her an bir yenisi tü-
reyebilir. Richard'ın hâline çok üzülüyorum. Bu koşullar
altında nasıl teklif edecek? Erkekler nasıl başarıyor bunu?

İster istemez sırtıyıyorum.

"Senin günün değil."

"Pek sayılmaz."

"Şimdi de şarap garsonu uğrar," diye belirtiyorum.

"Burası Picadilly Circus'a döndü." Üzüntüyle gözleri-
ni deviriyor ve içim eriyor. Bu işte birlikteyiz. Ne zaman
teklif ettiği kimin umurunda? Önceden kurgulanmış,
mükemmel bir sahne olup olmaması kimin umurunda?
"Şampanya söyleyelim mi?" diye ekliyor.

Bilmiş bir tebessüm çakıyorum, elimde değil. "Sence de
bu biraz fazla... erkenci olmaz mı?"

"Eh, orası tartışılır." Kaşlarını kaldırıyor. "Sen söyle."

Altmetin o kadar bariz ki, kahkahalarla güleyim mi,
boynuna mı sarılayım bilemiyorum.

"Eh, bu durumda..." Ağzı sulandıran bir an boyunca du-
ruyorum, o anı uzatıp bekliyorum. "Evet. Cevabım evet."

Richard'ın alın kasları gevşiyor, yüzündeki gerginlik
dağılıyor. Gerçekten hayır diyeceğimi mi düşündü? Ne
kadar iyi niyetli. Melek gibi bir adam. Aman Tanrım.
Evleniyoruz!

"Tüm kalbimle, Richard, evet," diye altını çizerek ek-
liyorum ve sesim titriyor. "Bunun benim için ne kadar

önemli olduğunu bilemezsin. Yani... ne diyeceğimi bilemiyorum."

Parmakları benim parmaklarımı sıkıyor ve sanki aramızda özel bir şifre var. Her şeyi açık ve net, üstüne basa basa söylemek zorunda olan diğer çiftlere acıyorum. Bizim sahip olduğumuz bağ onlarda yok.

Bir an için çıt çıkartmıyoruz. Etrafımızı saran mutluluk bulutunu görebiliyorum. O bulutun sonsuza dek orada kalmasını istiyorum. Geleceğimizi görebiliyorum: Evimizi boyamamız, bebek arabamızı itişimiz, minik yavrularımızla Noel ağacımızı süsleyişimiz... Onun annesiyle babası Noel tatilinde gelip bizde kalmak isteyebilir ve bu hiç sorun olmaz çünkü onları seviyorum. Hatta haberi duyurur duyurmaz, ilk yapacağım iş Sussex'te oturan annesini ziyaret etmek olacak. Düğün hazırlıklarına seve seve yardım eder. Benim kendi annem hayatta değil zaten.

Ne kadar çok olasılık var. Ne kadar çok plan var. Birlikte yaşayacağımız upuzun, şahane bir yaşam.

"Eee?" diye soruyorum parmaklarını okşayarak. "Memnun musun? Mutlu musun?"

"Daha mutlu olamazdım." Elini sarıyor.

"Uzun zamandır hayalini kuruyordum." Büyük bir mutlulukla iç geçiriyorum. "Ama hiç düşünmemiştim... İnsan bilemiyor ki. Tıpkı şey gibi... Nasıl olurdu? Nasıl bir duygu olurdu?"

"Ne demek istediğini anlıyorum." Başıyla onaylıyor.

"Bu salonu hiç unutmayacağım. Şu anda bana bakışını hiç unutmayacağım." Elini daha da sıkıyorum.

"Ben de," diyor Richard sadece.

Richard'ın en sevdiğim yanı, yandan bir bakış ya da başını hafifçe yana kırmak gibi basit bir harekete böylesine derin anlamlar yükleyebiliyor olması. Fazla konuşmasına gerek yok çünkü ben onu okuyabiliyorum.

Restoranın diğer köşesinden o uzun saçlı kızın bizi settiği dikkatimi çekiyor ve ona gülümsüyorum. (Zafer kazanmış gibi değil ama. Çünkü bu duyarsızlık olurdu. Alçakgönüllü, müteşekkir bir tebessüm.)

"Şarap alır mısınız? Matmazel?" Şarap garsonuna otuz iki dişimle sırtıyorum.

"Sanırım şampanyaya ihtiyacımız var."

"Kesinlikle." Bana gülümsüyor. "Restoranımızın şampanyası mı? Özel kutlamalar için çok iyi bir *Ruinart*'ımız da var?"

"Sanırım *Ruinart*." Sevincimizi paylaşmazsam çatlarım. "Çok özel bir gün bugün! Az önce nişanlandık!"

"Matmazel!" Garsonun yüzü değişiyor, gülümsüyor. "*Kutlarım!* Tebrikler, beyefendi." İkimiz de Richard'a dönüyoruz ancak ne şaşırtıcıdır ki bu anın büyüsü onu sarmamış gibi. Bana hayaletmişim gibi bakıyor. Neden böyle ruh görmüşe döndü? Sorun ne?

"Ne..." Sesi boğuk çıkıyor. "Nasıl yani?"

Neden bu kadar üzüldüğünü birden çıkarıyorum. Tabii ya. Sazan gibi atladım, hevesini kırdım, her şey mahvoldu.

"Richard, üzgünüm. İlk önce annenle babana mı haber vermek isterdin?" Elini sıkıyorum. "Çok iyi anlıyorum. Başka kimseye söylemeyeceğiz, söz veriyorum."

"Neyi söylemeyeceğiz?" Gözleri yuvalarından fırlamış. "Lottie, biz nişanlanmadık."

"Ama..." Emin olamayarak bakıyorum. "Az önce evlenme teklif ettin. Ben de evet dedim ya."

"Hayır, etmedim!" Elini hızla çekiyor.

Tamam, birimiz kafayı sıyırdı şu anda. Garson çaktırmadan ortadan kayboldu ve ekmek sepetiyle yeniden yaklaşan garsonu da hızla savuşturduğunu gördüm.

"Lottie, kusura bakma ama neden bahsettiğini bilmiyorum." Richard ellerini saçında gezdiriyor. "Ben ne evlilikten ne de nişanlanmaktan söz ettim."

"Ama... Ama onu kastettin! Şampanya sipariş etmeyi sordun ya; *sen söyle*, diye ve ben de *bütün kalbimle evet*, dedim. Gizliydi! Çok güzeldi!"

Uzun uzun suratına bakıyorum, evet demesi için yanıp tutuşuyorum, benim gibi hissetmesini istiyorum. Ama yalnızca afallamış bir surat var karşımda ve dehşete düşüyorum.

"Yani... onu demek istemedin mi?" Boğazım kuruyor, konuşamıyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum. "Evlenme teklifini kastetmedin mi?"

"Lottie, sana evlenme teklif *etmedim*!" diyor boğuk bir sesle. "Nokta!"

Bu kadar yüksek sesle bağırarak zorunda mıydı? Her tarafta millet meraklı meraklı kafasını kaldırıyor.

"Tamam! Anladım!" Peçetle burnumu siliyorum. "Bütün restorana duyurmak zorunda değilsin."

Utancın, küçük düşmenin sancısı her yanıma sarmaya başlıyor. Rezil rüsva oldum. Nasıl böyle yanlış anladım ben?

Peki ama evlilik teklif etmiyorsa ne teklif ediyordu bu adam?

"Anlamıyorum." Richard sanki kendi kendine konuşuyor. "Hiç bu konuyu açmadım, şu ana kadar mevzusu geçmedi..."

"Birçok şey söyledin!" Kalbim kırıldı. İsyan edesim geliyor, patlayabilirim. "Bizim için 'özel bir yemek' ayarladığını söyledin."

"Evet, özel!" diye savunmaya geçiyor. "Yarın San Francisco'ya gidiyorum."

"Soyadını seviyor muyum diye sordun! *Senin* soyadını, Richard!"

"Ofiste şakasına anket yapıyorduk!" Richard hayretler içinde kalıyor. Ne diyeceğini bilemiyor sanki. "Laf olsun diyeydi!"

"Sonra bana *büyük bir soru* soracağını söyledin."

"Büyük bir soru demedim." Kafasını hayır anlamında sallıyor. "Bir şey soracağım dedim."

"Ben 'büyük soru' duydum."

Aramıza felaket bir sessizlik çöküyor. Mutluluk bulutu yok oldu. Hollywood Technicolor renkleri, keman sesleri kayboldu. Şarap garsonu becerikli bir hareketle menüye masanın kenarına iştiririp uzaklaşıyor.

"Ne öyleyse?" diyorum sonunda. "Şu orta şiddette önemli soru neymiş?"

Richard kapana kısılmış gibi. "Mühim değil. Unut gitsin."

"Hadi ama söyle!"

"Eh, peki," diyor nihayet. "Sana kartımda biriken mil puanlarımla ne yapmalıyım diye soracaktım. Birlikte bir yolculuk mu ayarlasak diyecektim."

"Mil puan mı?" Elimde değil, patlıyorum. "Ne yani, *mil* puanlarından konuşmak için mi özel bir rezervasyon yaptırıp şampanya sipariş ettin?"

"Hayır! Yani..." Richard yüzünü buruşturuyor. "Lottie, kendimi çok kötü hissediyorum. Hiçbir fikrim yoktu..."

"İyi de az önce nişanlanmaktan bahsediyorduk uzun uzun!" Gözyaşlarının yaklaştığını hissediyorum. "Elini okşuyordum, ne kadar mutlu olduğumu söylüyordum, bu anı ne kadar zamandır ipe çektiğimi anlatıyordum. Sen de bana katılıyordun! Neden bahsediyorum *zannetmiştin*?"

Richard'ın gözleri bir kaçış ararcasına fıldır fıldır restoranda dolaşüyor. "Ben şey sandım... Anlarsın ya. Havadan sudan konuşuyorsun."

"Havadan sudan mı konuşuyordum?" Bakakalıyorum. "O da ne demek?"

Richard çok çaresiz görünüyor.

"Gerçek şu ki bazen senin neden bahsettiğini anlamıyorum," diye itiraf ediyor birden. "O yüzden de zaman zaman... kafamı sallayıp geçiyorum."

Kafa sallayıp geçmek mi?

Larılmış gibi bakıyorum. Ben de aramızda eşsiz, sessiz bir bağ kurduk sanıyordum. Özel şifremiz vardı. Başından beri Richard beni öylesine başıyla onaylıyor muydu yani?

İki garson salatalarımızı önümüze koyuyor ve sohbet havamızda olmadığımızı sezerek hemen geri çekiliyor. Çatalımı alıyorum, tekrar bırakıyorum. Richard ise tabağını fark etmemişe benziyor.

"Sana bir nişan yüzüğü almıştım," diye sessizliği bozuyorum.

"Aman Tanrım." Başını ellerinin arasına koyuyor.

"Önemli değil. Geri veririm."

"Lottie." Acı çekiyor âdeta. "Şu anda bunu... Yani ben yarın gidiyorum. Bu konudan uzaklaşabilir miyiz?"

"Eee, peki *hiç* evlenmek istiyor musun?" Soruyu sorarken içimde derin bir sızı duyuyorum. Bir dakika önce nişanlandığımı sanıyordum. Maraton koşusunu tamamlamıştım. Ellerim havada, ipi göğüslemiştim... Şimdiye başlangıç çizgisine döndüm, ayakkabılarımı bağlıyorum, acaba yarış yapılacak mı diye merak ediyorum.

"Ben... Tanrım, of, Lottie, bilmiyorum." Karmakarışık oldu. "Yani, evet. Herhâlde." Gözleri yine fıldır fıldır. "Belki. Bilirsin işte. Eninde sonunda."

Eh. Daha açık ifade edemezdi. Günün birinde belki bir başkasıyla evlenmeyi planlıyor. Ama benimle değil.

Birdenbire kapkara bir umutsuzluk sarıyor içimi. Tüm kalbimle inanmıştım onun doğru erkek olduğuna. Nasıl bu kadar yanılabilirdim? Artık kendime hiçbir konuda güvenemeyeceğim.

"Tamam." Birkaç saniye eğilip salatama bakıyorum, yapraklarını ve avokado parçalarını, nar tanelerini inceleyorum, kafamı toplamaya çalışıyorum. "Mesele şu ki, Richard, *ben* evlenmek istiyorum. Ben evlilik, çocuk, ev... Ben hepsini istiyorum. Ve seninle istemişim. Ama evlilik iki taraflı bir şey." Duruyorum, zor nefes alıyorum ama duruşumu bozmamaya kararlıyım. "O yüzden şimdiden gerçeği bilmem daha iyi. Bu yüzden teşekkürler."

"Lottie!" Richard panikliyor. "Bekle! Bu bir şeyi değiştirmez..."

"Her şeyi değiştirir. Bekleme listesine yazılamayacak kadar yaşı geçti. Eğer aramızda bu olmayacaksa şimdiden bilip hayatıma devam edeyim daha iyi. Anladın mı?" Gülümsemeye çalışsam da mutluluk kaslarım işlevini yitirdi. "Sana San Francisco'da iyi eğlenceler, levinin yitirdi." Gözyaşlarım kirpiklerime ulaştı. Umarım güzel geçer." İşe geri döneceğim, ya. Hemen burayı terk etmeliyim. Öğleden sonra için rınkı sunumumu kontrol edeceğim. İşin almıştım ama artık bunun bir anlamı kalmadı. Tek tek bütün arkadaşlarıma telefon edip vereceğim bir müjdem yok sonuçta.

Dışarı çıkarken biri kolumu tutuyor. Şok geçirerek döndüğümde karşımda boncuklu taç takmış, sarışın kıızı buluyorum. Bana bakıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor heyecanla. "Sana yüzük verdi mi?"

Sorusu kalbime saplanan bir bıçak gibi. Bana yüzük vermedi ve artık erkek arkadaşım bile değil. Ama bunu itiraf etmekte ölümlüm daha iyi.

"Ashında..." Gururla çenemi kaldırıyorum. "Teklif etti ama kabul etmedim."

"Ah." Elini hızla ağzına götürüyor.

"Ever, öyle." Yandaki masadan bariz bir şekilde kulak kesilmiş olan uzun saçlı kızla göz göze geliyorum. "Hayır dedim."

"Ne, hayır mı dedin?" Kulaklarına inanmadığını anlayınca bağırıp çağırışım geliyor.

"Evet!" Kafa tutarcasına bakıyorum. "Cevabım hayır. Birbirimize uygun değildik aslında, o yüzden de bitirme

kararı aldım. Her ne kadar evlenelim, çocuk yapalım, köpek alalım diye yalvarsa da."

Meraklı gözleri sırtımda hissedebiliyorum ve daha fazla insanla yüzleşmek için arkamı dönüyorum. Herkes kulağını dört açmış, nutku tutulmuş hâlde dinliyor. Bütün restoran mı olaya karıştı ne?

"Ona hayır dedim!" Sıkıntıyla sesimi yükseltiyorum. "Hayır dedim. Hayır!" Richard'a doğru sesleniyorum. Hâlâ masada oturuyor, küçük dilini yutmuş gibi bakıyor. "Üzgünüm, Richard. Biliyorum bana âşıkısın ve şu anda kalbini kırıyorum. Ama cevabım hayır!"

Ve kendimi azıcık daha iyi hissederek restoranı terk ediyorum.

İşe geri döndüğümde masamın üstü yeni yeni post-it notlarla dolmuş. Ben dışarıdayken telefon çok çaldı herhâlde. Masama külçe gibi oturuyorum; uzun, içimi titreten bir nefes çekiyorum. Ardından biri öksürüyor. Stajyerim Kayla minicik ofisimin kapısında dikiliyor. Kayla zaten sürekli kapıda dikilir. Hayatımda gördüğüm en hevesli stajyer. Bana iki yanı dolu bir Noel kartı gönderip "bir rol modeli olarak ne kadar ilham verici olduğumu ve Bristol Üniversitesi'ndeki konuşmamı dinlemese hayatta Blay ilaç Sanayi'ye stajyer olarak başvurmayacağını" yazmıştı. (İtiraf etmeliyim ki iyi bir konuşma yapmıştım. En azından ilaç firmalarının tanıtım konuşmaları baz alındığında.)

"Yemek nasıldı?" Gözleri ıslı ıslı.

Kalbim havası çekilmiş balona benziyor. Neden ona Richard'ın evlenme teklif edeceğini söyledim ki? Kendime

ne kadar da güveniyordum. Kızın heyecanını görmek de beni iyice havaya sokmuştu. On parmağında on marifet bir süper kadın gibi hissetmişim.

"Güzeldi. İyi. Restoran güzeldi." Masamdaki kâğıtları karıştırmaya başlıyorum, sanki hayati bir bilgi arıyorum.

"Eee, nişanlandınız mı?"

Sözleri açık yaraya sıkılan limon etkisi yaratıyor. Hiç mi desturu yok bunun? İnsan patronuna damdan düşer gibi nişanlanıp nişanlanmadığını sorar mı? Hele hele parmağında kocaman taşlı, yepyeni bir yüzük yoksa. Ki şu anda bende yok. Değerlendirmesini yazarken bunları göz önüne alacağım. *Kayla çalışma sınırlarını ayarlamakta güçlük çekebiliyor.*

"Eh."

Zaman kazanmaya çalışarak ceketimi silkeliyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Aslında hayır. Aslında ben vazgeçtim."

"Gerçekten mi?"

Kafası karışıyor.

"Evet." Peş peşe kafa sallıyorum. "Kesinlikle. Düşündüm taşındım, şu anda, kariyerimin geldiği şu noktada, böyle bir hareketin akıllıca olmayacağı sonucuna vardım."

Kayla allak bullak. "Ama... çok uyumluydunuz."

"Eh, bu işler öyle görüldüğü gibi basit değil, Kayla'cım." Kâğıtları daha çok karıştırıyorum.

"Richard yıkılmıştır."

"Oldukça," diyorum duraksayarak. "Hı hı. Dünyası başına yıkıldı. Hatta... ağladı."

İstedğim palavrayı sıkabilirim. Kayla, Richard'ı bir daha hiç görmeyecek. Muhtemelen *ben* de görmeyeceğim.

Bu gerçek, mideme inen bir kurşun gibi beni sarsıyor. Her şey sona erdi. Bitti. Hepsi. Bir daha onunla hiç seks yapamayacağım. Onun yanında uyanmayacağım. Ona bir daha hiç sarılmayacağım. Nedense bu gerçek, diğer hepsinden fazla inlemek istememe sebep oluyor.

"Tanrım, Lottie, ne kadar ilham verici birisin." Kayla'nın gözleri parlıyor. "Bir şeyin kariyerin için yanlış hamle olduğunu bilmek ve bunun karşısında dikilip, hayır, herkesin beklentisine uygun *davranmayacağım*, deme cesaretini gösterebilmek..."

"Aynen." Çaresizce kafa sallıyorum. "Tüm dünya üzerindeki kadınlar adına yaptım bunu."

Çenem titriyor. Bu konuşmayı hemen bitirmeliyim, yoksa stajyerin-önünde-gözyaşlarına-boğulmak gibi çok yanlış bir kariyer hamlesine imza atacağım.

"Eee, önemli mesajlar geldi mi?" Post-it'lere göz atıyorum hiçbirini gerçekten görmeden.

"Steve yarınki sunumu sormak istedi ve Ben diye biri aradı."

"Ben ne?"

"Sadece Ben. Soyadını söylemedi. Sen tanırmışsın."

Kimse kendini "sadece Ben" diye tanıtmaz. Bir kokteylde tanıştığım, yüz­süz öğrencilerden biridir kesin. Hiç havamda değilim.

"Tamam. Şey, şimdi yarınki sunuma çalışayım biraz. Tamam." Meşgul biri gibi dilimi damağıma şaklatıyorum, bilgisayara dönüp kızın çıkmasını bekliyorum. Derin nefes. Çene yukarıda. Devam et. Devam et, devam et, devam et.

Telefon çalıyor ve otomatik bir edayla ahizeyi kaldırıyorum.

"Charlotte Graveney."

"Lottie! Benim!"

Telefonu aynen geri kapatmamak için kendimle savaş veriyorum.

"Ah, merhaba, Fliss." Yurkunuyorum. "Selam."

"Eee, nasılsın?"

Sesindeki neşeli tınıyı duyunca kendime küfürler ediyorum. Restorandan ona mesaj atmak büyük hataydı.

Baskı işte. İğrenç bir baskı. Neden aşk hayatımın sırlarını ablamla paylaşıyorum zaten? Richard'la çıktığımı bile niye söyledim ki? Nerde kaldı tanıştırmak. Evlilik teklifi muhabbeti yapmak.

Bir daha yeni biriyle tanıştırsam *hiç kimseye hiçbir şey anlatmayacağım*. Hiç. Sıfır. Bir evlenelim, on yıl geçsin, üç çocuğumuz olsun, evlilik yeminimizi yenileyelim... Ancak ondan sonra Fliss'e bir mesaj yazıp yavaş yavaş anlatabilirim: *Bil bakalım ne oldu. Yeni biriyle tanıştım! İyi birine benziyor.*

"Ah, iyiyim." Havalı, gerçekçi bir sesle konuşmaya çalışıyorum. "Sen nasılsın?"

"Benden de iyilik. Eee?"

Soruyu havada asılı bırakıyor. Ne demek istediğini çok iyi biliyorum. Demek istediği şu: *Eee, parmağında kocaman bir pırlanta yüzük var mı ve lüks bir otel odasında uzanmış, Bolinger badebini kaldırırken Richard ayak parmaklarını emiyor mu?*

İçimde yepyeni, ham bir acı. Konuşmaya gücüm yok. Buna dayanamam. Ablamın hâlime üzülmelerini kaldıramam. Başka bir konu bul. Ne olursa. Hemen.

"Eee. Neyse." Keyifli ve umursamaz bir tavır takınmaya çalışıyorum. "İşte böyle. Düşündüm de. Aslında... Şu iş-letme mastırına ciddi ciddi başlayabilirim. Biliyorsun, hep yapmak istiyordum. Yani ne bekliyorum ki? Birkbeck'e başvurabilirim. Boş zamanlarım değerlendirsin. Sence nasıl olur?"

Fliss

Aman Tanrım. Ağlamak istiyorum. İşler ters gitmiş. Nasıl oldu, ne oldu bilmiyorum ama bir terslik var.

Lottie ne zaman bir ilişkisi sona erse hemen mastır yapmaktan söz eder. Bu artık Pavlov'un klasik koşullanmasına dönüştü.

"Belki de devam eder, ileride doktora yaparım, neden olmasın?" diyor sesinde incecik bir titremeyle. "Yurtdışında araştırmaya filan giderim?"

Ortalama bir insanı kandırabilir ama ben kül yutmam. Ablasıyım. Lottie yıkılmış durumda.

"Tamam," diyorum. "Evet. Yurtdışında doktora. Güzel bence!"

Ayrıntıları anlat diye bastırmanın ya da ne oldu diye sormanın manası yok. Lottie ayrılık sonrası dönemle başa çıkmada kendince bir süreç izler. Aceleyle getiremezsiniz,

kesinlikle hâline üzülemezsiniz. Ben bunları dersimi ala ala öğrendim.

Seamus'tan ayrıldığı dönem mesela. Elinde bir kutu dondurma ve kan çanağı gibi gözlerle kapıma geldiğinde ona ne olduğunu sorma gaffetine düşmüştüm. Bomba gibi patlamıştı oracıkta. "Tanrım, Fliss! Birisi tarafından terk edilmeden de ablamın evine gelip dondurma yiyemez miyim yani? Belki ablamla takılmak istedim bugün! Belki hayat sevgiliden ibaret değildir. Belki sadece... hayatımı yeniden değerlendirmek istiyorum. Mastır yapmaya karar veriyorum."

Jamie onu terk ettiği zaman da yine büyük hata ederek şöyle demiştim. "Ah, Tanrım, Lottie, yazık sana."

Gözlerimi oydu. "Yazık mı bana? Ne demek yazık sana? Ne yani, Fliss, bir erkeğim olmadığı için bana acıyor musun? Ben de seni *feminist* sanırdım." Tüm acısını benden çıkardı, uzun bir tirat attı, sonunda az kalsın kulak transplantı yaptırmak zorunda kalacaktım.

Sonuç olarak şimdi sesimi çıkarmadan dinliyorum. Ne kadar *uzun* zamandır akademik yanını keşfetmek istediğini, bir sürü insanın ondaki zekâyı takdir etmediğini anlatıyor. Üniversitedeki hocasının ödüllü bir yarışmaya adını yazdığını biliyor muyumşum? (Ever, biliyordum. Jamie'yle ayrılıklarında da anlatmıştı.)

Sonunda susuyor. Nefes almıyorum. Sanırım olayın özüne gireceğim.

"Eee, bu arada Richard ve ben artık birlikte değiliz," diyor umursamaz bir tonla, parmağının ucuna yapışan bir tüyü atarcasına.

"Aaa, öyle mi?" Ben de aynı tonu yakalıyorum. Duyan

da EastEnders dizisinden bahsediyoruz sanır.

"Evet, ayrıldık."

"Anladım."

"Doğru değil."

"Ah. Evet. Çok şey..." Tehlikesiz kelimeleri tükettim.

"Yani bence bu..."

"Evet. Yazık oldu." Duruyor. "Bir bakıma."

"Peki. Yani o..." Yumurta kabuklarını kırmadan yürümek zorundayım. "Yani siz ikiniz..."

Ne bok oldu da bir saat önce evlenme teklifinin ortasından dayken bu noktaya gelindi? Bir sorabilsem.

Olayların Lottie versiyonuna her zaman inanmam. Kardeşim biraz abartabilir. Hayallere kapılır. Görmek istediğini görür. Fakat elimi vicdanıma koyup söyleyebilirim ki bu defa ben de Richard'ın evlenme teklif edeceğine inanmışım.

Şimdiyse nişanlı değil. Artık birlikte bile değil. İşte bu beni gerçekten çok etti. Richard'la tanıştık, hatta bayağı yakındık ve adam iyi birine benziyordu. Bana sorarsanız Lottie'nin gelmiş geçmiş en düzgün erkek arkadaşıydı. (Ki birçok kez, çoğunlukla gece yarısı sarhoşken benim lafımı bitirmeme izin vermeyerek, *ben ne dersem diyeyim* onu sevdiğini ilan etmiştir.) Richard sağlam biri. Başarılı, kibar. Kompleksi değil, takıntıları yok. Yakışıklı ama kendini beğenmiş değil. Ve Lottie'ye âşık. Bu çok önemli. Hatta en önemli bu. Mutlu çiftlerdeki frekans onlarda var. O bağ var. Konuşmaları, şakalaşmaları, yan yana oturuşları... Richard'ın kolu her zaman Lottie'nin omzundadır, onun

saçıyla oynar. Hep aynı yöne bakarlar: Suşi seçiminden Kanada tatiline kadar. Uyumludurlar yani. Bunu görmek kolaydır. En azından benim için.

Düzelتيyorum: Benim için kolaydı. Peki Richard neden göremedi?

Pislik herif, geri zekâlı. Bir partnerde ne bulmayı bekliyordu acaba? Benim kardeşimin nesi eksik? Acaba onu bir seksenlik bir mankenle yaşayacağı romantizmden kopardığını mı sanıyor?

Dertop ettiğim bir kâğıt parçasını hızla çöpe fırlatarak sinirimi boşaltıyorum. Bir saniye sonra da aslında o kâğıda ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Aman be.

Telefon hâlâ sessiz. Lottie'nin üzüntüsü hattın diğer ucundan seziyor. Aman Tanrım, dayanamayacağım. Ne kadar diken üstünde olduğu umurumda değil, daha fazlasını *bilmek* zorundayım. Bir saniye önce evleniyorlardı, bir saniye sonra Lottie'nin aylık sonrası sahnesindeyiz. Arada ne oldu?

"Hani büyük soruyu soracağını söylemiştin?" diyorum elimden geldiğince dikkatlice.

"Evet. Şey. Hikâyesini değiştirdi," diyor umursamazlığını sürdürmeye kararlı bir hâlde. "Soracağı soru büyük değilmiş. Sadece bir soruymuş."

Yüzümü buruşturuyorum. Durum fena. Büyük soru çeşitleri diye bir şey yoktur. Altkümelere bile ayrılmaz.

"Eee, neymiş o soru?"

"Mil puanları hakkındaymış meğer," diyor dümdüz bir sesle.

Mil puanları mı? Ufff. Bunun nasıl ilerlediğini hayal edebiliyorum. Birden Ian Aylward'ın odamın camından

baktığını fark ediyorum. Birtakım el kol hareketleri yapıyor. Ne istediğini biliyorum. Bu akşamki ödül töreninin konuşma metnini istiyor.

"Bitti," diye dudaklarımı oynatıyorum. Kol saatime bakıyorum ve kalp atışlarım bir seviye hızlanıyor. Lottie'yi dinleyip destek olmak, konuşmanın kalanını yazmak ve makyajımı tazelemek için tamı tamına on dakikam var.

Yok, dokuz buçuk dakika.

Gene içim içimi yiyor, Richard'a sinirleniyorum. Madem kardeşimin kalbini kıracaktı, yılın en deli gibi meşgul olduğum gününü seçmek zorunda mıydı? Ekranla konuşma metnini açıyorum hemen ve yazmaya başlıyorum.

Sonuç olarak bu gece burada olan herkese teşekkür etmek istiyorum. Hem ödül kazananlara hem de içinden tırnaklarını yiyenlere. Gözümünden kaçtı sanmayın! (Alkışlar için bekle.)

"Lottie, biliyorsun, bu akşam büyük ödül gecemiz," diyorum vicdan azabı içinde. "Beş dakika sonra çıkmam lazım. Biliyorsun, uğrayabilsem, hemen koşardım."

Üç saniye gecikmeyle, hayatımın hatasını yaptığımı fark ediyorum. Acıma duygumu ifade ettim. Elbette bu anında bana dönüyor.

"Uğramak mı?" diyor tükürür gibi. "Bana uğraman falan gerekmiyor! Ne yani, Richard olayına üzüldüğümü falan mı sanıyorsun? Bütün hayatımın bir erkeğin etrafında döndüğünü mü sanıyorsun? Benim aklımdan bile geçmiyordu. Ben sana mastır planımı anlatmak istedim sadece. Hepsini bu."

"Biliyorum," diye geri alıyorum lafımı. "Elbette öyle."

"Bakalım, belki Amerika'da öğrenci değişim programı vardır. Belki Stanford'a bakarım..."

Konuşmaya devam ediyor, ben de bu esnada tuşlara daha hızlı basıyorum. Bu konuşmayı daha önce altı kez hazırladım. Her yıl, her yıl, hep aynı beylik laflar... Sıralaması değişiyor sadece.

Otel endüstrisi yeniliklere ve ilham vermeye devam ediyor. Sektörümüzde meydana gelen yenilikler ve başarılar dudağımızı uçuklatıyor.

Hayır. İğrenç. Silip yeniden deniyorum.

Eleştirmen takımımızın ve dünya üzerinde takip ettiğimiz ekiplerin başarılarını ve ilerlemelerini dudağımız uçuklayarak izliyoruz.

Evet. "Takip ettiğimiz" demek duruma biraz daha ağırlık kazandırdı. Duyanlar şu bir yılı havuz kenarında son teknoloji havlu ısıtma sistemlerini gösteren, stiletto'lu, yankı tenli PR kızlarıyla değil de kutsal peygamberlerle geçirdik zanneder.

En büyük teşekkürüm de Bradley Rose'a...

Önce Brad'e mi teşekkür ediyorduk? Yoksa Megan'a mı? Yoksa Michael'a mı?

Birisini unutacağım. Kesin. Teşekkür konuşmalarının olmazsa olmazı. Çok önemli birisini unutursunuz, sonra mikrofona son anda uzanıp ona da seslenirsiniz ama artık kimse oralı değildir. Ardından herkes dağıldıktan sonra şahsen onları bulmak zorunda kalır, iğrenç bir yarım saat boyunca uzun uzun teşekkür edersiniz. İkkiniz de gülümseyerek kafa sallarsınız ama karşı tarafın kafasındaki düşünce balonunda yazan cümle değişmez: "Beni unuttun."

Bu ödül töreninde emeği geçen, geçmeyen, benimle çalışan, sizinle çalışan herkese, ailelerinize, tüm dünyadaki yedi milyon insana, Tanrı'ya / Allah'a / diğer tanrılara çok teşekkürler...

"... Aslında bunu olumlu bir şey olarak görüyorum ben. Cidden, Fliss. Hayatımı yeniden ele alma şansı bu benim için, anlarsın ya. Yani buna ihtiyacım vardı."

Dikkatimi tekrar telefona veriyorum. Bir sorun olduğunu reddetmesi Lottie'nin en tipik özelliğidir. Azimli cesareti öylesine içimizi burkar ki gidip ona sarılmak istersiniz.

Ama aynı zamanda da saçınızı başınızı yolasınız gelir. Avazım çıktığı kadar bağlamak istiyorum: *Bırak artık s. krizimin mastır laflarını! Acı çekiyorsun işte, kabul et!*

Çünkü nasıl olduğunu biliyorum. Çok gördüm. Her ayrılığı aynı. Her seferinde tamamen cesur ve olumlu başlar. En ufak bir sorun olduğunu bile kabul etmez. En ufak bir çatırdama olmaksızın günler, haftalar boyu böyle devam eder, yüzündeki gülümseyişi değişmez ve onu tanımayanlar, "Vay be, Lottie ayrılık acısını ne kolay yendi," der.

Ta ki o ertelenmiş tepki ortaya çıkana kadar. Ki muhakkak çıkacaktır. Anlık bir dürtüyle yapılmış, akıllı almaz, tam anlamıyla aptalca ve beş dakikalık mutluluk sunan bir hareketle patlak verir. Her seferinde farklı bir şeydir. Ayak bileğinde dövme, sıra dışı bir saç kesimi, Borough'da ateş pahası bir daire (hemen arkasından iade etmek zorunda kaldı), bir gruba üyelik, mahrem yerine piercing yaptırıp mikrop kapma. En kötüsü buydu.

Hayır, geri alıyorum, tuhaf bir gruba katılması en kötüsüydü. Altı yüz sterlinini aldılar ve Lottie hâlâ aydınlanma-

dan bahsediyordu. Para avcıları! Bence Londra'da dolaşılıyor ve sevgilileri tarafından terk edilenlerin kokusunu alıyorlar.

İşte bu esriklik döneminin ardından Lottie nihayet adamakıllı çatlar. Ondandır da ağlamalar, zırlamalar, işten izin almalar ve "Fliss, niye bana engel olmadın?"lar başlar. Ve "Fliss, bu dövmeden nefret ediyorum!"lar. Ve "Fliss, doktora nasıl gideceğim? Kendimden utanıyorum! Ne yapacağım beeeeeeeennnn?"ler.

Ayrılık sonrası, s.kilmiş beyinle yaptığı bu aktivitelere ben Talihsiz Seçimler adını veriyorum. Annem de hayatıyken bu lafı kullanırdı. Akşam yemeğine gelen bir misafirin giydiği kıro ayakkabılardan babamın sonunda Güney Afrikalı bir güzellik kraliçesini düzme kararına kadar her konuyu kapsardı bu tanım. "Talihsiz bir seçim," diye mırıldanırdı gözlerinde buz gibi bir bakışla ve biz çocukları titrer, neyse ki o talihsiz seçimi yapan *biz* değil diye şükrederdik.

Annemi çok fazla özlemem. Ama bazen Lottie'nin hayatını toparlarken keşke arayıp danışabileceğim bir aile üyesi daha olsaydı derim. Babam sayılmaz. Bir kere Johannesburg'da yaşıyor. İkinci de, konu atlar ya da ona önerilen bir kadch viski değilse, ilgisini çekmez.

Şimdiyse Lottie'nin ücretli iznini kullanarak yazılabileceği programları dinlerken içim sıkılıyor. Bir başka talihsiz seçimin yaklaştığını hissedebiliyorum. Dışarıda, orada duruyor. Sanki elimi gözüme siper etmiş, ufka bakıyorum ve köpekbalığı nereden çıkıp ayağını yakalayacak diye anıyorum.

Keşke küfürler etse, kafamı şişirse ve eşyaları fırlatsa. O zaman rahatlardım. İçindeki delirmiş isyanı atardı bari.

Daniel'la ilk ayrıldığımızda ben mesela iki hafta ana avrat sövdüm. Hoş değildi. Ama en azından bir ucubeler kulübüne katılmadım.

"Lottie..." Başımı ovuşturuyorum. "Biliyorsun, yarın iki haftalık tatile çıkıyorum?"

"Ha, evet."

"İyi olacaksın, değil mi?"

"Tabii ki iyi olacağım."

Kulak gıcırdatan ses tonu geri dönüyor. "Bu akşam evde pizza yiyip güzel bir şarap içeceğim. Zaten ne zamandır yapmak istiyordum."

"Eh, afiyet olsun. Sadece acını başka şeylerle boğma."

Bu da annemin bir diğer lafıdır. Beyaz kalem etek-ceket takım giymiş, yeşil far sürmüş görüntüsü kafamda canlanıyor hemen. "Acılar boğulsun içkiyle, canlarım." Hong Kong'daki evimizin barında oturur, Lottie ile ben İngiltere'den getirilmiş pembe elbiselerimizle onu izlerken martini bardağı avcunda tutardı.

Annem aramızdan ayrıldıktan sonra bir çeşit dini ve-cizeymiş gibi bu lafı söyleyip durduk. Hatta ben bunu bir tür kadeh tokuşturma lafı zannediyordum ve yıllar önce okuldan bir arkadaşım la gittiğim aile yemeğinde "Acılar boğulsun," diye kadehimi kaldırınca arkadaşım şoka girmişti.

Şimdi Lottie'yle aramızda "rezil hâllere düşecek şekilde kendimizi kaybetmek ve içmek" anlamında kullanıyoruz.

"Acıların içkide boğulmasına gerek yok, teşekkürler," diye karşı çıkıyor Lottie alınarak. "Hem ayrıca söyleyene bak, Fliss."

Daniel ile ayrılmamızın ardından vortalarım haddini aşmış olabilir ve bir restoran dolusu insana kafa ütölüyor konuşmalar yapmış olabilirim. Lottie haklı.

"Evet, şey." İç çekiyorum. "Sonra konuşuruz o zaman."

Telefonu bırakıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve beynime on saniye veriyorum. Nihayet yeniden çalışıp odaklanmaya başlıyor. Lottie'nin aşk hayatını bir kenara koymak zorundayım. Ödül törenine konsantre olmalıyım. Konuşmamı tamamlamak zorundayım. Şimdi. Hemen.

Gözlerimi açar açmaz teşekkür edilecek insanları sıralıyorum. On satır alıyor ama olsun, fazlası göz çıkarmaz. lan'a, "Açılış konuşması! Acil!" başlığıyla e-posta atıyorum ve masamdan fırlıyorum.

"Fliss!" Odamdan çıktığım saniye Celia dibimde bitiyor. En önde gelen *freelance* yazarlarımızdan biri ve profesyonel spa eleştirmeni olduğu, kazayaklarından bellidir. Onca spa'ya güneşin zararlı etkisi mi kalır dersiniz ama burada tam tersi geçerli. Bence spa merkezlerini Tayland'da açmaktan vazgeçmeliler. Gün ışığı görmeyen, rüzgârlı kuzey ülkelerine koymalılar.

Hımmm. Buradan bir yazı konusu çıkar mı acaba?

Hemen *Blackberry*'me not düşünüyorum: *Gün ışığı olmadan spa?* Sonra kafamı kaldırıyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Gruffalo burada. Alı al moru mor." Yutkunuyor. "Gitsem mi acaba ben?"

Gruffalo, Gunter Bachmeier'in çalışanlar arasındaki adı. On şehirde lüks otel zincirine sahip, İsviçre'de yaşıyor ve bel ölçüsü yüz. Bu akşam davetli olduğunu biliyordum

ama katılmaz zannetmiştim. Hele de Dubai'deki yeni spa oteli Palm Stellar'a yazdığımız eleştiriden sonra,

"Bir şey olmaz. Merak etme."

"Benim yazdığımı söyleme." Celia'nın sesi gerçekten titriyor.

"Celia." İki omzundan tutuyorum. "Eleştirinin arkasındasın, değil mi?"

"Evet."

"Eh, öyleyse." Kadına güç vermeye çalışıyorum ama ödü parlamış hâlde. Onun kadar vahşi, sivri dilli ve esprili yazılar yazan birinin gerçek hayatta bu kadar narin ve kırtılgan olması inanılmaz.

Hımmm. Buradan bir yazı çıkar mı?

Notumu alayım da: *Eleştirilenlerimizle kanlı canlı görüşme?? Profil?*

Sonra bunu siliyorum. Okurlarımız eleştirilenlerimizi tanımak istemiyor. "CBD'nin Hackney'de oturduğunu ve aynı zamanda başarılı bir şair olduğunu öğrenmekle hiç işleri yok. Tek bilmek istedikleri, yüklü nakitleri onlara güneş ışığını/karı, beyaz kumsalları/dağları, inzivayı/kalabalığı. Mısır kotonunu/hamakları, *haute cuisine*'i/pahalı kulüp sandviçlerini, yani beş yıldızlı bir tatilden beklediklerini almaya yetecek mi, yetmeyecek mi.

"Kimse CBD'nin kim olduğunu bilmiyor. O yüzden güvendesin." Tekrar koridorda yürümeye başlıyorum. Ana girişe devam edip, ortada durup etrafıma bakıyorum. Yüksek tavanlı, geniş ve ferah bir giriş burası. Pincher International'ın tek erkileyici alanı. Ve her yıl aşırı kalabalık ikincil editör kadrosu buranın ofis alanına dönüştürül-

mesi gerektiğini öne sürer. Fakat ödül töreni esnasında buranın hakkını veriyor. Şöyle bir göz gezdiriyor, kafamdaki listeyi kontrol ediyorum. Dergi kapağı şeklinde, kimsenin yemeyeceği, devasa kremalı pasta: Tamam. Kadehleri dizilen catering'ciler: Tamam. IT departmanından lan podyumun yanına çömelmiş, prompter'la oynuyor.

"Her şey yolunda mı?" O tarafa koşturuyorum.

"Muhteşem." Fırılıyor. "Açılış konuşmasını yükledim. Ses kontrol yapmak ister misin?"

Sahneye adımımı atıyorum, mikrofonu açıp ekrana bakıyorum.

"İyi akşamlar!" Sesim yüksek. "Ben Felicity Graveney, *Pincher Travel Review*'un editörü. Yirmi üçüncü ödül törenimize hoş geldiniz. Ve bu yıl nasıl geçti, bir de bize sorun."

İlan'ın burun kıvrarak kaşını kaldırmasından, daha heyecanlı ve neşeli konuşmam gerektiğini anlıyorum.

"Kapa çeneni," diyorum ve gülüyor. "On sekiz ödül dağıtacağım..."

Ki bence aşırı fazla. Her yıl ayaklanıyor, hangilerini iptal etsek diye tartışır, sonunda da hiçbirini iptal etmeyiz.

"Falan filan... Tamam, güzel." Mikrofonu kapatıyorum. "Hadi görüşürüz."

Koridorun sonuna doğru koşar adım yürürken diğer uçta yayıncımız Gavin gözüme çarpıyor. Malum yüz santimlik beli olan kişiyi asansöre bindiriyor. Onları izlediğim sırada Gruffalo kafasını çeviriyor ve bana ters bir gülüş çarpıyor. Dört tombul parmağını kaldırıyor, kapıları kapanana kadar da indirmeden tutuyor. Ne anlama geldiğini biliyorum ve hiç aldırmayacağım. Yeni oteli bizden beş değil

de dört yıldız almışa ne olmuş. Daha iyisini yapsaymış o zaman. Paraya kıyıp "ödü" kazanmış, insan eliyle yapılmış" plajının beton zeminini kaplayacak daha fazla kum getirtilseymiş ve daha az ukala çalışan işe alsaymış.

Kadınlar ruvaletine giriyorum, yansımamı inceleyince suratımı buruşturuyorum. Bazen aynadaki versiyonum beni ciddi şoka sokuyor. Angelina Jolie'den bu kadar mı farklıyım? Gözlerimin altındaki şu gölgeler ne zaman ortaya çıktı? Her şeyim fazla kara diye karar veriyorum hemen. Saçlarımı, kaşlarımı, çökmüş tenim. Bir şeylerin rengini açtırmalıyım. Hatta belki de her şeyin, bir seferde. Her şeyinizi tek uygulamayla beyazlatma teknolojisine sahip bir spa olmalı. Bir girip çıkacaksınız, bitecek. Hatta dişleri de beyazlasın isteyenler ağzını açık tutsun.

Hımm. Buradan bir yazı çıkar mı? *Beyazlatma?* *Blackberry'*me yazıyorum. Sonra da her bulduğum yere fırçayla saldırıyorum. Son olarak *Nars Kızıl Timsah'*ımdan cömertçe sürüyorum. Bir şey atlanmamalı: Rujumu sürmeden duramam. Belki de mezar taşıma yazarlar. *Felicity Raveney burada yatıyor. Ruj sürmeyi çok iyi bilirdi.*

Dışarı çıkıyorum, kol saatime bakıyorum ve hızlı aramadan Daniel'i seçiyorum yürürken. Şimdi arayacağımı biliyor, bundan bahsettik. zamanlamam doğru, açacak, açmak zorunda. Hadi Daniel, aç telefonu... Neredesin?

Sesli mesaj.

Pislik.

Daniel söz konusu olunca, çok sakinken bile bir anda sinir katsayım almış katına çıkabiliyor ve birden küplere binebiliyorum.

Bip sesiyle birlikte derin bir nefes alıyorum.

"Orada değilsin," diyorum bariz bir sakinlikle. Ofisime giriyorum. "Çok yazık. Çünkü birazdan bir davete katılmam gerekiyor ve bunu sen de biliyorsun çünkü konuştuk. Pek çok kez."

Sesim titriyor. Beni etkilemesine izin veremem. Bırak, Fliss, boş ver. Boşanma bir süreç ve bu sürecin içindeyim ve her şey Tao'nun bir parçası. Ya da Zen'in. Her neyinse. Kapağında "boşanma" kelimesi bir dairenin ya da ağaç yapıraklarının üstünde yazan, okuduğum her kitapta bahsedilen o şey neyse, onun.

"Her neyse." Derin bir nefes. "Noah'ya mesajı dinletebilirsin belki? Teşekkürler."

Kısa bir an gözlerimi kapatıp artık Daniel ile konuşmadığımı kendime hatırlatıyorum. O gıcık suratını beynimden sökmeliyim. Hayatımı aydınlatan o küçük suratla konuşuyorum artık. O surat ki -uzak ihtimallere rağmen- dünyaya bir anlam katıyor. Gözlerine giren saçlarını, iri gri gözlerini, ayak bileklerine düşen okul çoraplarını hayal ediyorum. Daniel'in evinde koltuğa kıvrılmış, maymununu kolunun altında oturuyor.

"Hayatım, umarım babanla çok güzel vakit geçiriyorsundur. Yakında görüşeceğiz. tamam mı? Sonra tekrar aramaya çalışacağım ama başaramazsam şimdiden iyi geceler ve seni seviyorum, canım."

Artık ofisin kapısında sayılırım. Yapacak işlerim var. Ama mümkün olduğunca uzun konuşmadan duramıyorum, nihayet sinyal sesi bana gidip kendi hayatıma bakmamı hatırlatıyor.

"Hadi iyi geceler, canım." Telefonu yanağıma bastırıyorum. "Tatlı rüyalar, tamam mı? İyi geceler."

"İyi geceler," diyor tanıdık minik bir ses ve parti şerefine giydiğim *Manolo* ayakkabılarımla tökezliyorum.

Bu neydi? Halüsinasyon mu görüyorum? Sesli mesajı aşırı mı ne? Emin olmak için telefona bakıyorum, tık diye bir iki kere vuruyorum, tekrar dinliyorum.

"Alo?" diyorum dikkatlice.

"Alo! Alo-allo..."

Aman Tanrım. Ses telefondan gelmiyor. Şeyden geliyor.

Çabucak köşeyi dönüp ofisime giriyorum ve işte orada. Yedi yaşındaki oğlum. Koltukta oturuyor.

"Anne!" diye haykırıyor sevinçle.

"Vay be." Nutkum tutuluyor. "Noah. Buradasın. Ofisimdesin. Ne kadar... Daniel?" Eski kocama dönüyorum. Cam kenarında dikilmiş, eski bir dergiyi karıştırıyor. "Neler oluyor? Noah şu anda akşam yemeğini yiyor sanıyordum? Senin evinde?" Abartılı bir şekilde vurgulayarak ekliyorum. "Planladığımız üzere."

"Ama öyle değil," diye araya giriyor Noah.

"Evet! Onu görebiliyorum, tatlım! Eee... Daniel?" Gülümsemem tüm yüzüme yayılıyor. Aslında kural şu: Ne kadar çok gülüyorsam onu o kadar çok bıçaklamak istiyordum demek.

Eleştirel bir gözle yüzünü gözünü incelemekten duramıyorum, her ne kadar artık beni hiç ilgilendirmese de. Birkaç kilo almış. Yeni, ince çizgili bir gömlek giymiş. Saçına hiçbir şey sürmemiş. Hata etmiş çünkü saçları pişmaniye gibi ve dağınık. Belki de Trudy böyle seviyordu.

"Daniel?" diyorum tekrar.

Daniel hiçbir şey demiyor, yalnızca omuz silkiyor, sanki her şey alenen ortadaymış da sözler gereksizmiş gibi. Bu omuz silkişi yeni. Benden sonraki döneme ait. Biz birlikteyken omuzları her daim çöküktü. Şimdiyse omuz silkiyor. Takım elbisesinin altına Kabala bileklik takıyor. Lastikten top gibi her laf sokuş ve soru geri sekiyor. Espri anlayışı, her konuda haklıyım anlayışıyla yer değiştirmiş. Artık şaka yapmıyor. Beyan ediyor.

Bir zamanlar seks yaptığımıza inanamıyorum. Birlikte Noah'yı yaptığımıza inanamıyorum. Belki de *Matrix* teyim ve bir uyanacağım, çok daha anlamlı bir şeyler yapıyorum. Sanki bunca zaman elektrotlarla bağlı, bir tankın içinde yatıyordum.

"Daniel?" Gülüşüm yüzüme yapışmış hâlde.

"Noah'nın bu gece seninle kalacağında anlaşmıştık." Omuz silkiyor gene.

"Ne?" Ağzım açık bakakalıyorum. "Hayır, anlaşmadık. Bu gece senin gecen."

"Benim Frankfurt'a gitmem gerek. Sana e-posta atmıştım."

"Hayır, atmadın."

"Attım."

"Atmadın! Bana bir e-posta atmadın."

"Noah'yı buraya bırakırım diye sözleştik."

Son derece sakin, gamsızın önde gideni. Bense sınırsız krizinin eşigindeyim.

"Daniel." Sesimde, kafasını duvara vurmamak için kendini zor tutan kadın tınısı gizli. "Ödül törenine ev sahipliği

yaparken niçin Noah'nın burada olmasını kabul edeyim?
Neden öyle bir şey söyleyeyim?"

Daniel gene omuz silkiyor. "Havaalanına gideceğim biz-
razdan. Bir şeyler yedirdim. Çantası da burada." Noah'nın
sırt çantasını yere atıyor. "Pekâli, Noah. Bu akşam annen
sana bakacak, şanslısın."

Bundan kaçış yok.

"Harika!" İkimizi kaygılı gözlerle süzen Noah'ya gülüyö-
rum. O iri gözlerinde endişe görünce içim gidiyor. O yaşta
bir çocuk hiçbir şeyi dert etmemeli. "Sen de bana ödül ol-
dun!" Saçlarını karıştırıyorum. "Affedersin, bir saniye..."

Koridorun sonundaki kadınlar tuvaletine yürüyorum.
İçerisi boş. İyi. Çünkü kendimi daha fazla tutamıyorum.

"BANA MESAJ FALAN GÖNDERMEDİ!" Sesim ka-
binlere çarpıp dönüyor. Aynada kendimle göz göze geldi-
ğimde burnumdan soluyorum. Yüzde on rahatladım. Bu
akşamlık idare ederim.

Sakin sakin odama geri dönüyorum. Daniel ceketini gi-
yor.

"Eh, iyi yolculuklar." Oturuyorum, dolmakalemimin
kapağını açıp birinciye (Marakeş'teki yeni spa oteli) sunu-
lacak çiçeğin üstündeki kartı yazıyorum: *Tebrikler! Felicity*
Graveney ve ekibinden en içten dileklerle.

Daniel hâlâ odamda. Oyalandığını hissedebiliyorum.
Ağzında bir bakla var, kıvranıyor.

"Hâlâ burada mısın?" Gözlerimi kaldırıyorum.

"Bir şey daha var." Yerden göğe kadar kendini haklı bu-
lan bir edayla beni süzüyor. "Anlaşmaya iki madde eklemek
istiyorum."

Bir an tepki veremeyecek kadar afalliyorum.

"Ne?" diyebiliyorum nihayet.

Daha fazla madde ekleyemez. Madde eklemeyi ve talep
ermeyi bitirdik. İmzayı atmak üzereyiz. Bitti. Mahkeme
oldu, iki anlaşma ve bir milyon avukat mektubu geçti.
Sondayız.

"Trudy ile konuşuyorduk da..." Gene ellerini iki yana
açma hareketi. "Birtakım ilginç noktalara değindi."

Yok artık. Kafasını koparacağım bu herifin. Bizim bo-
şanmamızı Trudy ile konuşmaya hakkı yok. Bu bizim me-
selemiz. Trudy eğer boşanmak istiyorsa önce Daniel'la ev-
lensinler. Bakalım nasılmış.

"Sadece iki nokta." Masaya küçük bir not defteri koyu-
yor. "Bir oku."

Bir oku. Sanki plajda okumam için bir kitap öneriyor.

"Daniel." Kaynama noktasına gelen bir çaydanlık gibi-
yim. "Şu anda önüme yeni bir şey koyamazsın. Boşanma
bitti. Zaten her şeyi incik cıcık yazdık."

"Doğru düzgün yapmak daha önemli değil mi yani?"

Onaylamayan bir tavır var, sanki ben ona yalapaşp, iyi
çalışılmamış bir boşanma davasını bitirmeyi öneriyorum.
Üstünde düşünülmemiş. Elle dikilmemiş de silikon taban-
cayla tutturulmuş.

"Onayladığımız koşullarla mutluyum," diyorum ger-
gince. Gerçi "mutluyum" çok doğru bir kelime seçimi de-
ğil ama neyse. "Mutlu", evrak çantasında başka bir kadına
yazılmış aşk mektupları bulmamak, hatta sakız ararken bile
karşılaşılabilecek yerlerde mektuplar görmemek gibi anlamlar
içeriyor.

Aşk mektubu. Aşk mektubu ya! Kendi eşi dışında, başka bir kadına aşk mektubu yazdığına hâlâ inanamıyorum. Açık saçık cinsel şiirler yazdığına, yanına karikatürlerini çizdiğine inanamıyorum. Hakikaten şoka uğramıştım. O şiirleri bana yazmış olsaydı belki her şey daha farklı olurdu. Belki de ne kadar kendine takık bir *ucube* olduğunu evlenmeden önce fark ederdim.

"Eh." Tekrar omuz silkiyor. "Belki de ben uzun vadeli düşünmede daha iyiyim. Belki sen daha kısa vadeli şeyleri öngörebiliyorsun."

Kısa vadeli mi? Kendi boşanmamda nasıl kısa vadeli olabiliriz? Kim bu kayış suratlı, duyguları kurumuş salak ve hayatıma girmeyi nasıl becerdi? Hüsrandan ve sinirden hızlı hızlı nefes alıyorum. Şu anda masamdan kalksam, koşmada Ussain Bolt'la aşık atabilirim.

Derken oluveriyor. Olmasını bilinçli bir şekilde istemiyorum. Dirseğim sertçe hareket ediyor ve bitti gitti. Gömleğinde altı noktalık şeklinde mürekkep lekeleri belirliyor ve içimde bir rahatlama oluyor, göğsüm kuş gibi hafifliyor.

"O neydi?" Daniel eğilip gömleğine bakıyor, sonra küçük dilini yutmuşçasına suratını kaldırıyor. "Mürekkep mi bu? Yoksa *dolmakalemini üstüme mi püskürttün?*"

Noah'ya bir bakış atıp acaba annesinin bu çirkin davranışına tanık oldu mu diye kontrol ediyorum. Fakat *Kaptan Düşükden* dünyasına dalmış vaziyette.

"Elim kaydı," diyorum masumca.

"Elin kaydı. Beş yaşında mısın sen?" Yüzünde küçük görür gibi bir ifade, bir ekşime... Gömleğine dokunuyor

ve lekelerden birini dağıtıyor. "Bu yüzden avukatımı arayabilirim."

"İstersen ebeveyn yükümlülüklerini de konuş aramışken. En sevdiğin konu."

"Çok komik."

"Hiç değil." Birden moral çöküntüm yok oluyor. Artık dişe diş atışmaktan usandım. "Gerçekten değil." Oğlumza bakıyorum. Kitabına eğilmiş, gülmekten kırılıyor. Şortu yukarı kıvrılmış ve dizine tükenmez kalemle bir surat çizip, ok çıkarıp yanına da "BEN BİR SÜPER KAHRAMANIM," yazmış. Daniel onu nasıl böyle satabilir? Bir gece bile babasıyla kalamadı. Zaten gündüzleri de arayıp onunla sohbet etmiyor. Noah sanki bütün malzemelerini aldığı ve temel seviyeye ulaştığı bir hobi gibi. Artık fazla ilgisini çekmiyor ve bunun yerine duvara tırmanmayı deneyebileceğini düşünüyor.

"Gerçekten komik değil," diye tekrar ediyorum. "Bence artık gitmelisin."

Odadan çıkarken kafamı bile çevirmiyorum. Bıraktığı o aptal kâğıtları önüme çekiyorum, şöyle bir göz atıyorum ama sinirden tek kelimesini bile okuyamıyorum. Sonra başlıyorum bilgisayara takır takır yazmaya:

D işyerime geldi, hiç habersiz N'yi bana bıraktı, öne sürdüğüm her türlü çözüme muhalefet etti. Hiç yardımcı değildi. Boşanma anlaşmamızla ilgili iki madde daha ileri sürdü. Mantıklı bir biçimde tartışmayı reddetti.

Boynuma astığım zincirden sallanan USB belleğimi çıkarıp kaydettiğim belgeyi içine yüklüyorum. Bu bellek benim güvenlik bantıyım. Tüm dosya içinde: Daniel hikâyesi tüm kederiyle orada. Boynuma tekrar asıyorum ve hızlı aramadan avukatım Barnaby'yi çeviriyorum.

"Barnaby, inanmayacaksın," diyorum telesekreter çıkar çıkmaz. "Daniel anlaşmamızı tekrar yenilemek istiyor. Beni arayabilir misin?"

Ardından da beni duydu mu diye tedirgin bir şekilde Noah'ya bakıyorum. Neyse ki hâlâ kitapta okuduğu bir şeye gülüyor. Onu özel asistanıma teslim etmek zorundayım. Daha önce de acil çocuk bakımı durumlarında bana yardım etmişti.

"Gel bakalım." Saçlarını karıştırıyorum oğlumun. "Hadi Elise'i bulalım."

Bir partide ev sahibi olmanın en güzel yanı insanlardan kaçabilmek. Ev sahibiyiseniz kaçma bahanesi çantada keklik. Üstünüze doğru gelen pembe çizgili gömleği görür görmez o anki konuşmadan sıyrılmak için bahaneniz hazır: *Kusura bakmayın, Mandarin Oriental'ın pazarlama müdürüne hoş geldin demem lazım, hemen dönerim...*

Parti yarım saattir devam ediyor ve Gruffalo'dan kaçmayı başardım. Adamın iri cüssesi ve mekânın hınca lınç dolu olması da işimi kolaylaştırdı. Bana bir metre yaklaştığı her seferinde tam ters istikamete doğru uzaklaşmamı ya da odadan tamamen çıkmamı, hatta çok çaresizsem tuvalete koşuşumu gayet doğal göstermeyi başardım.

Kahretsin. Kadınlar tuvaletinden çıktığım sırada adam beni bekliyor. Gunter Bachmeier koridorda dikilmiş, tuvaletlerin içini dikizlemeye çalışıyor.

"Ah, merhaba, Gunter," diyorum yumuşak bir sesle. "Seni görmek ne hoş. Ben de bir araya gelip uzun boşluğu kapatmaya çalışıyordum."

"Benden kaçıyordun," diyor gırtlaktan gelen ciddi bir sesle.

"Saçmalık! Eğleniyor musun?" Etli butlu koluna elimi koyuyorum kendimi zorlayıp.

"Yeni otelime çamur attınız."

"Çamur attınız" derken yoğun, derin bir ses çıkarıyor. "Çççamur attınız." Bu deyi mi bilmesi bende saygı uyan-dırıyor. Mesela ben bunun Almanca karşılığını alsa bula-mam. Zaten Almancam "Taxi bitte?" ile sınırlı.

"Gunter, fazla tepki gösteriyorsun." Nazikçe gülümsü-yorum. "Dört yıldız vermek pek de... çamur atmak sınıfına girmez." Çamur atmaca? Çamur atımı? Eleştirmenimizin size beş yıldız verememesinden ötürü özür dilerim..."

"Otelimi kendin incelemedin." Öfkeden köpürmek üzere. "Onun yerine bir amatör gönderdin. Bana saygısızlık ettin!"

"Hayır, etmedim!" diye karşı çıkıyorum kendimi tutamayıp. "Yani... etmem." Yüzüm yanıyor. "Asla etmem."

Adamın aksanını taklit ederek konuşmam garip oldu doğrusu. Ne yapayım, benim de böyle papağanımsı bir alışkanlığım var işte. İster istemez tüm aksanları kapıyo-rum. Şimdiyse Gunter bana çok daha büyük bir hiddetle ters ters bakıyor.

"Her şey yolunda mı, Felicity?" Yayıncımız Gavin ya-
nıma koşuyor. Radlarının açık olduğunu görüyorum ve se-
nebini anlamak güç değil. Geçen sene Gruffalo yirmi dört
sayfalık reklam verdi. Gruffalo ekmek tekemizi yürüttü-
yor. Ama sırf bir sürü reklam veriyor diye de otele beş
yıldızlı diyemem ki. *Pincher Travel* tanıtım sayfalarında beş
yıldızlı otel tanıtımı büyük bir olaydır.

"Gunter'e otelinin tanıtımını yazması için en iyi eleş-
tirmenlerimizden birini gönderdiğimi anlatıyordum da,"
diyorum. "Mutlu değilmiş, çok üzülüm ama..."

"Kendin gelmeliydinnnn." Gunter tükürür gibi ağzın-
dan kelimeleri fıskırıyor. "Senin inandırıcılığın neerreyye
gitti, Felicity? Neerrede senin ünün?"

Uzaklaşıp gidiyor ama biraz sarsılmış vaziyetteyim.
Kalbim yerinden fırlayacak gibi. Gözlerimi kaldırıp Gavin'e
bakıyorum.

"Eh!" Umursamaz konuşmaya çalış. "Biraz abarttı!"

"Neden Palm Stellar'la kendin ilgilenmedin?" Gavin
kaşlarını çatıyor. "Bütün büyük işletmelerin tanıtımı sen-
den çıkar. Gelenek bu artık."

"Celia Davidson'ı göndermeye karar verdim," diyorum
canlı canlı, esas sorudan kaçınarak. "Çok iyi bir yazar."

"Neden sen ilgilenmedin?" diye tekrar ediyordum cevabımı
duymamışçasına.

"Benim birtakım... Birtakım..." Boğazımı temizliyo-
rum, söylemekten sakındığım kelimeye hazırlanıyorum.
"Özel işlerim vardı."

Gavin'in jeronunun düştüğünü görüyorum.

"Boşanma davan mı?"

Cevap vermeye yüreğim dayanmıyor. Bileğimdeki saati
çeviriyorum, sanki mekanizması çok ilgimi çekmiş gibi.

"Boşanma davan mı?" Ses tonu sertleşiyor. "Yine mi?"

Utancımın yanaklarımı kıpkırmızı. Biliyorum, boşan-
ma davam *Yüzüklerin Efendisi* boyutlarında bir destana
dönüştü. Çalışma saatlerimden gereğinden fazlasını yut-
tuğunun farkındayım. Gavin'e her şeyin bittiğini, cilasını
attığımızı söylediğimi ve söz verdiğimi biliyorum.

Ama sanki başka seçeneğim vardı da. Hem sanki ben
çok mu eğleniyordum?

"Edinburgh'da çalışan boşanma davaları uzmanı bir avu-
katla görüşüyordum," diye itiraf ediyorum nihayet. "Oraya
gitmek zorundaydım çünkü adamın takvimi çok dolu."

"Felicity." Gavin beni koridorun bir yanına çekiyor ve
gergin dudaklarıyla kasıntı tebessümü karşısında midem
taklalar atmaya başlıyor. Maaş kesintilerinde ve bütçe ko-
nuşmalarında ve dergilerinin kapatıldığını söylediğinde,
lütfen binadan çıkmalarını rica ettiğinde takındığı tebes-
süm bu. "Felicity, çektiklerini benden daha iyi kimse anla-
yamaz. Bunu biliyorsun."

Yalanın daniskası. O ne anlar boşanmadan? Hem eşi
hem metresi var ve ikisi de birbirine aldırıyor.

"Teşekkürler, Gavin," demek zorunda kalıyorum.

"Ancak boşanmanın işinin önüne geçmesine ya da
Pincher grubunun ününe zarar vermesine göz yumamaz-
sın," diye yapııştırıyor. "Anladın mı?"

İnanılmaz geriliyorum. Deneyimlerime dayanarak bili-
yorum ki Gavin birilerini işten çıkarmayı düşündüğü zaman
Pincher grubunun ününden dem vurur. Bu bir uyarıdır.

Aynı zamanda yine deneyimlerime dayanarak biliyorum ki Gavin'le başa çıkmanın tek yolu inkâr etmektir.

"Gavin." Dindik durup mümkün olduğunca uzuyorum ve ağırbaşlı bir havaya bürünüyorum. "İzin ver, bir konuyu açıklığa kavuşturayım." Duruyorum, sanki Başkan'ın sorularına cevap vermeye hazırlanan David Cameron'ım. "Açıklığa kavuşturayım. Asla yapmayacağım bir şey varsa o da özel hayatımın iş hayatımı sekteye uğratmasıdır. Hatta..."

"Paaav!" Kulak zarını tırmalayan bir çığlıkla yerimden fırlıyorum. "Lazer saldırısı!"

Kanım çekiliyor. Olamaz.

Ah, hayır.

Tanidik bir tat-tat-tat sesi çınlıyor. Turuncu plastik mermiler havada uçuşuyor, insanları suratlarından vuruyor, şampanya kadehlerinin içine düşüyor. Noah koridorun bir ucundan açılışın olduğu alana doğru koşuyor, otomatik oyuncak silahıyla etrafa ateş açarak ve kahkahalarla gülererek yaklaşıyor. S.ktir. Neden sırt çantasını kontrol etmedim?

"Dur!" Noah'nın üstüne atlıyorum, yakasından tuttuğum gibi elindeki plastik tüfeği çekiyorum. "Kes şunu! Gavin, çok özür dilerim," diye ekliyorum nefes nefese. "Daniel bu akşam Noah'ya bakacaktı ama beni ortada bıraktı ve... Kahretsin! Ahhh!"

O gerginlikle yanlış düğmeye basıyorum, silahtan daha fazla mermi fırlıyor, hatra birisi Gavin'i göğsünden vuruyor. Otomatik bir silahla patronumu katlediyorum, cümlesi yanıp sönüyor beynimde. Değerlendirme raporumda olum-

lu görünmeyecek. Mermiler salvo gibi suratına çarpıyor ve Gavin dehşete düşerek tükürüyor.

"Affedersin!" Silahı yere atıyorum. "Ateş etmek istemedim."

On metre ileriden olayı izleyen Gunter dikkatimi çekiyor. Pişmaniyemsi beyaz saçlarının arasında dört turuncu mermi gizli. Biri de kadehinin içinde.

"Gavin." Yutkunuyorum.

Elise aceleyle lafımı kesiyor. "Noah'ya göz kulak oluyordum."

"Ama ofiste olmamalıydı," diye belirtiyorum. "O yüzden bu benim hatam."

Gavin'e dönüp nihai kararı açıklamasını bekliyoruz. Başını iki yana sallayarak manzaraya öylece bakıyor.

"Özel hayat. İş." Ellerini birleştiriyor. "Fliss, kendine çekidüzen vermenin zamanı geldi."

Noah'yı tüm itirazlarına rağmen ite kaka odama sürüklerken yerin dibine giriyorum.

"Ama tam kazanıyordum!" diye şikâyet etmeyi sürdürüyor.

"Özür dilerim." Elise başını tutuyor. "En sevdiği oyun olduğunu söyledi."

"Sorun değil." Kıza gülümsüyorum. "Noah, annenin iş yerinde oyuncak tabancayla oynamıyoruz. Asla."

"Gidip ona yiyecek bir şeyler bulayım," diyor Elise. "Fliss, senin hemen partiye dönmen lazım. Git. Hemen. Her şey yolunda. Gel, Noah."

Noah'yı odadan alelacele çıkarıyor ve her bir hücremin balon gibi söndüğünü hissediyorum.

Kız haklı. Hemen geri dönmeliyim, fırtına gibi esmeli, yerdeki mermileri toplamalı, özür dilemeli, insanları etkilemeli ve bu akşamı olması gereken kalitede bir profesyonel ortama dönüştürmeliyim.

Ama o kadar yorganım ki. Şu anda kafayı vursam uyurum. Masamın altındaki halı bile bana pamuk yatak gibi görünüyor.

Sandalyeme çöküyorum ve aynı anda telefon çalıyor. Şuna cevap vereceğim. Belki moralimi düzeltecek bir haber gelir.

"Alo?"

"Felicity? Ben Barnaby."

"Ah, Barnaby." Yeni bir enerjiyle dimdik oturuyorum. "Aradığın için teşekkürler. Daniel'in az önce yaptığı şeye inanamazsın. Noah'ya bu akşam bakmayı kabul etmişti, sonra birden beni yarı yolda bıraktı. Şimdi de tutmuş, anlaşmayı baştan gözden geçirmek istediğini söylüyor! Gene mahkemelik olabiliriz!"

"Fliss, sakin ol. Rahatla." Barnaby'nin sesi her zamanki gibi acelesiz, sinirsiz. Çoğu zaman, *keşke Barnaby daha hızlı konuşsa*, diye düşünürüm. Özellikle de saat başı ücret kes-tiği için. "Halledeceğiz. Merak etme."

"Çok sinir bozucu."

"Anladım. Ama stres olmamalısın. Unutmaya çalış." Dalga mı geçiriyor?

"Olayı yazıp not ettim. Sana e-posta atabilirim." Zincirin ucundaki belleğe dokunuyorum. "Şimdi atayım mı?"

"Fliss, daha önce de söyledim, olan biten her şeyi kaydedip dosya tutmana gerek yok."

"Ama yapmak istiyorum! Yani 'mantıksız davranış' diye buna denir. Tüm bunları *dava* dosyamıza *koysak*, hâkim nasıl bir *kocam* olduğunu bilse..."

"Hâkim biliyor zaten."

"Ama..."

"Fliss, sen boşanma fantezisini yaşıyorsun," diyor Barnaby dingin bir sesle. "Sana boşanma fantezisi hakkında ne anlatmıştım?"

Sessizlik. Barnaby'nin aklımı okumasına gıcık oluyorum. Üniversiteden tanışıyoruz ve arkadaşlık hatırına bile ateş pahası fiyat kesmesine rağmen başkasına gitmeyi hiç düşünmemim. Şimdiyse bir öğretmen sabırla cevap vermemi bekliyor.

"Boşanma fantezisi hiç gerçekleşmeyecek," diye mırıldanıyorum sonunda, tırnaklarıma bakarak.

"*Boşanma fantezisi hiç gerçekleşmeyecek*," diye tekrar ediyor altını çizerek. "Hâkim hiçbir zaman Daniel'in kusurlarıyla ilgili iki yüz sayfalık bir dosyayı açıp mahkemenin ortasında yüksek sesle okumayacak ve oradaki insanlar eski kocanı kınamayacak. Hâkim hiçbir zaman olayı derleyip özetle şöyle lafa başlamayacak: *Bayan Graveney, böyle rezil bir şerefsizle başa çıktığınızı için siz bir meleksiniz ve buna istinaden size dilediğiniz her şeyi veriyorum*."

Renkten renge giriyorum. Benim boşanma fantezim gerçekten aynı böyle. Gerçi benim versiyonumda oradaki insanlar Daniel'in kafasına boş şişeler de fırlatıyor.

"Daniel hiçbir zaman hatalı olduğunu kabul etmeyecek," Barnaby amansızca bastırıyor. "Hiçbir zaman hâkimin karşısında iki gözü iki çeşme durup *Fliss, lütfen*

beni affet, demeyecek. Gazetelerde boşanma davanız hiçbir zaman *Bok Herif Mahkemedede Yaptığı Tüm Boklukları İtiraf* *Emi* manşetiyle yer almayacak.”

Kahkaha atarcasına bir homurtu çıkarıyorum. “Bunu biliyorum.”

“Biliyor musun sahiden, Fliss?” Barnaby kuşkulu. “Emin misin? Yoksa hâlâ Daniel’in bir sabah uyanıp yaptığı tüm kötülüklerin ayırına varmasını mı bekliyorsun? Çünkü anlamak zorundasın ki Daniel hiçbir zaman bu farkındalığa ulaşmayacak. Hiçbir zaman iğrenç bir insan olduğunu itiraf etmeyecek. Bu davaya bin saatimi harcasam bile böyle bir şey olmayacak.”

“Ama haksızlık bu.” Hüsrana uğruyorum. “Daniel iğrenç bir yaratık.”

“Biliyorum. Götün teki. O yüzden onun üstünde durma. Hayatından at ve üstüne sifonu çek. Bitti gitti.”

“Söylemesi kolay,” diye mırıldanıyorum. “Oğlumun babası o.”

“Biliyorum,” diyor Barnaby kibarca. “Kolay olduğunu söylemedim.”

Bir süre sessizlik oluyor. Odamdaki saate bakıyorum, dandik plastik kolun tik tak ilerleyişini izliyorum. Sonunda kamburumu çıkararak oturup kafamı dirseğimin oyuntu-suna koyuyorum.

“Tanrım, boşanmak.”

“Boşanmak, evet,” diyor Barnaby. “İnsanlığın en büyük icatlarından biri.”

“Keşke sadece... Ne bileyim.” Derin bir iç geçiriyorum. “Sihirli değnegimi sallayabilsem ve evliliğimiz hiç yaşan-

mamış olsa. Noah haricinde. Noah kalsın, gerisi bir kabus olsun.”

“Senin istediğin evliliğin feshi,” diyor Barnaby neşeli neşeli.

“Feshi mi?” Şüpheli şüpheli telefona bakıyorum. “Öyle bir şey var mı gerçek hayatta?”

“Var tabii. Sözleşmenin geçersiz olduğunu gösterir. Böyle bir evlilik hiç olmadı der. Kaç müvekkilimin bunu istediğini duysan küçük dilini yutardın.”

“Ben de yapabilir miyim?”

Aklıma yatıyor. Belki de bu durumdan kurtulmanın daha önce göremediğim basit ve ucuz bir yolu vardır. *Evliliğin feshi*. Geçersiz sözleşme. Kulağıma öyle güzel geldi ki. Barnaby niçin bundan daha önce bahsetmedi?

“Daniel çok eşli değilse olmaz,” diyor Barnaby. “Ya da seni evlenmeye zorlamış olması lazım. Ya da evliliğinizin cinsel birliktelikle tamamlanmaması. Ya da o dönemde içinizden birinin akıl sağlığının yerinde olmadığı bilinecek.”

“Ben!” diyorum hemen. “Onunla evlenmeyi bile *düşündüğüm* için aklımdan zorum varmış!”

“Herkes öyle der.” Kahkaha atıyor. “Tutmaz, üzgünüm.”

Umut kıvılcımım yavaş yavaş sönüyor. Kahr etsin. Keşke Daniel çok eşli olsaydı. Keşke bir yerlerden Mormon şapkalı, gerçek bir başka eşi çıksa da “Önce ben vardım!” dese ve beni bu dertten kurtarsa.

“Sanırım boşanma davamızla devam edeceğiz,” diyorum nihayet. “Teşekkürler, Barnaby. Sırf arayıp merhaba dedim diye sen bana bir otuz bin sterlin daha fatura kesmeden kapatsam iyi olur.”

"Doğru." Barnaby ne dersem diyeyim, en ufak bir alınma emaresi göstermez. "Ama kapatmadan önce, Fransa'ya gidiyorsun yine de, değil mi?"

"Evet, yarın."

Noah ve ben iki haftalığına Cote d'Azur'a tatile gidiyoruz. Noah'nın gözünde bu bizim Paskalya tatilimiz. Benim gözümdeyse üç otel, altı restoran ve bir oyun parkı incelemesi. Her gece dizüstü bilgisayarımda geç saatlere kadar çalışıyor olacağım ama şikâyet etmiyorum.

"Eski dostum Nathan Forrester'la temasa geçtim. Hani bahsetmiştim ya? Antibes'taki? Sen oradayken tanışmalısınız, bir şeyler içersiniz."

"Ah." Moralim yükseliyor. "Tamam. Eğlenceli olabilir."

"Sana e-posta atarım. İyi bir çocuktur. Çok poker oynar ama bu seni yanıltmasın."

Güney Fransa'da yaşayan poker oyuncusu bir tip. Enteresan. "Yanıltmaz. Teşekkürler, Barnaby."

"Ne demek. Hoşça kal, Fliss."

Telefonu kapatıyorum ve hemen tekrar çalışıyor. Barnaby bir şey demeyi unuttu kesin.

"Efendim, Barnaby?"

Sessizlik, yalnızca hızlı ve kesik kesik nefes alış sesleri. Hımm. Acaba Barnaby sekreterini düdüklerken yanlışlıkla geri ara tuşuna mı bastı? Aslında bunu düşünürken bile arayanın kim olduğunu biliyorum. Nefes alışından tanırım. Arkadan Macy Gray'in *I Try* tınılarını duyabiliyorum: Klasik Lottie soundtrack'i.

"Alo?" diyorum tekrar. "Lottie? Sen misin?"

Derin nefes alma sesi, bu kez gırtlaktan.

"Lottie? Lotts?"

"Ah, Fliss..." Hıçkırıklar patlıyor. "Gerçekten, ciddi ciddi evlenme teklif edecek sandım yaaaaaaa..."

"Aman Tanrım. Lottie." Telefona sarılıyorum, ahize keşke kardeşim olsaydı. "Lottie, hayatım."

"Onunla üç koca yıl geçirdim ve beni sevdiğini, bebek yapmak istediğini sandım... Meğerse istememiş! İstememiş!" Noah'nın dizi kanayınca ağladığı gibi kendini yırtarak ağlıyor. "Şimdi ne yapacağım? Otuz üç yaşına geldiiim." Hıçkırıyor.

"Otuz üç dediğin nedir ki?" diyorum hemen. "Hiçbir şey! Ayrıca güzelsin, iyi birisin."

"Ona yüzük bile almıştım..."

Yüzük mü almış? Kalakalıyorum. Doğru mu duydum acaba? Lottie mi ona yüzük almış?

"Nasıl bir yüzüktü?" Sormadan edemem. Richard'a göz kamaştırıcı bir safir yüzük verişini hayal ediyorum.

Aman sakın Richard'a göz kamaştırıcı bir safir yüzük vermiş olmasın.

"Bilirsin işte." Savunmaya geçercesine burnunu çekiyor. "Yüzük. Erkeksi bir nişan yüzüğü."

Erkeksi bir nişan yüzüğü mü? Yo. I-ih. Öyle bir şey yoktur.

"Lotts," diye başlıyorum. "Sence Richard nişan yüzüğü takacak bir tip mi? Yani bu mu onu soğurttu dersin?"

"Yüzükle alakası yoktu!" Tekrar hıçkırıklara boğuluyor. "Yüzüğü görmedi bile! Keşke almasaydım kahrolasica şey! Ama hak etti diye düşündüm! Çünkü o da bana aldı sandım!"

"Tamam, tamam," diyorum çabucak. "Affedersin!"
 "Önemli değil." Biraz yatıyor. "Ben özür dilerim.
 Telefonda patlamak istemezdim..."

"Saçmalama. Ben başka ne güne duruyorum?"

Onu bu kadar üzgün görmek içimi burkuyor. Tabii ki
 öyle. İğrenç bir durum. Ama aynı zamanda biraz da rahat-
 lıyorum. Maskeyi indirmiş. İnkârı delinmiş. Bu iyi bir şey.
 Bir gelişme.

"Her neyse, ne yapacağıma karar verdim ve çok daha
 iyiyim. Her şey yerine oturdu, Fliss." Gürültülü bir şekilde
 burnunu siliyor. "Bir amacım var artık. Bir planım var. Bir
 hedefim."

Kulaklarımı dört açıyorum. Hı hı. Hedef? Ayrılık son-
 rası alarm çanlarını çaldıran kelimelerden biri. "Proje",
 "yön değiştirme" ve "harika yeni arkadaşım" kelimeleriyle
 birlikte.

"Tamam," diyorum dikkatlice. "Harika! Eee, neymiş
 hedefin?"

Beynim olasılıkları hızla taramaya başladı bile. Lütfen
 bir başka piercing demesin. Ya da çılgın bir gayrimenkul
 alma olayı filan. İşinden istifa etme konusunda da kaç kere
 söylev çektim, o zaten *değildir* herhâlde?

Avustralya'ya da taşınmasın lütfen.

Lütfen iki kilo vermek demesin. Çünkü a) zaten sıksa ve
 b) en son sefer beni ektiği seçti ve her yarım saatte bir arayıp
 "Plana uymayı unutma, şişko karı" dedirtmek istedi, karşı
 gelince de kıyameti kopardı.

"Eee, neymiş?" Elimden geldiğince yumuşak bir şekilde
 bastırıyorum. Dehşetten her yerim büzüştü.

"İlk uçakla San Fransisco'ya gideceğim, Richard'a sürp-
 riz yapıp evlenme teklif edeceğim!"

"Ne?" Telefon neredeyse elimden düşüyor. "Hayır! Bu
 çok kötü bir fikir!"

Ne yapmayı planlıyor? Adamın ofisine dalmayı mı?
 Kapısında yatmayı mı? Diz çöküp güya *erkeksi* nişan yü-
 züğünü uzatmayı mı? Bunun olmasına izin veremem. Tam
 anlamıyla kendini küçük düşürecek, yıkılacak ve ondan
 sonra parçaları toplayan yine *ben* olacağım.

"Ama onu seviyorum!" Enerji patlaması gibi konuşuyor.
 "Onu çok seviyorum! Ve eğer Richard ikimizin kaderinde
 birlikte olmak yazdığını kendi göremiyorsa o zaman ben
 ona gösteririm! Harekete geçen taraf *ben* olmalıyım. Bu
 kesin, öyle değil mi? Şu anda Virgin Atlantic internet site-
 sindeyim. Premier Economy bileti mi alsam? Bana indirim
 yaptırtabilir misin?"

"Hayır! Sakın San Fransisco'ya uçak bileti alma," diyo-
 rum en kararlı, en otoriter ses tonumla. "Bilgisayarını ka-
 pat. İnternette uzaklaş."

"Ama..."

"Lottie, şunu kabul et," diyorum daha nazik bir şekilde.
 "Richard şansını kullandı. Evlenmek isteseydi şu anda o
 yola girmiştiniz."

Biliyorum, duygusuz biri gibi konuşuyorum. Ama ger-
 çek bu. Evlenmek isteyen erkek teklif eder. İşaretleri oku-
 maya gerek yoktur. Evlenme teklif ederler ve olay budur.

"İyi de o evlenmek istediğinin *farkında* değil!" diyor
 Lottie hevesle. "Sadece *ikna etmem* lazım. Onu azıcık *dür-
 tüklesem*..."

Azıcık dürtüklemek mi? Daha çok kaburgalarına sertçe bir dirsek atmalı.

"Lottie, dinle," diyorum sertçe. "Ve kulağını dört açıp dinle. Yürüyeceğinden en az yüzde iki yüz emin olmadığın sürece evliliğe başlamak istemezsin. Hayır, hatta yüzde altı yüz emin olmadıkça diyelim." Daniel'in boşanmadaki en son isteklerine şöyle bir göz atıyorum bu sırada. "İnan bana. Buna değmez. Ben yaptım ve... İğrenç bir şey."

Hatır diğer ucundan ses gelmiyor. Lottie'nin ciğerini bilirim. Richard'a Golden Gate Köprüsü'nde evlenme teklif ettiği ana ait çiçekler ve kalplerle bezeli resmin solduğunu görebiliyorum.

"En azından önce enine boyuna düşün," diyorum. "Hemen atlama. Birkaç hafta geçmesi büyük bir fark yaratmaz."

Nefesimi tutuyorum, parmaklarımı çapraz yapıyorum.

"Tamam," diyor Lottie nihayet, dalgın bir sesle. "Düşüneceğim."

Hayretler içinde gözlerimi kırıştıyorum. Başardım. Hakikaten başardım! Hayatımda ilk kez Lottie'nin talihsiz seçimlerinden birine engel oldum. Yayılmadan enfeksiyonu attım.

Belki de kardeşim yaşı ilerledikçe daha mantıklı biri hâline geliyor.

"Hadi öğle yemeğine çıkalım," diye teklif ediyorum onu neşelendirmek için. "Ben ısmarlıyorum. Tatilden döner dönmez"

"Tamam, çok güzel olur," diyor Lottie cılız bir sesle. "Sağ ol, Fliss."

"Kendine iyi bak. Konuşuruz."

Telefonu kapatıyor ve tüm hüsranımla inlercesine uzun bir nefes veriyorum. Gerçi sinirimi en çok neyin bozduğuna karar veremiyorum. Daniel mi? Gavin mi? Gunter mi? Tüm erkekler mi? Yok, bürün erkekler değil. Belki birkaç istisna dışında tüm erkekler. İstisnalar mesela Barnaby, sütçümüz Neville, elbette Dalai Lama...

Gözlerim birden bilgisayar ekranından yansıyan görünüme takılıyor ve dehşetle öne eğiliyorum. Saçımın arasına turuncu bir mermi sıkışmış.

Harika.

Lottie

Bütün gece gözümeye uykusı girmedir.

İnsanlar bunu hep söyler ama asıl kastettikleri şöyle bir şeydir: Birkaç kez kalktım, kendime bir çay yaptım ve yatağa geri döndüm. Oysa ben gerçekten bütün gece hiç uymadım. Geçen her saati saydım.

Saat birde Fliss'in çok ama çok yanıldığına karar verdim. Bir buçukta San Francisco'ya bir uçak buldum. Saat ikide mükemmel, sevgi dolu ve tutkulu evlenme teklifi ni yazdım; Shakespeare'den, Richard Curtist'en ve Take Thart'en alıntılar koydum. Sabaha karşı üç civarı, teklif edişimi kafamda canlandırdım (on bir kez filmi çektim). Sabaha karşı dörtte kendimi izledim ve feci gerçeğe burun burunaydım: Fliss haklıydı. Richard asla evet demeyecekti. Kafayı yiyecekti. Hele hele o konuşmayı yaparsam. Sabah beşte ne kadar pralin ve krema varsa hepsini yemiştım.

Sabahın altısında dondurma kutusunun dibini gördüm. Şimdiye plastik sandalyeye yığılmış vaziyetteyim, midem bulanıyor ve pişmanlıktan kıvraniyorum.

İçimde küçük bir yanımlı hâlâ acaba Richard'ı restoranda terk edip giderek hayatımın hatasını mı yaptım diye soruluyor. Eğer orada kalsaydım, dilimi ısırsaydım ve evlilik lafını hiç açmasaydım ilişkimiz devam eder miydi? Bir şekilde?

Fakat diğer yanımlarım daha mantıklı. İnsanlar "kadınlar sezgiyle, erkekler mantıkla hareket eder" der ama ağız olan konuşuyor işte. Ben üniversitede mantık dersi aldım, belirtmek isterim. Nasıl işlediğini biliyorum. $A=B$, $B=C$, o hâlde $A=C$. Hem ayrıca aşağıdaki bağımsız ve özlü tartışmadan daha mantıklı ne olabilir?

Birinci Önerme: Richard bana evlenme teklif etme niyetinde değil ve bunu açıkça ifade etti.

İkinci Önerme: Ben evlenmek, birisine bağlanmak ve bir gün bebek sahibi olmak istiyorum.

Sonuç: Bu yüzden benim kaderim Richard'la olmak değil. Bir başkasıyla birlikte olmalıyım.

Diğer Sonuç: Bu yüzden ondan ayrılmakla en doğru olanı yaptım.

Diğer Sonuç: Bu yüzden başka bir erkek bulmalıyım. Benimle bir hayat kurmak isteyen ve evlilik lafını duyunca sanki en kötü olasılıkmış gibi gözleri yuvalarından fırlatmayan, dünyadan kopmayan bir erkek. Eğer bir kadın sizinle üç yılını geçirmişse belki de onun artık bağlanmayı, çocuk sahibi olmayı, köpek bakmayı ve... ve... Noel ağacını birlikte süslemeyi istediğinin farkında olan ve... Neden bu

kadar kötü bir fikir ki bu? Neden lafını etmek bile yasak? Üstelik herkes bizi çok yakıştırırken ve birlikte çok mutluysen ve hatta öz annen bile, belki de ona yakın bir yerde otururuz diye imalar yaparken, Richard?

Tamam, belki de bu bağımsız ve mantıklı bir tartışma olmadı.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışırcasına kahvemi yudumluyorum. Bu koşullar altında -yani saat 7:09'daki Birmingham trenini yakalamam gerekmesi ve uykusuzluktan ölmeme rağmen- yeterince sakın ve mantıklıyım diyelim. Az sonra peynir kokan şu salonda yüz öğrenciye konuşma yapacağım.

Salonun hemen yan kısmında yer alan kuliste, çalışma arkadaşım Steve'le oturuyoruz. O da benim kadar gergin ve kahvesine yumulmuş. Steve'le sık sık birlikte tanıtım konuşması yapıyoruz, hatta bir ikili olduk sayılır. Steve bilimsel açıdan ele alıyor, ben daha genel konulara giriyorum. Olayımız şu: Steve araştırma geliştirme departmanımızın ne kadar zor olduğunu anlatarak öğrencilerin aklını başından alıyor. Bense çok iyi bakılacaklarının ve heyecanlı bir kariyer yaşantılarının olacağını garantisini veriyorum.

"Bisküvi ister misin?" Richard bana bir Bourbon uzatıyor.

"Yok, sağ ol."

Belki de sert bir eğitim kampına yazılmalıyım. İnsanlar koşmanın yaşamlarını değiştirdiğini, yeni bir bakış açısı verdiğini söyler hep. Ben de inzivaya çekilip sırf koşulan ve izo-tonik içecekler içilen bir programa girmeliyim. Dağlarda. Ya da çölde. Cidden zorlayıcı ve çetin bir yerde işte.

Ya da Demir Kadın olmalıyım. *Evet.*

Tam BlackBerry'ye uzanmış Google'a "zorlayıcı koşma kampı demir kadın" yazmak üzereyken kariyer danışmanını kapıda beliriyor. Bu okula daha önce gelmediğimizden Deborah ile de önceden tanışmıyoruz. Açıkçası biraz garip bir kadın. Hayaumda hiç bu kadar diken üstünde ve gergin birini görmedim.

"Her şey yolunda? On dakika sonra başlıyoruz. Kısa tutmaya özen gösterin bence." Gergin gergin kafa sallıyor. "Kısa ve öz. Az ve öz."

"Sonrasında öğrencilerle sohbet edebiliriz memnuniyetle," diyorum, bir tomar "Niçin Blay İlaç Sanayi'de Çalışmalıyım?" broşürünü kanvas çantamdan çıkarırken.

"Peki." Gözleri fıldır fıldır. "Eh... Yerinizde olsun kısa ve öz tutardım."

İçimden cevabı yapıştırmak geliyor: *Londra'dan ta buralara kadar geldik!* Tanrı aşkına. Diğer kariyer danışmanları tüm soruları cevaplayalım diye yanıp tutuşur.

"Eee, her zamanki sıralama mı?" diye soruyorum Steve'e. "Ben, sen, birinci klip, ben, sen, ikinci klip, sorular?" Başıyla onaylıyor ve DVD'yi Deborah'ya uzatıyorum. "Ben size işaret veririm."

Tanıtım DVD'miz sunumumuzun en kötü kısmı. 1980'lerden kalma bir klip gibi çekilmiş. Kötü ışıklandırma, kötü elektronik müzik ve kötü saç kesimleriyle oturan insanlar toplantı yapıyormuş gibi görünmeye çalışarak beceriksizce bakıyor. Ama yüz bin papele mal oldu, o yüzden kullanmak zorundayız.

Deborah elinde DVD ile gözden kayboluyor ve gevşemeye çalışarak arkama yaslanıyorum. Fakat ellerim düğüm olu-

yor. Neyim var, hiç bilmiyorum. Her şey bana iğrenç geliyor. Hayatım nereye gidiyor? Hangi yoldayım? Ne yapıyorum? Cstelik de bu sadece Richard'la ilgili değil. Alakası yok. Benim hayatım söz konusu. İhtiyacım olan, ne bileyim, yeni bir yön. Değişik bir enerji.

Yakındaki koltuğa bir kitap duruyor, uzanıp alıyorum. *Tersik İlke: İş Stratejinizi Sonsuza Dek Değiştirin*. Kapakta "10 Milyon sattı!" ibaresi var.

Kendime sinir oluyorum birden. Neden daha çok iş kitabı okumuyorum? İşte hayatım bu yüzden yanlış gidiyor. Kariyerime yeterince emek vermedim. İçindeki bilgileri mümkün olduğunca çabuk algılamaya çalışarak sayfaları çeviriyorum. Bir sürü şema, üstlerinde bir yöne giden oklar, sonra dönüp daire çizerek diğer yöne gidiyorlar. Mesaj çok açık: *Okun yönünü tersine çevir*. Eh, iki saniyede çıktım. Doğuştan zekiylim.

Belki de bu kitapları okuyup bu konunun uzmanı olmalıyım. Belki Harvard İşletme bölümüne yazılmalıyım. Bir kütüphaneye kapandığımı, tüm işletmecilik ve iş teorilerini beynime kazıdığımı hayal ediyorum. İngiltere'ye dönüp büyük çaplı bir uluslararası şirketin yönetimine geçiyorum. Dünyam fikirler ve stratejilerden oluşuyor. Akıl ve zekâ isteyen, yüksek seviyede fikirler.

Google'a "Harvard Açık Öğretim" yazmaya başlamışken Deborah yeniden geliyor.

"Evet, öğrenciler toplanmıştır," diye yutkunuyor çaresiz bir edayla.

"Ah, tamam." Dikkatimi tekrar kadına çeviriyorum. Sorunu ne olabilir ki? Belki de işe yeni başlamıştır. Belki

de bu ilk meslek tanıtımı paneli ve o yüzden böyle rahatsız.

Dudak parlaticımı tazelerken kan çanağı gözlerimi ayınada görmemeye çalışıyorum. Deborah ipe gidiyormuş gibi bir hava içinde yok oluyor ve sahneye çıkıyor. Uğultunun arasından sesini duyabiliyorum. Birkaç saniye sonra bir alkış kopuyor ve bir çöregi ısırmaya çalışan Steve'i dürtüklüyorum. Tipik.

"Hadî! Çıkıyoruz!"

Küçük sahneye adımımı atıp dinleyicilerimizi görünce şaşlıyorum.

Bilimsel bir şirkette tanıtım yaptığımdan; saçları yıkanmamış, tıraş olmamış, gözlerinin altı torba torba tiplerin süklüm püklüm salonları doldurduğuna alışkınız. Fakat bu grup göz kamaştırıcı. Ön sırada kusursuz görünüşlü kızlar, upuzun ıslıl ıslıl saçlar, manikürlü eller, tam tekmiil makyaj. Arkalarında fit erkekler, tişörtlerden fışkıran kaslar dizilmiş. Şaşkınlıktan konuşamıyorum. Burada ne tür laboratuvarlar var acaba? İçinde yürüme bandı olan türden mi?

"Şahane görünüyorlar!" diye mırıldanıyorum Deborah'ya teşvik edercesine. "Müthişler."

"Eh... Görünüşe özen göstermelerini öneriyoruz," diyor kıpkırmızı kesilip uzaklaşırken. Steve'e yandan bir bakış attığımda önde oturan kızları süzüp şansına inanmadığını fark ediyorum.

"Hoş geldiniz, millet!" Sahnenin ön kısmına doğru yürüyorum. "Geldiğiniz için teşekkürler. Ben Lottie Graveney ve size Blay İlaç Sanayi'de çalışmakla ilgili bir sunum yapmak için buradayım. Bizi en çok eczanelerde

satılan markalarımızdan tanırırsınız. *Placidus* ağrı kesicileri-
mizden *Sincero* bebe kremine kadar pek çok ürünümüzü
duymuşsunuzdur. Fakat bizimle çalışmak bundan ibaret
değil..."

"Çok heyecan vericidir." Steve resmen dirseğiyle beni
kenara itiyor. "Evet, sizi zorlar ama aynı zamanda *coşturur*.
Önde gelen araştırmaları biz yürütüyoruz ve sizi de bu ma-
ceramızda yanımızda görmek istiyoruz."

Uzun uzun bakıyorum. *Trajik* vaka. Bir kere, konuşma
metni bu değil. İkincisi, o yapmacık "seksi" ses de nere-
den çıktı? Üçüncüsü, kendini bir nevi salaş bir ilaç firması
Indiana Jones'u sanıyor olacak ki gömleğinin kollarını kıvrı-
yor. Cidden hiç gerek yok. Ön kolları bembeyaz ve damarlı.

"Hayatınıza macera katmak istiyorsanız..." Etkiyi artır-
mak için duruyor, hırılıyor ve ekliyor: "İşte size başlamak
için en uygun yer."

En ön sıradaki kızlardan birini göz hapsine almış du-
rumda. Kızın gömleğinin üst düğmeleri açık ve bronz gö-
ğüs çatalı görünüyor. Uzun sarı saçlı, iri mavi gözlü kız,
Steve'in söylediği her kelimeyi not ediyor.

"DVD mize geçelim, Steve," diyorum neşeli bir şekilde,
kızın salyalarını akıtmasına fırsat kalmadan onu kenara çe-
kererek. Işıkları söndüyor ve ilk klibimiz arkamızdaki ekranda
oynamaya başlıyor.

"Ne kadar akıllılar," diyor Steve yanıma oturup. "Çok
etkilendim."

Etkilendi mi? Neden etkilendi? Sütyen ölçüsünden mi?
"Akıllı olup olmadıklarını henüz bilmiyoruz," diye be-
lirtiyorum. "Daha onlarla konuşmadık."

"Gözlerinden okunuyor," diyor Steve havalı havalı. "O
kadar uzun zamandır bu çarkın içindeyim ki artık potan-
siyel gördüm mü şıp diye anlıyorum. Şu en ön sıradaki sa-
rışın kız umut vaat ediyor mesela. Çok umut vaat ediyor.
Burs programımız hakkında onunla görüşmeliyiz. Diğer
ilaç firmalarından önce onu kapmalıyız."

Tanrı aşkına. Utanmasa kıza altı rakamlı bir iş anlaşması
sunuverecek.

"*Hepsine* burs programımız hakkında bilgi vereceğiz,"
diyorum sertçe. "Bir de her yorumunu kızın memelerine
yöneltmesen daha iyi olur."

Işıklar yanıyor ve Steve uzun adımlarla sahnenin ortası-
na yürüyor, kollarını daha da yukarı sıvıyor. Âdeta bir ke-
resteyi tek elle kavrayıp kulübe yapmaya başlayacak.

"Sizinle en son ilerlemelerimizden ve yapmayı planla-
dıklarımızdan birkaçını paylaşayım. Yardımınızla." Sarışın
kıza göz kırpmıyor ve kız da kibarca gülümsüyor.

Ekrana kocaman bir bileşik molekül resmi çıkıyor.

"Hepiniz amonyum-poli hidrojen florürü biliyorsu-
nuzdur."

Steve elindeki lazer tutucuyla işaret ediyor, sonra duru-
yor. "Devam etmeden önce hangi bölümde okuduğunuzu
bilmek faydalı olabilir." Etrafına bakıyor. "Herhâlde ara-
nızda biyokimyacı vardır."

"Ne okudukları önemli değil!" Deborah kimsenin cevap
vermesine fırsat tanımadan ansızın lafını kesiyor. Ne şaşır-
tıcıdır ki oturduğu yerden hızla fırlayıp sahneye yaklaşıyor.
"Ne okudukları fark etmez, değil mi?"

Yay gibi gergin. Neler oluyor?

"Faydalı bir rehber olur," diye açıklıyor Steve.
"Biyokimyacılar ellerini kaldırılabirise..."

"Ama her bölümden öğrenci kabul ediyorsunuz." Gene Steve'in lafını kesiyor. "Verdiğiniz broşürlerde öyle yazıyor. O yüzden şu anda bunun alakası yok herhâlde?"

Paniklemiş bir hâli var. Bir terslik olduğunu anlamıştım zaten. "Bir tane bile biyokimyacı yok mu?" Steve hâlâ sessiz salona bakıyor, afallıyor. Normalde dinleyicilerimizin yarısı biyokimyacı olur.

Deborah bembeyaz. "Biraz konuşabilir miyiz?" diyor en sonunda ve çaresizce bizi bir kenara çekiyor. "Maalesef..." Sesi titriyor. "Bir yanlışlık olmuş. E-postayı yanlış öğrenci grubuna yollamışım."

Demek bu. Biyokimyacıları es geçmiş. Ne kadar gerzek bir kadın. Ama o kadar üzgün ki kibar olmaya karar veriyorum.

"Biz çok açık görüşlüyüzdür," diyorum güven verircesine. "Yalnızca biyokimyacılarla ilgilenmiyoruz. Aynı zamanda fizik, biyoloji, işletme okuyanları da işe alıyoruz... Bu öğrenciler hangi bölümde?"

Çıtı çıkmıyor. Deborah hırsla tırnaklarını kemiriyor. "Güzellik," diye mırıldanıyor sonunda. "Çoğu stajyer makyöz. Bazıları da dansçı."

Makyaj uzmanları ve dansçılar mı?

Hayretler içindeyim, küçük dilimi yuttum. Neden bu kadar göz alıcı ve fit oldukları belli. Steve'e bir bakış atıyorum. O da öyle bir şaşalmış durumda ki gülesim geliyor.

"Çok yazık," diyorum masum masum. "Steve de tam grubun ümit vaat ettiğini söylüyordu. Hepsine bilimsel araştırma bursu vermeyi düşünüyordu. Değil mi, Steve?"

Steve bana pis bir bakış fırlatıp Deborah'ya dönüyor.

"Ne halt dönüyor burada ya? Bir oda dolusu makyaj uzmanı ve dansçıya ne diye ilaç firmasında kariyer yapar mısınız diye panel veriyoruz?"

"Özür dilerim!" Deborah her an ağlayabilir. "Hata yaptığımı fark ettiğimde düzeltmek için çok geçti. Başka şirketleri de çağırmayı hedeflemiştim ve siz o kadar prestijlisiniz ki iptal edemedim."

"İçinizde ilaç firmasında çalışmak isteyen biri var mı?" Steve salondakilere dönüp soruyor.

Kimse elini kaldırmıyor. Güleyim mi, ağlayayım mı, bilmiyorum. Buraya gelmek için sabahın köründe kalktım. Gerçi zaten uyumamıştım ya neyse.

"E peki o zaman neden buradasınız?" Steve patlamaya hazır bir bomba gibi.

"Kariyer Araştırmaları dersi kredimizi tamamlamak için on tane meslek tanıtımına girmemiz gerekiyor," diyor atkuyruğu sallanan bir kız.

"Tanrım." Steve sandalyeden ceketini alıyor. "Buna ayıracak vaktimiz yok." Salonu terk ederken benim içimden de aynısını yapmak geliyor. Hayatımda Deborah kadar beceriksiz bir kadın görmedim.

Öte yandan hâlâ bir oda dolusu öğrenci beni izliyor. İlaç firmasında olmasa da hepsinin bir yerlerden kariyerlerine başlamaları gerekiyor. Hem Londra'dan buraya onca yolu boşuna mı teptim? Sırt çevirip eve dönecek halim yok.

"Tamam." Deborah'dan uzaktan kumandayı alıp DVD'yi kapatıyorum ve sahnenin ortasına yürüyorum. "Baştan başlayalım. Ben güzellik ya da dans endüstrisin-

de çalışmıyorum. O yüzden size bununla ilgili tavsiye vermemin bir anlamı yok. Ama insanları işe *ben* alıyorum. O zaman genel tavsiyeler ne dersiniz? Bana soracak sorunuz var mı?”

Tam bir sükünet oluyor. Derken deri ceketli bir kız te-reddütle elini kaldırıyor.

“CV’me bakıp olmuş mu diye söyleyebilir misiniz?”

“Tabii. İyi fikir. Başka var mı CV’sine bakmamı is-teyen?”

Kalkan kollar orman gibi çoğalıyor. Hayatımda hiç bu kadar çok bakımlı eli bir arada görmedim.

“Tamam. Sıraya girin. Öyle yapacağız.”

İki saat sonra otuzdan fazla öğrencinin CV’sini incelemiş bulunuyorum. (Eğer CV danışmanları Deborah’ysa işten atılmalı. O kadar söylüyorum.) Emeklilikle, vergiler ve kendi işini kurmakla ilgili bir soru cevap bölümü yaptık. Bu çocuklara yardımı dokunacağını düşündüğüm her tür-lü tavsiyede bulundum. Karşılığında ben de cahil olduğum birçok alanda aydınlandım. 1) Filmlerde insanlar nasıl yaralı gösteriliyor? 2) Londra’da film çeken hangi oyuncu dışarıdan çok şeker görünüyor fakat makyaj uzmanına kar-şı tam bir kaltak? 3) Balerin gibi bacak açmanın sırrı ne? (Orada çuvalladım.)

Artık her türlü konuya açığız ve soluk tenli, ince telli pembe saçlı bir kız saç cilasının maliyeti ve kendi güzellik salonunu açmanın zorluklarından bahsediyor. Dinliyorum, yardımcı olmaya çalışarak yorumlar yapmaya çalışıyorum fakat dikkatim ikinci sırada oturan bir başka kıza kayıp du-ruyor. Gözlerinin kenarları kırmızı kırmızı olmuş. Şu ana

kadar tek kelime bile etmedi ama sürekli telefonuna doku-nuyor, burnunu çekiyor ve mendille gözlerini kuruyor.

Soru cevap kısmının bir yerinde bana da mendil gerek-ti. Tatillerden bahsediyordum ve birden anılarım depres-ti. Tatillerimi biriktiriyordum. Üç haftam olmuştu. Balayı için lazım olur sanıyordum. Hatta St Lucia’da harika bir yer bulmuştum bile...

Hayır, Lottie. Oraya girme. Devam et. Devam et, de-vam et. Gözlerimi kırıştırıyorum ve pembe saçlı kıza odaklanıyorum tekrar.

“... Sence kaş konusunda mı uzmanlaşmalıyım?” diyor endişeyle.

Aman Tanrım, başını dinlemedim ki. Kaş lafı nereden çıktı? Tam herkesin bir daha duyması için ana noktaları yeniden sıralamasını rica edecekken (her zaman iyi bir yol-dur) ikinci sıradaki kızdan bir hıçkırık kopuyor. Artık onu daha fazla görmezden gelemem.

“Merhaba,” diyorum yumuşak bir sesle. El sallayıp dik-katini çekmeye çalışıyorum. “Affedersin. İyi misin?”

“Cindy sevgilisinden yeni ayrıldı.” Arkadaşı korumacı bir şekilde kolunu kızın omzuna koyuyor. “Rahatsız et-mesek?”

“Tabii ki!” diyorum. “Elbette!”

“Yine de kredisi geçerli olacak mı?” diye soruyor başka bir arkadaşı kaygıyla. “Çünkü zaten bir modülden kaldı.”

“Hep onun yüzünden,” diyor ilk arkadaşı zalimce ve et-raftaki on kız da başıyla onaylıyor. “Aynen öyle!”, “Hem de nasıl!”, “Dangalak!” ve “Hem de buğulu göz makyajı bile yapamıyor zaten,” gibi şeyler mırıldanıyorlar.

"İki yıldır çıkıyorduk." Solgun kız bir daha hıçkırıyor. "İki koca yıl. Ödevlerinin yarısını ben yaptım. Şimdi de kalkmış *kariyerime odaklanmam lazım* ayağı çekiyor. Benimle olmak istiyor *sanmıştım*." Boşalıp uzun uzun ağlamaya başlıyor ve ben de gözlerim yaşararak bakakalıyorum. Kızın acısını biliyorum. *Biliyorum*.

"Tabii ki kredin sayılacak," diyorum sıcak bir edayla. "Hatta sıkıntılı ve huzursuz bir döneminde katıldığın için sana ekstra puan vereceğim."

"Gerçekten mi?" Cindy ıslak gözlerle bakıyor. "Verir misiniz?"

"Evet, ama önce beni dinleyeceksin, tamam mı? Beni dinlemen lazım."

Konudan sapmak için içimde giderek büyüyen bir arzu var. Emeklilik maaşıymış, vergi kesintisiymiş, bunları bırakıp evrensel bir gerçeği ortaya koymak, aşktan bahsetmek istiyorum. Ya da aşksızlıktan. Ya da ikimiz de hangi arada kalmış bölgedeysek oradan. Biliyorum, bana düşmez. Ama bu kızın bilmeye hakkı var. Bilmesi *gerekiyor*. Kalbim hızlanıyor. Kendimi asil ve ilham verici hissediyorum, Helen Mirren ya da Michelle Obama filan gibi.

"Yalnızca bir şey söyleyeceğim," diye başlıyorum. "Kadın kadına. Profesyonelce. İnsan insana." Gözlerimi ona kenetliyorum. "Sakin ayrılık acısının hayatını mahvetmesine izin verme." Gaza geldim. Kendimden eminim. Mesajımı vermek için yapıp tutuşuyorum. "Sen güçlüsün." Parmaklarımla sayıyorum. "Bağımsızsın. Kendi hayatın var ve *ona ihtiyacın yok*. Tamam mı?"

Biraz bekliyorum. Kız "Tamam," diye fısıldıyor.

"Hepimiz ayrılık yaşadık." Tüm odayı etkim altına almak için sesimi yükseltiyorum. "Ağlamak çözüm değil. Çikolata yemek ya da intikam planları yapmak çözüm değil. Hayatına devam etmen gerek. Ne zaman bir sevgilimden ayrılısam ne yaptım biliyor musun? Hayatıma yeni bir yön verdim. Kendime heyecan verici yeni bir proje buldum. Görünüşümü değiştirdim. Yeni bir eve taşındım. Çünkü hayatımın dümeni *benim* elimde." Yumruğumu avcumun içine vuruyorum. "Buğulu makyaj yapmayı beceremeyen herifin tekinde değil."

İki kız alkışlamaya başlıyor ve Cindy'nin arkadaşı da destek verircesine tezahürat ediyor. "Ben de öyle dedim! Gereksiz yer kaplıyordu!"

"Artık ağlamak *yok*," diye altını çiziyorum. "Kâğıt mendil *yok*. Aradı mı diye telefonunu ikide bir kontrol etmek *yok*. Ağzına çikolata tıkıştırmak *yok*. Hayatını devam ettireceksin. Yeni ufuklar. Ben yapabildiysem sen de yaparsın."

Sanki aklını okumuşum gibi Cindy'nin ağzı açık kalıyor.

"Ama sen güçlüsün," diye yutkunuyor sonunda. "Sen muhteşemsin. Ben senin gibi değilim. Senin yaşına gelsem bile hiçbir zaman böyle olamam."

Bana öyle bir hayranlıkla bakıyor ki duyulanıyorum. Gerçi bana dinazor muamelesi yapmasına gerek yoktu. Yani daha sadece otuz üç yaşındayım, yüz değil.

"Tabii ki olacaksın," diyorum güven verircesine. "Biliyor musun, ben de bir zamanlar senin gibiydim. Çok çekingendim. Hayata atılınca ne yapacağımı, potansiyelim ne olduğunu bilmiyordum. On sekiz yaşında bir *çocuk*tum.

oradan oraya koşuyordum." Her Derde Deva Motivasyon Konuşması başlıyor. Buna zamanım var mı? Saatime bakıyorum. Eh, hemen hemen. Kısa versiyon. "Yolumu kaybetmiştim. Aynen senin gibiydim. Ama sonra boş yılımda bir tatile çıktım."

Bu hikâyeyi kaç kere, kaç kere anlatmışımdır. Öğrenci panellerinde, takım çalışması seminerlerinde, ücretsiz izin kullanmaya hazırlanan personelle konuşmalarımda. Anlatmaktan hiç sıkılmam ve beni her zaman canlandırır.

"Tatile çıktım," diye tekrar ediyorum, "ve bütün hayatım değişti. Ben değiştim. İnsan olarak değiştim. Bir gecede dönüşüm geçirdim." Birkaç adım ilerliyorum ve doğrudan Cindy'ye bakıyorum. "Hayat teorim nedir, biliyor musun? Hepimiz önümüze bir yol çizen özel anlara sahibiz. Ben en büyük anımı o boş yılımda yakaladım. Sen de büyük anını bulmalısın. Ve bulacaksın."

"Ne oldu ki?" Ağzı açık dinliyor. Diğerleri de öyle. Hatta birileri *iPod*'unu kapattı.

"Mykonosta bir pansiyonda kalıyordum," diye açıklıyorum. "Yunan adası. Benim gibi, bir yılını seyahat etmeye ayırmış gezginlerle doluydu. Tüm yaz oradaydım. Büyülü bir yerdi."

Bu hikâyeyi her anlatışımda anılarım canlanır. Her sabah Yunan güneşiyle uyanmak, göz kapaklarımı kamaştıran parlak güneş ışığı. Güneşten yanmış tenimde deniz tuzu. Boyaları soyulan ahşap panjurlara astığım ıslak bikiñiler. Yürümekten eprmiş espadrillerimde kum. Sahilde ızgarada pişen taze balık kokusu. Her gece müzik ve dans.

"Neyse. Bir gece yangın çıktı." Kendimi zorlayıp şu ana dönüyorum. "Çok feciydi. Pansiyona insanlar dolmuştu. Kapana kısılmışlardı. Herkes üst kattaki verandaya çıktı ama kimse aşağı inemiyordu, herkes çığlık çığlığa bağııyordu, yangın söndürücü bile yoktu..."

O geceyi her hatırladığımda aynı görüntü canlanır kafamda: Çatının çökme anı. Çıkan o gök gürültüsü gibi sesi ve çığlıkları hatırlarım. Burnuma duman kokusu gelir.

Ben devam ederken odada çıt çıkmıyor.

"Durduğum yerden her şeye yukarıdan bakıyordum. Ağaç evdeydim. İnsanların nereye doğru gitmesi gerektiğini görebiliyordum. Verandanın tepesinden yandaki keçi ağıllının üstüne atlayabilirlerdi ama kimse o anda bunu fark etmemişti. Herkes panik içindeydi. Böylece ben de işe el koydum. İnsanları yönlendirmeye başladım. Sesimi duyurmak için avazım çıktığı kadar bağırdım, kollarımı deli gibi aşağı yukarı sallamak zorunda kaldım ama sonunda biri beni fark etti ve hepsi söylediklerimi dinledi. Talimatlarıma uydular. Hepsi teker teker verandadan atladı ve iyidiler. Hayatımda ilk kez lider olabileceğimi fark ettim. Bir fark yaratabilmiştim."

Tam bir sessizlik çöküyor.

"Aman Tanrım." Cindy sonunda nefes veriyor. "Kaç kişi vardı?"

"On." Omuz silkiyorum. "Belki on iki."

"On iki kişinin hayatını mı kurtardın?" Küçük dilini yutuyor âdeta.

"Eh, kim bilir?" Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Bir şekilde kurtarılacaklardı eminim. Asıl demek istedi-

gini, kendimle ilgili bir şeyi fark ettim." Ellerimi göğsüme bastırıyorum. "O andan itibaren istediğimi elde etmek için harekete geçecek güvenim oldu. Yolumu değiştirdim. Kendimle ilgili fikirlerim değişti. Dürüstçe diyebilirim ki her şeyi başlatan o akşamdı. İşte kendimi tanımladığım, büyük anım oydu. Ben o zaman ben oldum. Hepiniz böyle bir an yaşayacaksınız. Biliyorum."

Bu hikâyeyi her anlatışında o anı yeniden yaşayıp biraz kendimden geçiririm. Çok ürkütücüydü. Gerçi burayı anlatıma hiç katmam: Son derece korktuğumu ve panik içinde olduğumu, rüzgârın içinde nasıl avaz avaz bağırdığımı, sesi mi duyurmak için yitirdiğimi, her şeyin bana bağlı olduğunu bildiğimi... Burnumu çekiyorum, sessizce izleyen yüzlere teker teker bakıyorum. *Bir fark yarattım.* Bu ilke yıllar yılı hep benimle kaldı. *Ben bir fark yarattım.* Diğer yaptığım her şey çöp ve salakça olsa da *ben bir fark yarattım.*

Büyük bir sessizlik çöküyor. Sonra ön sıradaki sarışın kız ayağa kalkıyor. "Şu ana kadar dinlediğimiz en iyi kariyer danışmanı sensin. Değil mi?" Ne şaşırtıcıdır ki salonda büyük bir alkış kopanıyor. Hatta iki kız tezahürat yapıyor.

"Eminim öyle değildir," diyorum çabucak.

"Evet, öylesin," diye ısrar ediyorlar. "Üstün yeteneklisin. Sana teşekkür edebilir miyiz?"

"Rica ederim, ne demek." Kibarca gülümsüyorum. "Burada olmak benim için bir zevk ve kariyerlerinizde hepimize bol şans dilerim..."

"Onu demek istemedim." Sahneye yaklaşıyor, koca koca fırçaları suratına tutuyor. "Ben Jo. Seni baştan yaratalım mı? Yani makyajla? Ne dersin?"

"Ah." Duraksıyorum ve saatime bakıyorum. "Vaktim yok. Yani çok naziksiz ama..."

"Yanlış anlama lütfen," diyor Jo kibarca, "ama ihtiyacın var. Gözlerin çok şiş. Dün gece iyi uyudun mu?"

"Ah." Kaskatı kesiliyorum. "Evet. Evet, uyudum, teşekkürler. Çok uyudum. Çok fazla."

"Eh, o zaman göz kremi değiştirmelisin. Her ne kullanıyorsan hiç işe yaramıyor." Yüzümü yakından inceliyor. "Ayrıca burnun da kırmızı. Yoksa sen... ağlıyor muydun?"

"Ağlamak mı?" Savunmaya geçmemeye çalışıyorum. "Yok canım!"

Jo beni plastik bir sandalyeye bastırıyor ve yumuşakça göz çevremdeki deriye dokunuyor. Bir başkasının yaptığı kalitesiz alçı sıvamayı fark eden bir müteahhit edasıyla nefesini tutuyor.

"Kusura bakma ama cildin çok kötü durumda." İki arkadaşına işaret ediyor, onlar da gözlerimi inceleyip olumsuz ifadeler takınıyor.

"Aaah, acıdı."

"Gözlerin pespembe!"

"Eh, neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Rahatça gülümsemeye çalışıyorum. "Hiç. Hem de hiç."

"Belki de bir şeye alerjin vardır!" diyor Jo ani bir ilhamla.

"Evet." Bu fikre tutunuyorum. "Ondandır. Alerjiden."

"Hangi makyaj malzemelerini kullanıyorsunuz? Gösterebilir misin?"

Çantama uzanıyorum, fermuarı açmaya çalışıyorum ama sıkışmış.

"Dur, yardım edeyim," diyerek onu durdurumama fırsat vermeden elini uzatıyor Jo. *Kahretsin*. Bu sabah *WH Smith*'ten aldığı devasa *Galaxy* çikolatayı ve Steve'i beklerken (bir zayıflık anında) yarısını yediğini kimsenin öğrenmesini istemiyorum.

"Ben yaparım," diyorum çantayı geri çekerek. Fakat kızın eli fermuanda ve bir anda *Galaxy* paketim ve çoğunluğu içilmiş mini şarap şişem (bir başka zayıflık anı) Richard'ın paramparça edilmiş resmiyle (daha büyük bir zayıflık anı) birlikte yere dökülüyor.

"Özür dilerim!" diyor Jo dehşetle. Düşenleri topluyor. "Çok özür dilerim! Bu ne..." Daha yakından bakıyor. "Resim mi bu? Ne olmuş bu fotoğrafa?"

"Çikolatanız," diye yardım ediyor bir başka kız, *Galaxy*'yi uzatıp.

"Bu da eski bir Sevgililer Günü kartı galiba?" diyor arkadaşısı yırtık bir simli kart tutarak. "Ama sanki... yakılmış gibi?"

Costa'da kibritle kahve fincanımın içine doğru tutarak kül ediyordum ama durdurdular. (Zayıflık anında bir zirve.)

Richard'ın bir gözü fotoğraf parçalarından birinden bana bakıyor ve içimi derin bir hüznün kaplıyor. Kızlar arasında birkaç manidar bakışma yaşandığı gözümünden kaçmıyor fakat söyleyecek bir şeyim yok. Bu durumdan asil ve ilham verici bir kurtuluş yolu bulamıyorum: Jo dönüp kan çanağı gözlerimi tekrar inceliyor. Ardından canlanıyor, zıplıyor ve eşyalarımı çantama doldurmaya devam ediyor.

"Her neyse," diye kestirip atıyor, "en önemlisi seni tam anlamıyla nefes kesici göstermek. O zaman anlar o... her

kimse." Bana göz kırpmıyor. "Ya da her neyse. Biraz vakit alacak. Hazır mısın?"

İşte cevap bu. Sorunun ne olduğunu bilmiyorum ama cevap *bu*. Bir sandalyede gözlerim kapalı oturuyorum, yüzüm yeni dostum Jo ve arkadaşları tarafından hafifçe fırçalanırken ve kalemle çizilirken keyiften dört köşeyim. Yüzüme fondöten sıkıtlar, saçlarıma bigudi sardılar ve gözümde hangi makyajı yapacakları hakkında sürekli fikir değiştiriyorlar ama onları dinlemiyorum bile. Transa geçtim. Ofise geç kalıp kalmamak umurumda değil. Dünyadan koptum. Uykuya dalıyorum, arada uyanıyorum ve beynim renkler, düşler ve fikirlerden bir girdap.

Ne zaman Richard'ı düşünsem beynimi zorla ondan uzaklaştırıyorum. Devam et. Devam et, devam et. İyi olacağım, çok iyi olacağım. Kendi tavsiyeme uymam lazım sadece. Yeni bir görev bulmak. Yeni bir yol. *Odaklanacak* bir şey.

Belki de evimin dekorasyonunu yenilerim. Ya da savas sanatları kursuna yazılırım. Yoğun fiziksel çalışma derslerine başlayıp süper fit olabilirim. Saçlarımı kısacık kesip Hilary Swank gibi kol kası yapabilirim.

Ya da göbeğimi deldirebilirim. Richard göbekte piercing'den nefret ediyor. Yapmam gereken bu.

Belki de biraz gezmeliyim. Neden daha önce daha çok gezmedim.

Aklım Mykonos'a kayıyor. Ne muhteşem bir yazdı. Ta ki yangın çıkana, polis gelene ve her şey yeniden kaosa dönene kadar. Ne kadar gençtim. Ne kadar *inceydim*.

Yırtık kot şort ve ipli bikini üstüyle yaşadım gece gün. düz. Saçlarımda boncuklar vardı. Ve tabii ki Ben, ilk doğru düzgün erkek arkadaşım. İlk ilişkim. Koyu kahve saçlar, mavi gülen gözler ve terle deniz tuzu ve *Aramis* kokusu karışımı. Tanrım, nasıl da seks yapıyorduk? Günde en az üç kez. Seks yapmadığımız zaman da seksi düşünüyorduk. Manyak gibiydi. Uyuşturucu gibiydi. İlk kez bir erkeği bu kadar çekici bulmuş, ilk kez istemiştım...

Bir dakika. Bir dakika ya.

Ben?

Gözlerim yerinden fırlayarak açılıyor ve Jo çılgılık atıyor. "Kıpırdama!"

Olamaz. Yok canım.

"Pardon." Sakin durmaya çalışarak gözlerimi kırpttırıyorum. "Aslında... biraz ara verebilir miyiz? Birini aramam lazım?"

Arkamı dönüyorum, telefonumu çıkarıyorum ve hızlı aramadan Kayla'nın numarasını tuşluyorum. Bir yandan da kendi kendime saçmalama diyorum. O olamaz. O değildir.

Kesinlikle o olamaz.

"Lottie, merhaba," diyor Kayla'nın sesi. "Her şey yolunda mı?"

Bunca zaman sonra beni neden arasın? On beş yıl geçti üstünden, Tanrı aşkına. Ta... o zamandan beri hiç konuşmadık.

"Selam, Kayla. Şu Ben denen adamın numarasını isteyecektim." Rahat bir sesle konuşmaya çalışıyorum. "Hani ben dışarıdayken arayan?"

Neden yumruklarımı sıkıyorum?

"Ah, evet. Bir dakika... İşte burada." Cep telefonu numarası veriyor. "Kimmiş?"

"Şey... Aslında tam bilmiyorum. Soyadını vermediğinden eminsin değil mi?"

"Hayır, sadece Ben."

Kapatıyorum ve numaraya bakıyorum. Sadece Ben. *Sadece Ben.*

Yüzsüz bir öğrenci, diyorum içimden. Birbirimize ilk adımızla hitap ettiğimizi zanneden bir kariyer danışmanı. Ya da bir nedenden ötürü beni işyerimden arayan komşum Ben Jones. Dünyada adı Ben olan kaç kişi vardır? Beş trilyon kadar.

Sadece Ben.

Ama işte olay bu. O yüzden nefesim kesik kesik ve içgüdüsel bir biçimde daha dik ve çekici bir tavırla oturuyorum. Eski erkek arkadaşım dışında kim kendine *sadece* Ben der ki?

Numarayı çeviriyorum, gözlerimi yumup bekliyorum. Zır zır çalıyor. Çalıyor. Ve tekrar çalıyor.

"Benedict Parr." Bir sessizlik. "Alo? Ben Benedict Parr. Duyabiliyor musunuz?"

Konuşamıyorum. Midem dans etmeye başlıyor.

Bu, o.

Lottie

İlk söyleyeceğim şey şu: Göz kamaştırıyorum.

İkincisiyse, onunla yatmayacağım.

Hayır. Hayır, asla. Katiyen yatmayacağım.

Her ne kadar sabahdan beri bunu düşünsem de. Her ne kadar anısı bile içimi bir hoş etse de. O. Nasıl olduğu. İkimizin nasıl uyduğu. Sanki gerçeküstü bir yerdeyim, başım dönüyor. Onunla görüşeceğime inanamıyorum. Bunca yıl sonra. Ben. Yani *Ben* ya.

Sesini duymak içimde bir nevi zaman yolculuğunu tetikledi. Akşamları takıldığımız o sallanan tahta masada karşısında oturuyorum. Dört yanımda zeytin ağaçları. Çıplak ayaklarım kucagında. Buz gibi bir kutu *Sprite*. Şu ana dek *Sprite* bağımlılığımı unutmuştum.

Anılar ve görüntüler beynimde yüzeye çıkıp duruyor. Bazıları silik, bazıları son rengine kadar canlı. Gözleri.

Kokusu. Her zaman çok yoğun. En çok bunu hatırlıyorum. Yoğun hareketleri. Bana sanki kendi filmimizin yıldızıymış gibi hissettirirdi. Sanki ondan ve benden ve şimdiden başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Her şey duyulara yönelikti. Onun duygusu. Güneş ve ter. Deniz ve kum. Ten ve ten. Her şey sıcaktı, yüksekti ve... inanılmazdı.

Ve bu, on beş yıl sonra, bu... Eh. Çok tuhaf. Kol saatime bakıyorum ve heyecanla titriyorum. Mağazaların girişlerinde oyalanmaya son. Gitme vakti.

Clerkenwell'de yeni açılan, tanıtımı iyi yapılan bir balık restoranında buluşuyoruz. Anladığım kadarıyla Ben bu yakınlarda çalışıyormuş. Bir iş yapıyorum dedi... Sormadım. Aslında bu biraz salakça oldu çünkü bu yüzden ofise döner dönmez alelacele *Google*'dan araştırmak zorunda kaldım. *Facebook*'ta bulamadım ama bir kâğıt firmasının internet sitesine ulaştım, galiba orada müdürlerden biriymiş. Şaşırdım doğrusu. Biz birlikteyken Ben aktör olmak istiyordu. Demek tutunamadı. Ya da belki fikrini değiştirmişti. O zamanlar kariyer ve iş meselelerinden pek bahsetmezdik. İlgi alanımız daha ziyade seksten ve dünyayı nasıl değiştirebileceğimizden ibaretti.

Gece yaralarına kadar Brecht (Ben okuyordu) ve Çehov (ben okuyordum) konuştuğumuzu hatırlıyorum. Ve küresel ısınma. Ve hayırseverlik. Ve siyaset. Ve ötenazi. Geri dönüp düşünüyorum da, lise son öğrencisi kıvamındaydık. Biraz fazla ciddiymişiz. Ama olsun. Zaten liseyi bitirdiğimiz seneydi.

Yeni topuklularıyla hafif sendeleyerek restorana giriyorum, saçlarım omuzlarımda dalgalanıyor, yeni tertemiz

manikürüme hayranım. Jo ve arkadaşları eski sevgili-
mandevum olduğunu öğrenir öğrenmez yepyeni bir faaliye-
te girişti. Tınaklarını yaptılar, kaşlarını boyadılar. Hatta
bikini ağzı bile teklif ettiler.

Tabii ki sonuncusuna ihtiyacım yoktu. Zaten üç gün
önce güzellik salonuna gitmiştim, Richard'la ateşli, coşku-
lu, evlenme-teklifi-sonrası sekse hazırdım. Flah, çok işe ya-
radı. Param yandığıyla kaldı.

İçim acıyor, yüreğim sızlıyor. Güzellik salonu faturasını
ona göndermeliyim. San Francisco'daki adresine yollamalı,
yanına da vakur bir mektup eklemeliyim. *Sevgili Richard,*
Sen bu mektubu okurken ben çok...

Hayır. Dur, Lottie. Richard'ı düşünme. Vakur mektup-
lar yazma! Devam et. Devam et, devam et.

Portföy çantamı daha sıkı tutuyorum, güçlendiğimi
hissediyorum. Her şey alıma yazılı. Su akar yatağını bu-
lur. Bir dakika önce en dibe vurmuşken bir dakika sonra
Ben benimle temasa geçiyor. Kismet bu. Kader.

Gerçi onunla yarmayacağım.

Hayır. Asla.

Restorandan içeri girmeden önce el aynamı çıkarıp son
kır görünüşüme bakıyorum. Vay anasını be. Nasıl göz ka-
mayıcı göründüğümü unutmuşum. Cildim ışıltı saçıyor.
Jo'nun bir şekilde allıkla yarattığı yeni elmacık kemiklerim
var. Dudaklarım taze ve ısırtılı duruyor. Uzun lafın kısası:
Taş gibiyim.

Hani üstünüzde pijamanızla, akşamdan kalma bir
hâldeyken eski sevgilerinize rastlarsınız ya, o senaryonun tam
zıttı bu. Hayallerimizin senaryosu. Hayatımda hiç bu ka-

dar hoş görünmedim ve eminim on makyaj uzmanım ol-
mazsa bir daha da hiç bu kadar havalı görünemeyeceğim.
Dış görünüşte zirveye ulaştım.

Özgüvenim iyice tavan yapmış hâlde restoranın ka-
pısını açıyorum. Sıcacık bir sarımsak ve deniz mahsulü
koku beni karşılıyor. Deri kaplı sedirli masalar, avizeler
ve tam kıvamında bir uğultu var içeride. Abartılı ve gös-
terişçi değil, medeni ve dostça bir ortam. Barda kokteyl-
ler karıştırılıyor ve klasik koşullanma içinde canım *Mojito*
çekiyor.

Sarhoş olmayacağım. Çabucak yeni bir karar alıyorum.
Ben'le yatmayacağım ve sarhoş olmayacağım.

Şef garson bana yaklaşıyor. İşte başlıyoruz.

"Bir... arkadaşım buluşmaya geldim. Rezervasyonu
vardı. Benedict Parr?"

"Tabii, efendim." Şef garson restoranda zikzaklar çiz-
rek beni götürüyor. Yaklaşık on masanın yanından geçiyo-
ruz ve bütün erkeklerin kafaları çevriliyor. Her seferinde de
midem taklalar atıyor. Bu mu? O mu? Ay, lütfen şuradaki
olmasın...

Aman Tanrım. Utanmasam çığlık atacaktım. İşte orada,
sandalyesinden kalkıyor. Soğukkanlı dur. Gülümse. Şu an
çok gerçeküstü. Çok.

Gözlerim onu tepeden tırnağa tarıyor, son sürat tüm ay-
rıntıları beynime kazıyorum. Eski Sevgilinizi Değerlendirin
Olimpiyatları gibi. Biraz garip desenli bir gömlek, ne iş?
Hatırladığımdan daha uzun boylu. Daha zayıf. Suratı res-
men daha ince ve koyu kahve dalgali saçları artık kısacık.
Bir zamanlar Yunan tanrısı gibi dalga dalga saçları olduğu-

na inanmazsınız. Küpesinin durduğu yerdeki delik kulağında.

"Şey... Merhaba," diye selamlıyorum.

Gayet rahat konuşmamdan çok memnun oldum. Hele hele yakından *adam* gibi baktıktan sonra içimde büyük bir heyecan *baloncucuğu* şişerken. Şu hâline bakın! Adam *yakışıklı*! Her zaman olduğu gibi. Hatta daha bile iyi. Olgunlaşmış. Daha becerikli görünüyor.

Öpmek için eğiliyor. İki yanaktan yetişkin, medeni birer öpücük. Sonra geri çekilip beni inceliyor.

"Lottie. Harika görünüyorsun."

"Sen de iyi görünüyorsun."

"Bir gün bile yaşlanmamışsın!"

"Aynen sen de."

Birbirimize garip bir neşeyle, otuz iki dişimizle sırıtıyoruz. Bir çekişi kazanıp bir kutu çikolata ödülünü almaya gelen ama aslında bin sterlin nakit kazandığını öğrenen tipler gibiyiz. Şansımıza inanamıyoruz.

Yani şunu kabul edelim: Bir erkek yirmili yaşlarında çok değişime uğrar. Ben herhangi bir şekilde karşıma çıkabilirdi. Kel olabilirdi. Kilo alıp hantallaşmış olabilirdi. Garip bir tik geliştirmiş olabilirdi.

Ve o da muhtemelen bana bakıp içinden şöyle diyor: Çok şükür, asık suratlı, kaknem bir şeye dönüşmemiş, saçları beyazlamamış, otuz kilo almamış.

"Ee." Çekici bir edayla sandalyemi işaret ediyor ve oturuyorum. "Son on beş yıl nasıldı?"

"Güzeldi, sağ ol." Kahkaha atıyorum. "Senin?"

"Şikâyetçi değilim."

Gözünde o her zamanki yaramaz kıvılcımla bana bakıyor. "Tamam, arayı kapattık sayılır. Bir şey içer misin? Sakin Yeşilaycı olduğunu söyleme."

"Dalga mı geçiyorsun?" Kokteyl menüsünü açıyorum, içim sevinçle doluyor. Müthiş bir gece olacak. Şimdiden belli. "Bakalım neler varmış."

İki saat sonra zevkten dört köşeyim. Mest oldum. Kendimi yarışa çıkan bir sporcu gibi hissediyorum. Dine dönen bir tövbekâr gibiyim. İşte bu. İşte bu. Ben ile *mükemmel* bir ikiliyiz.

Tamam, alkol konusundaki kararlılığımı bozmuş olablirim. Ama zaten saçma sapan, iyi düşünülmemiş, gereksiz bir karardı. Eski sevgiliyle yemeğe çıkmak potansiyel olarak gergin ve kaypak bir durumdur. Çok garip de olabilirdi mesela. Oysa durum şu: Birkaç kokteyl devirdim ve hayatımın en güzel gecelerinden birini yaşıyorum.

En muhteşemi de Ben ile aramdaki *bağ*. Sanki kaldığımız yerden devam ediyoruz. Sanki son on beş yıl hiç yaşamamış. On sekiz yaşına geri döndük. Genciz, gözlerimiz açık. Çılgın fikirlerimizi, salakça esprilerimizi paylaşıyoruz ve dünyanın bize sunacağı her şeyi keşfetmeye hazırız. Bana geçen hafta izlediği bir oyunu anlattı. Ben de Paris'te gezdiğim (Richard'la gittiğimi söylemedim tabii) bir sergiyle karşılık verdim. O dakikadan beri konuşma hiç tıkanmadı, yağ gibi akıyor. Söyleyecek o kadar çok şey var ki. O kadar çok anı var ki.

Sıkıcı bir liste okur gibi kim-nerede-ne zaman-ne oldu olayına girmedik. İşimizle ilgili ayrıntılara, eski ilişkilere ve

bunun gibi sıradan şeylere takılmadık. "Eee, neler yaptın bakalım?" ya da "Oturduğun daire dükkândan bozma mı, yoksa apartman mı?" ya da "Bireysel emeklilik yaptırdın mı?" gibi soruları duymamak çok rahatlatıcı. Hiçbir kısıtlama yok. Özgürlük budur.

Ben'in bekâr olduğunu biliyorum. O da benim bekâr olduğumu biliyor. İhtiyacımız olan tek bilgi güncellemesi de *buydu*.

O benden çok daha fazla içti. Yunanistan tatilimizle ilgili de benden çok daha fazla ayrıntı hatırlıyor. Derinlere gömdüğüm anıları canlandırıp duruyor. Mesela poker turnuvasını unuttuğum. Batan balıkçı teknesini unuttuğum. İki Avustralyalı çocukla masa tenisi oynadığımız geceyi unuttuğum. Fakat Ben söylediği anda hepsi dün olmuş gibi beynimde capcanlı beliyor.

"Guy ve..." Kaşlarımı çatıyorum, anımsamaya çalışıyorum. "Guy ve... Neydi adı ya? Hah buldum, Bill!"

"Bill!" Ben kükürüyor ve bir beşlik çakıyoruz. "Tabii ya. Koca Bill."

Bunca yıl Koca Bill nasıl bir kere bile aklımdan geçmemiş, inanmıyorum. Ayıya benziyordu. Terasın bir köşesinde oturur, bira içer, güneşlenirdi. Hayatımda görmediğim kadar çok piercing'i vardı. Hem de galiba hepsini iğneyle kendi delmişti. Kız arkadaşı çok havalıydı, Pinky diye bir kız. Ve Bill kızın göbek deliğine piercing takarken hepimiz alkışlar ve bağırışlarla izlemiştik.

"Kalamarlar."

Gözlerimi kapıyorum. "Hayatımda öyle kalamar yemedim."

"Günbatımları," diye lafa giriyor Ben. "Günbatımlarını hatırlıyor musun?"

"Hayatta unutmam."

"Ve Arthur." Anımsayarak gülümsüyor. "Ne tipti."

Arthur kaldığımız pansiyonun sahibiydi. Hepimiz ona tapardık, ağzının içine bakardık. Hayatımda tanıdığım en uysal adamdı. Görmüş geçirmiş biriydi. Harvard'da okumuş, kendi şirketini kurmuş, iflas etmiş, tekneyle dünyayı dolaşmış, Mykonos'a demir atıp orali bir kızla evlenmişti. Her akşam zeytinlikte oturur, ufak ufak kafa yapar, insanlara Bill Clinton'la öğle yemeği yiyişini ve iş teklifini reddedişini anlatırdı. Öyle çok macera yaşamıştı ki. Çok *bilge* bir tipti. Bir gece sarhoş olup omzunda ağladığımı, onun da saçımı okşayarak bana harika şeyler söylediğini hatırlıyorum. (Şu anda tam olarak ne dediğini çıkaramam ama harikaydı.)

"Merdivenleri hatırlıyor musun peki?"

"Ah, merdivenler!" diye inliyorum. "Nasil çıkıyorduk onları ya?"

Pansiyon bir tepenin ucundaydı. Sahile inmek ya da sahilden dönmek için yüz on üç basamak vardı. Günde birkaç defa hoplaya zıplaya iner çıkardık. Neden öyle incecik olduğum belliymiş.

"Sarah'yı hatırladın mı? Ona ne oldu acaba?"

"Sarah mı? Nasıl bir tipti?"

"Nefes kesici. Taş gibi. İpeksi bir cilt." Anısını içine çekiyor âdeta. "Arthur'un kızıydı. Nasıl *unutursun*."

"Ah, doğru ya." Başka kızların ipeksi tenlerini hatırlamaya can atmıyorum ya neyse. "Emin değilim."

"Belki de sen gelmeden önce seyahate çıkmıştır." Omuz silkip devam ediyor. "*Dirk ve Sally* dizisini hatırlıyor musun? Kaç kere izledik?"

"*Dirk ve Sally!*" diye bağıriyorum. "Aman Tanrım."

"*Nikâhta eşler, ofiste partnerler,*" diye başlıyor Ben ikilinin selamını yaparak.

"Ölene dek eşler!" diye katılıyorum; *Dirk ve Sally* kol selamını çıkıyorum.

Ben ile *Dirk ve Sally*'nin bütün bölümlerini beş bin kez izlemiştir. Pansiyonda sadece bu dizinin seti vardı ve sabahları kahvaltı ederken Yunan haber kanalı dışındaki bir şey izlemesek çatlayacaktık. 1970'lerin dedektif dizisi; polis akademisinde tanışan, partner olarak çalışıp suçlara karşı savaşıırken evli olduklarını gizli tutma kararı alan bir çiftle ilgiliydi. İpliklerini pazara çıkarmakla tehdit eden bir seri katil haricinde kimse bilmiyordu. *Olağanüstüydü.*

Birdenbire Ben ile yemek salonundaki Nuh Nebi'den kalma koltukta oturumuz gözümde canlanıyor. Bronz bacaklarımız birbirine karışmış, ikimizin de ayağında espadriller, diğer herkes terasta otururken kızarmış ekmeği yiyerek *Dirk ve Sally* izleyişimiz.

"Hani komşularının Sally'yi kaçırdığı bölüm vardı ya," diyorum. "En güzeli oydu."

"Hayır, asıl Dirk'in kardeşi gelip onlarla kalıyordu ya. Maşyanın başı olmuştu da Dirk ona yemek yapmayı nereden öğrendi diye soruyordu, şeftali turtasının içine sakladığı uyuşturucular..."

"Aman Tanrım, evet!"

İkimiz de anılar denizinde kaybolarak bir müddet süsleniyor.

"Tanıştığım hiç kimse *Dirk ve Sally*'yi izlememiş," diyor Ben. "Kimse adını bile duymamış."

"Benim de," diye onaylıyorum. Gerçi o söyleyene kadar ben de diziyi çoktan unutmuşum.

"Bizim koy." Düşünceleri yine dağılıyor.

"Koy. Aman Tanrım." Göz göze geldiğimiz anda anılar sel gibi akın ediyor. Yeniden o ateşli, yeni yetme arzularla doluyorum. Gizli koy bizim ilk işi pişirdiğimiz yerdi. Sonra tekrar. Ve tekrar. Her gün. Koyun burunla birleştiği yerin yakınında ufak bir girinti vardı. Bir tek tekneyle gidilebiliyordu ve bizden başka herkes üşeniyordu. Ben bizi yelkenliyle oraya götürür, hiç konuşmaz, arada bir bana manalı manalı bakardı sadece. Bense yanında oturdum, ayaklarım teknenin kenarından sallandırurdum. İçim heyecandan kıpır kıpır olurdu.

Şimdiyse masanın karşısından ona bakıyorum. Ben'in aklından da aynı şey geçiyor, çok bariz. O da oraya döndü. Aynen benim gibi, zehir onun da damarlarında.

"Grip olmuşum da bana bakmıştın," diyor yavaşça. "Onu hiç unutmadım."

Grip mi? Gripken ona baktığımı hiç hatırlamıyorum. Ama zaten anılarım o kadar bulanık ki. Yaptırı diyorsa yapmışımdır kesin. Hem ayrıca lafını kesmek ya da ona karşı çıkmak istemiyorum çünkü aradaki şu güzel ortam bozulur. O yüzden kibarca kafa sallıyorum.

"Başımı ellerin arasında tutmuşsun. Uyumam için bana şarkılar söylemiştin. Yüksek ateşten hayaller görüyordum

ama senin sesini duyabiliyordum. Tüm gece başımdaydı," Şarabından bir yudum daha içiyor. "Benim koruyucu meleğimdin, Lottie. Belki de hayatımda seni tutmadığım için raydan çıktım ben."

Koruyucu meleği. Ne kadar romantik. Acaba nasıl raydan çıktı. Çok merak ediyorum ama ona sorarsam şu an mahvolur. Ayrıca da kimin umurunda? Herkes raydan çıkar. Sonra raya geri döner. İkisi arasında ne yaptıklarının bir önemi yoktur.

Şimdiye Ben sol elime bakıyor. "Sen nasıl oldu da kalmadın şimdiye kadar?"

"Doğru erkekle karşılaşmadım," diyorum gayet sıradan.

"Senin gibi muhteşem bir kız? Dört bir yandan saldırılarını savuşturuyor olman lazımdı."

"Eh, belki de savuşturmuşumdur." Kahkaha atıyorum ama ilk kez duruşum biraz kayıyor. Ve birdenbire -elimde değil- Richard'la ilk tanıştığım gün canlanıyor gözümde. Operadaydım. Ki çok acayip çünkü ben hiç operaya gitmem. O da gitmez. İkimiz de arkadaş hatırına oradaydık. *Tosca*'nın galasıydı, bir hayır derneğinin davetiydi, Richard siyah takım elbise giymişti, upuzun boyuyla göze çarpıyordu ve onu kolunda sarışın bir kadınla görünce içim gitmişti. Richard'ı tanımıyordum ama içimden "Ne şanslı kadın," diye geçirmiştim. Kahkahalar atıyor, insanlara şampanya veriyordu, derken bana dönüp şöyle demişti, "Affedersiniz, tanışmadık." Ve o muhteşem kahverengi gözlerinin içine düşmüştüm.

Hepsi buydu. Sihir gibiydi. Sonuç olarak o sarışın kadınla birlikte değilmiş. Antraktan sonra yanımda oturmak

için koltuğunu değiştirmişti. Birinci yıldönümümüzde tekrar operaya gittik. Bunu hayatımızın sonuna dek her yıl yapacağımızı sanmıştım.

Buraya kadarmış. Düğün yemeğinde bu hikâyeyi anlatmak ve herkesin iç geçirmesi planı buraya kadarmış.

"Ah, Tanrım." Ben bana bakıyor. "Özür dilerim. Yanlış bir şey söyledim galiba. Ne oldu?"

"Hiç!" Hemen gülümsüyorum ve gözlerimi kırıştırıyorum. "Sadece... Her şey... Anlarsın ya. Hayat işte."

"Aynen. *Aynen.*" Sanki bir süredir boğuştuğu, muazzam bir sorunu çözmüşüm gibi hevesle kafa sallıyor. "Lotts... Sen de benim gibi hayattan kazık yemiş gibi hissediyor musun?"

"Ever." Şarabımdan büyük bir yudum içiyorum. "Evet, hissediyorum. Hatta senden daha fazla."

"On sekiz yaşındayken, oralardayken, neler istediğimi biliyordum." Ben melankolik bir havaya bürünüp dahlıyor. "Her şey *netti*. Ama insan hayata atılıyor ve bir yerlerde bir şeyler... çürüyor. Ekşiyor. Her şey üstüne üstüne geliyor. Anlıyor musun? Kaçış yok. *Bir saniye durun. Ne istediğimi anlamama izin verin, diyemiyorsun.*"

"Kesinlikle." Ciddi bir edayla başımla onaylıyorum.

"Hayatımın en güzel dönemi buydu. Yunanistan. Sen. Bütünyle." Anısı onu sarıyor. "İkimiz birlikte. Her şey o kadar *basitti* ki. Hiçbir *bokluk* yoktu. Senin için de öyle mi? Hayatının en güzel dönemi miydi?"

Beynim son on beş yılı hızla tarıyor. Tamamı, aralarda birkaç yükseliş dönemi yaşadysam da genel olarak onunla aynı fikirdeyim. On sekiz yaşındaydık. Ateşliydik. Bütün

gece içer, sabahları zimba gibi kalkardık. Hayat başka ne zaman bu kadar güzeldi?

Yavaşça evet anlamında başımı sallıyorum. "Gelmiş geçmiş en iyi dönem."

"Niçin birlikte kalmadık, Lottie? Neden teması kopardık?"

"Edinburgh-Bath." Omuz silkiyorum. "Bath-Edinburgh. İmkânsız iki coğrafya."

"Biliyorum. Ama çok baktan bir sebep bu." Sinirleniyor sanki. "Ne kadar salakmışız."

Adada kaldığımız günlerde de kaç kez *imkânsız coğrafya* muhabbeti etmiştik. Ben, Edinburgh Üniversitesi'ne gidecekti. Ben de Bath'a. Birmesi an meselesiydi. Yazdan sonra bu ilişkiyi devam ettirmeye çalışmanın bir anlamı yoktu.

Yangından sonraki günler bile bir garipti. Her şey kopmaya başlamıştı. Herkes başka başka pansiyonlara yerleştirildi, adanın farklı yerlerine dağıldık. İnsanların anne babaları acilen geldi. Bazıları ilk tekneye atlamıştı; para, yedek giysi ve pasaport getirmişlerdi. Pinky'nin, yanında sık şıkkımdan anne babasıyla üzgün üzgün tavernada oturuşunu hatırlıyorum. Âdeta parti sona ermişti.

"Bir kere Londra'da buluşalım diye planlamamış mıydık?" Birden flaş çıkıyor beynimde. "Ama sonra senin anenlerle Normandy'ye gitmen gerekmişti."

"Doğru." Derin bir nefes veriyor. "Onları satmalıydım. Bath'a kaçmalıydım." Gözleri bana odaklanıyor. "Senin gibi biriyle bir daha hiç tanışmadım, Lottie. Bazen düşünüyorum da, seni bıraktığım için ne kadar aptalmışım. Ne kadar kafasına sıçmalık bir salakmışım."

Midem hain bir şekilde taklalar atıp dönüyor ve şarap boğazıma takılıyor. Zihnimin bir köşesinde bu tarz bir şeyler demesini umuyordum. Ama bu kadar çabuk değil. Mavi gözleri umutlu umutlu benimkileri hapse alıyor.

"Ben de," diyorum nihayet ve yemekten bir çatal ağzıma atıyorum.

"Sakın bana bizimkinden daha iyi bir ilişkin olduğunu söyleme. Çünkü adım gibi eminim, olmadı." Ben yumruğunu masaya vuruyor. "Belki önceliklerimizi karıştırdık. Belki de şöyle demeliydik, *yemişim üniversiteyi, birlikte kalıyoruz*. Neler olurdu, kim bilir? Birlikte iyiydik, Lottie. Belki de birlikte kalmayarak son on beş yılı ziyan ettik. Sen de hiç böyle düşünmez misin?"

Konuşma hızı nefesimi kesiyor. Nasıl tepki vereceğimi kestiremiyorum, o yüzden ağzıma biraz daha yemek tıkiyorum.

"Şu anda evli olabilirdik. Çocuklarımız olabilirdi. Hayatımın bir anlamı olurdu." Neredeyse kendi kendine konuşuyor. Tanımlayamadığım, bastırılmış duyguları açığa çıkıyor.

"Çocuk sahibi olmak istiyor musun?" diyorum kendimi tutamayıp.

Bir erkeğe ilk buluşmadan çocuk sahibi olmak isteyip istemediğini sorduğuma inanamıyorum. Başıma raş yağacak. Ama... Aslında bu ilk buluşma değil. Olsa olsa bir milyonuncu buluşma. Üstelik de ilk o söyledi. Hem neyse, bu bir randevu değil zaten. O yüzden.

"Evet, çocuk istiyorum." Yoğun bakışı yine üstümde. "Ben aile kurmaya, bebek arabalarına, parka gitmeye, her bokuna hazırım."

"Ben de." Gözlerim yaşıyor. "Ben de aile kurmaya hazırım."

Aman Tanrım. Gene kafamda Richard belirdi. İstemedim ama belirdi işte. Richard'la Arthur ve Edie adındaki ikizlerimize ağaç ev yapma hayalimi hatırladım. Haşin bir hareketle gece çantamı açıp mendil çıkarıyorum. Ağlamak planda yoktu. Richard'ı düşünmek planda yoktu.

Çok şükür. Ben farkında değil. Benimkini, sonra da kendi kadehini şarapla dolduruyor. Şişenin dibine gelmişiz bile. Ne ara bu kadar içtik?

"Anlaşmamızı hatırlıyor musun?" Sesi beni şaşırtıyor.

Yok artık.

Adrenalin patlaması yaşıyorum. Cığerlerim öyle bir sıkıyor ki nefes alamıyorum. Anlaşmamızı anımsamasını hiç beklemiyordum. Ben kesinlikle gündeme getirmeyecektim. Bir zamanlar birbirimize verdiğimiz, minicik, ufakcık, şakacıktan bir sözdü. Önemsizdi. *Saçmaydı.*

"Uygulamaya koyalım mı?" Açık yüreklilikle bakıyor suratıma. Sanırım yarı ciddi. Ya da ciddi. Yo. Ciddi *olamaz.*

"Biraz geç kaldık," diyebiliyorum boğazım kuruyarak. "Oruz yaşına kadar evlenmemişsek demiştik. Ben otuz üç yaşımdayım."

"Hiç olmamasındansa geç olması yeğdir." Ayağı masanın altından ayakkabımın kenarına değiyor. "Evim buraya çok yakın," diye mınıldanıyor. Şimdiyse eli elimi tutuyor. Tenim karıncalanmaya başlıyor. Kas hafızam uyanıyor. Seks hafızam. Nereye gittiğimizi biliyorum.

Ama... Ama... Peki ben oraya gitmek istiyor muyum? Neler oluyor burada? *Düşün, Lottie.*

"Tatlı menüsü ister miydiniz?" Garsonun sesi beni transımdan uyandırıyor. Başımı hızla kaldırıyorum, fırsat-tan istifade elimi Ben'in elinden çekiyorum.

"Eee... Teşekkürler."

Tatlı menüsüne göz atıyorum. Yanaklarım al al. Beynim uğulduyor. Şimdi ne yapacağım? Ne? Ne?

Ufacık bir ses bana dizginleri ele almamı söylüyor. Yanlış yoldayım. Kesin hata yapıyorum. İçimde feci bir dejavu hissi var.

Bütün uzun ilişkilerim böyle başladı. Masanın diğer ucundan el ele tutuşarak. Tüm vücudumda nabzımı duyarak. Güzel iç çamaşırları, ağdalar, ateşli, yenilikçi, mür-hiş seks. (Ya da iğrenç seks; bir keresinde o doktorla olan buydu. İyyy. Duyan da, tıp bitirmiş adamın, vücudun bölümleri hakkında daha çok bilgisi olacağını sanır. Kaşla göz arası sepetlemiştim onu.)

Demek istediğim: Başlangıç *hiçbir zaman* sorun değil. Sonrası sıkıntı.

Daha önce hiç hissetmediğim kadar kararlıyım. Yaptığım her şeyi değiştirmem lazım. Bu gidişe bir dur demeliyim. Ama nasıl? Ne yaparak?

Ben tekrar elimi tutuyor ve bileğimin içini öpmeye başlıyor ama hiç orali değilim. Düşüncelerimi sıraya dizmeliyim.

"Ne oldu?" Kafasını kaldırıyor. dudağını tenimden ayırmıyor. "Gerginsin. Lottie, bununla savaşıma. Kaderimizde yazıyor bu. Sen ve ben. Bunu biliyorsun."

Gözlerinde o çok iyi hatırladığım aç, sarhoşumsu seksi bakış var. Ben de şimdiden uyanıldım. Teslim olabilir, ken-

dimi neşelendirmek için alev alev, baş döndürücü bir gece yaşayabilirim. Sonuç olarak bunu hak ediyorum.

Ama ya müthiş bir geceden daha fazlası olması ihtimali varsa? Nasıl oynamalıyım? Ne yapmalıyım?

Keşke başım bu kadar dönmeseydi. Çok daha iyi olurdu.

"Ben, anlamak zorundasın." Kolumu tekrar geri çekiyordum. "On sekiz yaşında değiliz artık, tamam mı? Ben sadece yatmanın peşinde değilim. Ben artık... başka şeyler de istiyorum. Evlenmek istiyorum. Bağlanmak istiyorum. Biryle hayatımı birleştirip planlamak istiyorum. Çoluk çocuk falan."

"Ben de!" diyor sabırsızca. "Dinlemiyor musun? Başından beri seninle olmalıydım işte." Gözleri benimkileri yakıp geçiyor. "Lottie. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim."

Aman Tanrım, beni seviyor. Yine gözlerim doluyor. Ve Ben'in yüzüne bakarken kafama dank ediyor. Aslında ben de onu sevmekten hiç vazgeçmedim. Belki farkında değilim çünkü aşagılarda yatan, istikrarlı bir aştı. Tıpkı arka plandaki bir uğultu gibi. Şimdiyse dörtmala koşuyor, büyüyor, tutkuyla alevleniyor.

"Ben de," diyorum sesimde aniden ikna olmanın verdiği titremeyle. "On beş yıldır seni seviyordum."

"On beş yıl." Elimi bırakmıyor. "Aklımızdan zorumuz varmış ki birbirimizi bırakmışız."

Öylesine romantik ki şu an, aklımı başımdan alıyor. Alın size düğün öncesi yemekte anlatılacak bir hikâyeye. Ooo ve aa çekenleri hayal edin. On beş yıl boyunca ayırdık ama sonra birbirimizi yeniden bulduk.

"Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek zorundayız." Parmaklarımı sıkıp dudaklarına götürüyor. "Sevgili Lottie. Aşkım."

Sözleri merhem gibi. Dudaklarını tenimde hissetmek dayanılmaz derecede iştah açıcı. Bir an için gözlerimi kapıyorum. Ama yok. Alarm çanları çalıyor. Bunun da diğerleri gibi ters gitmesini kaldıramam.

"Dur!" Elimi hızla çekiyorum. "Yapma! Ben, sonrasında neler olacağını biliyorum ve buna daha fazla dayanamayacağım. Bir daha yapamayacağım."

"Neden bahsediyorsun?" Afallayarak bakakalıyor. "Tek yaptığım parmaklarını öpmek."

Dili hafif peltekleşmiş. *Barrmaklarını öbbmek*. Ama ben de öyleyim.

Garsonun masamızdaki kırıntıları süpürmesini bekliyorum, sonra tekrar lafa giriyorum. Sesim kısık ve biraz da titriyor.

"Bunu daha önce yaşadım. Ne olacağını biliyorum. Parmaklarımı öpersin. Ben senin parmaklarını operim. Seks yaparız. Harikadır. Biraz daha seks yaparız. Birbirimize bayılırız. Cotswold'da kısa bir tatile çıkarız. Belki *Ikea* dan birlikte bir koltuk, kitaplık filan alırsız. Derken göz açıp kapayıncaya kadar iki yıl geçiverir ve evlenmiş olmamız gerekir ama... Nedense hâlâ evlenmemişizdir. Demiri tavında dövmemişizdir. Kavgalar başlar ve ayrılırız. Ve çok kötü olur."

Kaderimizi çizdim ve boğazım kurudu. Her şey o kadar kaçınılmaz ve üzüntü verici ki.

Ben bu senaryo karşısında allak bullak oluyor.

"Tamam," diyor sonunda beni süzerek. "Eh... Ya çizgiyi aşmadan yavaşça ilerlesek?"

"Kesin aşarız! Kanun bu! Hep öyle olur!" Gözlerim yaşlarla dolu, suratına bakıyorum. "Ben kaç erkekle yaşadım bunu. Biliyorum."

"İke'dan kitaplık almasak bile mi?"

Komik olmaya çalıştığının bilincindeyim ama ben ciddiyim. Hayatımın on beş yılını birileriyle çıkarak geçirdiğimin farkına varıyorum birden. Çıkmak hiçbir şeyin çaresi değil. Çıkmak sorunun *ta kendisi*.

"Diğer erkeklerle neden yürümediğini biliyorum." Ben yeniden deniyor. "Onlar doğru kişi değildi. Oysa ben doğru kişiyim!"

"Ne malum?"

"Çünkü... Çünkü... *Tanrım ya!* Ne yapmam gerekiyor?" Parmaklarını saçlarında gezdiriyor, sabrı tükenmiş.

"Tamam. Sen kazandın. O zaman biz de eski moda yöntemle yaparız. Lottie, benimle evlenir misin?"

"Kapa çeneni." Somurtuyorum. "Dalga geçme."

"Ciddiyim. Benimle evlenir misin?"

"Çok komik." Şarabımı içiyorum.

"Ciddiyim. Benimle evlenir misin?"

"Kes şunu."

"Benimle evlenir misin?" Artık daha yüksek sesle soruyor. Yan masadaki çift dönüp gülümsedi.

"Şşş" diyorum rahatsız olarak. "Hiç komik değilsin."

Büyük bir şok geçirerek görüyorum ki ayağa kalkıyor, önümde diz çöküyor, ellerini birleştiriyor. Yemek yiyen diğer insanların dönüp seyrettiğini görebiliyorum.

Kalbim her an yerinden fırlayabilir. Hayır. *Hayır.*

"Charlotte Gravency," diye başlıyor hafifçe yalpalayarak. "On beş yıl boyunca senin soluk taklitlerini kovaladım durdum ve şimdi orijinale geri döndüm, buradayım. Seni hiç bırakmamalıydım. Sensiz hayatım karanlıkta kaldı ve artık ışıkları yakmak istiyorum. Benimle evlenmeyi kabul edip beni onurlandırır mısın? Lütfen?"

Garip bir duygu var içimde. Pamuk ipliklerine mi dönüştüyorum, neyim. Evlenme teklif ediyor. Ciddi ciddi evlenme teklif ediyor. Gerçek anlamda.

"Sarhoşsun," diye naz yapıyorum.

"O kadar değilim. Benimle evlenir misin?" diye tekrar ediyor.

"Ama seni artık tanımıyorum!" Yarım bir kahkaha atıyorum. "Ne iş yaptığını bilmiyorum, nerede oturduğunu bilmiyorum, hayattan ne istediğini bilmiyorum."

"Kâğıt şirketi. Shoreditch. Hayattan ne mi istiyorum? Seninle olduğum zamanki kadar mutlu olmak. Her sabah uyanıp aklını başından alacak şekilde seninle sevişmek. Senin gözlerine sahip bebekler yapmak. Lottie, biliyorum yıllar geçti ama ben hâlâ aynı benim. Karşındaki aynı Ben." Gözleri her zamanki gibi kırışarak gülüyor. "Benimle evlenir misin?"

Nefesim sıklaşıyor. Beynimde mutluluk çanları mı, yoksa alarm zilleri mi çalıyor, kestiremiyorum.

Yani benden hâlâ hoşlanması ihtimali var. Fakat bu benim bile tüm fantezilerimi aştı. Bunca yıl boyunca aşk ateşini söndürememiş! Evlenmek istiyor! Çocuk yapmak istiyor! Zihnimin gerilerinde bir şeyler çalıyor. Keman sesi

sanırım. *Belki de ben odur. BELKİ DE BU ODUR!* Richard değil. *Doğru kişi Ben işte!*

Suyumdan bir yudum içip deli deli çağılayan düşünce-lerimi tutmaya çalışıyorum. Mantıklı olalım. Bunu enine boyuna bir düşünelim. Hiç kavga etmiş miydik? Hayır. İyi arkadaş mıydı? Evet. Ondan hoşlanıyor muyum? Hem de nasıl. Potansiyel bir koca hakkında başka bilmem gereken bir şey var mı?

"Memelerine piercing yaptırdın mı?" diye soruyorum birden. Memesinde küpe olan erkekler hiç benim tarzım değil.

"Bir tane bile yok." Teatral bir edayla gömleğini yırtarcasına açıyor, düğmeleri etrafa savrulurken ben de uzun uzun bakıyorum. Mmm. Esmer. Kaslı. Her zamankinden daha iştah açıcı.

"Tek yapman gereken evet demek." Ben sarhoşluğun da verdiği coşkuyla abartılı bir şekilde kollarını iki yana açıyor. "Tek yapman gereken, Lottie, evet demek. Hep böyle uzun uzun düşündüğümüz için hayatımızda her şeyi mahvediyoruz. Gel bu kez fazla kafa yormayalım. S.ktir et. Yeterince vakit kaybettik zaten. Birbirimizi seviyoruz. Balıklama atlayalım gitsin."

Haklı. Birbirimizi seviyoruz. Ayrıca benim gözlerime sahip bebekleri olsun istiyormuş. Kimseden bu kadar tatlı bir şey duymadım. Richard'dan bile.

Başım dönüyor. Mantıklı kalmaya çalışıyorum ama elden ayakta kesiliyorum. Gerçek mi bu? Yoksa beni yatağa atmaya mı çalışıyor? Hayatımın en romantik anını mı yaşıyorum, yoksa tam bir geri zekâlı gibi mi davranıyorum?

"Ben... Sanırım ben," diyorum sonunda.

"Sanırım mı?"

"Sadece... Dur bir dakika."

Çantamı kapttığım gibi kadınlar tuvaletinin yolunu tutuyorum. Düşünmek zorundayım. Ya da restoran fır dönerken ve aynadaki suratımdan üç göz bana bakarken ne kadar açık ve net düşünebileceksem en azından o kadar açık ve net düşünmeliyim.

Olabilir. Eminim yürütebiliriz. Peki ya *ben* başka nasıl yürütebilirim? Çıkamaz sokağa sapan, sonunda biten diğer bütün ilişkilerimdeki aynı teraneyi yaşamaktan nasıl kaçınabilirim?

Saçımı tararken aklımdan diğer sevgililerimle çıktığım ilk buluşmalar geçiyor. Diğer başlangıçlar. Yıllar yılı kaç kadınlar tuvaletinde böyle dikilip rujumu sürerken "Acaba aradığım erkek bu mu?" diye düşündüğümün haddi hesabı yoktur. Her seferinde aynı umut, her seferinde içim kıpır kıpır. Peki nerede yanlış yaptım? Bu sefer farklı olan ne? Her zaman yaptığım *hangi şeyi* yapmayabilirim?

Birden bu sabah göz attığım kitap aklıma geliyor. *Terslik İlkesi*. Okun yönünü ters çevir. Yönünü değiştir. Kulağa hoş geliyor. Evet. Ama yönü nasıl değiştireceğim? Şimdiyse dün kadınlar tuvaletinde karşılaştığım o manyak kadının sözleri kulağımda çınlıyor. Ne demişti? *Erkekler vahşi ormandaki hayvanlara benzer. Avcılarını buldukları anda öldürür ve uykuya geçerler*. Belki de o kadın manyak değildi. Belki bir bildiği vardı.

Bir anda saçımı taramayı kesiyorum. Vahiy inmişçesine ilham geliyor. Cevabı biliyorum. Sol taraftan bakan

çözüm. Ben, Lottie Graveney, *gidişatı* tersine çevireceğim. Önceki erkek arkadaşlarımla hepsiyle ne yaptıysam *tam aksini* yapacağım.

Aynada kendimle göz göze geliyorum. Biraz coşmuş bir hâlim var. Eğer ilk başta mest olmuşsam şu anda tamamen kendimden geçtim. Âdeta atomaltı bir partikül keşfetmiş bir bilimadamı gibiyim. Haklıyım. Haklı olduğumu biliyorum. *Haklıyım!*

Hızlı adımlarla yeniden restorana giriyorum, topuklularım üstünde biraz sendeleyerek masaya yaklaşıyorum.

"Seks yok," diyorum kararlı bir sesle.

"Ne?"

"Evlenene kadar. Seks yapmayacağız." Yerime oturuyorum. "Tamam ya da devam."

"Ne?"

Ben küçük dilini yutuyor âdeta ama ben dingin tebcüsümümü koruyorum. Çok zekiyim. Beni gerçekten seviyorsa bekleyecektir. Ateşimiz sönmez. Aksine. Ayrıca da bunun en güzel yanı, gelmiş geçmiş en muhteşem balayı seksini yaşayacak olmamız. Tam bir bağ kurarız, gerçekten bir oluruz, mutluluktan uçarız. Balayına çıkanların olması gerektiği gibi.

Yaka bağır açık karşımda bekliyor. Müthiş bir otele, yatakta çırlıçıplak hayal ediyorum Ben'i. Etrafı gül yapraklarıyla kaplı. Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor.

"Dalga geçiyorsun." Yüzü düştü resmen. "*Niye ki?*"

"Çünkü bir şeylerin *farklı* olmasını istiyorum. Kalıpları kırmak istiyorum. Seni seviyorum, doğru mu? Sen de beni seviyorsun. Birlikte bir hayat kurmak istiyoruz?"

"On beş yıl boyunca seni sevdim." Başını sağa sola sallıyor. "On beş koca yılı kaybettik, Lottie..."

Yeni bir sarhoş tiradına başlamak üzere olduğunu fark ediyorum.

"Tamam." Lafını kesiyorum. "O hâlde biraz daha bekleriz. Ondan sonra da gerçek bir ilk gece yaşarız. *Adam gibi* bir düğün gecesi. Bir düşün. O zamana kadar ikimiz de yanıp tutuşuyor oluruz. Kesinlikle... Yanıp tutuşuruz." Çıplak ayağımla masanın altından uzanıp yavaşça bacaklarının iç kısmına değiyorum. Ben'in suratı donakalıyor. Bu numara hiç şaşmaz.

Bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Diyelim ki başka bir şekilde iletişim kuruyoruz.

"Aslında," diyor boğuk bir sesle, "eğlenceli olabilir."

"Çok eğlenceli." Gayet sıradan bir şekilde gömüğümün üstten iki düğmesini açıyorum ve öne eğilip göğüsleri kaldıran sütyenimin sunduğu manzarayı sergiliyorum. Diğer ayağım ise apış arasına doğru kayıyor. Ben'in dili tutulmuş gibi. "Doğum günü geceni hatırlıyor musun?" diyorum şuh bir sesle. "Sahilde? Yeniden yapabiliriz?"

Eğer o geceyi yeniden canlandıracaksak dizlerime koyucu takacağım. Bir hafta boyunca yara bere içinde gezmiştim. Ben aklımı okurcasına gözlerini kapatıp hafifçe inliyor.

"Beni öldürüyorsun şu an."

"Muhteşem olacak."

Birden on sekiz yaşındaki hâlimiz gözümde canlanıyor. Benim odamda kokulu mumların ışığında sarmaş dolaş uzanışımız.

"Ne kadar seksi olduğunun farkında mısın? Şimdi şuracıktaki bu masanın altına girmeyi ne kadar istediğimi biliyor musun?" Elimi tutup başparmağımın ucunu ısır-maya başlıyor. Bu kez elimi çekmüyorum. Tüm bedenim dudaklarının ve dişlerinin dokunuşu karşısında geriliyor. Her yerimde istiyorum bu dokunuşu. Bunu hatırlıyorum. Onu hatırlıyorum. Nasıl unutmuşum?

"İlk gece olayı demek?" diyor nihayet. Ayak parmak-larım hâlâ aşağılarda oynuyor ve Ben'in ne kadar hoşuna gittiğinin kanıtı ortada. Demek ki malum organları hâlâ işlevini yerine getiriyor.

"İlk gece." Kafamı sallıyorum.

"Bu arada beklemekten can vereceğimin farkındasın herhâlde?"

"Ben de. Sonra da patlayacağım." Başparmağımı ağzı-nın içine sokuyor ve duyularım roket hızıyla yükselirken nefesim kesiliyor. Bir an önce kalkmalıyız, yoksa garson gelip evimiz yok mu diye soracak.

Ve Richard bunu duyunca...

Hayır. Oraya gitme. Bunun Richard ile bir alakası yok. Bu *kader*. Büyük resmin bir parçası. Başrollerinde Ben ve benim olduğumuz, Richard'ın yalnızca ileride ufacık bir sahnesinin olduğu baş döndürücü bir roman-tik film.

Sarhoş olduğumun farkındayım. Aceleyle getirdiğimin de farkındayım. Ama hissiyat çok doğru. Ayrıca kalbimin derinlerinde hâlâ acıyan bir noktacı varsa, bu âdeta sihir-li, iyileştirici bir merhem gibi geldi. Richard'dan ayrılmam *kaderdi*. Yerlerde sürünmem *kaderdi*. Çektiğim acıların

karşılığı karmam bana bir nişan yüzüğü ve hayatımın en ateşli seksini veriyor.

Çekilişte bin sterlin kazanmadım. Milyon sterlin kazan-mış gibiyim.

Ben'in gözleri ıslıl ıslıl. Benim de nefesim giderek sıklaşı-yor. Buna dayanabileceğimden emin değilim.

"Ne zaman evlensek?" diye mırıldanıyorum.

"Hemen." Çaresiz bir sesle cevap veriyor. "Gerçekten, hemen."

Fliss

Umarım Lottie iyidir. Cidden, umarım iyidir. İki haftadır şehir dışındaydım ve ondan tek satır haber alamadım. Attığım mesajların hiçbirine cevap vermedi ve en son telefon görüşmemizde San Fransisco'ya gitmeyi planlıyordu. Talihsiz seçimler kategorisinde bu kesinlikle zirveye oturacaktı. Neyse ki onu vazgeçirmeyi başardım.

Fakat o gün bugündür ses seda yok. Kısa mesajlar attım, sesli mesajlar bıraktım ama sıfır cevap. Stajyerine ulaşmayı başardım, kız bana Lottie'nin her gün işe geldiğini söyledi. Yani en azından hayatta olduğunu ve iyi olduğunu biliyorum. Fakat böyle iletişimi kesmek hiç Lottie'nin tarzı değildir. Canımı sıkıyor. Bu akşam evine uğrayıp iyi olup olmadığını kontrol edeceğim.

Telefonumu çıkarıyorum ve ona sabırsızca bir mesaj daha çekiyorum:

Selam, nasıl gidiyor???

Telefonu kaldırıp okul bahçesini izliyorum. Her taraf veli kaynıyor. Çocuklar, bakıcılar, köpekler ve scooter'la gezen minikler. Okulun ilk günü, o yüzden herkes yanmış, ayak-kabılar cillop, saçlar yeni kesilmiş.

"Fliss!" Arabadan iner inmez bir ses beni selamlıyor. Başka bir çocuğun annesi Anna bu. Bir elinde *Tupperware* kabı, diğer elinde başka tarafa gitmek için çekiştiren Labradorunun tasmaı. "Nasılın? Merhaba, Noah! Kahve sözümüzü unutmadım..."

"Ne iyi olur." Kafa sallıyorum.

Anna ile birbirimizi her görüşümüzde bir kahve içelim diyoruz. Son iki yıldır. Ve hâlâ gerçekleştiremedik. Nedense mühim değil. Nedense önemli olan bu değil.

"Şu kahrolası seyahat projesi," diyor Anna okulun girişine doğru yürürken. "Bitireceğim diye sabah beşe kadar ayaktaydım. Tam senin konun, değil mi? Seyahat?" Neşeli bir kakhaha atıyor.

"Ne projesi?"

"Resim dersi şeyi var ya, biliyorsun?" Kabını gösteriyor. "Biz uçak yaptık. Çok rezil. Bir oyuncak bulup alüminyum folyoyla kapladık. Ev yapımı demeye bin şahit ister ama Charlie'ye de açıkladım, 'Tatlım, Bayan Hocking bunun altında oyuncak olduğunu anlamaz.'"

"Ne projesi?" diyorum tekrar.

"Biliyorsun. Bir vasıta filan yapıyorsun. Törende hepsini sergileyecekler. Charlie, hadi! Zil çaldı!"

Ne soktuğumun seyahat projesi ya!

Bayan Hocking'e yaklaşıırken yanında başka bir çocuğun annesinin durduğunu görüyorum. Jane Langridge elinde bir yolcu gemisi maketi tutuyor. Balsa ağacı ve kartondan yapmışlar. Üç direği, mükemmel şekilde kesilmiş parmaklıkları ve mavi boyayla gösterilmiş havuzun etrafında güneşlenen minik kilden adamcıkları var. Ağzım açık kalarak huşuyla bakıyorum.

"Çok üzgünüm, Bayan Hocking," diyor Jane. "Boyanın bir kısmı hâlâ ıslak. Yaparken çok eğlendik. Değil mi, Joshua?"

"Merhaba, Bayan Phipps," diye sesleniyor Bayan Hocking şen şakrak. "Tatiliniz güzel miydi?"

Bayan Phipps. Ne zaman bu şekilde çağırıldığımı duysam dişlerimi gıcırdatıyorum. Okul ortamlarında bir türlü Bayan Graveney'e dönüşemedim. Gerçek şu ki ne yapacağını bilemiyorum. Noah'nın huzurunu kaçırmak istemiyorum. Soyadını reddetmek ve olay çıkarmak istemiyorum. Noah ile aynı soyadını taşımak hoşuma gidiyor. Evcimen ve hoş geliyor bana.

Noah doğduğunda kendime yepyeni bir soyadı seçmeliydim. Sadece ikimiz için. Boşanmaya dayanıklı.

"Anne, sıcak hava balonunu getirdin mi?" Noah kafasını yukarı çevirip endişeyle bana bakıyor. "Balon yanımızda mı?"

Boş boş bakıyorum. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Noah bize sıcak hava balonu yapacağını anlattı. Harika bir fikir." Bayan Hocking sınıtarak üstümüze geliyor. Gri pantolon-cekerek takımlardan başka şey giymeyen, altmışlı

yaşlarda bir kadın. O kadar soğukkanlı ve acelesiz bir tavır var ki onun yanında kendimi kekeleyen, beceriksiz bir zekâ özürlü gibi hissediyorum. Şimdiye bakışları boş ellerime kayıyor. "Yanınızda mı?"

Acaba bir yerimde sıcak hava balonu taşıyormuş gibi bir hâlim mi var?

"Yanımda değil," diye çıkıyor ağzımdan. "Üstümdedir."

"Ah." Gülüşü soluyor. "Eh, bu sabah ulaştırma şansınız varsa çok iyi olur, Bayan Phipps. Sergi alanını hazırlıyoruz da."

"Tamam! Tabii!" Özgüven dolu bir gülüş çıkıyorum. "Sadece küçük bir... Ufacık bir ayrıntı kaldı. Bir saniye Noah'yla konuşabilir miyim?" Oğlumu kenara çekip yüzüne eğiliyorum. "Hangi sıcak hava balonu, tatlım?"

"Seyahat projem için gereken sıcak hava balonu," diyor Noah her şey çok barizmiş gibi. "Bugün teslim etmemiz lazım."

"Tamam." Umursamaz görünmek beni öldürüyor. "Projeniz olduğunu bilmiyordum. Hiç bahsetmedin."

"Unuttum." Kafasını sallıyor. "Ama hani bir mektup vermişlerdi ya?"

"Ne oldu o mektuba?"

"Babam meyve kâsesine koydu."

İçimde patlamaya hazır bir volkan misali yükselen öfkeyi duyuyorum. *Biliyordum.*

"Evet. Anladım." Tırnaklarımı avcumun içine geçiriyorum. "Baban proje ödevin olduğunu bana söylemedi. Çok yazık."

"Ne yapabiliriz diye konuştuk ve babam *sıcak hava balonu* olmaz mı, dedi."

Noah'nın gözlerinin içi *gülüyor*. "Babam, bir balon alıp *üstünü* kaplarız, altına da minik bir sepet takıp insancıklar koyarız demişti. İplerle bağlarız. Sonra da boyarız. İnsanlar Batman olabilir demiştik." Yanakları parlıyor heyecandan. "Yaptı mı?" Beklenti dolu bir şekilde bana bakıyor. "Sende mi?"

"Ben ona bir... sorayım." Tebessümüm uhuyla yapıştırılmış gibi. "Sen biraz tırmanma duvarında oyna."

Uzaklaşıp hızlı aramadan Daniel'i çeviriyorum.

"Daniel Ph..." diye açıyor.

"Benim, Fliss." Sertçe lafını kesiyorum. "Şu anda sepetin de Batman şeklinde insancıklar oturan bir sıcak hava balonu maketiyle tam gaz okula geliyor olma ihtimalin nedir?"

Uzunca bir sessizlik oluyor.

"Ah," diyor Daniel sonunda. "Kahretsin. Üzgünüm."

En ufak bir pişmanlık duyduğundan şüpheliyim neden-se. Onu gebertmek istiyorum.

"Hayır! *Kahretsin. Üzgünüm*, değil. Böyle davranamazsın, Daniel. Noah bunu hak etmiyor. Ben de hak etmiyorum ve..."

"Fliss, sakın ol. Küçük bir proje ödevi altı üstü."

"Küçük deyip geçme! Noah için büyük bir şey! Olay şu ki... Yani *sen*..." Hızlı hızlı *nefes* alarak susuyorum. Asla anlamayacak. Nefesimi tüketmenin manası yok. Bir başıyayım. "Tamam, Daniel. Her neyse. Ben hallederim."

Cevap veremeden *telefonu* kapatıyorum. Sonsuz bir azimle doluyum şu an. Noah'yı asla yarı yolda bırakmaya-

cağım. Sıcak hava balonu olacak. Bunu yapabilirim. Hadi ama.

Arabanın uzaktan kumandasını bipteliyor, evrak *çanta* alıyorum. Bir kenarda bir öğle yemeği davetinden kalma ufak bir hediye paketi olacaktı. Onu sepet yerine kullanabilirim. Spor ayakkabımın bağcıklarından ip yaparım. Çantadan bir kâğıt kalem çıkarp Noah'yı yanına çağırıyorum.

"Sıcak hava balonumuzu bitirmek üzereyim," diyorum neşeli neşeli. "Sen de Batman adamcıkları çizer misin?"

Noah arabanın koltuğuna eğilip çizmeye koyulurken ben de hızlı hızlı ayakkabılarımın bağcıklarını çözüyorum. Kahverengi ve leke leke. Mükemmel ip. Torpido gözünde de bant vardı. Ve balon olarak da...

Hay çarkına okuyayım. Ne kullanabilirim? Sanki yanımda paket paket balonla geziyorum da her ihtimale karşı...

Çok saçma, ağza alınamayacak bir fikir geliyor aklıma. Aslında her an...

Yok. Yok, olmaz. Yapamam.

Beş dakika sonra gayet havalı bir şekilde elimde Noah'nın projesiyle Bayan Hocking'e yaklaşıyorum. Etrafında diki- len annelerden çıt çıkmıyor artık. Hatta tüm oyun bahçesine derin bir sükûnet çöktü.

"Batman bu!" Noah gururla sepeti işaret ediyor. "Ben çizdim."

Bütün çocuklar Batman'a bakıyor. Bütün annelerse balona. Şişirilmiş bir *Durex Fetherlite Ultra* prezervatif.

Oldukça etkileyici boyutlara erişti ve ucundaki meme başı gibi kısım rüzgârda dalgalanıyor.

Anna burnundan homurdanır gibi bir ses çıkarıyor ama ben sertçe dönüp bakınca masum bir ifade takınıyor.

"Tanrım, Noah," diyor Bayan Hocking. Bayılacak gibi, "Ne kadar... büyük bir balon böyle!"

"Müştehen bu," diye yapıstırıyor Jane ve korumaya alırcasına teknesini göğsüne bastırıyor. "Burası bir okul, unuttunuz galiba. Her tarafta çocuklar var."

"Ve onların bildiği kadarıyla da bu son derece masum bir sıcak hava balonu," diye karşı çıkıyorum. "Kocam beni ortada bıraktı." Özur dilercesine Bayan Hocking'e dönüyorum. "Fazla vaktim yoktu."

"Çok güzel olmuş, Bayan Phipps!" Bayan Hocking canlı canlı konuşuyor. "Ne kadar yaratıcı bir kullanım..."

"Ya patlarsa?" diyor Jane.

"Yedeği var." Zafer kazanmış bir edayla cevabı yapıstırıyorum ve diğer Durex çeşitlerini yelpaze gibi açıp gösteriyorum.

Nasıl görüldüğünü fark ettiğimde iş işten geçmiş oluyor. Yanaklarım alev alev. "Daha fazla zevk için," yazan bölümü çaktırmadan elimle kapatmaya çalışıyorum. "Ekstra kayganlık," yazısını da. Ve tabii "ultra hassasiyet" i. Parmaklarım deniziyıldızı gibi oldu; kondom paketlerini sansürlemeye çalışıyorum.

"Bence Noah'ya sınıftan başka bir balon bulabiliriz, Bayan Phipps," diyor Bayan Hocking sonunda. "Bunlar sizde kalsın, şey için..." Duraklıyor, belli ki cümlesini nasıl bitireceğine karar veremiyor.

"Kesinlikle." Kafa sallayarak konuyu kapatmaya çalışıyorum. "İyi fikir. Ben onları kullanırım... Bir şekilde. Yani. Kullanmam." Tiz bir kahkaha atıyorum. "İşin aslı, belki de hiç kullanmayacağım. Aslında... Yani sorumluluk sahibi bir kadını elbette."

Geveliyorum ve susuyorum. Az önce kondom kullanma sırlarımı oğlumun öğretmenine paylaştım. Nasıl oldu bilemiyorum.

"Neyse!" Çaresizce ekliyorum. "Evet. Ben kaldırayım hepsini. Ve kullanayım. Değişik... amaçlar için."

Alalecele prezervatifleri çantama tikiyorum, aradan bir Pleasuremax düşüyor ve yedi yaşındaki çocuklardan biri uzanamadan kapıp yok ediyorum. Diğer annelerin hepsi, çeneleri yerlere düşmüş hâlde bakakalıyor. Bir araba kazasına şahit olmuş gibiler. Ne var canım, sanki hayatlarında ilk defa görüyorlar.

"Umarım açılış töreni güzel geçer, Noah."

Oğlumu öperek sıcak hava balonunu veriyorum ve topuğumun üstünde döndüğüm gibi hızlı adımlarla uzaklaşıyorum. Nefes nefeseyim. Yola çıkana kadar bekleyip Barnaby'yi arıyorum.

"Barnaby." Hemen atlıyorum. "Daniel'in bugün ne yaptığına hayatta inanmazsın. Noah'nın okul projesi varmış, Daniel tek kelime bile etmedi..."

"Fliss," diyor Barnaby sabırla. "Sakin ol."

"Noah'nın öğretmenine şişirilmiş kondomla yapılmış bir maket vermek zorunda kaldım! Sıcak hava balonu olacakmış!" Barnaby'nin hattın diğer ucunda kahkahadan kırıldığını duyabiliyorum.

"Hiç komik değildi. Bok kafalı herif! İlgileniyormuş gibi görünüyor ama kendinden başka bir şey düşünmüyor. Noah'yı hep yarı yolda bırakıyor..."

"Fliss," Barnaby'nin sesi birden sertleşiyor ve beni susturuyor. "Buna artık bir son vermelisin."

"Neye son vermeliyim?" Kalakalıyorum.

"Günlük şikâyet seansına. Sana eski bir dost olarak bir şey söyleyeceğim. Eğer bu şekilde devam edersen kendin de dâhil herkesi delirtirsin. Hayatta boktan durumlar hep yaşanıyor, tamam mı?"

"Ama..."

"Hep yaşanıyor, Fliss." Bir an duruyor. "Isıtıp ısıtıp öne sürmek de hiçbir işe yaramıyor. Yoluna devam etmen lazım. Hayatına sahip çık. Eski kocanın iç çamaşırından bahsetmeden birileriyle görüş."

"Sen neden söz ediyorsun?" diyorum kaçamakça.

"Bir randevuydu. Randevu!" Barnaby'nin sabrının taşıtığını hattın diğer tarafından hissedebiliyorum. "Nathan'la flört etmen gerekiyordu. Laptop'unu açıp boşanma dokümanının tamamını okuman değil."

"Tamamını okumadım ki!" Savunmaya geçercesine boynumdaki belleğe dokunuyorum. "Sohbet ediyorduk ve laf oraya geldi, o da ilgiyle dinliyor gibiydi..."

"İlgiyle dinlemiyordu! Kibarlıktan bir şey diyemedi. Duyduğum kadarıyla beş dakika boyunca Daniel'in donunu anlatıp kafa ütülemişsin."

"Tam bir abartı," diye karşı çıkıyorum sıcaklayarak.

Ama yüzüm alev yanıyor. Belki de beş dakika sürmüştür. O esnada biraz kafayı çekmiştim çünkü. Üstelik

Daniel'in donu hakkında söyleyecek çok şey var ve hiçbiri de iyi değil.

"İlk görüşmemizi hatırlıyor musun, Fliss?" Barnaby amansızca devam ediyor. "Ne olursa olsun, kaderin sillesini yemiş, ümitsiz bir cadaloza dönüşmeyeceğini söylemiştin."

"Ümitsiz" lafını duyunca ağzım açık kalıyor. "Değilim ki. Ben sadece... öfkeliyim. Pişmanlık duyuyorum." Daha başka kabul edilebilir duygular bulmaya çalışıyorum. "Kederliyim. Üzgünüm. Filozofa bağladım."

"Nathan'ın kullandığı kelime 'ümitsiz' oldu."

"Ben ümitsiz biri değilim!" Utanmasam bas bas bağıracağım. "Öyle olsaydım bilirdim bence!"

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oluyor. Hızlı hızlı nefes alıyorum. Direksiyonu tutan ellerim terliyor. Nathan'la çıktığımız geceye geri dönüyorum hızla. Daniel hakkında eğlendirici, önyargısız ve ironik bir şekilde konuştuğumu sanıyordum. Nathan iyi vakit geçirmediğini belirten tek kelime etmedi. Herkes öyle mi yapıyor? Sonra arkamdan benimle alay mı ediyorlar?

"Tamam," diyorum sonunda. "Eh, artık biliyorum. Söylediğin için teşekkürler."

"Bir şey değil." Barnaby'nin neşeli sesi arabanın içinde çınlıyor. "Bak, ben senin arkadaşısım. Ve seni çok severim. Ama ihtiyacın olan buydu. Acımasız gerçekler. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum ve sola sinyal veriyorum. Alt dağıtım ısırtıp içim kararır bir hâlde dümdüz ileri bakıyorum. Her şey gayet güzel. Her şey gayet güzel.

İşe döndüğümde e-posta kutum dolmuş ama kör gibi boş boş bilgisayara bakarak oturuyorum. Barnaby'nin sözleri bana, kabullenebildiğimden daha fazla koydu. Ümitsiz, çilek bir kocakarıya dönüşüyorum. Dış dünyaya somurtup homurdanan, yolda yürürken herkesi irip kakarak geçen, bastonuyla insanları dürtten, komşu çocuklarına asla gülmeyen, herkesin dehşetle kaçtığı, siyah kapüşonluyla gezen, kaknem bir moruk olup çıkacağım.

En kötü senaryo bu.

Bir süre sonra telefona uzanıp Lottie'yi ofisinden arıyorum. Belki birbirimizi neşelendiririz.

Lottie'nin altında çalışan Dolly denen kız açıyor.

"Ah, merhaba, Dolly," diyorum, "Lottie oralarda mı?"

"Dışarıda. Alışverişe gitti."

Alışveriş mi? Hayretler içinde telefona gözlerimi kırıştırtarak bakıyorum. Lottie bazen işte çok bunalır ama göz göre göre alışverişe çıkmak ve altında çalışan kişiye bunu söylemek şu ekonomik kriz günlerinde hiç akıl kârı değil.

"Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Balayı için bir şeyler almaya gitti."

Kaskatı kesiliyorum. Doğru mu duydum? Balayı mı? Hani bildiğimiz balayı?

"Az önce şey mi dedin..." Yutkunuyorum. "Dolly, Lottie evleniyor mu?"

"Bilmiyor muydun?"

"Şehir dışındaydım! Bu... Yani ben..." Konuşamıyorum. "Aman Tanrım! Lütfen aradığımı söyleyip tebriklerimi iletir misin?"

Telefonu elimden bırakıp boş odada etrafa gülücükler saçıyorum. Kasvetli ruh hâlim yok oldu. Kalkıp dans etmek istiyorum. Lottie nişanlanmış! Hayatta bazı şeylerin yolunda gittiğinin bir kanıtı bu.

İyi de nasıl?

Nasıl, nasıl, nasıl, nasıl, nasıl?

Ne oldu acaba? Lottie sahiden de San Fransisco'ya mı gitti? Yoksa Richard ilk uçakla geri mi döndü? Yoksa birbirlerini mi aradılar? Ne oldu? Hemen mesaj yazıyorum.

Nişanlanmışsın?????????

Gene mutlak sessizlik bekliyorum ama bir saniye sonra cevap geliyor:

Evet!!!! Sana anlatmak için sabırsızlanıyordum!

Aman Tanrım! Neler oldu???

Her şey çok hızlı. Hâlâ inanamıyorum.

Hayatıma yeniden giriverdi, yemeğe davet etti, başımı döndürdü!!!!

Lottie ile konuşmak zorundayım. Cepten arıyorum ama meşgul. Kahretsin. Kendime bir kahve koyup tekrar deneceğim. Binanın içindeki *Costa Outlets*'e inerken yüzümde güller açıyor. Hatta o kadar mutluym ki ağlamak istiyorum ama *Pincher International* editörleri işyerinde ağlamaz. o yüzden kendime sarılarak idare ediyorum.

Richard mükemmel. Lottie için hayal edebileceğim her şeye sahip. Biliyorum, anaç tavuk gibi konuşuyorum ama zaten Lottie'ye karşı öyle hissediyorum. Hep öyleydin. Annemle babam bu işten ümidi kesmişti zaten; boşanmadı, alkolü, ensei kalın iş adamlarıyla ilişkilerdi, Güney Afrika güzellik kraliçeleriymiş derken... Şöyle söyleyeyim: Çok fazla bir başına kalırdık. Lottie benden beş yaş küçük ve annem ölmeden çok önce bile bir şeyler ters gidince ilk bana koşardı.

Bir anne figürü/abla/muhtemel başnedime olarak Richard'ın, küçük çekirdek ailemize katılmasından daha fazla mutlu olamazdım. Bir kere adam yakışıklı ama bileklerinizi keseceğiniz kadar değil. Bence bu önemli bir nokta. Kız kardeşinizin kendi gözünde bir seks tanrısıyla evlenmesini istersiniz, sizin de ağzınızın suyunu akıtacak biriyle değil. Yani Lottie eve Johnny Depp'i getirseydi ne hissederdim mesela?

Dürüst bir şekilde düşüncelerimi irdeliyorum, kendi beynimin mahremiyetindeyim. Evet. O durumda abla-kardeş ilişkisini korumak biraz güç olurdu. Muhtemelen onu çalmaya kalkardım. Kıran kırana rekabet başlardı.

Fakat Richard, Johnny Depp değil. Yanlış anlamayın, yakışıklı bir adam ama *asırı* derecede değil. *Gay* gibi erkek güzeli de değil. Şu uyuz Jamie öyleydi mesela. Yediği karbonhidratlara dikkat eder, yağ ölçümünü yaptırırdı filan. Richard bir erkek. Benim gözümde bazen Pierce Brosnan'ın, bazen de Gordon Brown'ın gençliğine benziyor. (Gerçi Gordon Brown'a tek benzeten benim galiba. Lottie'ye bir kere söyleyecek oldum, çok bozuldu.)

Richard'ın işinde iyi olduğunu biliyorum. (Lottie'yle ilk çıkmaya başladıklarında şehirde çalışan tüm tanıdıklarımı araya sokup hakkında uzun bir araştırma yapmıştım.) Arada bir kısa devre yaptığını biliyorum; bir keresinde ekibine öyle bir parlamış ki özür dilemek için hepsini yemeğe çıkarmak zorunda kalmış. Yine de iyi huylu biridir. Onu ilk gördüğümde bir koltuk taşıyordu. Lottie eşyaların yerini değiştirmek istemişti. Oturma odasında o köşeden o köşeye dolaşıp "Oraya... Hayır, şuraya! Aaa, yoksa buraya mı koysak?" deyip duruyordu. Lottie sağa sola dönüp düşünürken Richard sabırla bekledi. Göz göze gelip gülümsemiştik ve o anda *anlamıştım*. Lottie için doğru adamdı.

O kadar mutluyum ki hoplayıp zıplamak istiyorum. Boşanma zırvamdan sonra iyi bir şeylerin olmasına ihtiyacımız vardı. Nasıl oldu acaba? Richard ne söyledi? *Her şeyi öğrenmek istiyorum*. Masama geri dönünce sabırsızlıkla tekrar Lottie'yi arıyorum. Bu kez açıyor.

"Alo, Fliss?"

"Lottie!" Heyecanla patlıyorum. "Tebrikler! Müthiş bir haber! İnanamıyorum!"

"Biliyorum! Biliyorum!" Lottie'nin sesi beklediğimden bile daha heyecanlı. Richard ayaklarını yerden kesmiş olmalı.

"Eec... Ne zaman oldu?" Masama oturup kahveni yudumluyorum.

"İki hafta önce. Hâlâ kafama tam dank etmedi!"

"Ayrıntıları alayım!"

"Eh, damdan düşer gibi arayıp benimle temasa geçti."

Lottie heyecandan başı dönüyormuş gibi bir kahkaha atıyor. "İnanamadım. Onu bir daha hiç görmeyeceğim zannediyordum. Hele bunun olmasını hiç beklemiyordum!"

Richard iki hafta önce evlenme teklif ettiyse o zaman en fazla bir günlüğüne Amerika'daydı. San Fransisco'ya indi ve hemen geri döndü demek. Helal olsun be Richard!

"Ne dedi peki? Dizinin üstüne çöktü mü?"

"Evet! Beni hep sevdiğini ve benimle olmak istediğini söyledi, sonra da on kere filan üst üste evlenme teklif etti ve en sonunda evet dedim!" Gene coşkusu taşıyor. "İnanabiliyor musun?"

Mudu bir şekilde iç geçiriyorum. Çok romantik. Rüya gibi. Acaba *British Airways* konferansımı erteleyip öğlen Lottie'yle bir kutlama yemeğine mi çıksam?

"Eee... Başka?" Daha fazla ayrıntı istiyorum. "Yüzüğünü verdin mi?"

"Yok." Lottie'nin heyecanı biraz sönüyor. "Tabii ki hayır."

"Sonuç olarak vermemeye karar verdin yani?"

"Vermek aklıma gelmedi!" Şaşırtıcı bir şekilde, acı çekercesine konuşuyor. "Yani o yüzük Richard için alınmıştı."

"Nasıl yani?" Kafam karışıyor, bir an gözlerimi kırıştıyorum.

"Eh, yüzüğü Richard'a niyetle almıştım." Canı sıkılmış gibi. "Bir başkasına vermek garip olurdu. Sence de öyle değil mi?"

Cevap vermeye çalışıyorum ama düşüncelerim alabora oldu. Düzgün işleyen bir makinenin içine bir iğne atılmış

gibi. Ne demek *bir başkası*? Karşılık vermek için ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum. Yanlış mı duydum? Mecazi anlamda mı söyledi?

"Eee," diye yabancı bir dilde konuşur gibi kesik kesik devam ediyorum. "Sen yüzüğü Richard için aldın... Ama ona vermedin?"

Ne kastettiğini anlamlandırmaya çalışıyorum yalnızca. Tek fiskeyle gününü mahvetmişim gibi davranmasını hiç beklemiyordum.

"Fliss, vermediğimi biliyorsun! Tanrım, biraz daha *duyarlı* olsun ölür müsün!" Sesi tizleşiyor. "Sıfırdan başlamaya çalışıyorum ben burada! Ben'le yepyeni bir hayar kurmaya çalışıyorum! Richard konusunu açmak zorunda mısın?"

Ben mi?

Kafam çorba oldu. Sanırım deliriyorum. Ben kim ve bu konuyla bağlantısı ne?

"Dinle, Lottie, sinirlenme ama gerçekten anlamadım..."

"Sana az önce mesajımda yazdım! Okuman yok mu?"

"Nişanlandığını yazdın!" İçimde iğrenç bir sezgi var. Muazzam bir yanlış anlamaya mı imzamı atıyorum? "Nişanlanmadın mı yoksa?"

"Evet! Tabii ki nişanlandım. Ben'le!"

"Ben de kim be?" diye bağıriyorum kendimi tutmayarak. Sesim bayağı yüksek çıktı. Elise meraklı gözlerle kapiya bakıyor. Özür dilercesine gülümseyip ağzımı oynatıyorum: *Sorun yok.*

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oluyor.

"Ah," diyor Lottie nihayet. "Affedersin. Şimdi mesajımı tekrar okudum da. Sana söyledim sanıyordum."

Richard'la evlenmiyorum. Ben'le evleniyorum. Ben'i hatırladın mı?"

"Hayır, hatırlamadım Ben denen kişiyi!" diyorum girgi-de artan bir sinirle.

"Doğru ya, siz hiç tanışmadınız. Eh, Yunanistan'daki sevgilimdi. Tekrar hayatıma girdi ve yakında evleneceğiz."

Tavan tepeme çöktü sanırım. Richard'la evleniyordu. Her şey mankıydı. Şimdi de Ben diye bir herifle mi kaçıyor? Neresinden tutacağımı bilemiyorum.

"Lotts... Ama Lotts, yani... Nasıl olur da onunla evlenirsin?" Birden aklıma bir şey geliyor. "Vize için falan mı?"

"Hayır, ne vizesi, öyle bir derdim yok!" Kafa tutarcasına cevap veriyor. "Aşk bu!"

"Ben denen adamı, onunla evlenecek kadar çok seviyorsun?" Bu muhabbeti yaptığımızı inanamıyorum.

"Evet."

"Tam olarak ne zaman tekrar hayatına girdi?"

"İki hafta önce."

"İki hafta önce," diye sakince tekrar ediyorum. Her ne kadar içimden histerik kahkahalar patlatmak gelse de sabrediyorum. "Ne kadar zamandan sonra?"

"On beş sene." İnatla devam ediyor. "Sen sormadan söyleyeyim, evet, enine boyuna düşündüm."

"Tamam! Hımmm, şey, tebrikler. Ben harika biridir, buna eminim."

"Müthiş bir erkek. Onu seveceksin. Yakışıklı ve komik. Aramızda çok güçlü bir bağ var..."

"Harika! Baksana, öğle yemeğine çıkalım mı? Daha rahat konuşuruz."

Aşırı tepki veriyorum, diyorum içimden kendime. Şu yeni duruma adapte olmam lazım. Belki de bu Ben denen çocuk Lottie için biçilmiş kaftandır, belki her şey kusursuz gider. Yeter ki uzun uzun nişanlı kalsınlar, yangından mal kaçırır gibi hareket etmesinler.

"Selfridges'ta buluşalım mı?" diyor Lottie. "Hatta ben buradayım. Balayı için kıyafet alıyorum!"

"Evet, duydum. Eee, ne zaman evlenmeyi planlıyorsunuz?"

"Yarın," diyor Lottie mutlu mutlu. "Mümkün olduğunca çabuk bitirelim istiyoruz. İştin izin alabilir misin?"

Yarın mı?

Delirmiş resmen.

"Lotts, olduğun yerde kal." Konuşmakta zorlanıyorum. "Hemen yanına geliyorum. Konuşmamız gerek."

Bir saniye bile gevşememeliydim. O tatile hiç çıkmamalıydım. Lottie'nin, tüm kalp kırıklığını akıtılabileceği bir kanal bulmadan rahat edemeyeceğini tahmin etmeliydim. İşte bu seferkinin kokusu çıktı. Evlilik.

Selfridges'a vardığımda kalbim yerinden fırlamak üzere, kafamda bir yığın soru var. Lottie bu arada bir sepet iç çamaşırı seçmiş. Yok, iç çamaşırı da değil, seks kiti. Transparen bir korseyi inceleyen kardeşime son sürat yaklaşıyor, yoldan geçerken raftaki oyuncak ayıcıkları deviriyorum. Lottie beni görünce elindekini kaldırıyor.

"Nasıl sence?"

Sepetine attığı şeyleri inceliyorum. Agent Provocateur reyonunu hatim etmiş. Bir sürü şeffaf siyah dantel. Peki şu göze takılan maske ne iş?

"Ne düşünüyorsun?" diyor sabırsızca ve korseyi suratıma doğru sallıyor. "Biraz pahalı. Sence denesem mi?"

Acaba tartışmamız gereken daha önemli bir konu yok mu? Bas bas bağırarak istiyorum. *Mesela: Ben kim ve neden onunla evleniyorsun?* Fakat Lottie hakkında bildiğim bir şey varsa o da çok hassas hamleler yapmak zorunda olduğum. Onu konuşarak ikna etmek zorundayım.

"Evet!" diyorum neşeli bir sesle. "Evleniyorsun ha? Daha önce hiç tanışmadığım biriyle."

"Düğünde tanışırısın. Onu seveceksin, Fliss." Gözleri ışık saçarak transparan korseyi sepetine atıyor, yanına da bir tanga ekliyor. "Her şeyin böyle tıkrık tıkrık işlediğine inanmıyorum. Çok mutluyum!"

"Tamam. Harika. Ben de öyle!" Kısacık bir duraklamanın ardından ekliyorum. "Gerçi düşünce... Yani bu kadar çabuk evlenmeniz şart mı? Uzun bir nişanlılık dönemi olsa ve her şeyi rahat rahat planlasanız?"

"Planlayacak bir şey yok ki! Her şey çok kolay olacak. Chelsea Nikâh Dairesi. Bir yerde öğle yemeği. Sade ve romantik. Sen de nedime olursun. Olursun, değil mi?" Kolumu sıkıp başka bir korseye geçiyor.

Lottie'de her zamankinden daha garip bir şey var. Neyin farklı olduğunu keşfetmeye çalışarak onu inceliyorum. Aynılık sonrası manyak havası gözle görülüyor ama ondan fazlası da mevcut. Gözleri aşırı parlak. Hiper enerjik. Yoksa Ben *torbacı* filan mı? Lottie bir şey mi kullanıyor?

"Eee, Ben durduk yere seni aradı demek?"

"Hi hi, aradı ve yemeğe çıktık. Sanki bir gün bile ayrılmamış gibiydik. O kadar uyumluyduk ki anlatamam."

Sevdalı sevdalı iç geçiriyor. "On beş yıl boyunca bana olan aşkı hiç sönmemiş. *On beş yıl*. Ben de ona âşıktım zaten. O yüzden bu kadar çabuk evlenmek istiyoruz. Yeterince vakit kaybettik, Fliss." Dramatik bir şekilde sesi titriyor, âdeta televizyonda gerçek yaşam öyküsünde oynuyor. "Hayatımızın geri kalanını birlikte omuzlamak istiyoruz."

Ha?

Tamam, kafayı yemiş, kesin. Lottie son on beş yıldır Ben diye birine âşık değildi. Olsaydı bence bunu bilirdim.

"Son on beş yıldır ona mı âşıktın?" İster istemez ona meydan okuyorum. "Hayret, hiç adını anmadın da. Bir kere bile."

"Aşkımı *kalbime* gömmüştüm." Bir elini kalbine koyuyor. "*Tam buraya*. Sana anlatmamış olabilirim. Sana her şeyimi anlatmıyorum belki." Sepete bir jartiyer külotu atıyor.

"Resmi var mı?"

"Yanımda yok. Ama çok hoş. Bu arada senin bir konuşma yapmanı istiyorum," diye ekliyor hiç istifini bozmadan. "Sen başnedime artı gelinin sağdıcısın. Ben'in sağdıcı da Lorcan diye bir arkadaşı. Seremonide dördümüz olacağız."

Sabrımı taşıyor artık. Yumuşak girmeyi, alttan almayı ve çaktırmadan onu ikna etmeyi düşünmüştüm ama yapamam. Delilik almış yürümüş.

"Lottie." Almak üzere olduğu çorap paketinin üstüne elimi koyuyorum. "*Dur*. Ve bir saniye düşün. Biliyorum, bunu duymak istemiyorsun ama mecbursun." İsteksizce bakışlarını bana çevirene kadar bekliyorum. "Richard'dan ayrılalı daha beş dakika olmadı. *Onunla* hayatını birleştir-

mek üzereydin. Ona nişan yüzüğü almıştın. Şimdi hiç tanımadığın bir erkekle apar topar evlenecek misin? Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Eh, Richard'dan ayrılmam hayırlı olmuş işte! Çok iyi olmuş." Lottie birden kedileşiyor. "Ben çok kafa yordum bu zamana kadar, Fliss. Ve anladım ki Richard benim için yanlış seçilmiş. Çok yanlış! Benim romantik birine ihtiyacım var. *Hisleri* olan birine. Kendini benim için ortaya atabilecek birine, tamam mı? Richard iyi bir adam ve onu sevdiğimi sanmıştım. Ama gerçeği şimdi fark ediyorum. Richard beni kısıtlıyordu."

"Kısıtlamak" lafını tükürür gibi söylüyor. Sanki bundan büyük hakaret düşünemiyormuş gibi.

"Ne demek kısıtlıyor?" Richard adına savunmaya geçmeden edemiyorum.

"Dar görüşlü. Kendi stiline sahip değil. Hiçbir zaman pervasız davranıp müthiş bir jest yapmaz. Hiçbir zaman on beş yıl sonra çıkagelip bir kızı bulmaz ve oracıkta baştan başlama düğmesine basmaz."

Kafa tutarcasına çenesini kaldırıyor ve içimden büzüşüyorum. Ben'in lafları mı bunlar? Baştan başlama düğmesine mi basmak istedi?

Yani Lottie'yi anlıyorum. Ben de Daniel'dan sonra yanlış kararların başlattığı bir iki kısa ilişki yaşamıştım, sonra ayrıldım. Ama tutup da hiçbirisiyle *evlenmedim*.

"Dinle, Lottie." Bu kez taktik değiştiriyorum. "Seni çok iyi anlıyorum. Nasıl bir duygu olduğunu biliyorum. Kalbin kırıldı. Kafan karışık. Eski sevgililerinden biri yoktan ortaya çıkıyor ve tabii ki onunla yatağa girmen

an meselesi. Çok doğal bu. Ama neden ille de evlenmek zorundasınız?"

"Yanılıyorsun işte!" diye karşı çıkıyor. Zafer kazanmış gibi. "O kadar, o kadar yanılıyorsun ki, Fliss. Onunla yatağa girmedim. Girmeyeceğim de. Kendimi balayımıza saklıyorum."

Ne?

Duymayı beklediğim son şeyin ne olduğunu sorsalar, herhâlde buydu. Lottie'ye boş boş bakıyorum, bir cevap bulamıyorum. Kardeşim nerede ve bu adam ona ne yaptı?

"Kendini balayınıza *saklıyorsun*?" diye tekrar ediyorum sonunda. "İyi de... Neden? Ben bir Amiş mi?" Birden en kötüsünden korkuyorum. "Garip bir kabileye mi üye? Sana aydınlanma mı vaat etti?"

Lütfen tüm parasını Ben'e verdiğini söylemesin. Bir daha olmaz.

"Tabii ki hayır!"

"Neden o zaman?"

"Balayı gecemde gelmiş geçmiş en ateşli seksi yaşayabilmek için." Çorapları alıyor. "Tenimizin uyumlu olduğunu biliyoruz, o hâlde neden büyük ana kadar sabretmeyelim? Düğün gecemizin özel olması gerekiyor. Mümkün olduğunca özel." Birden sanki yerinde duramıyormuş gibi kıpırdanmaya başlıyor. "Ve inan bana öyle de olacak. Tanrım, Fliss, görsen öyle çekici ki. Ellerimizi birbirimizin üstünden alamıyoruz. Sanki on sekiz yaşına geri döndük."

Dümdüz bakıyorum ve bütün parçalar yerine oturuyor. Işıltılı gözlerini anlıyorum. Bir sepet dolusu iç çama-

şırını anlıyorum. Lottie'nin heyecandan gözleri kör olmuş. Nişanın kendisi büyük bir ön sevişme. Neden şıp diye anlayamadım? Lottie sarhoş. Şehvet sarhoşu. Hem de öyle bildiğimiz şehvet değil, yeni yetme şehveti. Otobüs duraklarında birbirine sokulan yeni yetmelerin gözlerindeki bakışı görüyorum kardeşimde. Sanki tüm dünya yok olmuş onun için. Bir an için onu kuskanyorum. Açıkçası ben de her şeyi unutup genç kız gibi şehvete düşmek isterdim. Fakat şu anda mantıklı kalmak zorundayım. Aklın sesi olmalıyım.

"Lottie, dinle beni." Tane tane ve açıkça konuşmaya, Lottie'nin transını bozmaya çalışıyorum. "Evlenmek zorunda değilsin. Güzel bir otel odası da tutabilirsiniz."

"Ben evlenmek istiyorum ama!" Bir şarkı mırıldanarak sepetine başka bir pahalı iç çamaşırı atıyor. Avaz avaz bağırarak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Her şey iyi hoş da şu şehvet gözlüğünü bir saniyelğine çıkarsa belki bu çılgın kaçamağın ona kaç patlayacağını görürdü en azından. Kamyon dolusu iç çamaşırı. Evlilik. Balayı. Boşanma. Efsanevi bir sevişme gecesi uğruna? Üstelik de bunu bedava yaşayabilecekken?

"Ne düşündüğünü biliyorum." Gücenmiş bir şekilde bana bakıyor. "Benim adıma sevinebilirsin."

"Sevinmeye çalışıyorum, cidden." Başımı ovuşturuyorum. "Ama aklım almıyor. Her şeyi yanlış şekilde yapıyorsun."

"Öyle mi?" Bana dönüyor. "Kim demiş? Geleneksel yolu bu değil mi?"

"Lottie, iyice saçmaladın." Sinirlenmeye başlıyorum artık. "Evliliğe böyle girilmez, tamam mı? Evlilik ciddi, yasal bir kurumdur..."

"Biliyorum!" Lafımı ağzıma tıkıyor. "Ben de yürümesini istiyorum ve tek yolu bu. Ben salak değilim, Fliss." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bunu uzun uzun düşündüm, tamam mı? Aşk hayatım hep bir felaket oldu. Her zaman aynı kısır döngü, her erkekte aynı şey. Seks. Aşk. Evlilik yok. Tekrar tekrar. Eh, şimdi hepsini farklı yapmak için bir fırsatım var! Stratejimi tersine çeviriyorum! Aşk. Evlilik. Seks!"

"Ama bu delilik!" Patlayacak gibiyim, elimde değil. "Her şey başından sonuna çılgınlık. Uyan artık!"

"Hayır, uyanmayacağımı!" diye karşı çıkıyor hararetle. "Tüm soruna mükemmel bir çözüm buldum. Retro tip! Denenmiş ve test edilmiş. Kraliçe Victoria, Albert'la evlenmeden önce seks yapmış mı? Peki ya evlilikleri büyük bir başarı olmuş mu? Adamı deli divane sevmemiş mi, ona Hyde Park'ta bir anıt dikirtmemiş mi? *Aynen*. Romeo ve Juliet evlenmeden önce seks yapmış mı?"

"İyi de..."

"Elizabeth Bennet ve Darcy evlenmeden önce seks yapmış mı?" Sanki bu her şeyi kanıtlıymış gibi gözleri çakmak çakmak.

Ah, lütfen. Tartışmasına dayanak olarak Bay Darcy'yi kullanacaksa işimiz var.

"Tamam, haklısın," diyorum sonunda. "Bay Darcy ile beni yakaladın."

Şimdilik geri çekilmeli, daha sonra yeni bir bakış açısıyla karşısına çıkmalıyım.

"Eee, kim bu Lorcan?" Aklıma yeni bir fikir geliyor. "Ben'in sağdıçı olacağını söylediğin adam kimmiş?"

Tahminimce Ben'in kankası da yangından mal kaçıran gibi evlenme fikrine en az benim kadar karşıdır. Belki güçlerimizi birleştirebiliriz.

"Bilmem." Belli belirsiz elini havada sallıyor. "Eski bir arkadaşımı. Aynı işte çalışıyorlar."

"Nerede?"

"Şirketin adı neydi ya... Ducee gibi bir şey."

"Ben ne iş yapıyormuş peki?"

"Bilmem." Arkadan çözölebilen bir külör havaya kaldırıp bakıyor. "Orada bir bölümde."

Avaz avaz bağırarak için kendimi zor tutuyorum. *Herifle evleneceksin ve daha ne iş yaptığını bile bilmiyorsun, öyle mi?*

BlackBerry'mi çıkarıyorum ve hemen isimleri not alıyorum.

"Ben'in soyadı ne?"

"Parr. Yakında Lottie Parr olacağım. Ne güzel, değil mi?"

Ben Parr.

BlackBerry'me yazıyorum ve yalandan nefesim kesilmiş gibi yapıyorum. "Ah, olamaz. Ben *bunu* tamamen unuttum. Aslına bakarsan yemeğe ayıracak vaktim kalmadı galiba, Lottie. Gitsem iyi olur. Hadi sana iyi alışverişler." Kardeşime sarılıyorum. "Sonra konuşuruz. Ve... tebrikler!"

İç çamaşır departmanından çıkana kadar gülüşümü yüzümde tutuyorum. Daha asansöre binmeden *Google*'a girdim bile. *Ben Parr*'ı araştırmaya başlıyorum. Potansiyel mistikbel damadımız neyin nesi, kimin fesiymiş bakalım?

Ofise dönene kadar *Ben Parr* hakkında cep telefonum el verdiğince ayrıntılı bir araştırma yaptım ama Decree diye bir şirket bulamadım. Sadece Ben Parr diye birinin stand-up komedisiyle ilgili birkaç sayfa çıktı. Yorumlara bakılırsa kötüymüş. Bu o mu acaba?

Harika. Başarısız bir komedyen. Tam hayalimdeki damat adayı.

En sonunda Dupree Sanders diye bir kâğıt fabrikasında çalışan Ben Parr'la ilgili bir gazete haberine rastlıyorum. Genel Stratejik Danışman diye uyduruk bir unvanı var. *Ben Parr*, Dupree Sanders yazıyorum ve bir milyon sayfa açılıyor. Dupree Sanders'ın büyük bir şey olduğu belli. Büyük bir şirket. İşte ana sayfaları... Tıklamamla birlikte üstünde Ben'in resminin olduğu bir sayfa açılıyor, kısa bir biyografi çıkıyor, hızlıca okuyorum. *Gençlik yıllarında babasının yanında çalışmış olan Ben Parr, 2011 yılında Dupree Sanders'a stratejik bir konumla memnuniyetle yeniden katıldı... İşine tutkuyla bağlı... Babasının ölümünden sonra şirketin istikbale daha fazla kendini adadı.*

Ekranın dibine girip fotoğrafı inceliyorum ve benimle akraba olmaya yaklaşan adamı roket hızıyla kavramaya, hakkında fikir sahibi olmaya çalışıyorum. Kabul etmek zorundayım ki yakışıklı çocuk. Bebek yüzlü. Zayıf. Hoş. Ağzı biraz değişik. Güşüş gibi.

Bir süre sonra pikseller kare kare dans etmeye başlıyor ve geriye yaslanıp *Lorcan Dupree Sanders* yazıyorum bu kez.

Bir saniye sonra yeni bir sayfa çıkıyor ve bu kez çok farklı görünüşte bir adamın resmi geliyor. Esmet, dik

saçlı, kara ve çatık kaşlı. Güçlü, hafif kemerli bir burun. Biraz ürkütücü bir tipe benziyor. Resmin altında şöyle yazıyor: *Lorcan Adamson. 2008 yılında Dupree Sanders'ta çalışmaya başlamadan önce Londra'da hukuk fakültesini bitirdi... Birçok girişime imza attı... Papermaker adlı lüks kırtasiye markasını geliştirdi... Ziyaretçi merkezi ni genişletmek için National Trust'la birlikte çalıştı... Sürdürülebilir, sorumluluk bilinci yüksek, endüstriye kendini adanmış...*

Avukatmış. Umarım mantıklı, akli fikri yerinde bir tip. Şu burnu büyük götlerden değildir. Numarasını çeviriyorum, aynı anda da e-postalarımı açıyorum.

"Lorcan Adamson." Cevaplayan ses öylesine derin ve gür ki şaşkınlıktan mouse'u elimden bırakıyorum. Gerçek bir ses değil herhalde bu. Sanki yapay.

"Alo?" diyor tekrar ve gülmemek için kendimi tutuyorum. Bu adamda film tanıtımı sesi var. Filmin başlamasını beklerken, patlamış mısırınızı mideye indirirken dinlediğiniz derinden gelen, kolonlarda patlayan seslerden.

Dünya güvende sanıyorduk. Evren bizim sanıyorduk. Ta ki ONLAR gelene kadar...

"Alo?" Gür ses yeniden gümbürdüyor.

Zamana karşı çaresizce savaşan bir kız şifreyi çözmek zorunda...

"Merhaba. Eee... Alo." Düşüncelerimi toplamaya çalışıyorum. "Lorcan Adamson'la mı görüşüyorum?"

"Evet, buyurun."

Oscar ödüllü yönetmenden...

Hayır. Dur, Fliss. Konsantre ol.

"Tamam. Tamam. Evet." Çabucak kendimi topluyorum. "Şey, konuşmamız lazım. Adım Felicity Graveney. Kız kardeşim Lottie Graveney."

"Ah." Sesine birden bir canlılık geliyor. "Eh, kusura bakmayın ama ne bok dönüyor anlatır mısınız? Ben şimdi aradı. Kardeşinizle evleniyormuş galiba?"

İki şeyi şıp diye kapıyorum. Bir: Hafiften İskoç aksanına sahip. İki: Evlilik fikrine o da sıcak bakmıyor. Çok şükür. İşte mantığın sesi.

"Aynen!" diyorum. "Sağdıç sizmişsiniz? Nereden çıktı, hiçbir fikrim yok. Ama belki bir araya gelip şu durumu..."

"Ne yapacağız? Masa düzeni mi?" Lafımı kesip saldırıyor. "Kardeşiniz, Ben'i bu çılgın fikre nasıl ikna etti hiç bilmiyorum ama şunu söylemek isterim ki bu düğünü engellemek için elimden geleni ardıma koymayacağım. Sizin ya da kardeşinizin hoşuna gitsin gitmesin, bu böyle olacak."

Telefona bakakalıyorum. Neler *zırvalıyor* bu herif?

"Ben'le birlikte çalışıyorum ve şu anda o kadar önemli bir dönem ki," diye bastırıyor Lorcan. "Alıp başını saçma sapan, aklına estiği gibi balayına çıkamaz. Ben'in sorumlulukları var. Bağlı olduğu bir şirket var. Şimdi, kız kardeşinin motivasyonu da belli..."

"Ne?" O kadar köpürüyorum ki nereden başlayacağımı bilemiyorum.

"Efendim?" Lafını kesme cüretini gösterdiğim için allak bullak oluyor. Ha, anladım herif şu tiplerden.

"Tamam, *beyefendi*." Anında da *beyefendi* dediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Fakat artık çok geç, üs-

ründe durmadan devam etmeliyim. "Birincisi, kız kardeşim kimseyi evliliğe sürükleyip ikna etmedi. Bir araştırırsanız öğreneceksiniz ki sizin arkadaşınız yoktan ortaya çıktı ve kardeşimin aklını başından alıp evlenmekle gözünü bozdu. Ve ikincisi, eğer masa düzeni ve dekoru konuşmak için sizi aradığımı sandıysanız fena hâlde yanıyorsunuz. Ben de bu evliliği önleme niyetindeyim. Siz yardım eterseniz de, etmeseniz de."

"Anladım." Adam şüpheli.

"Şu Ben, Lottie'nin onu evlenmeye ikna ettiğini mi anlatıyor?" diye bilmek istiyorum. "Çünkü öyle bir şey diyor sa yalan söylüyor."

"Tam olarak o şekilde demiyor aslında," diye düzeltiyor Lorcan kısa bir sessizlikten sonra. "Ama Ben çok... Nasıl desem? Hemen anın büyüüne kapılır?"

"Hemen anın büyüüne mi kapılır?" diye karşı çıkıyorum sinirlenerek. "Eğer biri birini büyülediye o da Ben'in ta kendisi. Kız kardeşim şu anda zor günler geçiriyor, çok kırılgan bir döneminde ve garip oyunlar oynayan bir çapkına hiç ihtiyacı yok." Hâlâ Ben denen şu adamın tuhaf bir cemaatten falan olduğuna inanışım var. "Yani, ne iş yapıyor bir kere? Hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Altyapısını bilmiyorsunuz." Adam yine şüpheli konuşuyor. Tanrım, bu herif cinlerimi tepeme çıkarıyor.

"Tek bildiğim, kız kardeşimle, üniversiteye başlamadan önceki boş yıllarında tanıştıkları ve gençliğin tadını çılgınlar gibi seviserek çıkardıkları. Şimdi adam çıkagelmiş, hep onu sevdiğini söylüyor, yarın evlenmeyi ve sevişme festi-

valine kaldıkları yerden devam etmeyi planlıyorlar. Ve bu adam Dupree Sanders'ta çalışıyor."

"Dupree Sanders'ın *sahibi*," diye düzeltiyor Lorcan.

"Efendim?" diyorum salak gibi.

Dupree Sanders'ın ne olduğunu da tam bilmiyorum doğrusu. Durup uzun uzadıya incelemedim.

"Bir yıl önce babasının vefat etmesinin ardından Ben, Dupree Sanders'ın baş hissedarı oldu. Otuz milyon sterlin değerinde bir kâğıt üretim şirketi burası. Ve siz ne dersiniz deyin, Ben'in hayatı da karmaşık ve o da kırılgan bir dönemde."

Lorcan'ın sözlerini tek tek sindirirken içimde fokur fokur bir öfke kaynıyor.

"Yani kardeşimi *altın avcısı* mı sandınız?" Patlıyorum. "Böyle mi düşünüyorsunuz?"

Hayatımda hiç bu kadar büyük bir hakarete uğramamıştım. Kibirli, kendini beğenmiş *bok*. Hızlı hızlı ve kesik kesik nefes alıyorum, ahizeye gözlerimden hançerler fırlatıyorum.

"Öyle bir şey demedim," diye düzeltiyor sakince.

"Beni iyi dinle, Bay Adamson," diyorum buz gibi bir sesle. "Şu gerçeklere bir bakalım önce, olur mu? *Senin* çok kıymetli arkadaşın *benim* kız kardeşimi yangından mal kaçırır gibi evlenmeye ikna etti. *Tam tersi* olmadı yani. Peki sen onun daha büyük bir mirasın varisi olmadığını nereden biliyorsun? Sen bizim... Getty'lerle akraba olmadığımızı nereden biliyorsun?"

"*Tuşe*," diyor Lorcan bir müddet sustuktan sonra. "Öyle misiniz?"

"Tabii ki değiliz," diyorum sabırsızca. "Asıl konu şu ki bilip bilmeden kendince sonuçlar çıkardın. Bir avukat için bu bayağı şaşırtıcı."

Bir sessizlik daha oluyor. İyi bir iğne batırdığımı hissediyorum. Eh, güzel.

"Tamam," diyor nihayet. "Özür dilerim. Kız kardeşinizle ilgili hiçbir şey ima etmek istemedim. Belki de Ben'le ikisinin kaderi bir çizilmiştir. Fakat bu yine de şu anda şirketin önemli bir dönüm noktasından geçtiği gerçeğini değiştirmez. Ben'in şu anda İngiltere'de bulunması lazım. Balayına çıkmak istiyorsa sonra yapabilir."

"Ya da asla," diye ekliyorum.

"Ya da asla. Doğru." Lorcan şaşırmış gibi. "Ben'in hayranı değilsiniz anladığım kadarıyla?"

"Onunla tanışmadım. Ama konuşmamız çok işe yaradı. Öğrenmek istediklerimi öğrendim. Siz bana bırakın. Bu işi ben hallederim."

"Ben hallederim asıl," diye karşı çıkıyor. "Ben'le konuşurum."

Tanrım, bu adam beni gıcık ediyor. Ona kim işe el at dedi ki?

"Ben Lottie'yle konuşurum." Mümkün olduğunca otortiter bir edayla karşılık veriyorum. "Ben hallederim."

"Buna gerek kalmayacağına eminim." Lafımın üstünden geçerek dümdüz konuşuyor. "Her şey unutulup gidecek."

"Ben Lottie ile konuşurum," diye yineliyorum. "Her şeyi halledince de size haber veririm."

Sessizlik oluyor. İkimiz de geri adım atmayacağız, belli oldu.

"Tamam," diyor Lorcan sonunda. "Eh, hoşça kalın."

"İyi günler."

Ahizeyi yerine koyuyorum, hemen kendi telefonumu alıp Lottie'nin numarasını çeviriyorum. Artık Bayan Tatlı Abla yok. Bu evliliği durduracağız. Şimdi ve burada.

Eliss

Tam yirmi dört saattir beni kale almadığına inanamıyorum. Amma esaslı kızmış!

Ertesi gün öğleden sonra oldu, nikâha bir saat var ve hâlâ Lottie'yle konuşmadım. Her aramada yan çizdi (yani yüz aramada).

Fakat aynı zamanda benim telefonuma da bir mesajlar silsilesi bırakmayı başardı. Nikâhın kıyılacağı yer, restoran ve nikâh öncesi bir içki içmek için buluşacağımız Bluebird Bar hakkında. Öğle saatinde ofise motorlu kuryeyle mor bir nedime elbisesi getirildi. E-postayla bir şiir gönderildi, seremonide okumam rica edildi: "Bizim günümüzü daha da özel kılacak!"

Lottie beni kandıramaz. Benimle konuşmaktan kaçınmasının başka bir sebebi var: Savunmaya geçme hâli. Demek ki bir şansım olabilir. Bu saçmalıktan vazgeçmesi

için onu ikna edebilirim, biliyorum. Yalnızca yumuşak kararını tespit etmeli ve oradan dalmalıyım.

Bluebird'e varınca üstünde dantel bir mini elbiseyle barda oturduğunu görüyorum. Saçlarına minik güller ilıştırılmış, düğme gibi tokalı bantları olan vintage ayakkabılar giymiş. Işık saçıyor. Öyle güzel ki buraya onu yolundan saptırmaya geldiğim için bir an kendimi körü hissediyorum.

Ama yok. Birinin de aklının başında kalması lazım. Boşanma ilamını aldığında böyle ışıklar saçmayacak.

Noah yanımda değil. Sebastian diye bir arkadaşında kalıyor. Lottie'ye ufak bir yalan uydurup oğlum için bu akşamın çok özel olduğunu ve *nikâhı kaçırsa da çok fazla üzülmeyeceğini* söyledim. Gerçek sebepse bir nikâh kıyılmasına izin vermeyecek olmam.

Lottie beni hemen görüyor ve dikkatimi çekmek için el sallıyor. Ben de el sallayıp masum bir tebessümle yaklaşıyorum. Sessizce, hiç tehditkâr olmayan bir tavırla yürüyorum; hançerimi arkama gizledim. Ben bir gelin büyücüsüyüm.

"Şahane olmuşsun!" Lottie'nin yanına gelince ona kocaman sarılıyorum. "Ne kadar heyecan verici. Ne mutlu bir gün!"

Lottie cevap vermeden yüzümü inceliyor, bu da haklı olduğumu ortaya çıkarıyor: Savunmaya geçmiş. Fakat gülüşüm sabit, âdeta hiçbir şey fark etmemişim.

"Evlennem konusunda hevesli değilsin sanıyordum," diyor nihayet.

"Ne?" Şok olmuş gibi yapıyorum. "*Tabii ki* hevesliyim canım! Sadece şaşırmıştım. Ama eminim Ben tek kelimeyle

muhteşemdir ve uzun, çok uzun yıllar birlikte mutlu olursunuz.”

Nefesimi tutuyorum. Lottie gözle görünür derecede gevşiyor. Savunmasını indiriyor.

“Evet,” diyor. “Evet, olacağız. Eh, otursana. Şampanya iç! İşte buketin.” Bana küçük bir gül bukeri veriyor.

“Vay canına. Harika.”

Bana bir kadeh dolduruyor ve kadeh tokuşturuyoruz. Sonra kol saatime bakıyorum. Elli beş dakika var. Yoldan saptırma stratejilerime başlamalıyım.

“Eee, balayı planı yaptınız mı?” diyorum gayet sıradan. “Bu kadar kısa sürede yer bulamamışsınızdır herhâlde. Çok yazık. Balayı o kadar özel bir tatil ki insan her şeyin kusursuz olmasını istiyor. Birkaç hafta bekleyediniz müthiş bir şeyler ayarlamana yardım ederdim. Aslında... Öyle mi yap-sak?” Kadehimi masaya koyuyorum. Aklıma aniden parlak bir fikir gelmiş gibi yapıyorum. “Lottie, gel şu nikâhı *azıcık* erteleyelim ve sana mükemmel bir balayı planlamanın tadını çıkaralım!”

“Merak etme,” diyor Lottie mutlu mutlu. “Biz zaten mükemmel balayını planladık. Bu gece The Savoy’da kalıp yarın hemen uçağa atlıyoruz!”

“Gerçekten mi?” Hemen limon sıkmaya hazırım. “Nereye gidiyorsunuz?”

“Mykonos’a geri dönüyoruz! İlk tanıştığımız yere. Mükemmel değil mi?”

“Kampçıların kaldığı yere yani?” Dik dik bakıyorum.

“Yo, saçmalama! Müthiş bir otel bulduk. Amba. Hani saç-lalesi olan. Sen oranın tanıtım yazısını yazmamış mıydın?”

Kahretsin. Amba’ya limon sıkılamaz. Üç yıl önce açıldı ve o zamandan beri tanıtımlarını yaptık. Ve her seferinde beş yıldız aldı. Kiklad Adaları’ndaki en harikulade yer. Üstelik de iki yıl üst üste En İyi Balayı Otelini seçilmişti.

O zamandan bu yana *azıcık* sıradanlaştı, ünlü çiftler akın etti, *Hello!* fotoğrafçıları doluştu ve bana sorarsanız biraz fazla balayı pazarlamasına girildi. Yine de dünyanın en iyi otellerinden biridir. Lottie’yi caydırmak için bir tarafımı yırtmak zorundayım.

“Amba’nın tek kötü yanı, orada en iyi yerde kalmak gerekmesi.” Üzüntüyle başımı sallıyorum. “Son dakikada yer ayırtığınız için sizi muhtemelen o iğrenç yan kanada almışlardır. Güneş görmüyor ve küf kokuyor. Sersefil olacaksınız.” Birden canlanıyorum. “Buldum! Birkaç hafta bekleyin, size İstiridy e Süiti’ni ayırtayım. Yapabileceğime eminim. Lotts, cidden sırf o yatak bile beklemeye değer. Devasa boyutta, tepesinde cam kubbe var ve gökyüzünü görebiliyosun. Muhakkak orada kalmalısınız.” Telefonumu çıkarıyorum. “Hadi hemen Ben’i arayıp biraz ertelemek istediğini söyle, sadece birkaç hafta...”

“İyi de zaten İstiridy e Süiti’nde *kalacağız!*” Lottie neşeyle lafımı kesiyor. “Her şey hazır! Kendimize ait uçağımızla ve her gün çikolatalar, şampanyalarla dolu, çok özel balayımız olacak. Hatta bir günü de otelin teknesinde geçireceğiz!”

“Ne?” Bakakalıyorum, telefonum ezik gibi elimde kalıyor. “Nasıl yani?”

“Biri son dakikada rezervasyonunu iptal etmiş.” Yüzünde güller açıyor. “Ben özel bir konsiyerj hizmeti kullanıyor, onlar ayarladı. Harika değil mi?”

"Müthiş," diyorum sessizleşerek. "Süper."

"Mykonos'un bizim için yeri çok ayrı." Lottie zevkten dört köşe. "Yani biliyorum çok bozuldu. Biz oradayken havaalanı bile yoktu, nerede kaldı büyük oteller. Tekneyle gitmiştik. Yine de zamanda geri dönmek gibi olacak. İple çekiyorum."

Bu noktada artık daha fazla ısrar etmenin bir manası yok. Ne yapacağıma kafa patlatarak şampanyamdan bir yudum içiyorum.

"Vintage *Rolls-Royce* ayarladınız mı?" Farklı bir taktik deniyorum. "Her zaman evleneceğin gün bir vintage *Rolls-Royce* istemişsindir."

"Hayır." Omuz silkiyor. "Yürüyerek gideriz."

"Ama olur mu canım!" Paniklemiş gibi bakıyorum. "Senin hayalindi vintage *Rolls-Royce*. Azıcık beklesen onu da yapardın."

"Fliss." Lottie bana nazikçe gülümsüyor. "Şu anda biraz ruhsuz davranmıyor musun? Sence de önemli olan gerçek aşk değil mi? Ruh eşini bulmak. Sıradan bir araba olma-mışsa ne olacak? Öyle değil mi?"

"Tabii." Gergince gülümsüyorum. Tamam, arabayı bir kenara bırak. Başka bir yaklaşım deneyelim.

Gelinlik? Yok, üstündeki gayet hoş bir elbise.

Hediye listesi? Yok. Kardeşim o kadar materyalist bir kız değil.

"Eee... Nikâhta ilahi söylenecek mi?" diye soruyorum nihayet.

Bir sessizlik. Uzun bir sessizlik. Yeni bir umutla Lottie'ye bakıyorum. Suratında gergin bir ifade oluştu.

"İlahi söylememize izin verilmedi," diyor nihayet ve başını eğip içkisine bakıyor. "Belediye nikâhında yapılmıyormuş."

Tam isabet!

"İlahi olmayacak mı?" Dehşete düşmüş gibi elimle ağzımı kapatıyorum; bunu hiç bilmiyormuşum sanki. "Ama tamam da, ilahi okunmadan nasıl nikâh kıyılır? Peki ya 'Ülkem, Sana Yeminim' ilahisi ne olacak? Nikâhında hep bunun okunmasını istemiştin."

Lottie yatılı okulda korodaydı. Solo söylerdi. Müzik onun için büyük bir şeydir. Önce buradan saldırmalıydım.

"Eh. Önemli değil." Kısaca gülümsüyor ama tüm duruşu, oturuşu değişti.

"Ben ne diyor bu duruma?"

"Ben pek ilahi meraklısı değil," diyor Lottie kısa bir sessizlikten sonra.

Ben pek ilahi meraklısı değil.

Havaya yumruk atmak istiyorum. İşte bu. Aşıl topuğu. Avcuma düştün, Lottie.

"Ülkem sana yeminim," diye sessizce söylemeye başlıyorum, "*gökteki ve yerdeki her şey.*"

"Sus," diyor neredeyse bağırarak.

"Ah, affedersin." Özür dilercesine elimi kaldırıyorum. "Sadece... sesli düşünüyordum da. Benim için evlenmek demek, müzik demek galiba. Güzeller güzeli, harika müzik."

Hiç de doğru değil. Müzikten daha az umursadığım bir şey olamaz ve Lottie biraz daha uyanık olsa onu gaza geri-meye çalıştığımı çakardı. Fakat kaybolmuş, kendi dünya-

sında hayallere dalmış durumda. Yoksa gözleri buğulu mu? Hafiften nemlendi sanki.

"Seni hep şöyle hayal etmişimdir: Kırsal bir yerde bir kilisedeyiz, diz çökmüşsün, arkada org çalıyor," diye dalgın dalgın anlatıyorum iyice gözüne sokarcasına. "Belediye binasında değil. Hayat ne garip."

"Evet." Kafasını bile oynatmıyor Lottie.

"Da-da-daaa-da-da-da-da-aaa-da..." Hâlâ aynı şarkıyı mırıldanıyorum ağzımı oynatmadan. Tabii ki bütün sözlerini bildiğim filan yok ama melodisi bile yetiyor. Lottie'nin içine oturuyor.

Gözleri yaşardı. Evet, öldürücü darbeyi vurmanın tam zamanı.

"Neysel!" Şarkıyı birden kesiyorum. "Önemli olan şu ki bugün senin özel günün. Ve mükemmel olacak. Pıt diye bitirecek. Müzikmiş, koroda söyleyen çocuklarmış, uzaklardan gelen çan sesiymiş, öyle salak salak cümbüş olmayacak. Girmemizle çıkmamız bir olacak. Bir imza, iki kelime, hoop, bitti gitti. Ömür boyu," diye ekliyorum. "Finito."

Zalim hissediyorum kendimi. Alt dudacağının titrediğini görebiliyorum.

"*Neşeli Günler*'deki evlenme sahnesini hatırlıyor musun?" diye ekliyorum gayet sıradan. "Hani Maria kiliseye giriyor, bütün rahibeler şarkı söylüyor, upuzun duvağı uçuş uçuş..."

Abartma, Fliss.

Sesizliğe gömülüyorum, şampanyamı yudumluyorum ve bekliyorum. Lottie'nin gözlerinin kırıştığını görüyorum, aklından bir şeyler geçiyor. İçinde romantizm ile

şehvet arasında süregiden kıyasıya savaşı görebiliyorum. Sanırım romantizm biraz önde. Sanırım keman sesleri, orman davullarından daha yüksek. Bir karara varmış gibi bir hâli var. *Lütfen* doğru yolu seç, hadi benim canım...

"Fliss." Kafasını kaldırıp bakıyor. "Fliss..."

Bana kısaca "Dünya Şampiyonu Gelin Büyücüsü" diye bilirsiniz.

Hiçbir tartışma olmadı. Hiçbir yüzleşme gerçekleşmedi. Lottie bu ertelemenin *kendi* fikri olduğunu inanıyor. "Emin misin, Lottie? Gerçekten ertelemek istiyor musun? Gerçekten? Emin misin?" diye soran ben oldum.

Müzikli, korolu, kırsal kesimde bir kilisede yapılan nikâh töreni paketini ona çok iyi pazarlayıp sattım. Hatta eski okulumuzdaki papazın telefon numarasını bulduk bile. Lottie yepyeni bir hayal âleminde: Satenler, çiçekler, ilahiler...

Ki güzel. Düğün iyidir. Evlenmek iyidir. Belki de Ben onun gerçekten ruh eşidir, çok iyi bir hayat arkadaşı olacaktır ve Lottie onuncu torununa sahip olduğunda ben saçımı başımı yolup "Sorunum neymiş?" diye hayıflanacağım. Fakat böylece en azından bir durup iki soluk alabilir. En azından Ben'e dönüp bir bakabilir ve düşünebilir: *Hımmmm. Seninle almış yıl daha. İyi bir fikir mi acaba?*

Lottie belediye binasına gitti, Ben'e haberi verdi. İşim bitti. Geriye kalan tek angarya, kardeşime *Gelin* dergisi almak. Yarın buluşup bir kahve içeceğiz ve duvaklar, gelinlik sohbeti falan yapacağız. Akşam da *nihayet* Ben'le tanışacağım.

Kings Road'da karşıdan karşıya geçmeyi bekliyorum, içimden kendimi tebrik ediyorum, derken tanıdık bir yüz görüme çarpıyor. Kemerli burun. Rüzgârda dağılmış kah-verengi saçlar. Düğme deliğinde bir minik gül. Boyu bir seksen beş falan. Karşı tarafta kaldırımda uzun adımlarla yürüyor ve yüzünde en yakın arkadaşınız kötücül bir para avcısı tarafından kapılmışsa ve siz de sağdıç olmak zorundaysanız takındığınız, çatık kaşlı, şimşekler çakan bir ifade var. Yürürken birden gülünü düşürüyor ve durup yerden alıyor. Öylesine cinnnet bakışı atıyor ki çiçeğe, kahkahalarla gülmek geliyor içimden.

Hah. Bekle de gör. Sana yeni bir haberim var. Adı neydi? Hah, evet, Lorcan.

"Merhaba! Adamı tekrar ilerlerken çılgınlar gibi el sallıyorum. "Lorcan! Dur!"

Yürüyüşü o kadar hızlı ki ona asla yetişemem. Duruyor, şüpheli şüpheli arkasını dönüyor. Dikkatini çekmek için kolumu kaldırıyorum.

"Buradayım! Benim! Sizinle konuşmam lazım!" Karşıya geçmesini bekliyorum, yanına yaklaşıyorum ve buketimi bir çalım ile gösteriyorum. "Ben Fliss Graveney. Dün konuşmuştuk? Lottie'nin ablası?"

"Aaah." Yüzü bir an için gevşiyor, ardından o pis nikâh günü somurtuşu geri dönüyor. "Sanırım oraya gidiyordunuz şimdi?"

O komik film tanıtımı sesini unutmuştum. Gerçi bir telefon hattından gelen, bedensiz bir ses olmadığında şimdi kulağa o kadar gülünç gelmiyor. Yüzüne uygun. Esmer ve yoğun bir ifade taşıyan yüze.

"Eh, işin aslı," ister istemez kendimden hoşnut bir edaya bürünüyorum, "ben oraya gitmiyorum çünkü iptal edildi."

Şoka girerek bakıyor. "Nasıl yani?"

"İptal. Şimdilik," diye ekliyorum. "Lottie nikâhı ertelemeye gitti."

"Neden ki?" diye bilmek istiyor. Yine o kuşkulu yaklaşım.

"Ben'in servetini tamamen üstüne geçirmesini kolaylaştıracak bir ayarlama yaptığından emin olmak için," diyorum omuz silkerek. "Bariz değil mi?"

Lorcan eğlenir gibi bir surat ifadesi takınıyor. "Tamam. Bunu hak ettim. Eee, neler oluyor peki? Neden erteliyor?"

"Ben ikna ettim," diyorum gururla. "Kardeşimi tanıyorum, küçük bir önerinin gücünü de biliyorum. Ufak sohbetimizin ardından kırsal kesimdeki küçük bir kilisede romantik bir düğün yapmak istiyor. Benim mantığım şu: Ertelersek en azından birbirleri için uygun olup olmadıklarını anlamaya fırsatları olur."

"Eh, Tanrı'ya şükürler olsun." Lorcan derin bir nefes veriyor ve elini saçında gezdiriyor. Nihayet rahatlıyor, ifadesi gevşiyor. "Ben'in şu anda evlenecek hâli yok. Tam bir çılgınlıktı."

"Saçmalık," diye onaylıyorum.

"Delilik."

"Gelmiş geçmiş en aptalca fikir. Yok, geri alıyorum." Eğilip kendime bakıyorum. "Bana mor bir nedime elbisesi giydirmek en aptalca fikirdi."

"Bence gayet hoş olmuşsun." Adamın yüzünde yine eğlenceli bir ifade beliriyor. Kol saatine bakıyor. "Eee, ne

yapmalıyım? Şu anda Ben'le nikâh dairesinde buluşuyor olmam gerekti."

"Bence uzak kalamam."

"Katılıyorum."

Bir sessizlik oluyor, garip bir şekilde kaldırımın ortasında karşılıklı dikilen iki insan ve gidecek bir nikâh yok. Ne yapacağını bilemeyerek bukeye dokunuyorum, acaba çöpe mi atsam? Nedense bu bana yanlış geliyor.

"Bir şey içmek ister misin?" diyor Lorcan birden. "Benim canım istedi."

"Benim canım altı kadeh içmek istedi," diye karşılık veriyorum. "Bir insanı nikâhından vazgeçirmek bayağı çetrefilli bir işmiş."

"Tamam. Hadi gidelim."

Hızlı kararlar veren bir erkek. Hoşuma gitti. Beni yan sokağa soktu, çizgili tentesi ve Fransız tarzı sandalye ve masaları olan bir kaldırım kafesine doğru götürüyor.

"Hey, kız kardeşinin nikâhı iptal ettiğini varsayıyorum?" Lorcan tam kapıda aniden duruyor. "Sakin sinir olmuş meşajlar almayalım. Hangi cehennemdesin falan diye?"

"Lottieden mesaj yok." Cep telefonumu kontrol ediyorum. "İptal etmeyi kafasına koymuştu. Eminim etmiştir de."

"Benden de ses yok." Lorcan, BlackBerry'sine bakıyor. "Sanırım ortalık sütliman." Köşedeki masaya geçiyoruz ve Lorcan içki menüsünü açıyor. "Şarap mı alırsın?"

"Ben bir duble cin tonik içeceğim."

"Hak ettin." Gene o tatlı tebessümü çakıyor. "Ben de sana eşlik edeyim."

İçkileri sipariş ediyor, telefonunu kapatıp cebine atıyor. Cep telefonunu ortadan kaldıran bir erkek. Bunu da sevdim.

"Eee, niçin Ben'in evlenmesi için kötü bir zaman?" diye soruyorum. "Hatta bir dakika, kim bu Ben? Biraz anlatsana."

"Ben." Lorcan sanki nereden başlayacağını kestiremiyormuş gibi yüzünü yamultuyor. "Ben, Ben, Ben." Uzun bir sessizlik oluyor. En yakın arkadaşının nasıl biri olduğunu unuttu mu? "Çok... akıllıdır. Yaratıcıdır. Potansiyeli yüksektir."

Son derece gergin ve hiç de ikna edici değil. Dümdüz bakıyorum. "Baltalı bir katil der gibi konuştuğunun farkında mısın?"

"Hayır." Lorcan gafil avlanıyor.

"Evet, öyle. Arkadaşını övmeye çalışırken bu kadar negatif hisseden birine daha önce rastlamamıştım." Cenazede konuşan birinin taklidini yapıyorum. "Çok akıllıdır. Yaratıcıdır. Uyuyan insanları öldürmeyi sever. Yaratıcı yollarla."

"Tanrım! Sen hep böyle..." Lorcan susup derin bir nefes veriyor. "Tamam. Sanırım onu korumaya çalışıyorum. Ben şu anda karışık bir durumda. Babası öldü. Şirketin geleceği belirsiz ve Ben hangi yöne gidilmesi gerektiğine karar vermek zorunda. Ben doğuştan kumarbazdır ama mukayese yeteneği sıfır. Onun için çok zor yani. Bir çeşit erken orta yaş bunalımında galiba."

Erken orta yaş bunalımı? Ah, mükemmel. Tam Lottie'nin ihtiyacı olan şey.

"Koca olmaya uygun değil yani?" diyorum ve Lorcan homurtu gibi bir ses çıkarıyor.

"Belki günün birinde, evet. Kafasını toparladığında. Geçen ay Montanada bir kulübe satın almak üzereydi. Sonra yelkenli alıp yarışlara katılacağını söyledi. Ondan önce bütün parasını vintage motosikletlere yatırmaya kalktı. Haftaya başka bir çılgınlığa kapılır. Benim tahminim, beş dakika evli kalmaz. Maalesef olan kardeşine olacak."

Yüreğime bir ağırlık oturuyor, içim daralıyor. "Eh, çok şükür ertelendi."

"İyi bir şey yaptın." Başıyla onaylıyor. "Sırf Ben'e ihtiyacımız olduğu için değil. Yine sırta kadem basmasına izin veremem."

Gözlerimi dört açıyorum. "Sırta kadem basmak mı?"

Lorcan iç geçiriyor. "Daha önce yaptı bir kere. Babası öldüğü zaman. On gün ortadan kayboldu. Büyük kıyamet koptu. Polise haber verdik filan. Derken ortaya çıkıverdi. Ne bir özür ne bir açıklama. Hâlâ, bugün bile nereye yok olduğunu bilmiyorum."

İçkiler geliyor ve Lorcan kadehini kaldırıyor. "Şerefe. İptal edilmiş nikâhların şerefine."

"İptal edilmiş nikâhlara." Bardağıma ağzıma götürüp lezzetli bir yudum yuvarlıyorum, sonra Ben konusuna geri dönüyorum. "Eee, neden erken orta yaş krizi yaşıyor?"

Lorcan duraksıyor, sanki dostunun güvenini sarsmak istemiyor.

"Hadi ama," diye itekliyorum. "Sonuçta neredeyse akrabayım onunla."

"Sanırım haklısın." Omuz silkiyor. "Beni on üç yaşından beri tanıyorum. Aynı okuldaydık. Benim annemleler Singapur'da bir iş kurdu ve burada hep birlikte ailem yok. Tadı camanlarında birkaç kez Ben'in evinde kaldım ve tüm aileyle çok yakındım. Ben'in babası da, ben de duşta yürüyüşlerini çok severiz. Severdik daha doğrusu." Parmaklarını bardağına sıkıca sarıp bekliyor. "Ben bizimle yürüyüşe gelmezdi hiç. İlgişi yoktu. Ailesinin şirketi hakkında bilgi sahibi olmak istemezdi. Onun sırtında büyük bir kültüri bu. Herkes okulları mezun olur olmaz babasının yanında iş başlatmasını bekliyordu ama Ben'in yapmak istediği son şeydi."

"Eee, sen nasıl onlarla çalışmaya başladın peki?"

"Birkaç yıl önce katıldım." Lorcan garip bir başımda yarım gülümsüyor. "Benim de birtakım... özel durumlarım vardı. Londra'dan kaçmak istedim, o yüzden Ben'in babasının yanında kaldım bir süre. Staffordshire'daydık. İlk beş gün birkaç gün geçirmeyi planlamıştım. Dağda yürüdüm, kulümü boşalttım falan demiştim. Ama şirketim işlerini dâhil oldum. Bir daha da ayrılmadım."

"Staffordshire mı?" diyorum şapıarak. "Londra'da oturuyor musun?"

"Londra'da ofisimiz var tabii." Omuz silkiyor. "Tüm zamanında mekik dokuyorum ama tabii zamanında olamazı sevdiğini ediyorum. Manzara harika. Kâğıt depoları çok güzel bir alana kurulu. Ofisler ana binanın içinde, ama evimin de olduğu binada. Birinci sınıf. BBC'nin *Highgate Hall* dizisini izlemiş miydin hiç?" diye ekliyor. "İşte ben orayım. Sekiz hafta boyunca orada çekim yaptılar. Bize de iyi bir maddi katkı oldu."

"*Highon Hall!*" Dümdüz bakıyorum. "Vay canına. Orası çok güzel. Ve kocaman!"

Lorcan başıyla onaylıyor. "Çalışanlardan birçoğu oranın kulübelerinde yaşıyor. Evde rehberli turlar düzenliyoruz; değirmenleri, koruyu gezdiriyoruz. O bölgeye dair bazı projelerimiz var. Çok özel diyebiliriz." Gözleri ıslı ıslı.

"Evet." Hepsini sindiriyorum. "Yani sen şirket için çalışmaya başladın ama Ben hiç orali değildi?"

"Babası hastalanana ve bu büyük şeyin ona kalacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalana kadar hayır," diyor Lorcan dobra dobra. "Ondan önce, bu işten kaçmak için elinden geleni yaptı. Oyunculuk okudu, stand-up gösterisi yaptı..."

"Demek *oydu*." Ufak bir çatırtıyla cin tonik bardağını masaya koyuyorum. "Ben'i *Google*'dan araştırdım ve tek bulabildiğim stand-up gösterisiyle ilgili yorumlardı. Feci şeylerdi. O kadar mı kötüydü?"

Lorcan içkisini karıştırıyor, dikkatini geriye kalan buzlara veriyor.

"Bana söyleyebilirsiniz." Sesimi alçaltıyorum. "Aramızda kalır. Rezil mi oldu?"

Lorcan cevap vermiyor. E tabii vermez. En yakın arkadaşını körölemek istemiyor. Saygı duyuyorum.

"Pekâlâ," diyorum bir süre düşündükten sonra. "Yalnızca bir soruya cevap ver. Onunla tanıştıgımda iğrenç espriler patlatacak mı? Ve ben de komikmiş gibi yapmak zorunda kalacak mıyım?"

"Kot pantolonla ilgili bir fıkra anlatmaya kalkarsa dik-katlı ol."

Nihayet Lorcan kafasını kaldırıp bakıyor, dudakları seğiriyor. "Ve kakhaha at. Gülmezsen çok bozulur."

"Kot pantolon." Aklımın bir köşesine yazıyorum. "Tamam. Uyardığın için teşekkürler. Bu adamla ilgili söylenecek olumlu tek bir şey *var mı?*"

"Ah." Lorcan şok oluyor. "Tabii ki! Ben formundaya, inan bana, akşamı başkasıyla geçirmek istemezsin. Etkileyici biridir. Komiktir. Kız kardeşinin ona neden kapıldığını anlayabiliyorum. Tanışınca sen de hak vereceksin."

İçkimden bir yudum daha alıyorum. Yavaşça gevşemeye başlıyorum. "Eh, belki günün birinde damadımız olur. Ama en azından bugün olmayacak. İş tamam."

"Ben'le konuşurum." Lorcan başıyla onaylıyor. "Aklına saçma sapan fikirler gelmediğinden emin olurum."

Birden sinir oluyorum nedense. Az önce "iş tamam" demedim mi ben?

"Ben'le konuşmak zorunda değilsin," diyorum kibarca. "Ben hallettim meseleyi. Lottie katıyen şu anda alelacele evlenmeye kalkmayacak. Bence uzatma."

"Zararı olmaz." Hiç istifini bozmuyor. "Bir kez daha altını çizmekte fayda var."

"Hayır, yok!" İçkimi sertçe bara koyuyorum. "Hiçbir şeyin altını maltını çizme. Yarım saat dil döktüm ve Lottie'yi nikâhı ertelemenin *kendi* fikri olduğuna inandırdım. Hiç çaktırmadım. Çok dikkatliydim. Koştur koştur mevzuya dalıp bir şeylerin altını çizmedim."

Yüzünde bir milim bile kıpırdama yok. Adam belli ki tam bir kontrol manyağı. İyi de ben de öyleyim. Üstelik söz konusu olan benim kardeşim.

"Ben'le konuşma," diye emrediyorum. "Konuyu açma. Ne kadar az, o kadar iyi."

Bir sessizlik oluyor, ardından Lorcan hiç cevap vermeden omuz silkip içkisini kafaya dikeyor. Haklı olduğumu biliyor bence ama itiraf edemiyor. Ben de cin toniğimi bitiriyorum, ardından nefesimi tutup bekliyorum. Bir içki daha içmeyi teklif etmesini beklediğimi fark ediyorum. Evim bomboş. İşim yok. Bir planım yok. Artı, şöyle bir gerçek daha var ki, burada oturmaktan keyif *alıyorum*. Bu biraz fazla dikkatli, biraz fazla kötü huylu adamın yanında olmak hoşuma gidiyor.

"Bir tane daha?" Kafasını kaldırıyor, göz göze geliyoruz ve aramızda bir şeylerin kırıştığını hissediyorum. İlk içki aramızda bir son nokta gibiydi. Bir kapanış. Kibarlık.

Fakat bu kibarlıktan bir adım ileride.

"Evet, içelim."

"Aynısından mı?"

Evet anlamında başımı sallıyorum ve Lorcan garsonu çağırıp sipariş veriyor. Elleri güzel. Güçlü bir çene. Acelesiz, lafı dolandırmayan tavırlar. İnternet sayfasının sunduğundan çok daha çekici yanları var.

"İnternet sitesindeki resmin felaket," diyorum birden. Garson yaklaşırken aceleyle ekliyorum. "Gerçekten kötü. Biliyor musun?"

"Vay." Lorcan kaşlarını kaldırıyor, şaşırmış gibi. "Bu biraz damdan düşer gibi oldu. İyi ki kendini beğenmiş biri değilim."

"Kendini beğenmişlikle alakası yok ki." Hayır anlamında kafamı sallıyorum. "Yakından bakınca daha yakışıklı

göründüğünden değil. Sadece *karakterin* daha iyi. Sana bakıyorum ve insanlara zaman ayıran birini görüyorum. Cep telefonunu kaldıran. Kulak verip dinleyen. Etkileyicisin. Bir bakıma."

"Bir bakıma?" İnanamayarak kahkaha atıyor.

"Ama fotoğrafından bunlar anlaşılmıyor." Ona aldırımıyorum. "Fotoğrafta suratın asık. Şu mesajı veriyorsun: *Sen de kimsin be? Neye bakıyorsun? Buna hiç vaktim yok.*"

"Bir internet sitesindeki resimden bu bilgileri mi çıkardın?"

"Tahminim şu: Fotoğrafçıya beş dakika verdin, başından sonuna kadar homurdandın ve her çekim arası *BlackBerry*’nle oynadın. Pek akıllıca değil."

Lorcan küçük dilini yutmuşa benziyor. Acaba çok mu ileri gittim diye merak ediyorum.

Tamam, *elbette* çok ileri gittim. Herifi tanımıyorum bile ve resmini eleştiriyorum.

"Affedersin," diye geri adım atıyorum. "Ben biraz... dobrayım bazen."

"Hadi canım."

"Sen de istediğin gibi dobra olabilirsin." Gözlerinin içine bakıyorum. "Alınmam."

"Nasıl istersen," diyor Lorcan bir saniye bile kaybetmeden. "Şu nedime elbisesi üstünde çok berbat durmuş."

Kendime rağmen alıyorum. *O kadar da kötü olduğunu düşünmemiştim.*

"Az önce çok iyi olmuş demiştin," diye sıkıştırıyorum.

"Yalan söyledim. Meyveli pastaya benziyorsun."

Eh, kendim kaşındım.

"Tamam, olabilir. Meyveli pastaya benziyorum belki." Kendimi tutamayıp biraz daha değişiyorum. "En azından kendi internet siteme meyveli pastaya benzeyen hâlimin resmini koymuyorum."

Garson yeni içkilerimizi getiriyor. Karşılıklı konuşmamızdan biraz yorgun düşerek hemen içiyorum. Konudan nasıl bu kadar çabuk saptık; onu da merak ediyorum aynı zamanda. Belki de asıl mevzuya dönmeliyiz.

"Bu arada Lottie ve Ben'in seks yapmama politikasından haberin var mı?" diyorum. "Ne saçma, değil mi?"

"Ben bahsetti. Dalga geçiyor sanmıştım."

"Şaka değil, ciddi. Dügün gecelerini bekliyorlar." Başımı iki yana sallıyorum. "Fikrimi sorarsan, daha önce yatmadığın biriyle evlenmek *sorumsuzluk*. Başına dert açmak için davetiyel!"

"İlginç bir fikir." Lorcan omuz silkiyor. "Eski moda."

Büyük bir yudum alıyorum. Bu konudaki düşüncelerimi biriyle paylaşmak zorundayım ve Noah'ya anlatacak hâlim yok.

"Benim teorimi sorarsan," diye öne eğiliyorum, "muhakeme yeteneklerine gölge düşürdü. Her şey seksle ilgili. Lottie bir şehvet bulutu içinde yüzüyor. Ne kadar uzun beklerse kafası o kadar az çalışacak. Yani anlıyorum. Eminim Ben çok yakışıklı ve seksidir ve kardeşim onunla yuvarlanmaya can atıyordur. Ama evlenmek zorunda mı?"

"Zırvalık." Lorcan kafa sallıyor.

"Aynen, ben de öyle dedim! Yatağa girsinler. Bir hafta çıkmazınlar. İsterlerse bir ay çıkmazınlar! İyi vakit geçirsinler. *Ondan sonra* baksınlar hâlâ evlenmek istiyorlar mı

diye." İçkimden kocaman bir yudum daha mideye indiriyorum. "Yani insan sırf seks yapacağım diye tüm hayatını bağlamaz ki..." Birden aklıma bir fikir gelmiş gibi duruyorum. "Sen evli misin?"

"Boşandım."

"Ben de. Boşandım. İşte. Biz biliyoruz."

"Neyi?"

"Seksi." Ay, pardon ağzımdan yanlış çıktı. "Evlilik hayatını," diye düzeltiyorum.

Lorcan bir an düşünceli düşünceli içkisini içiyor. "Son birkaç yılı geri dönüp irdeledikçe," diyor yavaşça, "evlilik hakkında daha az şey biliyormuş gibi hissediyorum. Öte yandan seks konusunda, umuyorum ki unumu eldedim, eleğimi astım."

Cin resmen kafama vurdu. Beynimi gevşettiğini, dilimin çözdüğünü hissediyorum.

"Eminim öylesindir," dediğimi duyuyorum.

Aramızdaki hava ağırlaşıyor, sessizlik oluyor. Biraz geç olsa da, hiç tanımadığım bir adama az önce yatakta çok iyi olduğunu tahmin ettiğimi söylediğim kafama dank ediyor. Geri adım atsam mı? Bir şekilde düzeltsem mi?

Hayır. Devam. Cinsellikten uzak bir konu arıyorum ama Lorcan benden önce konuşuyor.

"Madem açık açık dertleşiyoruz... Sen nasıl buldun? Boşanma sürecini? Tam bir kâbus muydu?"

Boşanma sürecim bana göre tam bir kâbus muydu?

Ağzımı açıyorum, derin bir nefes çekiyorum ve elim otomatikman boynumda asılı duran dijital belleğe gidiyor. Sonra duruyorum.

Acıların kadını Fliss yok. *Hayır*. Tatlı. Akide şekerleri, çiçekler, pofuduk tüylü kuzucuklar, pamuk şeker, Julie Andrews falan düşünmeliyim...

"Ah, bilirsin işte." Glikozlu bir gülücük atıyorum. "Oluyor böyle şeyler."

"Ne kadar zaman geçti?"

"Daha geçmedi, süreç devam ediyor."

Gülüşümü genişletiyorum. "Yakında çözüme kavuşuz."

"Ve sen gülümsüyorsun?" İnanamıyor.

"Konuya Zen mantığıyla yaklaşmak istiyorum." Birkaç kez kafa sallıyorum. "Sakin kal, hayatına devam et. Her şeye olumlu açıdan bak. Üstünde durma."

"Vay canına." Lorcan'ın gözleri kocaman oldu. "Helal olsun. Ben dört yıl önce ayrıldım. Hâlâ içim acıyor."

"Gerçekten çok acıklıymış," diyebiliyorum. "Yazık sana."

Sahte gülüşüm galiba beni öldürecek. Neden hâlâ içimin acıdığını, neler olduğunu sormak ve eski eşlerimizi kıyaslayıp hangisinin daha aşağılık diye tartışmak istiyorum. Bütün ayrıntıları didikleme, durmaksızın bunu konuşmak ve en sonunda ondan duymak istediğimi duymak istiyorum. Yani benim tamamen haklı olduğumu ve Daniel'in çok hatalı olduğunu.

Ki şüphesiz Barnaby'nin beni uyarmasının sebebi de buydu.

Her zaman haklı. Pislik.

"Evet. İh. Birer tane daha söylesek mi?" Çantama uzanıp acıyla cüzdanımı çıkarıyorum.

Aah. Olamaz.

Hızla çekerken cüzdan çantanın içine takıldı ve beraberinde *Durex* karma paketimin içindekiler etrafa saçıldı. "Ekstra Kayganlık" masaya düştü ve "Daha Fazla Zevk İçin" yazan paket de Lorcan'ın içkisinin içine. *Fetherlite* lardan biriye fıstık kâsemizde.

"Ah!" Çabucak hepsini topluyorum. "Onlar şey değil... Oğlumun okuldaki projesi içindi."

"Hı." Lorcan kafa sallıyor, kibarca içkisinin içindeki prezervatif paketini çıkarıp bana uzatıyor. "Oğlun kaç yaşında?"

"Yedi."

"Yedi mi?" Aklını oynatıyor.

"Şey... Uzun hikâye." Şıpır şıpır damlalar akan kondomun alırken yüzümü buruşturuyorum. "Dur sana bir içki daha ısmarlayayım. Çok özür dilerim." Kondom paketini otomatikman peçeteye kurulmaya girişiyorum.

"Yerinde olsam onu atardım," diyor Lorcan. "Çaresiz değilsen yani."

Keskin bir bakış atıyorum kafamı kaldırıp. Lorcan hiç istifini bozmuyor ama ses tonunda beni güldüren bir şey gizli.

"Olsun," diye cevap veriyorum. "Sakla samanı gelir zamanı." Çantama geri koyuyorum. "Bir cin daha? Doğum kontrol çöpü olmadan?"

"Ben alırım." Arkaya yaslanıyor, sandalyesini hafifçe geri itip garsona işaret veriyor ve gözlerim uzun ince vücudunda geziniyor nedense. Acaba içtiğimiz cinden mi, yoksa ona yatakta iyisindir dediğim için mi, yoksa durumun garipliğinden mi bilinmez ama kafayı taktım. Zihnimde ikimizi

çeleştiriyorum. Parça parça. Şu eller tenime dokunsa nasıl olurdu? Parmaklarımı saçlarında gezdirmek nasıl olurdu? Çenesinde hafifçe sakallar uzamış, çok güzel. Sürtünmeyi severim. Kivılcımı severim. Aramızda bunu hissediyorum. Doğru kıvılcım.

Yatakta yavaş ve azimli olduğunu tahmin ediyorum. Odaklanmış. Seksi de, arkadaşının aşk hayatını düzene sokmayı ciddiye aldığı gibi ciddiye alıyordur.

Az önce *tahmin ediyorum* mu dedim? Neler geçiriyorum aklımdan ben böyle?

Lorcan sandalyesini düzeltince bana bakıyor ve gözkapakları kırışıyor. Onun da aklımdan bir şey geçiyor. Gözleri bacaklarımı süzüyor ve gayet sıradan bir şekilde sandalyemde kımıldandığımda etek biraz daha yukarı çıkıyor.

Bahse girerim diş izi bırakıyordur bu adam. Neden bilmem. İçgüdüsel olarak anladım.

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Kafamda alcelade bir sohbet açacak laf kalmadı hiç. İki cin daha içmek istiyorum, karar verdim. İki cin iyi gelir. Sonra da...

"Evet." Sessizliği bozuyorum.

"Evet." Lorcan kafasını sallıyor, sonra ekliyor. "Oğlun için erken dönmen gerekiyor mu?"

"Bu gece değil. Bir arkadaşında kalıyor."

"Ah."

Şimdi Lorcan bana dimdik bakıyor ve boğazım kuruyor, özlem içindeyim. Çok uzun zaman oldu. O kadar uzun zaman oldu ki. Hoş, bunu ona asla itiraf etmem. Sorarsa gayet umursamaz bir tavırla geçiştireceğim. *Yakın zamanda*

kısa süreli bir ilişkim oldu ama anlayamadık, derim. Kolay. Normal. O kadar yalnızdım, o kadar stresliydim ki yapmak için geberiyorum. Sadece seks de değil, sarılmak, dokunmak, yakınlık, yanımda başka bir insanın varlığını duyumsamak, bir geceliğine, yarım geceliğine, hatta gecenin bir bölümünde bile olsa.

İşte bunu *kesinlikle* söylemem.

Garson kızın teki yeni içkilerimizi getiriyor. Masaya koyuyor ve buketimi inceliyor, Lorcan'ın düğme deliğindeki çiçeği görüyor. "Ah! Evleniyor musunuz?"

Kahkahadan kırılıyorum, elimde değil.

"Hayır. Yok. Hiç değil."

"Kesinlikle hayır," diye doğruluyor Lorcan.

"Nikâh grupları için özel şampanya ikramımız vardı da, o yüzden," diye ısrar ediyor. "Belediye binası hemen bu sokakta olduğu için çok sık geliyorlar. Gelin ve damat size katılacak mı?"

"Aslında, biz evlilik karşıtız," diyorum. "İlkemiz şu: Seks yap, yemin etme."

"İşte buna içilir." Lorcan gözleri ıstıdayarak kadehini kaldırıyor.

Garson kız bir Lorcan'a, bir bana bakıyor, belli belirsiz gülüyor ve yanımdan çekiliyor. Kadehimin yarısını bir seferde indiriyorum. Başım hafifçe dönüyor ve içimde yine aynı özlem kabarıyor. Dudaklarını dudaklarımda hayal ediyorum, elleri elbisemi yırtıyor...

Of, Tanrım. Kendine gel, Fliss. Adam muhtemelen eve hangi otobüsle döneceğini düşünüyordu. Bakışlarımı kaçırmıyorum ve zaman kazanmak istercesine içkimi karış-

ınıyorum. Bir erkekle ilk tanıştığım da her şey nasıl gidecek bilmezken yaşanan bu belirsizlik anlarını hiç sevmem. Randevunun yavaşça yukarı tırmanan treninde sallanır-sınız. Ne kadar yüksekte olduğunu bilirsin de, o hangi yükseklikte ya da yanında mı diye emin olamazsın. Belki de adam zihninde tam aksi yöne doğru ilerliyor. Ben karşı-sında, içimden elli üç numaralı cinsel fanteziyi oynarken adam kibarca veda edip evinin yolunu tutma hazırlığında olabilir.

"Başka bir yere gitmek ister misin?" diyor Lorcan hızlıca ve midem hop ediyor. *Bir yer. Neresi mesela?*

"Çok iyi olurdu, evet." Alçak sesle ve rahat konuşmak için kendimi sıkıyorum. "Nasıl bir yer?"

Kaşlarını çatıyor, kokteyl çubuğuyla buzlarını karıştırıyor, sanki bu derin ve karmaşık soruya nereden başlayacağını kestiremiyor.

"Bir şeyler yeriz," diyor nihayet, coşkusuz bir sesle. "Suşi mesela. Ya da..."

"Ya da yemeyiz."

Kafasını kaldırıp bakıyor, nihayet gardını düşürüyor ve içimde iştah açıcı bir titreme oluyor. Benim tıpatıp yansı-mam şu anda. Gözlerinde aç bir bakış. Çaresiz bir özlem. Bir şeyleri yalayıp yutmak istiyor ama bunun suşi olduğundan şüpheliyim.

"O da olabilir," diyor ve bakışları yine bacaklarıma kayıyor. Belli ki bacak düşünüy.

"Eee... Nerede oturuyorsun?" diyorum yavaşça, sanki konuyla hiç alakası olmayan bir şeymişçesine.

"Uzakta değil."

Gözleri bana kenetleniyor. Tamam, en tepeye ulaştık. Birlikte. Artık manzara karşımda alabildiğine açılıyor. İster istemez ayaklarım yerden kesilerek gülüyorum. Sanırım iyi bir noktadayız.

Elise

Yarı uyanığım. Sanırım. Tanrım. Beynim zonklıyor.

Bir sürü düşünce. Nereden başlasam? Hatırladığımı hisler bir sis bulutunun içinden zihnime üşüşüyor. Anlık yanıp sönen resimler: Limon sıkılır gibi yakan, yoğun, şaşırtıcı anılar. O. Ben. Alta. Üstte... Noah'nın eski resimli sözlüklerinden birini okuyor gibi oluyorum birden: *Eğlenceli Zıtlar!* İçeri. Dışarı. Bu tarafa. Şu tarafa.

Fakat artık eğlence sona erdi. Gözlerimi yakan ılık bir ipucuysa sabah olmuş diyebilirim. Bir bacağım yorganın üstüne atılmış vaziyette yatıyorum, gözlerimi açmaya cesaretim yok. Sen. Ben. O zaman. Şimdi. Aman Tanrım, şimdi.

Bir gözümü aralıyorum ve bej rengi yorgan görüşümü dolduruyor. Ah, evet. Dün geceki bej rengi yorgan. Belli ki Eski Eş bütün beyaz Mısır pamuğu çarşafları toplayıp

götürmüş ve Lorcan en yakındaki Boşanmış Erkekler İçin Nevresim dükkânına gitmiş. Kafam zonk zonk atıyor ve bir süre sonra bej rengi gözlerimin önünde kıpırdamaya başlıyor. O yüzden gözlerimi kapatıp tekrar sırtüstü uzanıyorum. Uzun zamandır tek gecelik ilişki yaşamamıştım. Çooooooooook uzun zamandır. Nasıl olduğunu unuttum. Garip bir öpüşme mi? Telefonlarımızı mı verecek miyiz? Kahve?

Kahve. Bir kahve iyi gelirdi.

"Günaydın." Gür sesini duymak beni nihayet gerçeğe döndürüyor. Burada. Odanın içinde.

"Ah. Immm." Dirseğimin üstünde doğruluyorum, zaman kazanmaya çalışıyor, gözlerimi ovuşturuyorum. "Merhaba."

Merhaba. Hoşça kal.

Yorganla üstümü örterek dik oturuyorum, gülümsemeye çalışıyorum ama yüzüm sanki buruş buruş. Lorcan'ın üstünde takım elbise ve kravat var. Bana bir kupa kahve uzatıyor. Bir an için gözlerimi kırpıştırıp dün geceki adamla, bugünkü adamı bağdaştırmaya çalışıyorum. Acaba olanların bir kısmını *hayal* mi ettim?

"Çay mı alırsın?" Bana uzattığı kupa ucuz, çizgili bir bardak. Boşanmış Erkekler İçin Züccaciye dükkânından kesin.

"Ah." Yüzümü ekşitiyorum. "Affedersin. Çay içmem. Su iyidir."

"Kahve?"

"Kahve çok iyi gelirdi. Bir de duş?"

Ve kıyafetlerimi değiştirmek. Ve evde unuttuğum belgeler, Elise'in doğum günü için aldığı *Molton Brown* he-

diye seti... Beynim ağır ağır hareketleniyor. Hiç akıl kârı bir hareket değildi bu. Şimdi eve koşmak, sabah dokuzdaki telefon röportajı randevumu iptal etmek zorundayım... Ellerim telefonu arıyor. Sebastian'ın evini arayıp Noah'ya günaydın demeliyim ayrıca.

Gözlerim mor nedime elbisesine kayıyor. Çifte sıçış.

"Banyo bu tarafta."

Lorcan kapının dışını gösteriyor.

"Teşekkürler." Yorganı toplayıp üstüme sarıyorum, âdeta yatak sahnesindeki bir dizi oyuncusu gibi zarif olmaya çalışıyorum fakat o kadar ağır ki üstüme kutup ayısı sardım sanki. Büyük bir kuvvetle yorganı yataktan dışarı sürüklüyorum, bir adım atıp anında takılıyorum, çekmeli dolaba çarpıyorum ve dirseğim acıyor.

"Ah!"

"Sabahlık?" Oldukça büyük bir şal desenli sabahlık veriyor. Herhâlde karısı bunu yürütememiştir.

Bir an duraksıyorum. Onun sabahlığını giymek biraz fazla şirin. *Senin kocaman erkek gömleğini giyeceğim ve manşetleri tatlı tatlı kollarımdan sarkacak, gibi.*

Ama başka seçeneğim yok.

"Teşekkürler."

Kibarca bakışlarını kaçırıyor. Spa merkezindeki bir masajcı gibi. Yani zaten hepsini gördüğü için bakması çok anlamsız. Sabahlığı sırtıma geçiriyorum.

"Kahve konusunda biraz seçicisin galiba." Kaşlarını kaldırıyor. "Yanılıyor muyum?"

Ağzımı açıp "Ah, yo, fark etmez!" demek isterdim ama haklı, Ben *kahve* konusunda *seçiciyim*. Biraz da akşamdan

kalmayım. Gerçek şu ki iğrenç bir bulaşık suyu içeceğime hiç kahve içmemeyi tercih ederim.

"Biraz. Ama merak etme, iki saniyede duş alır çıkarım."

"Ben çıkar alırım şimdi."

"Hayır!"

"İki saniye sürer. Senin duşun gibi."

Lorcan ortadan kayboluyor ve etrafta çantamı aramaya koyuluyorum. Bir diş fırçam olacaktı. El kremi de nemlendirici yerine geçebilir. Bakışlarım odayı arayıp tararken içimden ondan hoşlanıyor muyum diye sorguluyorum. Onu tekrar görür müyüm acaba? Acaba bu bir... şeye dönüşür mü?

Ciddi bir şeye dönüşmez. Ben bir boşanmanın ortasında, yeni bir ilişkiye atlamam delilik olur. Ama dün gece çok güzeldi. Her ne kadar yüzde ellisini doğru düzgün hatırlamasam da hatırladığım kısım yeniden yaşamak istememe yetiyor. *Belki de belli bir düzene oturturuz,* diye düşünüyorum. Kitap kulübü toplantısı gibi ayda bir.

Çantam *nerede* ya? Odada oraya buraya giderken bir askıda asılı duran eskrim maskesini görüyorum. Kılıç da var. Ya da bunun adı her neyse. Eskrim hep hoşuma gitmiştir. Ah, dayanamayacağım. Dikkatlice askıdan alıyorum ve kafama takıyorum. Duvardaki aynaya doğru yürüyüp kılıcı bir iki kez savuruyorum.

"Kalkın, Sör İncedişetli," diyorum yansıma. "Haaa-yaaa!" Kendime doğru bir kung fu hamlesi yapıyorum ve şal desenli sabahlık bileklerime dolanıyor.

Kıkır kıkır gülerken bu komik anı Lottie ile paylaşmak istiyorum. Cep telefonumu çıkarıp hızlı arama tuşuna basıyorum.

"Selam, Fliss!" diye cevaplıyor hemen. "Tamam, şu anda *Gelin*'in internet sitesindeyim. Duvaklı mı, duvaksız mı? Bence duvak olsun. Peki ya kuyruk?"

Gözlerimi hızlı hızlı kırarak bakıyorum, kahkahalarla gülmek geliyor içimden. Lottie, Canavar Gelin olmuş bile. Doğal olarak. Lottie'nin en iyi yanı, hayatta bir engele takıldığına kin gütmemesi, hiç üstünde durmamasıdır. Hemen yönünü değiştirir ve gözleri ufukta tam gaz ilerler.

"Duvak olsun."

"Ne?"

"Duvak olsun." Sesimin kafamdaki şeyin içinde boğulduğunu fark edince yüzümü açıyorum. "*Duvak* olsun diyorum. Ecc, nikâhı erteledin yani? Ben sorun etmedim?"

"İkna etmekte biraz zorlandım ama sonunda her şey yoluna girdi. Ben ne istiyorsam onu istiyormuş, öyle dedi."

"Eee, Savoy'da ayırttığınız odada kaldınız mı bari?"

"Hayır!" Şoka giriyor. "Söyledim ya, evleninceye kadar bekleyeceğiz!"

Kahretsin. Hâlâ o çılgın plan devam ediyor mu yani? Şehvet gözlüğü biraz kayıp düşmüştür zannediyordum.

"Bundan Ben de mutlu mu?" İster istemez şüpheli konuşuyorum.

"Ben sadece *benim* mutlu olmamı istiyor." Lottie'nin ses tonu o tanıdık, şerbetimsi tınıyı kazanıyor. "Biliyor musun? Karşılıklı konuşmamıza çok sevindim, Fliss. Düğünümüz çok daha güzel olacak. Artı yanı da şu: Ben'le önceden tanışabilirsiniz!"

"Tanım, kilise koridorunda yürümeden ve hayatını ona adamadan önce mi onu ailenle tanıştıracaksın? Emin misin?"

Ne ima ettiğimi galiba anlamadı. Sanırım gelin mutluluğu/körlüğü koruyucu bir atmosfer oluşturmuş. Kinaye kulaklarına ulaşmadan havada dağılıp çözülüyor.

"Aslında ben dün akşam arkadaşları Lorcan'la tanıştım," diye ekliyorum. "Bana biraz onu anlattı."

"Gerçekten mi?" Lottie çok heyecanlı. "Lorcan'la mı tanıştın? Vay canına! Ben hakkında neler söyledi?"

Ben hakkında neler mi söyledi? Şimdi, bir düşünelim. *Ben şu anda koca olmaya uygun değil. Bir çeşit erken orta yaş bunalımı yaşıyor. Olan kardeşine olacak.*

"Temel şeyler işte," diye uyduruyorum. "Neyse, Ben'le tanışmak için sabırsızlanıyorum. Bir an önce yapalım bit-sin. Bu akşam nasıl?"

"Evet! Birlikte bir şeyler içelim. Fliss, onu seveceksin. Çok komik biri. Eskiden komedyenmiş!"

"*Komedyen.*" Şaşkın ve keyifli bir sesle cevap veriyorum. "Vay canına. Sabırsızlanıyorum. Evet, mı, her neyse. Bil bakalım şu anda neredeyim? Lorcan'ın evinde."

"Hı?"

"Biz, şeeey, dün gece birlikte olduk. Belediye binasının yakınında birbirimize rastladık, birkaç içki içelim derken buralara geldik."

Nasıl olsa duyacak, ona anlatan ben olayım bari.

"Yok canım!" Fliss'in sesi çatlıyor. "Ah, mükemmel! Çifte nikâh kıyarız!"

Yalnızca Lottie -yalnızca Lottie- bu yorumu yapabilir.

"Sus!" diyorum. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Acaba aynı renk midilli atlarla girebilir miyiz kiliseye?"

Bu kez kinayeli konuşmam kulaklarına erişiyor.

"Öyle deme ya!" diye beni kınıyor. "Belli olmaz bu işler. Aklımızda bulunsun. Biz de Ben'le bir buluştuk ve hâlimize bak! Buradayız."

Evet! *Buradayız*. Ayrılık acısını atlatmaya çalışan bir kız ve orta yaş krizi yaşayan bir erkek paldır küldür evliliğe giriyor. Eminim bununla ilgili bir Disney şarkısı vardır.

"Sadece yattık," diyorum sabırla. "Hepsi o kadar. Nokta."

"Devamı gelebilir," diye kafa tutuyor Lottie. "Belki hayatının aşkıdır. İyi vakit geçirdin mi? Ondan hoşlandın mı? Yakışıklı mı?"

"Evet, evet ve evet."

"E iyi o zaman! Kenara atma. Hey, şu anda evlilik sitesi ni geziyorum. Acaba düğün pastamız profiterollü mü olsa? Yoksa cupcake'lerden bir piramit mi?"

Gözlerimi kapatıyorum. Lottie silindir gibi.

"Diana teyzenin düğününde öyleydi, hatırlıyorum," diyor. "Ne kadar büyüktü?"

"Küçüktü."

"Emin misin? Sanki büyük bir davetti."

O zaman Lottie beş yaşındaydı. Tabii ki büyük hatırlar.

"Cidden minicikti. Bütün gece tam bir çileydi. Eğleniyormuş gibi yapmak zorunda kaldım ve başından sonuna kadar..." İğrenerek suratımı ekşitiyorum. Bana giydirdikleri o aşırı dar nedime elbisesini dün gibi hatırlıyorum. Ve Diana teyzenin bira içmiş, yetişkin arkadaşlarıyla dans edişimi.

"Sahi mi?" Lottie afallıyor. "Ama tören güzeldi, değil mi?"

"Hayır. İğrençti. Sonrasında da pek güzel değildi."

"Aaa! Profiterollü pasta yaptırırsan ılıtılı sos dökmüyorlarmış." Dinlemiyor bile. "Sana adresini göndereyim mi?"

"Düşününce bile midem bulanıyor," diyorum. "Hatta kusabilirim. Ondan sonra da Lorcan beni *hiç* sevmez ve *asla* çifte nikâh kıyıp aynı renk midillimizin üstünde kiliseye giremeyiz..."

Bir ses duyup arkamı dönüyorum. Kan beynime akın ediyor. Kahretsin. *Kahretsin*.

Orada. Lorcan kapının girişinde dimdik duruyor. Ne zamandır orada? Ne dediğimi duydu mu?

"Kapatmam lazım, Lotts." Hemen telefonu ortadan kaldırıyorum. "Kardeşimle konuşuyordum da," diye ekliyorum mümkün olduğunca sıradan bir edayla. "Öyle... şakalaşıyorduk. Şuradan buradan. Olur ya hani."

Birden kafamda eskrim maskesi olduğunu hatırlıyorum. Rezil oldum hissiyle mideme kramplar giriyor. Duruma bir de Lorcan'ın gözünden bakalım. Onun evinde, üstümde onun sabahlığı, kafamda maskesiyle dikilmiş, çifte nikâhtan bahsediyorum. Aceleyle kafamdaki şeye uzanıp çıkarıveriyorum.

"Bu çok güzelmiş," diyorum delirmiş gibi.

"Sütlü mü, sade mi istediğini bilemedim," diyor bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir suskunluğun ardından.

"Ah. Kahve."

Burada başka bir gerginlik var. Ne? Kendi sesim kulaklarımda çınlıyor tekrar: *Eğleniyormuş gibi yapmak zorunda kaldım...*

Orasını duymamıştır canım. Yoksa şeyden bahsettiğimi mi sandı...

Cidden minicikti. Bütün gece tam bir çileydi.

Şeyi kastettiğimi düşünmüş olamaz...

Dehşetle mideme bir yumru oturuyor ve elimle ağzımı kapatıp şoka girmiş gibi gülüşümü saklıyorum. Hayır. Hayır.

Bir şey demeli miyim? Özür mü dilemeliyim?

HAYIR.

Ama en azından bir açıklama yapsam...

Donuk bakışlarımı ona çeviriyorum. Yüzü bomboş ve ifadesiz. Hiçbir şey duymamış olabilir. Duymuş da olabilir.

Ters tepecik ve ikimizde de ölme isteği yaratacak bir konuyu yeniden açmanın hiçbir manası yok. Ayaklarımı kıpırdatmalıyım. Şimdi. Hadi.

"Eee... Çok teşekkürler. Immm." Maskeyi askıya asıyorum. Çık buradan, Fliss. Şimdi.

Bütün sabah, *nasıl da rezil oldum*, diye şoktan kurtulamıyorum.

En azından hiçbir komşum beni görmeden evimin önünden kapıya kadar ulaşmayı başardım. Mor elbiseyi üstümden attım, gelmiş geçmiş en hızlı duşu aldım, ardından makyaj yapmaya çalışırken hoparlörle Noah'ı aradım. (Rimeli aceleyle getirmek olmaz. Bunu biliyorum. Peki öyleyse neden her seferinde aynı tuzağa düşüp aynanın karşısında yanaklarımdan ya da alnımdan topakları temizlemek durumunda kalıyorum?) Anlaşılan, Noah'ın pijama partisi onu kahkaha krizlerine sokan büyük bir

başarı olmuş. Keşke benim gecem için de aynısını söyleyebilseydim.

Lottie'yi tekrar aramaya gücüm yok. Vaktim de yok zaten. Onun yerine saat yedide bir şeyler içelim diye mesaj atıyorum.

Şimdi de ofisteyim, Kenya'daki yeni bir safari otelinin tanıtımını son sürat okuyorum; kelime sınırını iki bin sözcük aşmış. Belli ki bu gazeteci kendini yeni *Benim Afrikam* senaristi falan sanmış. Ne havuzdan ne oda servisinden ne masajlardan söz etmiş, varsa yoksa savanlara vuran bugulu ışıklar, tan yeri ağarırken su içen zebra lar ve Masai davullarının ritminde tarih yazan ışıltılı bitkiler.

Paragraf başlığına "*Oda servisi?*" diye karalayıp e-posta atmak için not alıyorum. Sonra telefonuma bakıyorum. Lottie'nin tekrar aramaması çok şaşırtıcı. Bugün kaç tane gelin dergisi hatim ettiğinden bahsetmeye arar sa- niyordum.

Kol saatime bakıyorum. Biraz vaktim var. Bir abla-kardeş görüşmesi yapabilirim. Sandalyemde arkama yaslanıyorum, numarayı çeviriyorum, aynı anda Elise'e camdan "bir kahve" işareti çıkıyorum. Elise ile işaret dilini iyi oturttuk. "Bir fincan kahve?", "Dışarıda olduğumu söyle!" ve "Eve git artık, geç oldu!" mesajlarını kolaylıkla aktarabiliyorum. O da "Bir fincan kahve?", "Bence bu önemli." ve "Sandviç almaya çıkıyorum," mesajlarını aktarabiliyor.

"Fliss?"

"Merhaba, Lottie." Ayakkabılarımı çıkarıp sodamdan bir yudum içiyorum. "Eee, daha sonra bir şeyler içmeye var mısın? Ben'le tanışabilecek miyim?"

Hattın diğer ucunda bir sessizlik. Ne bu sessizlik? Lottie suspus duramaz.

"Lotte? Orada mısın?"

"Bil bakalım ne oldu!" Sesinde önemli bir haber gizli.
"Bil bakalım!"

Hâlimden o kadar memnun ki çok özel bir şey anlatacağı belli.

"Okulun şapelinde evleniyorsun ve koro *Ülkem Sana Yeminim*'i okuyabilecek, uzaktan çanlar çalacak?"

"Hayır!" Kakhaha atıyor.

"Profiterol ve cupcake'ten yapılmış, simli sos kaplı bir pasta buldun?"

"Hayır, salak! Biz evlendik!"

"Ne?" Telefona boş boş bakıyorum.

"Evet! Yaptık bitti! Ben'le artık evliyiz! Az önce oldu! Chelsea Nikâh Dairesi'nde."

Madensuyu şişesini öyle bir sıkıyorum ki gazlı sular havaya saçılıp masama dökülüyor.

"Beni tebrik etmeyecek misin?" diye ekliyor biraz gücenerek. Tebrik edemiyorum çünkü hiçbir şey diyemiyorum. Ağzım büzüştü kaldı. Terliyorum. Yok, üşüyorum. Panikledim. Nasıl oldu bu?

"Vay canına," diyebiliyorum sonunda sakın durmaya çalışarak. "Bu çok... Nasıl oldu? Erteleyecektiniz hani? Erteleyeceksin sanıyordum. Öyle anlaşıştık. Erteleyeceğini söylemiştin."

ERTELEMİŞ olman gerekiyordu.

Elise elinde bir fincan kahveyle geldiğinde telaşla bana bakıyor ve "Her şey yolunda mı?" işareti yapıyor. "Kafasına

sıçtığım kız kardeşim kalkıp hayatını mahvetmiş" diye bir işaretimiz olmadığından kaskarı bir gülüşle kafa sallıyorum ve kahveyi alıyorum.

"Bekleyemedik," diyor Lottie mutlu mesur. "*Ben bekleyemedi.*"

"Hani onu ikna etmiştin?" Gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovuşturuyorum, akıl sır erdirmeye çalışıyorum. "*Gelin'e ne oldu? Kırsal kesimdeki küçük kiliseye ne oldu?*"

Canavar Gelin nerede? İnmek istiyorum. Canavar Gelin geri gelsin istiyorum.

"Ben aslında kiliseye ve diğer her şeye açıktı," diyor Lottie. "Hatta çok tatlı, geleneksel bir yanı da var..."

"Eee, sonra ne oldu?" Sabrımı kontrol etmeye çalışıyorum. "Neden fikrini değiştirdi?"

"Lorcan araya girdi."

"Ne?" Gözlerimi kocaman açıyorum. "Ne demek Lorcan araya girdi?"

"Lorcan bu sabah onu görmeye gelmiş. Ben'e benimle evlenmemesini, bunun büyük bir hata olduğunu söylemiş. Eh, Ben kafayı yedi! Kasırğa gibi odama daldı ve benimle şimdi evlenmek istediğini, Lorcan da dâhil diğer herkesin s.ktirip gitmesi gerektiğini söyledi." Lottie neşeli neşeli iç geçiriyor. "Gerçekten çok romantikti. Ofiste herkes bakakaldı. Ardından da *Subay ve Centilmen* filmindeki gibi beni kucağına alıp taşıyarak çıkardı, herkes alkışladı. Çok güzeldi, Fliss."

Sık nefesler alıyorum, kendime hâkim olmaya çalışıyorum. Salak herif. Aptal kafalı, kendini beğenmiş, s.ktiğimin *gerzosu*. Sorunu çözmüştüm. Her şey hallolmuş-

ru. Diplomat kartımı mükemmel oynamıştım. Peki Lorcan ne yaptı? Araya daldı. Ben'in aklını karıştırdı. En saçma sapan, en olmadık hareketi yaptı. Lottie'nin de buna niye kandiği belli.

"Neyse ki nikâh dairesinde bir erteleme olmuş, o yüzden bizi araya soktular. Daha sonra kilisede de tören yapabiliriz," diyor büyülenmişçesine. "O yüzden keyfim acayip yerinde!"

Kahve fincanımı karşı duvara fırlatmak istiyorum. Ya da kendi kafamdan aşağı boca etmek istiyorum. Midemde pis bir ağırlık var. Bu benim de hatam. Lorcan'ın bana anlatıklarını ona anlatsaydım belki engel olabilirdim.

Erken orta yaş bunalımı geçiriyor. Olan kardeşine olacak.

"Şu anda neredesin?"

"Bavulumu hazırlıyorum! Mykonos'a gidiyoruz! Çok heyecan verici."

"Bahse girerim öyledir," diyorum hevesiz bir şekilde.

Ne yapabilirim? Yapacak hiçbir şey yok. Evlendiler. Bitti.

"Belki de balayı bebeği yaparız," diye ekliyor utangaçça.

"Teyze olmaya ne dersin?"

"Ne?" Baston yutmuş gibi oturuyorum. "Lottie..."

"Fliss, şimdi kapatmam lazım, taksimiz geldi, seni seviyorum..."

Kapatıyor. Çılgınlar gibi geri arıyorum ama sesli mesaja geçiyor.

Bebek mi? *Bebek mi?*

Çocuk gibi ağlamak istiyorum. Kafayı mı yedi? Bebeğin ilişkilerine nasıl bir gerginlik ve yükümlülük getireceğinin farkında mı?

Aşk hayatım hep çok keşmekeş oldu. Lottie'nin aşk hayatının da öyle olmasına izin veremem. Benim izimden gitmemeli. Onun hayallerinin gerçek olmasını istiyorum. Sonsuza dek mutlu olmasını. Pembe panjurlu ev ve güçlü, uzun ömürlü bir murluluk. Vintage motosikletlere heves edip ardından domestik deliliğe kapılmış, havai birinin peşinden koşup balayı bebeği yapmasını değil. Kıpırmızı gözler, yıkanmamış saçlar ve bütün hukuk kitaplarını yemeye çalışan bebeğiyle Barnaby Ree'nin ofisinde oturmasını değil.

İçgüdüsel olarak Amba Otel'i arıyorum *Google*'dan. Bir anda tatil pornosu görüntülerinden oluşan bir dizi resim çıkıyor karşıma. Masmavi gök ve batan güneş. Meşhur havuzları ve üç metreden akan şelalesi. Deniz kenarında yürüyüş yapan güzel çiftler. Gül yapraklarıyla süslü devasa yataklar. Şunu kabul edelim, ilk geceleri sona ermeden balayı bebeklerini yapacak bunlar. Lottie'nin yumurtalıkları doruk noktasında çalışacak ve dönüş yolunda mide bulan-tısından duramayacak.

Ondan sonra eğer Ben'in havai bir tip olduğu ortaya çıkarsa... Eğer kardeşimi yarı yolda bırakırsa... Gözlerimi kapatıp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Buna dayanamam. Lottie'yle konuşmak zorundayım. Yüz yüze. Adam gibi. Akli Bendeyken, hülyalar içindeyken değil. En azından yaptığı şeyin doğuracağı tüm sonuçları enine boyuna gözden geçirdiğinden emin olmam lazım.

Beynim labirentteki bir fare gibi oradan oraya koştururken hareketsiz oturuyorum. Bir çözüm bulmaya çalışıyorum, bir çıkış yolu arıyorum ama hep çıkmazlara varıyorum...

Derken birden kafamı kaldırıp derin bir nefes alıyorum. Bir karar verdim. Çok büyük ve biraz uç bir karar ama başka seçeneğim yok. Balayına baskın yapacağım.

Bence çok haince sayılmaz. Beni asla affetmese de umurunda değil: Bunu *yapmazsam* ben kendimi affetmem. Evlenmek bir şeydi. Ama korunmasız cinsel ilişki başka bir şey. Oraya gitmeliyim. Kardeşimi kurtarmalıyım.

Hızla telefonu kaldırıp seyahat departmanının numarasını arıyorum.

"Merhaba," diyorum seyahat rezervasyonlarımızı yapan Clarissa açar açmaz. "Acil durum, Clarissa. En kısa zamanda Mykonos'a gitmeliyim. Yunan adası. İlk uçakla. Ve Ambada kalmalıyım. Beni tanıyorlar."

"Tamam." Bilgisayarının tuşlarına bastığını duyuyorum. "Mykonos'a her gün sadece bir direkt uçuş var, biliyorsun. Yoksa Atina aktarmalı ve çok uzun sürüyor."

"Biliyorum. Bana ilk direkt uçuştan bilet ayırt. Çok teşekkürler, Clarissa."

"Sen Amba'nın tanıtımını yazmamış mıydın?" Şaşıyor. "Birkaç ay önce?"

"Devamını yazıyorum," diye yalan söylüyorum. "Ani karar verdim. Yeni bir dosya konusu bu," diye ekliyorum yalanımı desteklemek adına. "Otellere baskın tanıtım."

Editör olmanın iyi yanı. Kimse beni sorgulamaz. Ayrıca da iyi fikir. *BlackBerry*'mi açıp "Baskın tanıtım??" diye not alıyorum.

"Tamam! Eh, sana haber veririm. Umarım yarınki uçağa yer buluruz."

"Teşekkürler."

Telefonu kapatıyorum, parmaklarımı masaya vuruyorum, hâlâ çok gerginim. En hızlı hâlimle bile yirmi dört saatten önce oraya varmam mümkün değil. Lottie havaalanının yolunu tutmuş vaziyette. Öğleden sonra uçağa binecek. Bu akşam otelde olur. İstiridye Süiti orada onu bekliyor. Devasa yatağı, özel jakuzisi ve şampanyasıyla hem de.

Kaç insan ilk gecelerinde bebek yapar? *Google*dan araştırsam bulabilir miyim? Arama çubuğuna "ilk gece bala-yı bebeği" yazıyorum, sonra sıkıntıyla iptal ediyorum. Önemli olan *Google* değil. Önemli olan Lottie. Keşke onları durdurabilsem. Keşke oraya onlardan önce varıp onlar... Neydi kelime? Cinsel birliktelik yaşamadan gitsem.

Cinsel birliktelik. Bu kelimeyle belli belirsiz bir şey anımsıyorum. Neydi? Hatırlamaya çalışarak gözlerimi kırıştırtıyorum. Ah, evet, Barnaby'nin evlilik feshiyle ilgili söyledikleri. Sesi kulağımda cınlıyor: *Sözleşmenin geçersiz olduğunu gösterir.*

Böyle bir evlilik hiç olmadı!

İşte bu. Cevap *bu*. Evliliğin feshi! Dilimizdeki en güzel kelimelerden biri. Her şeye ilaç. Boşanma yok. Hukuki karmaşa yok. Gözlerini aç-kapa ve bitti. Hiç yaşanmadı.

Lottie için bunu yapmak zorundayım. Ona bir seçenek sunmak zorundayım. İyi de nasıl başaracağım? Ne yapabilirim? Nasıl yapabilir? İnsan nasıl...

Derken kafamda yeni bir ampul yanıyor.

Düşünürken nefesim kesiliyor neredeyse. Bunu aklımdan geçirdiğime inanmıyorum. Balayımı basmaktan daha haince ve uç bir plan ama her şeyi çözebilir.

Hayır. Yapamam. Yani *olmaz*. Hiçbir şekilde olmaz. İmkânsız. Ve yanlış. Bunu kendi kardeşine yapan canidir.

Tamam. Ben de caniyim ulan.

Telefonu parmaklarım titreye titreye alıyorum. Heyecandan mı, kararlılıktan mı, anlamadım.

"Amba Hotel, VIP hizmetleri, nasıl yardımcı olabiliyim?"

"Merhaba," diyorum diken üstünde biri gibi. "Nico Demetrioti ile görüşebilir miyim? *Pincher Travel Review*'dan Fliss Graveney alıyor dersiniz beni tanır. Önemli olduğuna da bildirir lütfen."

Beklemeye alındığımda Nico'yu kafamda canlandırabiliyorum. Upuzun dalyan gibi bir adam, ceketi göbeğini sıkışmış hafiften. Nico'yu Atina'daki Mandarin Oriental'dan hatırlıyorum, ondan önce de Barbados'taydı. Hayatı otellerde geçti. Komi olarak başladı, şimdi Amba Otel'de VIP konsiyaj oldu. Rugan ayakkabılarıyla mermer cilalı zeminde hızlı adımlarla yürüdüğünü hayal edebiliyorum. Gözleri fıldır fıldır etrafı kesiyordur.

Uzmanlık alanı "Misafir Deneyimi". İster kişiye özel bir kokteyl olsun ister helikopterle ulaşım, yunuslarla yüzmek ya da odanıza dansöz olsun, muhakkak ayarlar. Eğer şu hayatta bir suç ortağım olsaydı Nico olurdu.

"Fliss!" Şen şakrak bir ses duyuyorum. "Şu anda öğrendiğim kadarıyla bizi ziyarete geliyormuşsun?"

"Evet. Umarım yarın gece oradayım."

"Seni bu kadar kısa süre sonra tekrar göreceğim olmamızı bizim için bir şeref! Özel bir isteğin var mı yardım edebileceğim? Yoksa kişisel ziyaret için mi?"

Sesindeki soruları duyabiliyorum. Küçük kuşku. Niçin geri dönüyorum? Hayırdır?

"Biraz kişisel bir durum." Duruyorum. Kelimelerimi hazırlıyorum. "Nico, senden bir iyilik rica edeceğim. Kız kardeşim bugün Amba'ya geliyor. Yeni evlendi. Ve bala-yında."

"Harika!" Sesi gümbür gümbür. "Kardeşin hayatının tatilini geçirecek. En güvenilir uşağımı onun hizmetine sunacağım. Onu kapıda şampanyalarla karşılayacağız ve buradaki deneyimini en üst seviyede tutacağız. Özel bir yemek ayarlarız..."

"Nico, hayır. Anlamadın. Yani tüm bunlar çok harika. Ama ben senden başka bir şey rica edeceğim." Parmaklarımı burkuyorum. "Biraz... sıra dışı bir şey."

"Ben yıllardır bu işin içindeyim," diyor Nico kibarca. "Benim için hiçbir şey sıra dışı değildir, Fliss. Onu şaşırtmak mı istiyorsun? Odasına hediye bırakmamı mı istiyorsun? Özel bir koyda, sahilde çiftlere özel masajı ayarlayayım?"

"Pek sayılmaz."

Of, Tanrım. Nasıl söylenir ki?

Hadi ama, Fliss. Çıkar baklayı.

"İkisinin seks yapmasını önlemeni istiyorum," diyorum bir avazda.

Hattın diğer ucunda tam bir sessizlik. Nico'nun bile dudaklarını uçuklattım.

"Fliss, ricanı tekrar eder misin?" diyor sonunda. "Anlamadım galiba."

Maalesef anlamadı.

"İkisinin seks yapmasını engellemeni istiyorum," diye tekrar ediyorum mümkün olduğunca açık ve net bir şekilde.

de. "Seks olmasın. İlk gece olmasın. En azından ben gele-
ne kadar. Elinden ne gelirse yap. Onları ayrı odalara koy.
Dikkatlerini dağıt. İçlerinden birini kaçır. Ne gerekiyorsa
yap."

"İyi de balayına geliyorlar." Adam kesinlikle küçük di-
lini yuttu.

"Biliyorum. O yüzden zaten."

"Kendi kız kardeşinin düğün gecesini mahvetmek istiyorsun?" Şoka girerek sesini yükseltiyor. "Bir adamla yeni
karısı arasına girmek istiyorsun? Tanrı önünde birleşmiş iki
insan?"

Daha ayrıntılı bir açıklama yapmalıydım.

"Nico, kardeşim bu evliliğe balıklama atladı. Ayrıca
Tanrı önünde de olmadı! Aptalca, büyük bir hata. Onunla
konuşmam lazım. En kısa zamanda uçağa atlıyorum ama
bu arada ikisini birbirinden ayrı tutabilirsek..."

"Adamı sevmiyor mu?"

"Çok seiyor." Suratımı buruşturuyorum. "Hatta kar-
deşim onunla yatağa girmek için yanıp tutuşuyor. O yüz-
den ikisini durdurmak zorlu bir görev olacak."

Bir sessizlik daha çöküyor. Nico'nun afallamış ötesi yüz
ifadesini ancak hayal edebilirim.

"Fliss, maalesef bu garip ricayı gerçekleştirmeyi kabul
edemem," diyor nihayet. "İstersen kardeşine beş yıldızlı
restoranımızda şeften özel bir akşam yemeği sunabilirim."

"Nico, lütfen. Lütfen dinle," diye lafını kesiyorum ça-
resizce. "Küçük kardeşimden bahsediyoruz, tamam mı?
Sevdiği erkek tarafından terk edildi ve öç alırcasına bu evli-
liğe daldı. Adamı tanımıyor bile. Şimdi de hamile kalmak-

ran söz ediyor. Adamla hiç tanışmadım ama uçarı bir tipmiş
duyduğum kadarıyla. Düşün ki senin kızın yanlış adamın
kollarında hayatını mahvetmeye hazırlanıyor. Durdurmak
için elinden geleni yapmaz mıydın, söyler misin?"

Nico'nun kızı Maya'yla da tanışmıştım. Saçlarında kur-
delelerle gezen, dünya tatlısı, on yaşında bir kız çocuğu.
Şimdi daha iyi kafasına dank eder belki.

"Eğer seks yapmazlarsa evlilik feshedilebilir." Tane tane
anlatıyorum. "Hukuki açıdan birliktelik sağlanmış olmaz.
Ama eğer yaparlarsa..."

"Yaparlarsa da onların bileceği iş!" Nico sabrının so-
nuna gelmiş gibi. "Burası bir otel, Fliss. Hapishane değil!
Sürekli olarak misafirlerin nerede olduklarını gözetemem!
Her birinin... aktivitesini takip edemem."

"Yani bana yapamayacağını söylüyorsun, öyle mi?"
Meydan okuyorum. "Yirmi dört saat boyunca onları tuta-
mayacağını söylüyorsun?"

Nico'nun en büyük özelliği, her türlü sorunu çözebile-
ceğiyle övünmesidir. Her türlü problem. Bahse girerim şu
anda nasıl yapacağını kurgulamaya başlamıştır bile.

"Eğer benim için bunu yaparsan sana sonsuza dek min-
nettar kalırım." Sesimi alçaltıyorum. "Tabii ki bu min-
netimi de oteli yeniden tanıtarak gösteririm. Beş yıldız.
Garanti."

"Zaten sizin derginizde iki kez beş yıldızlı tanıtım ayrı-
calığını yaşadık," diye yapıştiriyor.

"Altı yıldız o zaman," diye doğaçlama uyduruyorum.
"Sırf sana özel yeni bir kategori icat ederim. Dünya kalı-
tesinde süper lüks. Otele de ön kapakta basarım. Bunun ne

kadar değerli olduğunu biliyor musun? Yöneticilerinin ne kadar memnun olacağını hayal edebiliyor musun?"

"Fliss, yaşadığın ikilemi anlıyorum," diye cevap veriyor Nico. "Ne var ki misafirlerin özel hayatına müdahale edemeyeceğimi bilmen lazım. Özellikle de buraya balayının tadını çıkarmaya gelmişlerse."

Oldukça kararlı bir hâli var. Çantadan çok büyük bir kuş çıkarmam lazım.

"Tamam!" Sesimi iyice alçaltıyorum. "*Dinle beni.* Eğer bana bu konuda yardım edersen dergide senin profilini yazacağım bir dosya yaparım. Kişisel olarak seni tanıtırım, Nico Demetriou. Senin Amba'nın başarısının sırrı olduğunu söylerim. Otelin en değerli özelliği. Gitmeniz gereken VIP yönetici. Sektördeki herkes görür. *Herkes.*"

Gerisini saymama gerek yok. Dergimiz altmış beş ülkede dağıtılıyor. Her otelin her CEO'su en azından şöyle bir göz atar. Böyle bir profil haberi Nico'ya dünyanın her yerinde istediği işin kapılarını açar.

"Biliyorum, sen hep New York Four Seasons'ın hayalini kurardın," diye ekliyorum yumuşakça.

Kalbim küt küt atıyor. Daha önce hiç gücümü böyle suistimal etmemiştim ve biraz başım döndü açıkçası. Kısmen iyi kısmen kötü. Yozlaşma böyle başlıyor olmalı. Bir sonraki adımda da herhâlde bir çanta dolusu nakit paraya karşılık silah taşıyacağım.

Bir sefere mahsus, diyorum içimden. Hafifletici nedenleri olan, tek sefere mahsus bir durum.

Nico sessiz. Vicdanının, profesyonel hırslarıyla çeliştiğini seziyorum ve onu bu duruma soktuğum için ken-

dimi kötü hissediyorum. Ama bu saçmalığı başlatan ben değilim.

"Sen bir uzmansın, Nico." Biraz da pohpohlamaca. "Sen istenen her şeyi imkânlı kılma ustası. Dünyada bunu yapabilecek biri varsa o da sensin."

İkna oldu mu? Yoksa delirdim mi? Yoksa şimdiden Gavin'e e-posta mı yolluyor?

Pes etme noktasındayım. Tam o sırada konuşuyor. "Fliss, hiçbir şey için söz veremem."

Birden umutlarım yeşeriyor.

"Çok iyi anlıyorum," diye cevap veriyorum aynı ses tonuyla. "Ama deneyeceksin?"

"Deneyeceğim. Yalnızca yirmi dört saatliğine. Kardeşinin adı neydi?"

Evet!

"Charlotte Graveney." O kadar gevşedim ki altuma yapabilirim. "Gerçi şimdi Bayan Parr adıyla gelebilir. Kocasını Ben Parr. İstiridye Süiti'nde kalıyorlar. Seks yapmadıkları sürece ne yaparlarsa yapsınlar, umurumda değil. Birbirleriyle," diye ekliyorum sonradan.

Uzun bir sessizlik oluyor ve Nico basitçe şöyle diyor: "Çok garip bir balayı olacak."

Lottie

Evlendim! Ağzım kulaklarıma varmış durumda ve yüzüme yapışmış gibi hiç değişmeden duruyor. Öylesine mutluym ki havada süzülüyorum âdeta. Bugün hayatımın en güzel, en büyüğü, en sıra dışı günüydü. Evlendim! *Evlüyüm!*

Hâlâ işyerinde masamda otururken kafamı kaldırdığımda, Ben'in elinde koca bir demet gülle odaya girdiği anı zihnimde yeniden oynatıp duruyorum. Ağzı kapalı, yüzü kararlıydı, gözleri ışık saçıyordu ve bu işi halletmeyi aklına koyduğu her hâlden belliydi. Hatta patronum Martin bile odasından çıktı izlemek için. İçeriye bir sessizlik çöktü ve Ben odamın kapısında dikilip ilan etti: "Seninle evleneceğim. Lottie Graveney. Ve bunu bugün yapacağım."

Ardından beni kucağına aldı. *Kucağına aldı.* Ve herkes alkalamaya başladı. Kayla arkamdan koşarak çantamla te-

lefonumu getirdi, o sırada Ben çiçekleri elime tutuşturdu ve işte bu. Gelin oluverdim.

Nikâh seremonisini hayal meyal hatırlıyorum. Bir çeşit çok geçiriyordum. Ben her cevaba damdan düşer gibi atlıyordum, orasını hatırlıyorum. Bir saniye bile durup nefes almadı, hatta "Evet, ediyorum." derken biraz agresif gibiydi. Çevreye dost konfeti getirmiş yanında, hemen üstümüze serptik, bir şişe şampanya patlattı ve işte bu kadar. Havaalanına gitme vakti. Üstümü bile değiştirmedim, hâlâ iş kıyafetlerimleym. İş kıyafetimle evlendim ve umurumda değil!

İçki barının tepesindeki aynada görüntümü yakalayınca kıkır kıkır gülesim geliyor. Dışım da içim gibi al al ve gülücükler saçıyor. Heathrow'da business class bekleme salonundayız, Mykonos uçuşumuzu bekliyoruz. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim ama hiç aç değilim. Enerji patlaması yaşıyorum. Ellerim titremekten bir hâl oldu.

Laf olsun diye birkaç dilim meyve ve incecik bir parça peynir alıyorum, sonra bacağıma değen bir el hissedip yerimden fırlıyorum.

"Enerji mi topluyorsun?" diyor Ben'in sesi kulağıma ve içimden hoş bir ürperti geçiyor. Dönüp yüzüne bakıyorum ve burnunu boynuma sokuyor. Eli çaktırmadan eteğimin altında geziyor. Çok güzel. Oh, çok güzel.

"Sabırsızlanıyorum." diye mırıldanıyor.

"Ben de." diye mırıldanıyorum.

"Çok seksisin." Nefesi boynumu ısıtıyor.

"Sen daha seksisin."

Bir kez daha ne kadar beklemek zorunda olduğumuzu hesaplamaya çalışıyorum. Mykonos'a doğrudan uçuş üç bu-

çok saat sürüyor. Gümrük'ten geçip otele ulaşmak iki saati geçmez. On dakikada bavullarımızı odaya taşırlar desek... Beş dakika da odanın aydınlatması nasıl çalışıyor diye gösterirler... *Rahatsız Etmeyin* işaretini asmamız otuz saniye...

Aşağı yukarı altı saat. Altı saat bekleyebileceğimden emin değilim. Ben de aynı hâlde sanırım. Kesik kesik nefes alıyor. İki eli uyluklarımın arasında dolaşıyor. Önümdeki incire dikkatimi veremiyorum.

"Affedersiniz." Yaşlıca bir adam tam ortamızdan zorla geçip peynir reyonundan tabağını doldurmaya başlıyor. Ben'le ikimizi kınayarak süzüyor. "Aynen dedikleri gibi," diye ekliyor imalı imalı, "bir oda bulun."

Kıpkırmızı olduğumu hissediyorum. O kadar da bariz yapmıyorduk.

"Balayındayız," diye cevabı yapıştırıyorum.

"Tebrikler." Yaşlı adam hiç istifini bozmuyor. "Umarım delikanlı kendine yemek koymadan önce ellerini yıkamayı ihmal etmez."

Tadımızı kaçırmaktan çekinmediği belli.

Ben'e şöyle bir bakıyorum. Hemen kalkıp oradan uzaklaşıyoruz ve pofuduk koltuklara oturuyoruz. Her yanımız zonkluyor. Ellerini az önceki yerlerine geri koymasını, yaptığı şeyleri yapmaya devam etmesini istiyorum.

"Evet. İli. Peynir?" Tabağı Ben'e uzatıyorum.

"Hayır, teşekkürler." Kara kara düşünürcesine kaşlarını çatıyor.

İlkence bu. Kol saatime bakıyorum. Topu topu iki dakikacık geçmiş. Bir şekilde aradaki zamanı doldurmak zorundayız. Sohbet. İhtiyacımız olan bu. Sohbet.

"Emmental peynire bayılıyorum," diye başlıyorum. "Ya sen?"

"Nefret ederim."

"Gerçekten mi?" Ben hakkındaki bu yeni gerçeği bir köşeye yazıyorum. "Vay be. Hiç bilmiyordum."

"Prag'da yaşadığım sene tamamen bıraktım."

"Prag'da mı yaşadın sen?" diyorum bu kez ilgiyle.

Meraklandım. Ben'in yurtdışında yaşadığından hiç habirim yoktu. Ya da Emmental peynirden nefret ettiğinden. *Yıllar boyu* birlikte yaşamadan biriyle evlenmenin avantajı bu işte. Öğrenecek bir sürü şey var. Birlikte bir keşif yolculuğundayız. Bütün hayatımızı birbirimizi keşfederek geçireceğiz. Birbirimizin sırlarını aralayacağız. Her şeyi bildikleri, her sözü söyledikleri için ağızlarını bıçak açmadan oturup hesabın gelmesini bekleyen çiftlerden olmayacağız.

"Eee... Prag! Neden?"

"Şu anda hatırlamıyorum." Ben omuz silkiyor. "Sirk becerilerini öğrendiğim yıldı."

Sirk becerileri mi? Bunu beklemiyordum. Neler yaptığını sormak üzereyken bip sesiyle bir mesaj geliyor ve Ben telefonu cebinden çıkarıyor. Okurken öfkeyle kaşlarını çatıyor ve ben de endişeyle ona bakıyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Lorcan'dan mesaj. S.ktirip gitsin."

Gene Lorcan. Şu Lorcan denen elemanla tanışmazsam çatlayacağım. Aslında ona minnettarım. Ben'e her ne dediyse, eğer demeseydi, Ben asla bir hışımla ofisime girmez, ben de asla hayatımın en romantik deneyimini yaşayamazdım.

Anlayışla Ben'in omzunu ovuşturuyorum. "Peki senin en eski arkadaşın değil miydi? Barışmanız gerekmez mi?"

"Bir zamanlar öyleydi belki." Ben somurtuyorum.

Omzunun üstünden şöyle bir göz atıyorum mesaja ve bir kısmını okuyorum:

Bu kararları vermekten kaçamazsın, Ben. Herkes ne kadar çok çalıştı biliyorsun ve şimdi sırta kadem basıp gitmek...

Ben telefonu gözümün önünden çekiyor ve gerisini okuyabilir miyim diye sormak istemiyorum.

"Ne kararı?" diye cesaretle soruyorum.

"Sıkıcı, kafa şişiren saçmalıklar işte." Ben telefona surat asıyor. "Ayrıca da *kaçmıyorum*. Tanrım, Lorcan'ın sorunu şu, her şeyi onun istediği şekilde yapmamı istiyor. Babamın sağ kolu olmaya çok alıştı. Eh, artık devir değişti."

Kısa bir şey yazıyor telefonu öldürür gibi. Anında cevap geliyor ve Ben bıyık altından küfür ediyor.

"Önceliklermiş. Bana önceliklerden bahsediyor. Ben *hayatımı* yaşıyorum. On beş yıl önce yapmam gereken şeyi yapıyorum. Seninle daha o zaman evlenmeliydim. On çocuk yapmalıydım."

İçim ona karşı aşkla doluyor. Büyük bir aile istiyor! Daha önce hiç konuşmadık ama onun da çok çocuk isteyeceğini tahmin etmiştim. Belki dört tane! Ya da altı!

"Artık arayı kapatabiliriz." Öne eğilip boynuna sokuluyorum. Birkaç saniye sonra Ben telefonunu koltuğa bırakıyor.

"Bak ne diyeceğim?" diyor. "İkimiz dışında hiçbir şeyin önemi yok."

"Aynen öyle," diye nefes veriyorum.

"Sana âşık olduğum anı hatırlıyorum. Sahilde pargende attığın gündü. Denizin ortasındaki kayanın üstünde güneşleniyordun. Kayadan denize atladın, sahile kadar yüzdün, sonra da geri dönüş yolunda yürümek yerine pargende ata ata gittin. Birinin seni izlediğinin farkında değildin galiba."

Bunu hatırlıyorum. Dümdüz kumun avuçlarımın altına değişimini hatırlıyorum. Saçlarımın dalgalanışını. İncecik ve atletiktim. Midem sörf tahtası gibi kaslıydı.

Ve beni *izlediğini* tabii ki biliyordum.

"Beni çıldırtıyorsun, Lottie." Ben'in elleri yine eteğime yanaşiyor. "Her zaman çıldırttın."

"Ben, *yapamayız*." Yaşlı adama bir bakış atıyorum ve gazetesinin üstünden benimle göz göze geliyor. "Burada olmaz."

"Dayanamayacağım."

"Ben de." Vücudum yine zonklamaya başlıyor. "Ama mecburuz." Tekrar kol saatime bakıyorum. Yalnızca on dakika geçmiş. Nasıl duracağız?

"Hey." Ben gözlerimin içine bakıyor, sesini alçaltıyor. "Burada hiç tuvalete gittin mi? Çok geniş." Duruyor. "Ve kadın erkek karışık."

Kıkırdamamı bastırıyorum. "Yani demek istediğin..."

"Neden olmasın?" Gözlerinde bir ışık yanıyor. "Havanda mısın?"

"Şimdi mi?"

"Neden olmasın? Uçağa binmemize yirmi dakika var."

"Ben... Bilemiyorum." Duraksıyorum, arada kaldım. Balayı gecemi böyle hayal etmemiştim. Heathrow'da bir tuvalet kabininde hızlıca birlikte olmak. Öte yandan bu kadar çaresiz olacağımı da hiç tahmin etmezdim. "İlk seferimiz ne olacak?" Planımıza tutunmak zorundayım. "Çok özel ve romantik olacaktı hani?"

"Yine öyle olacak." Parmakları kulakmememle oynuyor, boynumdan aşağı yıldız kayması gibi ürpertiler geçiyor. "Ana olay değil bu. Sadece bir ön izleme." Parmakları sütyenimin kopçasını buluyor. "Ve açıkçası yakın zamanda yapmazsak patlayabilirim."

"Ben de parlarım." Nefesim kesiliyor. "Tamam, önce sen git. Bize bir yer bul."

"Mesaj atarım."

Ayağa kalkıp hızlıca kadın erkek karışık tuvalete gidiyor. Arkama yaslanıyorum ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Burası o kadar sessiz ki nasıl paçayı sıyracağımızı merak ediyorum.

Mesajımı beklemek için telefonumu çıkarıyorum ve içgüdüsel bir şekilde Fliss'in numarasını açıyorum. Her zaman birinci sınıf havaalanı lobileriyle dalga geçmiştirdi. Söylemezsem çatlarım.

Hemen mesaj yazıyorum:

Havaalanındaki lobide yapmanın nasıl bir duygu olduğunu merak ettin mi hiç? Birazdan anlatırım... :)

2. Nüfus Gecesi

Cevap vermesini beklemiyorum aslında. Sadece aptalca, şakasına bir mesaj. Bir saniye sonra yanıtı düşünce ağzım açık kalıyor:

Dur DUR!!!!!!!!!! Yapma! Çok salakça. Otele kadar bekle!!!!!!!!!!

Afallayarak telefona bakıyorum. Sorunu ne acaba? Mesajımla cevabı yapıştırıyorum:

Merak etme, evliyiz..)

Suyumdan bir yudum içiyorum, derken hop bir bip daha. Bu kez Ben'den mesaj:

Soldan üçüncü kabin. İki kez tıkla.

İçim kıpır kıpır mesajı yanıtlıyorum:

Geliyorum.

Çantamı alırken Fliss'in yeniden bir şey yazdığını görüyorum:

Gerçekten, gerçekten beklemelisin!!!! Kendini otele sakla!!!!

Sinir bozucu olmaya başladı. Eğlencesine mesaj atmıştım, salak bir vaaz çekmesi için değil. Neden endişeleniyord?

Yakalanacağız ve bir şekilde insanlar benimle onun arasındaki bağlantıyı çözecek ve dergisinin ünü mü sarsılacak? Gıcık bir mesaj atıyorum:

Sen kendi işine bak.

Bekleme salonundan tualete doğru yürürken heyecandan ritremeye başlıyorum. Üçüncü kabinin kapısını iki kere tıklıyorum. Ben beni içeri çekerken yarı yarıya soyunmuş bile.

"Oh, Tanrım. Tanrım..."

Ağzı hemen ağzıma yapışıyor, elleri saçımda, şimdise sütyenimi açıyor ve kimil kimil donumu çıkarıyorum. Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim. Hayatımda hiç bu kadar çabuk istememişim. Hayatımda hiç bu kadar feci ihtiyaç duymamıştım.

"Şşş!" Kabinin duvarlarına çarparken de arada böyle fısıldıyoruz. Neyse ki çok sağlam. Mümkün olduğunca çabuk manevralarla pozisyon alıyoruz. Ben duvara yaslanmış, ikimiz de buhar treni gibi soluk alıp veriyoruz. On saniye filan süreceğini biliyorum...

"Kondom?" diye fısıldıyorum.

"Yok." Gözlerimin içine bakıyor. "Tamam mı?"

"Tamam." Bir kat daha heyecanlanıyorum. Bebek yapabiliriz!

"Hey." Birden duruyor. "En son yaptığımızdan bu yana tuhaf zevkler geliştirdin mi? Bilmem gereken yeni bir şey var mı?"

"Biraz," diyorum nefes nefese, eteğimi daha yukarı sıyrarak. "Sonra anlatırım. Hadi."

"Tamam! Bir saniye..."

Tak tak tak tak!

Kabin kapısını tıklamalarıyla kalp krizi geçirir gibi oluyorum, dizimi klozete çarpıyorum. Ne? Ne?

"Affedersiniz?" diye sesleniyor bir kadın sesi. "Ben bu bekleme salonunun müdürüyüm. İçeride kimse var mı?"

S.ktir.

Cevap veremem. Kıpırdayamıyorum. Ben'le panik içinde göz göze geliyoruz.

"Kapıyı açar mısınız lütfen?"

Bacağım hâlâ Ben'in sırtına sarılı. Diğer ayağım klozetin üstünde. Külotumun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. En kötüsü de tüm bedenim büyük bir özlemle zonklıyor.

Müdürü duymazdan gelemeyiz? Devam etsek? Yani ne yapabilirler ki bu noktada?

"Devam edelim mi?" diye ağzımı oynatıyorum Ben'e. "Çok sessizce?" Söylediğimi hayata geçirmek istercesine bir hareket yaptığım sırada klozet gıcırıyor. Sıçtık.

"Dışarı çıkmazsanız yedek kartla içeri girmek zorunda kalacağım maalesef," diyor ses.

Tuvalet kabinlerini açan yedek kart mı var? Ne bu ya, faşist devlet mi?

Hâlâ kesik kesik nefes alıyorum. Fakat şu anda sefalet ve perişanlıktan. Bunu yapamam. Bekleme salonu müdürü kapının dışında, elinde yedek kartla üç santim dibimizde kulak kesilmiş dinlerken evliliğimizi mühürleyemem.

Kapıyı tekrar tıklıyorum. Hatta yumruk sesine benziyor.

"Beni duyabiliyor musunuz?" diye bastırıyor kadın.
"İçeridekiler beni duyabiliyor mu?"

Kederle Ben'in gözlerine bakıyorum. Koca bir ekiple içeri dalmasına mahal kalmadan cevap vermek zorundayız.

"Ah, merhaba!" diye sesleniyorum, telaşla sütyenimi bağlarken. "Affedersiniz! Sadece, şey, saçımı yapıyordum!"

Saçımı mı? Nereden çıktı bu şimdi?

"Kocam da bana yardım ediyordu," diye ekliyorum ertırafta donumu arayarak. Ben pantolonunu yukarı çekiyor. Her şey bitti.

Kahretsin. Külötümü bulamıyorum. Burada bırakmak zorundayım. Çabucak saçımı elimle geri atıyorum, Ben'e bakıyorum ve el çantamı alıp kapıyı açıyorum. Yanında genç, esmer yardımcısıyla kapıda dikilen gri saçlı kadına gülümsüyorum.

"Affedersiniz," diyorum hiçbir şey olmamış gibi. "Bir sağlık sorunun var da. Kocam serumumu yapmama yardım etmek zorunda. Uygulama için yalnız kalmayı tercih ediyoruz."

Kadın şüpheli gözlerle beni tepeden tırnağa süzüyor. "Doktor çağırmamı ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Şimdi iyiyim. Teşekkürler, hayatım," diye ekliyorum Ben'e gerçekçi olsun diye.

Kadının gözleri yere takılıyor. "Bu sizin mi?" Bakışını takip edip içimden bir küfür savuruyorum. Donum. Demek buradaymış.

"Tabii ki benim değil," diyorum dimdik bir ağırbaşlılıkla.

"Anladım." Yardımcısına dönüyor. "Lesley, lütfen temizlik görevlilerinden birini çağırıp kabini temizlemelerini söyler misin?"

Of, Tanrım. O külötu *Aubade*'den almıştım. Kırk sterlin bayıldım. Ve üstümdeki sütyenin takımıydı. Çöpte kaybolmasını göze alamam.

"Aslında..." Birden bir şey fark etmiş gibi bakıyorum yerdeki külöta. "Düşündüm de, benim olabilir." Gayet umursamaz bir şekilde yerden kaldırıp üstündeki minicik güllerden birini inceliyorum. "Ah, evet." Müdürün pis bakışlarını görmezden gelerek cebime tıkkıştırıyorum. "Yardımanız için çok teşekkürler. İyi çalışmaya devam. Tuvalet çok hoşmuş."

"Sana büfeden bir şeyler alayım mı?" diyor Ben ve bir kolunu omzuma atıp ben patlamadan önce beni dışarı çıkarıyor. Kahkahalarla gülmek mi, yoksa çığlık atmak mı istediğime karar veremiyorum. Nasıl oldu bu? Nereden anladılar?

"Sesimiz çıkmıyordu," diye mırıldanıyorum Ben'e. "Tamamen sessizdik."

"Bahse girerim o moruk yaptı," diye mırıldanıyor Ben. "Bizi takip etmiştir. Ne yaptığımızı çakmıştır."

"Pislik."

Kabarık koltuklardan birine gömülüyorum ve mutsuz mutsuz etrafıma bakıyorum. Niçin insanlara seks yeri tahsis etmiyorlar ki? Niçin ille de internete girip üzüm yemek zorundayız?

"Hadi şampanya içelim," diyor Ben ve omzumu sıkıyor. "Boş ver şimdi. Bu geceye sıkı hazırlan."

"Bu geceye," diye katılıyorum coşkuyla.

Tekrar kol saatime bakıyorum. *Rahatsız Etmeyin* işareti ni kapıya asmamıza beş buçuk saat kaldı. Her bir saniyeyi

sayacağım. Ben bara doğru ilerlerken telefonumu çıkarıp Fliss'e mesaj atıyorum:

Bosıldık. Biri çıktı. Pislikler.

Oldukça uzun bir sessizlik ve ardından cevabı geliyor:

Yazık size! İyi uçuşlar. Xxx

9

Fliss

Eğitici. Bu *eğitici* bir seyahat. Ever.

İzin istemedim. Haber vermedim. Müdürün odasında oturup vaaz dinlemedim. Şu an için sürpriz öğesinin hayati önemine tutunuyorum.

"Bayan Phipps?" Bayan Hocking kafasını sınıfın kapısından dışarı uzatıyor. "Beni mi görmek istemişsiniz?"

"Ah, merhaba." Elimden geldiğince özgüvenle gülümşüyorum. "Ever. Ufak bir mesele vardı da. Noah'ı birkaç günlüğüne okuldan almak zorundayım. Bir Yunan adasına gideceğiz. Çok eğitici bir gezi olacak."

"Ah." Hiç teşvik edici olmayan bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Müdire hanımdan izin istemek zorundasınız maalesef."

"Anlıyorum." Kafamı sallıyorum. "Maalesef müdürden izin istemeye vaktimiz yok. Anladığım kadarıyla bugün okulda değilmiş."

"Gerçekten mi? Ne zaman gitmeyi düşünüyordunuz?"

"Yarın."

"*Yarın mı?*" Bayan Hocking şaşkın. "İyi de zaten okullar iki gün önce açıldı!"

"Ah, evet." Ben de şaşırılmış gibi yapıyorum. Sanki bu daha önce hiç aklıma gelmemiş gibi. "Eh, maalesef bu acil bir durum."

"Nasıl bir aciliyet?"

Balayına bağlı, seksle ilgili bir aciliyet. Hani bilirsiniz.

"Bir... aile krizi," diye sallıyorum. "Fakat dediğim gibi, çok eğitici bir gezi olacak. İnanılmaz eğitici." Bu seyahatin oğlum için ne kadar eğitici olacağını gösterircesine kollarımı iki yana açıyorum. "Çok, çok eğitici."

"Hımm." Bayan Hocking belli ki yumuşak görünmek istemiyor. "Noah bu yıl dördüncü kez mi okuldan alınıyor?"

"Öyle mi?" Salağa yatıyorum. "Emin değilim."

"Sanırım olaylar biraz..." Boğazını temizliyor. "Sizin için zor. İşiniz filan derken..."

"Evet."

İkimiz de gözlerimizi tavana dikeyoruz, âdeta Daniel'in yeni ve güçlü avukat grubunu ilk getirdiği ve benim okul çıkış saatinde gözyaşlarına boğulduğum, neredeyse kadının omzunda ağladığım günün hatırasını hafızamızdan silmek ister gibiyiz.

"Eh." İç geçiriyor. "Pekâlâ. Ben müdüre haber veririm."

"Teşekkürler," diyorum minnetle.

"Noah şu anda ek dersinde ama içeri girerseniz çantasını verebilirim."

Boş sınıfın içinde kadını takip ediyorum. İçerisi ahşap, boya ve oyun hamuru kokuyor. Yardımcı öğretmen Ellen plastik bir şeyleri topluyor ve kafasını kaldırıp bana gülümsüyor. Ellen'in kocası bankacı, maaşı çok iyi ve beş yıldızlı otellere hayran. Ellen her ay dergiyi takip eder ve her görüşte bana son spa akımlarını sorar, Dubai artık hitti mi diye sorgular.

"Bayan Phibbs, Noah'yı eğitici bir gezi için Yunan adalarına götürüyor," diyor Bayan Hocking dümdüz bir sesle. Kastettiği şu resmen: *Bu sorumsuz anne uyuşturucu ve alkolle dolu bir kaçamak yaparken zavallı yavrusunu da yanında sürüklüyor. Elden ne gelir?*

"Ne güzel!" diyor Ellen. "Yeni köpeğiniz ne olacak?"

"Neyimiz?" Boş boş bakıyorum.

"Noah bize yeni yavru köpeğinizden bahsediyordu. Cocker spaniel?"

"Cocker spaniel mi?" Gülüyorum. "Nereden çıkardı bilmiyorum. Köpeğimiz yok, almaya niyetimiz de yok..." Aniden susuyorum. Bayan Hocking ve Ellen birbirine bakıyor. "Ne oldu?"

Bir sessizlik oluyor, ardından Bayan Hocking iç geçiriyor. "Biz de merak ediyorduk. Söyler misiniz, Noah'nın dedesi bu yakınlarda mı vefat etti?"

"Yo." Bakakalıyorum.

"Tatildeyken elinden ameliyat da olmadı o hâlde?" diye lafa giriyor Ellen. "Great Ormond Street Hastanesi'nde?"

"Hayır!" Tek tek yüzlerine bakıyorum. "Bunları mı anlatıyor?"

"Lütfen endişe etmeyin," diyor Bayan Hocking aceleyle. "Geçen dönem Noah'nın hayal gücünün... biraz fazla

çalıştığı dikkatimizi çekti. Bir sürü hikâye anlatıyor ve bazarlarının doğru olmadığı açık."

Üzüntüyle duruyorum. "Nasıl hikâyeler mesela?"

"Bu yaştaki çocukların hayal dünyalarında yaşamaları çok normal." Moralimi düzeltmeye çalışıyor. "Aynı zamanda ev hayatında da huzursuzluklar oldu. Bir süre sonra atlatacağına eminim."

"Ne hikâyesi?" diye ısrar ediyorum.

"Eh." Bayan Hocking yeniden Ellen'la bakışıyor. "Kalp nakli geçirdiğini söyledi. Tabii öyle bir şey olmadığını biliyorduk. Daha sonra taşıyıcı anneden bir bebek kardeşi olduğunu anlattı. Yine doğru değildir diye tahmin ettik..."

Kalp nakli mi? *Taşıyıcı anneden kardeş mi?* Noah böyle şeyleri bir kere nereden öğreniyor öncelikle?

"Tamam," diyorum sonunda. "Ben onunla konuşurum."

"Hassas yaklaşın." Bayan Hocking gülümsüyor. "Dediğim gibi, son derece normaldir. İlgi çekme ihtiyacı olabilir veya yaptığının farkında bile değildir. Her iki şekilde de atlatacağından eminim."

"Hatta bir keresinde kocanızın bütün kıyafetlerini so-kağa fırlattığınızı ve komşularınızı yağmaya davet ettiğinizi bile söyledi!" diye kahkaha atıyor Ellen. "Nasıl bir hayal gücü varsa!"

Yüzüm alev alev. Kahretsin. O esnada Noah uyuyor zan-nermişim.

"Ne hayal gücü sahidin!" Doğal konuşmaya çalışıyorum. "Kim böyle bir şey yapar ki?"

Özel Eğitimsel İhtiyaçlar Bölümü'ne geldiğimde yüzüm hâlâ alevler içinde. Noah her çarşamba okuldan sonra ders-

kalıyor çünkü el yazısı berbat. (Resmi sebep "spastik koordinasyon" başlığı altında yer alıyor ve ders başına altmış sterlin ödüyoruz.)

Kapının dışında bir bekleme salonu var. Minik koltuğa oturuyorum. Tam karşımda bir raf dolusu şekilli makas, şablon ve torbalar yer alıyor. Kitaplık *Bugün Nasıl Hissediyorum?* gibisinden kitaplar ve DVD'lerle dolu. Duvardaki televizyondan kısık sesle özel çocuk programı yayınlanıyor.

Bizim ofiste de böyle bir bölüm olsa çok işe yarardı, diye düşünüyorum içimden. Yarım saatliğine böyle bir odaya kaçıp fasulyelerle oynamak ve *Bugün Üzgünüm Çünkü Patronum Kılık Yaptı* kartını işaret etmek isterdim.

"... Great Ormond Street Hastanesi'nde ameliyat oldum." Televizyondan gelen bir ses dikkatimi çekiyor. "Ellerim acıyordu ve artık yazı yazamıyordum." Kafamı kaldırınca ekranda Asyalı küçük bir kızın konuştuğunu görüyorum. "Ama Marie yeniden yazı yazmayı öğrenmemeye yardım etti." Müzik çalmaya başlıyor ve küçük kızın kalemi tutma çabasını, kadının ona el uzatışının görüntülerini izliyorum. Kapanış çekiminde de küçük kız gururla gülümseyerek kendi çizdiği bir resmi gösteriyor. Görüntü silikleşiyor ve hayretler içinde kalarak gözlerimi kırıştıyorum.

Great Ormond. Bu bir tesadüf mü?

"Annem taşıyıcı anne sayesinde bebek sahibi oldu." Müziğin değişmesinin ardından bu kez çilli bir oğlan çocuğu beliriyor. "İlk başta kendimi dışlanmış hissettim. Ama şu anda gerçekten çok heyecanlıyım."

Ne?

Uzaktan kumandayı alıp sesi açıyorum ve Charlie taşıyıcı anneden doğan kardeşini bizimle tanıştıyor. Çekim hep birlikte bahçede oturdukları görüntüyle sona eriyor. Sırada Romy var. Ona biyonik kulak nakli yapılmış. Arkasından annesi estetik ameliyat geçiren ve çok farklı görünen (ama iyi) Sarah, sonra da yeni kalbini anlatan David çıkıyor.

DVD'nin verdiği bir mesaj yok, hemen anlıyorum bunu. Başka DVD'ler için tanıtım videoları bunlar. Hep aynı şey dönüyor. Her biri ilham verici ve yürek burkan hikâyeler.

Her çocuk sırayla içler acısı hikâyesini anlatırken gözlerim yaşıyor. Ama aynı zamanda sinirimden köpürüyorum. Kimse bu DVD'yi izlememiş hiç? Noah'nın hikâyeleriyle aradaki benzerliği fark etmemişler mi?

"Artık koşup oynayabiliyorum," diyor David kameraya neşeyle. "Yeni köpeğim Lucy ile oynayabiliyorum."

Lucy bir cocker spaniel. Elbette.

Kapı birden açılıyor ve Noah takviye öğretmeni Bayan Gregory tarafından yanıma getiriliyor.

"Ah, Bayan Phibbs," diyor her hafta olduğu gibi. "Noah çok ilerleme kaydetti."

"Harika." Tatlı tatlı gülümsüyorum kadına. "Noah, hayatım, ceketini giy bakalım." Noah askıya doğru giderken ben de Bayan Gregory'ye dönüyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Bayan Gregory, beklerken ilginç DVD'nizi izleme fırsatım oldu. Noah'nın hayal gücü bugünlerde çok genişledi ve galiba burada gösterilen çocuklarla kendini biraz fazla özdeşleştiriyor. Noah buradayken televizyonu kapatabilir misiniz acaba?"

"Özdeşleşmek mi?" Şaşıyor kadın. "Nasıl yani?"

"Bayan Hocking'e kalp nakli geçirdiğini söylemiş," diyorum lafı dolandırmadan. "Ve Great Ormond'da elinden ameliyat olduğunu. Hepsi şu DVD'den geliyor." Televizyonu işaret ediyorum.

"Ah." Yüzü düşüyor. "Ah, olamaz."

"Bir zararı olmadı ama başka bir DVD koyabilirsiniz? Ya da kapatabilirseniz?" Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Çok teşekkürler."

Bazı çocuklar kendilerini Harry Potter sanır. Benimki de kalkmış kişisel gelişim DVD'sindeki acizleri seçmiş. Noah ile yan yana yürürken elini sıkıyorum.

"Eee, hayatım, öğretmeninin DVD'sini izledim biraz. Böyle hikâyeleri görmek eğlenceli değil mi? Başka insanların hikâyeleri," diye altını çizerek ekliyorum.

Noah uzun uzun düşünüyor bu söylediğimi.

"Anneniz estetik ameliyat olsa da," diyor sonunda. "önemli değil. Farklı görünse bile. Çünkü muhtemelen artık daha mutludur."

Gülüşüm donuyor. Lütfen öğretmenlerine benim estetik ameliyat geçirdiğimi ve artık daha mutlu olduğumu söylememiş olsun.

"Kesinlikle." Rahat konuşmaya çalışıyorum. "İyi, Noah. Annenin estetik ameliyat geçirmediğini biliyorsun, değil mi?"

Noah bakışlarımdan kaçıyor. Aman Tanrım. Neler yumurtladı acaba?

Tam oğluma estetiğin e'sini olmadığımı (küçük bir botos sayılmaz) açık açık anlatmak üzereyken telefonum

bipliıyor. Lottie'den mesaj. Tanrım. Lütfen bir şekilde be-
cermiş olmasınlar.

Uçağa biniyoruz. Mil Kulüp kafesi hakkında ne
düşünüyorsun?

Bebeğimize Miles ya da Miley adını verebiliriz
:) xxx

Hızlıca cevap yazıyorum:

İğrençleşme! İyi uçuşlar xxx

Gönder seçeneğine bastıktan sonra telefonuma birkaç
kez bakıyorum. Uçakta yapmaya çalışmazlar. Yok artık.
Her neyse, havaalanı çalışanları, uçuş görevlilerini arayıp
Business yolcuları arasında garip bir çift olduğunu bildir-
miştir zaten. Gereği yapılır, rahat olabilirim.

Yine de kalbim gülm gülm. Kol saatime bakıyorum ve
tamamen geri zekâlı uçak programına bir kere daha sinir
oluyorum. Mykonos'a günde bir kere mi doğrudan uçuş
olur? Şu anda orada olmak istiyorum.

Ama bu mümkün olmadığına göre, bari biraz araştırma
yapayım.

Tam beklediğim yerde buluyorum aradığım şeyi:
Diğerleriyle birlikte bir kutuya konup yatağın altına atıl-
mış. Lottie on beş yaşında günlük tutmaya başladı ve bunu
büyük olay yapmıştı. Bana bazı bölümler okuyup günün
birinde basılacağını söylerdi. Kendini beğenmiş bir edayla

"Dün de *günlüğüme* yazdığım üzere..." diye başladır, sanki
onun düşünceleri benimkilerden -benim kayda alınmamış,
zamanın sonsuzluğunda yitip gitmiş düşüncelerimden (ta-
rih kaydetmiştir herhâlde)- daha önemliymiş gibi.

Lottie'nin günlüklerini daha önce hiç okumadım. Ahlaklı
bir insanım. Artı, niye uğraşayım? Fakat şu Ben denen adam
hakkında daha fazla bilgi edinmeliyim ve aklıma gelen tek
kaynak bu. Ne yaptığımı kimsenin ruhu duymayacak.

Noah mutfakta güvenli bir şekilde *Ben 10* izliyor.
Lottie'nin yatağına oturuyorum ve yorgandan Lottie ko-
kusu geliyor: Çiçeksi, tatlı ve temiz. On sekiz yaşındayken
Eternity sıkardı. Günlüğün sayfalarından hafifçe bu koku
burnuma çarpıyor.

Tamam. Hemen girişelim. Burada oturduğum için ken-
dimi gergin ve suçlu hissediyorum. Her ne kadar Lottie'nin
anahtarı bende olsa da ve evine girmeye hakkım olsa da,
her ne kadar Lottie şu anda uçakta olsa da. Yine de eğer biri
eve girse, günlüğü çabucak yastığın altına tikiştirir, şöyle
derim: *Sadece güvenlik sebebiyle geldim.*

Herhangi bir sayfayı açıyorum.

Fliss tam bir kaltak.

Ne?

"S.ktir be!" Otomatikman cevap veriyorum.

Tamam, çok gereksiz ve çocukçaydı. Acele sonuçlara
varmamalıyım. Bir açıklaması vardır mutlaka. Yazıyı oku-
yorum. Anlaşılan şu boş senesinde seyahate çıkarken ona
kor ceketimi ödünç vermemişim.

Ya öyle mi? Kendi paramla aldığım ceketini ona vermedi-
ğim için mi kaltağım yani? O kadar gıcık oluyorum ki şu

anda onu arayıp konuşmak istiyorum. Ayrıca ona altı tane parmak arası terliğini verdiğimi, bir daha hiç görmediğimi ve yalvarıp yakarıp yerlerde süründüğü için Chanel gözlüğümü de verdiğimi nerede yazdı acaba?

Hafifçe burnumdan soluyarak günlüğe bakıyorum, sonra kendimi zorlayıp birkaç sayfa çeviriyorum. On beş sayfa içindeki bir kızın tartışmasına sürüklenemem. Ben kısımına ulaşmam lazım. Yazdıklarını taraya taraya sayfaları çeviren sanki onunla yolculuğa çıkmış gibi hissediyorum kendimi: Önce Paris, sonra Güney Fransa, sonra İtalya, hepsi bölük pörçük. Bağımlılık yapıyor âdeta.

...belki daha ileri yaşlarda Paris'e taşınırım... Çok fazla kruvasan yedim, Tanrım, öküüz gibiyim, iğrencim... Ted diye birisi, üniversitede okuyormuş ve çok YAKIŞIKLI... Varoluşçuluk felsefesiyle çok ilgili... Ben de okumaya başlamalıyım, doğuştan filozof olduğumu söyledi...

...MUHTEŞEM günbatımı... Çok fazla rom-kola içtim... Gerçekten, CİDDEN güneş yanıyordu... Pete denen bir çocukla yattım, yapmamalıydım... Otuz yaşına filan gelince Güney Fransa'ya taşınma kararı aldık...

...KEŞKE daha iyi İtalyanca konuşabilseydim. Ömrümün sonuna kadar burada yaşamak istiyordum. MUHTEŞEM... Dondurmayı abarttım, öğh, bacaklarım şişmişti... Yarın Yunanistan'a doğru yola çıkıyorum...

...burası İNANILMAZ... Şahane bir parti atmosferi var, sanki herkes birbirini çok iyi ANLIYOR... Beyaz peynirle beslenerek yaşayabilirim... Sualtı mağaraları-

na dalmak... Ben denen çocuk... Ben ve birkaç kişiyle piknik... Ben'le yattım... ŞAHANE...

"Lottie?" Bir erkek sesi dikkatimi dağıtıyor ve öyle bir yerimden fırlıyorum ki günlük elimden uçuyor. İçgüdüsel bir şekilde hamle yapıyorum ama suçumu daha çok kanıtlayacağını fark ederek sertçe elimi savuruyorum, düşen günlüğü bir tekmeyle yatağın altına yolluyorum ve nihayet kafamı kaldırıyorum.

"Richard?"

Kapının eşiğinde dikiliyor. Üstünde yağmurluğu, saçları darmadağın, elinde bavulu... Yüzünde acı dolu bir ifade var ve şu anda genç Pierce Brosnan'dan çok genç Gordon Brown'a benziyor.

"Lottie nerede?" diye soruyor.

"Ben sadece güvenlik sebebiyle geldim," diye mırıldanıyorum aceleyle. Yüzüm utançtan kıpkırmızı, gözlerim günlüğe doğru fıldır fıldır. "Güvenlik."

Richard anlamsızca zıralıyormuşum gibi bakıyor bana. Ki öyle yapıyorum.

"Lottie nerede?" diye soruyor tekrar, bu kez daha güçlü bir sesle. "Ne oldu? İşyerine uğruyorum, kimse nerede olduğunu söylemiyor. Buraya geliyorum, sen Lottie'nin yatağında oturuyorsun. Anlatsana." Bavulunu yere koyuyor.

"Hasta mı yoksa?"

"Hasta mı?" Histerik bir kahkaha patlatasım geliyor.

"Hayır, hasta değil. Richard, sen burada ne arıyorsun?"

Bavulunun üstünde havaalanı etiketi sarkıyor. Baş dön-dürücü, romantik bir hareketle havaalanından doğrudan

buraya gelmiş olmalı. Lottie'nin burada olup bunu görmemesi çok üzücü.

"Bir hata yaptım. Çok kötü bir hata." Pencereye yürüyor, bir an dışarıyı seyreliyor ve ardından dönüp bana bir bakış fırlatıyor. "Sana ne kadarını anlattığını bilmiyorum gerçi."

"Oldukça," diyorum diplomat bir edayla.

Lottie'nin bana *her* şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattığını bilmek istediğinden emin değilim. Richard'ın gözlerini bağlayıp yapmaktan hoşlanmasını ve Lottie'nin seksi oyuncaklara düşkünlüğünü ve temizlikçinin oyuncakları bulmasından korktuğunu...

"Şey, biz ayrıldık," diyor ağır ağır. "İki hafta önce."

Yok canım.

"Evet, onu duydum." Başımla onaylıyorum. "Lottie çok üzgündü."

"Eh, ben de!" Topuğunun üstünde dönüyor, hızlı hızlı nefes alıyor. "Nereden çıktığı belli değil. Çok mutluyuz sanıyordum. Lottie çok mutlu sanıyordum."

"Mutluydu! Ama ilişkinizin nereye gittiğini bilemiyordum."

"Demek istediğin..." Uzun bir süre duraksıyor. "Evlilik konusu."

İçimden sinir oluyorum. Ben de evliliğin bir numaralı savunucusu değilim ama bu kadar da coşkusuz görünmek zorunda değil.

"O kadar akıl almaz bir fikir değil bu," diye belirtiyorum. "Birbirini seven insanlar bunu yapar."

"Eh, biliyorum ama..." Sanki korkunç reality programlarındaki insanların meraklı olduğu acayip bir hobiden

bahsediyormuşuz gibi görünüyor. Şimdi sinirlenmeye başlıyorum. Biraz daha erkek olsaydı ve evlenme teklifini etseydi bunların hiçbiri yaşanmayacaktı.

"Ne istiyorsun, Richard?" diyorum birden.

"Lottie'yi istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum. Her şey eskisi gibi olsun istiyorum. Telefonlarımı açmıyor, e-postalarımın cevap vermiyor. O yüzden yeni işyerime, İngiltere'ye geri dönmek zorunda olduğumu söyledim." Sesinde inceden bir gurur gizli. Belli ki yüce bir jest yaptığını düşünüyor.

"Eee, ona ne diyeceksin?"

"Birbirmize ait olduğumuzu," diyor istifini bozmadan. "Onu sevdiğimi. Her şeyi düzeltebileceğimizi. Belki ileride evlilik ihtimalinin *olabileceğini*."

Belki ileride evlilik ihtimali olabirmiş. Vay be. Bir kıza nasıl kur yapılacağını cidden çok iyi biliyor.

"Eh, maalesef geç kaldın." Bu sözleri söylerken tatlı, sadist bir zevk alıyorum. "Lottie evlendi."

"Ne?" Richard boş boş kaşlarını çatıyor, sözlerimi aklı almıyor.

"Evlendi."

"Ne demek evlendi?" Hâlâ küçük dilini yutmuş vaziyette.

Tanrı aşkına, ne demek istediğimi sanıyor acaba?

"Evlendi işte! Kapıldı! Hatta şu anda uçakta, balayına Mykonos'a gidiyor." Kol saatime bakıyorum. "Şu anda havada."

"Ne?" Patlamaya hazır bir bomba gibi alnı kırışıyor. Kesinlikle Gordon. Bir saniye içinde bilgisayarını yere fırlatacak. "Nasıl olur da *evlenir*? Sen neden bahsediyorsun?"

"Senden ayrıldı. resmen sinir krizi geçirdi, tesadüfen bir eski sevgilisine rastladı, adam oracıkta evlenme teklif etti ve Lottie de şokta olduğundan, yıkıldığından, ümitsizlikten ve adamdan etkilendiğinden evet deyiverdi. İşte bundan bahsediyorum." Pis pis bakıyorum. "Anladın mı?"

"Ama... İyi de kim bu adam?"

"Boş yılında tanıştığı sevgilisi. On beş yıldır görüşmemişler. İlk aşk falan filan."

Richard bana şüpheli şüpheli bakıyor. Beynindeki dişlilerin çalıştığını görebiliyorum, kafasına dank ediyor: Numara değil. Gerçeği söylüyorum. Lottie evli.

"Hay ben böyle işin... Hass..." Yumruğunu alnına vuruyor.

"Evet. Ben de aynı öyle hissediyorum."

Kederli bir sessizliğe bürünüyoruz. İncecik bir yağmur çiseliyor, cama vuruyor. Kollarımı kendime doluyorum. Richard'ı cezalandırma zevkim sona erdiği için şimdi benim de içim acıyor ve perişanım. Ne karmaşa ama.

"Eh." Nefes veriyor. "Sanırım her şey bitti o zaman."

"Sanırım." Omuz silkiyorum. Planlarımı onunla paylaşmaya hiç niyetim yok. En son ihtiyacım olan şey işime karışması ya da saçma sapan önerilerde bulunması. Benim önceliğim Lottie'yi Ben'den kurtarmak. Kendi iyiliği için. Arkasından Richard başka kurtarma çalışmaları yapmak isterse ona kalmış.

"Eee... Neler biliyorsun bu adam hakkında?" Richard birden transından uyanıyor. "Adı neymiş?"

"Ben."

"Ben."

Şüphyle tekrar ediyor ismi. "Ben diye birinden bahsettiğini hiç duymamıştım."

"Eh." Tekrar omuz silkiyorum.

"Yani diğer erkek arkadaşlarını tanıyorum. Jamie. Ve Seamus. Bir de neydi adı? Şu muhasebeci var."

"Julian." Elimde olmadan tamamliyorum.

"Aynen. Ama Ben diye birinden hiç söz etmedi." Richard'ın gözleri ipucu ararcasına odayı tanyor. sonra yerde duran açık günlüğü yakalıyor. İnanamayarak bakışlarını kaldırıp bana çeviriyor.

"Günlüğünü mü okuyordun?"

Kahretsin. Richard'ın bunu cakacağını tahmin etmeliydim. Her zaman sandığınızdan daha uyanıktır. Lottie hep "ağacın altında bir gözü açık uyuyan bir aslan gibidir" derdi onun için ama bence daha ziyade bir boğa. Bir saniye önce huzurlu huzurlu otlarken bir sonraki saniye saldırıya hazır.

"Aslında *okuyor* sayılmazdım." Duruşumu bozmayaya çalışıyorum. "Yalnızca şu Ben hakkında araştırma yapıyordum."

Richard panikle gözlerini açıyor. "Ne öğrendin?"

"Pek bir şey değil. Daha ancak Mykonos'ta tanıştıkları bölüme gelebilmişim."

Richard aniden günlüğü kapıyor. Yıldırım hızıyla tepki vererek ben de atılıyorum ve bir köşeyi tutuyorum. İkimiz de sıkı sıkıya asılıyor, birbirimizin elinden çekmeye çalışıyoruz. Richard benden çok daha güçlü ama günlüğü ona yâr etmeyeceğim. Çizmeyi aşmasın.

"Kız kardeşinin günlüğünü okuduğuna inanamıyorum," diyor Richard parmaklarımdan çekmeye çalışarak.

"Ben de senin, kız arkadaşının günlüğünü okuyacağına inanamıyorum," diye karşılık veriyorum nefes nefese. "Ver şunu. Ver."

En sonunda defteri elinden çekmeyi başarıyorum ve korumacı bir edayla göğsüme bastırıyorum.

"Bilmeye hakkım var." Richard bana pis pis bakıyor. "Eğer Lottie bu herifi bana tercih ettiyse onun kim olduğunu bilmeye hakkım var."

"Tamam," diye yapıştırıyorum. "Sana bir bölüm okuyacağım. Sabırlı ol."

Yine sayfaları çeviriyorum, Fransa ve İtalya'yı ılık hızıyla ileri sarıp Mykonos'a geliyorum. Tamam. Geldik. Sayfalar sayfalar dolusu Ben. Ben şöyle. Ben böyle. Ben, Ben, Ben.

"Kaldıkları pansiyonda tanışmışlar."

"Mykonostaki pansiyonda?" Richard aniden kafasını kaldırıyor. "İyi de Lottie bana bin kere anlatmıştır orayı. Hani yüksek merdivenleri olan? Yangın çıkmış ve Lottie herkesi kurtarmış? Yani orası hayatını değiştirmiş. Lottie her zaman onu o yapan yerin orası olduğunu söyler. Bir yerlerde bir resmi olacak..." Odada etrafına bakıyor, sonra parmağını sertçe bastırıyor. "Burada."

İkimiz de Lottie'nin üstünde bikinisi ve fırfırlı bir mini etekle, kulağında bir çiçekle salıncakta oturan resmine bakıyoruz. İncecik, genç ve ıslıl ıslıl.

"Ben diye bir adamdan hiç bahsetmedi," diyor Richard yavaşça. "Bir kere bile."

"Ah." Dudağımı ısıriyorum. "Eh, belki de ayrıntılarda seçiciydi."

"Anladım."

Richard düşünceli bir suratla Lottie'nin çalışma masasının sandalyesine oturuyor. "Devam et o zaman."

Lottie'nin el yazısını inceliyorum tekrar. "Temel olarak sahilde keşişmişler... Sonra bir partide yakınlaşmışlar..."

"Tümünü oku," diye lafımı kesiyor. "Özet geçme."

"Emin misin?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Duymak istediğinden emin misin?"

"Oku."

"Tamam. Al bakalım." Derin bir nefes alıp alelade bir paragraf seçiyorum.

"Bu sabah Ben'in su kayağı yapışını izledim. Tanrım, çok havalı. Armonika çalıyor ve kapkara. Bütün gün teknede seks yaptık, bikini izi diye bir şey kalmadı, ha ha. Bu gece için biraz daha kokulu mum ve aromaterapi yağı aldım. Tek istediğim Ben'le olmak ve sonsuza dek Ben'le seks yapmak. Bir daha kimseyi böyle sevemem. ASLA."

Rahatsız hissederek susuyorum. "Sana bunları okuduğumu duysa beni kendi elleriyle boğardı."

Richard cevap vermiyor. Kalbinden vurulmuş gibi.

"On beş yıl önce," diyorum beceriksizce. "On sekiz yaşındaydı. İnsan on sekiz yaşındayken günlüğüne bunları yazar."

"Sence..." Duraklıyor. "Sence benim hakkımda hiç böyle şeyler yazmış mıdır?"

Kafamda alarm çanları çalmaya başlıyor. I-ıh. Asla. Oraya gitmiyoruz.

"Hiçbir fikrim yok!" Defteri çat diye kapatıyorum. "Farklı. İnsan büyüyünce her şeye farklı bakıyor. Seks farklı, aşk farklı, selülit çok farklı..." Atmosferi yumuşatmaya

çalışsam da Richard oralı değil. Lottie'nin resmine uzun uzun bakıyor. Kaşları çatık, alını kırışık. Aniden kapının çalmasıyla ikimiz de irkiliyoruz ve göz göze geldiğimiz anda ikimizin de aklından aynı şeyin geçtiğini hissediyoruz: *Lottie?*

Richard dar hole çıkıyor ve yüreğim ağzımda ben de peşinden gidiyorum. Kapıyı ardına kadar açıyor. Zayıf, yaşlı bir adamla karşılaşınca hayal kırıklığına uğruyorum.

"Ah, Bay Finch," diyor adam tartışmacı bir sesle. "Charlotte evde mi? Çünkü kaç kere söz vermesine rağmen çatı terasını halletmedi. Hâlâ karmakarışık ve dağınık hâlde."

Çatı terası. Benim bile haberim var çatı terasından. Lottie beni arayıp bahçeciliğe girişeceğini, bir sürü şirin bahçe malzemesi sipariş ettiğini ve şehrin ortasında bir bahçe inşa edeceğini anlatmıştı.

"Bakın, ben mantıklı bir insanım," diyor adam. "Ama söz sözdür. Hepimiz birki bütçesine katkıda bulunduk ve içimden bir ses bunun gerçekten de..."

"Yapacak, tamam mı?" Richard öne doğru yürüyerek gür bir sesle konuşuyor. O kadar yüksek sesle çıkıyor ki resmen ışık düğümleri titriyor. "Büyük bir proje planlıyor. Charlotte yaratıcıdır. Böyle işler zaman alır. O yüzden *biraz zaman verin!*"

Yaşlı adam panikle siniyor. Richard'a kaşlarını kaldırıyorum. Vay canına. Benim için de biri arada sırada böyle horozlansa hiç fena olmaz.

Ayrıca haklıydım. Richard tam anlamıyla bir boğa, aslan değil. Aslan olsaydı çoktan sabit bir sabırla Ben avına

çıkması. Richard bunu yapmayacak kadar dobra biri. En yakındaki hedefe patlamayı yeğler, gerekirse bu uğurda bin tane çay bardağı kırar. Lafın gelişi.

Kapı kapanıyor ve kararsız bir şekilde birbirimize bakıyoruz. Bu bölünmeyle birlikte sanki hava değişiyor.

"Gitsem iyi olur," diyor Richard çabucak ve yağmurlunun düğümlerini ilikliyor.

"San Francisco'ya mı dönüyorsun?" diyorum üzüntüyle. "Öylece?"

"Tabii."

"Peki ya Lottie ne olacak?"

"Ne olacak ki? Evlenmiş. Ona mutluluklar dilerim."

"Richard..." Duraksıyorum, ne diyeceğimi bilmiyorum.

"İkisi Romeo ve Juliet'miş, birbirlerine yeniden kavuşmuşlar. Çok mantıklı. Yolları açık olsun."

Adam üzgün. Şimdi fark ediyorum. Gerçekten bitmiş durumda. Çenesini sıkmış, bakışları ileride. Aman Tanrım, şimdi kendimi iğrenç hissediyorum. Kardeşimin günlüğünü uluorta okumamalıydım. Richard'ı bu duygulardan kurtarmak istiyorum.

"İkisi Romeo ve Juliet falan *değil*," diyorum sertçe. "Dinle, Richard, gerçekten bilmek istiyorsan söyleyeyim, ikisi de delirmiş ve kafayı sıyırmış vaziyette. Ayrıldığınız günden beri Lottie aklını oynattı ve anlaşılan şu ki Ben de bir tür erken orta yaş bunalımı içindeymiş... Richard, dinle. Lütfen." Elimi koluna koyuyorum ve dikkatini bana çevirene kadar bekliyorum. "Evlilik uzun sürmeyecek. Bundan adım gibi eminim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Umutunu filizlendirdiğim için benden nefret ediyor. muş gibi azarlayarak soruyor.

"İçimde bir his var," diyorum gizemli bir edayla. "Ablası içgüdü diyelim."

"Eh, her neyse." Omuz silkiyor. "Ona daha çok var." Yatak odasına geri dönüp bavulunu alıyor.

"Hayır, yok!" Arkasından koşup omzundan tutuyorum, onu durdurmaya çalışıyorum. "Yani sandığından daha hızlı olabilir. Çok daha hızlı. Önemli olan şu ki, yerinde olsam pes etmezdim. Bekleyip görürdüm."

Richard birkaç saniye sessiz duruyor, belli ki kendi umutlarıyla savaşıyor. "Tam olarak ne zaman evlendiler?" diye soruyor aniden.

"Bu sabah." Yüzümü buruşturuyorum içimden. Zamanlamasının ne kadar kötü olduğunu farkındayım. Bir gün önce gelmiş olsa...

"O zaman bu gece onların..." Söylemeye dili varmıyor, susuyor.

"Düğün geceleri. Evet. Evet, galiba öyle." Durup tırnaklarımı inceliyorum, yüzümde bomboş bir ifade, hâlim tavrım son derece masum. "Eh, Neler olacak kim bilebilir?"

Lottie

Dayanamıyorum. Daha fazla tahammül edemeyeceğim. Cinsel açıktan ölen ilk insan olarak tarihe geçeceğim.

Çocukken uzun süren, dayanılmaz bekleyişler olurdu, hatırlıyorum. Harçlık gününü beklemek. Doğum günümü beklemek. Noel'i beklemek. Fakat hiç böyle kabusumsu bir bekleyiş yaşamadım. Tam bir işkence. Beş saat, dört saat, üç saat kaldı derken... Tüm uçak yolculuğu, arabayla otele gidişimiz boyunca içimden sessizce tekrar ediyordum: *Az kaldı... Az kaldı... Az kaldı...* Aklını yitirmemek için tek çare bu. Ben bacağımlı okşayıp duruyor. Düzenli nefes alıp veriyor, bakışları ufukta. En az benim kadar sabırsız olduğunu anlıyorum.

Artık birkaç dakika kaldı. Otele yarım kilometre. Sürücümüz anayoldan sapıyor. Yaklaştıkça tahammülüm azalıyor. Şu son bekleme saniyeleri beni öldürüyor. Tek istediğim Ben.

Etrafıma bakıp çevremizle ilgilenmeye çalışıyorum ama yalnızca yol, çorak tepeler ve tanımadığımız isimli Yunan barları. Yıllar önce kaldığımız pansiyonun ters yönünde havaalanı. Bu tarafa hiç gelmemişimdir bile muhtemelen. O yüzden de ne bir anim canlandı ne bir noktayı hatırladım. Yalnızca umutsuzluğumu hissediyorum.

Az kaldı... Az kaldı... Az kaldı... Yakında devasa balayı yatağımızda olacağız, kıyafetlerimiz yere atılacak, yüz yüz döneceğiz, ten tene yatacağız, kimse bizi durduramayacak ve nihayet, *ah nihayet...*

"Amba Otel," diyor sürücü gururlu bir çalım ve inip kapımızı açıyor.

Arabadan iner inmez sıcak Yunan havası omuzları ısıtıyor. Etrafıma bakıyorum. Kocaman, beyaz sütunlu bir giriş. Dört mermer aslan ve süslü bir havuza akan bir sürü fiskiye görüyorum. Sağımızdaki ve solumuzdaki balkonlardan begonviller parlak pembe renkleriyle sarkıyor. Koca koca fenerlerin içinde mum ışıkları titreyiyor. Çırcırböceklerinin sesini duyuyorum; uzaklarda çalan kemancılar gibiler. Burası şahane bir yer.

Alçak mermer basamaklardan çıkarken birden heyecandan başım dönüyor. Mükemmel olacak. Mükemmel balayı. Ben'in kolunu sıkıyorum.

"Harika değil mi?"

"Nefes kesici." Bir elini belime sarıyor, bluzumun içine sokup sütyenimin kopçasını kavırıyor.

"Yapma! Burası seçkin bir otel!" Kıvrılarak kaçıyorum. Oysa tüm bedenim daha fazlası için yalvarıyor. "Beklemek zorundayız."

"Bekleyemiyorum ama." Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Ben de." Yutkunuyorum. "Ölüyorum."

"Ben daha çok ölüyorum." Parmakları eteğimin bel kısmına iniyor. "Altına hiçbir şey giymediğini söyleme sakın."

"Tek bir ip bile yok," diye mınıldanıyorum.

"Tanrım." Alçak, gırtlaktan bir ses çıkarıyor. "Tamam, oda anahtarımızı alacağız, kapıyı kilitlediğimiz gibi..."

"Bay ve Bayan Parr?" Biri lafımızı kesiyor ve kafamızı çevirince karşımızda takım elbiseli, kısa boylu, esmer bir adam hızlı hızlı merdivenlerden iniyor. Ayakkabıları pasparlak ve yakınlaşıncaya yaka kartını okuyorum, *Nico Demetriou, VIP Müdürü*. Bir elinde dev bir buket çiçek var, hemen bana uzatıyor. "Madam. Amba Otel'e hoş geldiniz. Sizi ağırlamaktan zevk duyarız. Balayınızdasınız anladığım kadarıyla!"

Bizi geniş cam kapılardan içeri alıyor; hangar gibi, kubbeli bir lobiye giriyoruz. Yerler mermer ve içinde minik mumların yüzdüğü ufak bir havuz var ortada. Hafif bir müzik sesi ve havada misk kokusu uçuşuyor.

"Çok tebrikler. Lütfen. Oturun." Uzun, pamuklu bir koltuğu işaret ediyor. "İkinize de birer kadeh şampanya!"

Garsonun teki elinde gümüş bir tepsi ve iki kadehle yoktan var oluveriyor. Tereddüt ediyorum, sonra birini alıp Ben'e bakıyorum.

"Çok naziksiniz," diyor Ben koltuğa doğru yürüyerek. "Fakat en kısa zamanda odamıza yerleşmek istiyoruz."

"Tabii. Tabii." Nico anlayışlı bir şekilde gülüyor. "Bavulunuz çıkarılıyor şu anda. Siz de bu arada formu-

2. Kısım 1. Bölüm

muza doldurursanız..." Ben'e deri ciltli bir defter ve kalem uzatıyor. "Lütfen oturun. Çok rahat edeceksiniz."

Ben isteksizce koltuğa gömülüyor ve en yüksek hızda karalayarak yazmaya koyuluyor. Bu arada Nico bana da başlığı "Hoş geldiniz. Bay ve Bayan Parr" olan bir kâğıt veriyor. Altında faydalanabileceğimiz hizmetler ve aktivite listesi var. Gözlerimle maddeleri şöyle bir tanyorum. Oldukça etkileyici. *Rehberli şnorkel ve şampanyalı piknik. Özelin teknesiyle günübirtlik gezi... Kendi terasınızda özel şefinizin pişirdiği akşam yemeği... Yıldızların altında çiftlere özel aromaterapi masajı seansı...*

"Size Üstün Balayı Deneyimi yaşartmaktan onur duyarız." Nico gülücükler saçıyor. "Özel hizmetliniz yirmi dört saat emrinizde olacak. Sütünizin içindeki özel spa bölümünde ikramımız olan spa aktivitelerinden faydalanacaksınız. Ben şahsen her dakika hizmetinizde olacağım. Hiçbir isteğiniz çok büyük ya da çok küçük değildir."

"Teşekkürler." Ben de gülümsüyorum. Adam o kadar profesyonel ve iyi niyetli ki.

"Balayınız çok, çok özel bir zamandır. Ben, Nico, bunu sizin için ömrünüz boyunca unutamayacağınız bir anıya dönüştüreğim." Ellerini birleştiriyor. "Unutulmaz olacak."

"Tamam, bitti." Ben son noktasını da koyuyor ve formu geri veriyor. "Odamıza geçebilir miyiz? Nerede?"

"Odanıza kadar şahsen eşlik edeceğim!" diye heyecanlanıyor Nico. "Bu taraftan lütfen. Özel çatı katı dairesi asansörüne."

Özel asansörümüz mü var? Ben'e bir bakış fırlatıyorum. Aklından geçenler belli. Benim aklımdan geçenler de.

Asansörde dururken sakinliğimi korumaya çalışıyorum fakat Ben'in eteğime yiycek gibi baktığı gözümde kaçmıyor. Hiç oyalanmayacak. Topu topu otuz saniye sürecek, sonra tekrar yapmamız gerekecek, sonra belki yemek yeriz ve ondan sonra gerçekten yavaş yavaş yeniden başlarız...

"İşte geldik!" Asansörün kapıları açılıyor ve Nico neşeli neşeli bizi lobiye sokuyor. İçeride yerler mermer, duvarlar koyu renk ahşaptan. "İstiridye Süiti. Kısa süre önce *Comde Nast Traveller* tarafından en iyi balayı odası olmaya aday gösterildi. Buyurun."

"Vay canına." Kapağı ardına kadar açınca nefesim keşiliyor. Fliss haklıymış: Burası inanılmaz bir yer. Tüm süit süslü bir yeraltı mağarası şeklinde hazırlanmış. Sütunlar, alçak divanlar, kaideler üstünde Yunan tanrılarının heykelleri. Ortamı bozan tek şey, televizyonda *Teletubbies* oynuyor olması. Noah'ya bebek bakıcılığı yaptığım zamanlarda üst üste yirmi bölüm izlediğim günden beri nefret ederim bu programdan. Kim koymuş bunu?

"Şunu kapatabilir miyiz lütfen?" diyorum.

"Tabii ki, hanımefendi. Size öncelikle odanızın özelliklerini tanıtayım. Asansör girişi dışında ön kapınız mevcut." Nico havalı havalı oradan oraya yünüyor. "Burası banyomuz. Düzayak bir yağmur duşunuz var. Burası özel spa odanız, mutfak görevlilerinin girişi, ufak kütüphane, sinema ekranlı oturma odanız..."

DVD oynatıcıyı nasıl çalıştıracığımızı uygulamalı gösterirken ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyorum. Fakat beynim şehvetten bulanmış vaziyette. Buradayız. *Sahiden buradayız* diye. Düşün gecemiz. İlk gecemiz. Bu adam konuşmasını bi-

tirip dışarı çıkar çıkmaz... Belki de saniyeler içinde... Ben eteğimi yırtacak, ben de onun gömleğini yırtacağım ve... Aman Tanrım, bir saniye daha bekleyemeyeceğimi.

"Mini bar bu dolabın içindedir ve elektronik sensörle çalışır."

"Hı hı." Kibarca kafa sallıyorum ama tüm vücudum acı çekiyor. Sığığımın mini barının nasıl çalıştığı umurumda değil. *Ank konuşmayı kes ve bizi yalnız bırak da rahat rahat seks yapalım.*

"Buradan da yatak odasına geçiliyor." Nico kapılardan birini iterek açıyor. Heyecanlanarak bir adım atıyorum... Ve hayal kırıklığına uğruyorum.

"Neeeeee?" Hemen yanımda Ben'den bir çığlık kopuyor.

Oda kocaman ve gösterişli. Kubbeli cam tavanı var. Ve tavanın altında iki tane tekli yatak.

"İiiii..." Öyle afallıyorum ki bir an konuşamıyorum. "Yataklar." Ben'e dönüp parmağımınla gösteriyorum. "Yataklara bak."

"Evet, yataklarımız bunlar, madam." Nico gururla gösteriyor tekli yatakları. "Burası yatak odası."

"Bunların yatak olduğunu anladım!" Nefes alamıyorum. "İyi de neden ayrı ve tek kişilik?"

"İnternet sitesinde büyük boy yatak gösteriyor." Ben araya giriyor. "Resmini gördüm. O yatak nerede?"

Nico bu soru karşısında çok şaşırıyor. "Süit için çok değişik uyuma seçenekleri sunuyoruz. Burada en son kalan çift ayrı yataklar istemiş olmalı, gördüğünüz üzere. İkisi de çok kaliteli yataklardır." Birisine pat pat vuruyor. "Birinci sınıf. Tatmin edici değil mi?"

"Hayır, hem de hiç tatmin edici değil!" diye yapıstırıyor Ben. "Bize çift kişilik yatak lazım. *Bir yatak.* En büyük boy. Elinizdekinin en iyisi."

"Ah." Nico pişmanlık dolu bir ifadeyle bakıyor. "Bin kere özür dileriz, efendim. Şu anda çok üzgünüm. Önceden sipariş etmediğiniz için..."

"Önceden sipariş etmemiz gerekmiyor! Balayımızdayız! Burası balayı süiti!" Ben kesik kesik nefes alıyor. "Hangi balayı süitinde iki tekli yatak olur ki?"

"Lütfen, efendim, hemen büyük tepkiler vermeyin," diye yatıştırıyor Nico. "Anlıyorum. Hemen size bir iki-
li yatak siparişi verimiz." Cep telefonunu çıkarıp Yunanca konuşmaya başlıyor. Sonunda telefonu kapatıp sırtıyor. "Olaya el koyduk. Tekrar çok özür dilerim. Bu sorunu hallederken size bu arada alt kattaki barımızda bir kokteyl ikram edebilir miyim?"

Cevabımı yutuyorum: *Barda bedava kokteyl istemiyorum. Ben ilk gecemi yaşamak istiyorum.* Şimdi.

"Eh, ne kadar sürer?" Ben somurtuyor. "Bu çok saçma."

"Efendim, en kısa zamanda yenisini getirip değiştireceğiz. Taşıyıcılar en kısa zamanda burada olur... Ah!" Kapı tıklatılıyor ve Nico seviniyor. "İşte!"

Beyaz tulumlu altı adam asker nizamıyla odaya giriyor ve Nico onlarla Yunanca konuşuyor. Adamlardan biri yatağın bir ucunu kaldırıp şüpheyle bakıyor. Başka bir adama Yunanca bir şey söylüyor, öbür adam da omuz silkip olumsuz anlamda kafa sallıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor Ben adamları acı içinde izlerken. "Sorun ne?"

"Sorun yok," diye güvence veriyor Nico. "Biz bu küçük sorunu giderirken siz belki oturma odanızda oturmak istersiniz?"

Bizi dışarı çıkarıyor ve kendimizi oturma odasında buluyoruz. Sesi ardına kadar açık televizyonda hâlâ *Teletubbies* oynuyor. Uzaktan kumandaya basıyorum ama kapanmıyor. Ses kontrolü de çalışmıyor. Kumandalar mı bozuk?

"Lütfen," diyorum kısaca. "Buna dayanamıyorum. Kapatır mısın lütfen?"

"Ve burası ne kadar soğuk," diye ekliyor Ben. "Klimayı nasıl ayarlıyoruz?"

Gerçekten de içerisi buz gibi. Şimdi fark ediyorum.

"Özel hizmetlinizi çağırayım," diyor Nico şen şakrak. "Sizinle ilgilenir."

Kapıdan çıkıyor ve inanamayarak Ben'e bakıyorum. Şu ana kadar çoktan seks yapıp bitirmiş olmalıydık. Hayatımızın en ateşli dakikalarını yaşayacaktık. *Hoşça kal Tubby* şarkısı bangir bangir çalarken, sıfırın altı soğuklukta bir odada, yan tarafta işçiler çalışırken bir koltukta oturamayacaktık.

"Hadi gel," diyor Ben birden. "Kütüphane. Orada da kanepe var."

Beni içeri sokup kapıyı kilitliyor. Sahte görünüşlü kitaplarla dolu raflar, otelin antetli kâğıtlarıyla dolu bir çalışma masası ve koyu kahve keten kumaşla kaplı bir şezlong var. Ben bana bakıyor.

"Aman Tanrım," diye inanamayarak nefes veriyor.

"Aman Tanrım," diye tekrar ediyorum. "Delirmek üzeriyim." İkimiz de derin bir nefes çekiyoruz. Ardından sanki

Bir Dakika İçinde En Çok Erojen Nokta Bulma yarışı için start verilmiş gibi. Ben her yerimde. Ben onun her yerindeyim. Eller her yerde. Sütyenim çözüldü, bluzum yırtıldı, Ben'in gömleğini çözüyorum... Teni öylesine sıcak, öylesine lezzetli ki onu yiyip yutmak istiyorum. Ben ise odayı incelemeye geçmiş durumda.

"Koltuk?" diyor nefes nefese. "Yoksa masa mı?"

"Umurumda değil," diyebiliyorum.

"Daha fazla sabredebeyeceğim."

"Ya duyarlarsa?"

"Duymazlar." Eteğimi açıyor. Çatlaklar üzereyim. *Sonunda, sonunda, sonunda... Evet... Evet...*

"Beyefendi? Hanımefendi?" Biri serçe kapıyı vuruyor. "Bakar mısınız? Bay Parr?"

Neee?

"Hayır," diye inliyorum. "Haaaaaayır..."

"Nasıl yani?" Ben çok sinirleniyor. "Evet?" diye sesini yükseltiyor. "Meşgulüz. On dakika sonra gelin."

"Yönetimden size bir hediye geldi," diyor kapının arkasından bir ses. "Taze kurabiye. Nereye koymamı istersiniz?"

"Herhangi bir yer olur." Ben sabırsızlıkla sesleniyor. "Umurumda değil."

"Beyefendi, lütfen hediyeyi aldığınıza dair kâğıdı imzalar mısınız?"

Ben her an infilak edebilir. Bir an için ikimiz de konuşmuyoruz.

"Efendim?" Kapı ısrarla tekrar tıklattılıyor. "Beni duyabiliyor musunuz? Müdürün ikramı taptaze kurabiyeler getirdim."

"Hemen imzalayıver," diye mırıldanıyorum. "Sonra bu-
raya geri döneriz."

"Tanrım!"

"Biliyorum."

İkimiz de üstümüze başımıza çekidüzen vermeye çalışı-
yoruz. Ben düğmelerini ilikleyip derin bir nefes alıyor.

"Vergi ödemesini düşün," diye dikkatini dağıtmaya çalış-
ıyorum. "Tamam, alalım şu lanet olası kurabiyeleri."

Ben kürüphanenin kapısını açıyor ve karşımıza şık gri
ekose ceketli, yaşlıca bir adam çıkıyor. Elinde de yüksek
kapaklı bir gümüş tepsi var.

"Amba Otel'e hoş geldiniz, Bay ve Bayan Parr," diyor
büyük bir ağırbaşlılıkla. "Ben özel görevliniz Georgios.
Günün her saati hizmetinizdeyim. Müdürümüzün ikramı
olan kurabiyeleri getirdim."

"Teşekkürler," diyor Ben kısaca. "İstedığınız yere bira-
kın." Garsonun tuttuğu not defterini imzalıyor.

"Teşekkürler, efendim." Georgios gümüş tepsiyi bir seh-
paya koyuyor. "Birazdan diğer arkadaşımız meyve sularını-
zı getirecek."

"Meyve suyu mu?" Ben dümdüz bakıyor. "Ne suyu?"

"Yine yönetimin ikramı, taze sıkılmış meyve suyu efen-
dim," diyor Georgios. "Kurabiyelere eşlik etmesi için.
Yardımcı hizmetli Hermes hemen getirecek. Daha fazla
buz isterseniz lütfen beni çağırın." Ben'e kartını uzatıyor.
"Numaram bu. Emrinizdeyim."

Ben zor nefes alıyor. "Dinle," diyor. "Meyve suyu iste-
miyoruz. Meyve suyunu iptal et. Biraz yalnız kalmak isti-
yoruz, tamam mı?"

"Anlıyorum," diyor Georgios hemen. "Yalnız kalmak.
Tabii." Ağır ağır kafa sallıyor. "Buraya balayı için geldiniz
ve baş başa kalmak istiyorsunuz. Bir erkekle kadın için çok
özel bir dönemdir."

"Kesinlikle..."

Feci bir vurma çakma sesiyle Ben'in lafı kesiliyor.

"Bu da ne?" Oturma odasına koşuyoruz. Beyaz tulumlu
adamlardan biri yatak odasının kapısında dikiliyor, odada-
ki birisiyle münakaşa ediyor. Nico özür dilercesine ellerini
kanat gibi çırparak öne çıkıyor.

"Bay ve Bayan Parr, bu kötü sestten dolayı çok özür di-
lerim sizden."

"Neler oluyor?" Ben'in gözleri kocaman oldu. "Bu çekiç
sesi ne?"

"Yatakların kaldırılmasında ufak bir sorun yaşandı,"
diye cevap veriyor Nico yana yakıla. "Çok, çok küçük."

Bir başka beyaz tulumlu adam kapının kenarında beli-
riyor, elinde koca bir çekiç. İşler iyi değil dercesine Nico'ya
doğru kafasını sağa sola sallıyor.

"O neydi?" diye bilmek istiyor Ben. "Neden öyle kafa
salladı? Yatağı değiştirdiniz mi?"

"Bir de lütfen şu televizyon için de bir şey yapabilir mi-
siniz?" diye lafa giriyorum. "Tahammül edemeyeceğim."
Çekiç seslerinin her duruşunda *Teletubby*'ler çıkıyor. Acaba
ben mi hayal ediyorum, yoksa gürültüleri daha da mı arttı?

"Beyefendi, hanımefendi, sizden çok çok özür rica di-
liyorum. Yatakları değiştirmek için ivedilikle çalışıyoruz.
Televizyona gelince..." Nico uzaktan kumandayı alıp duva-
ra doğru tutarak basıyor. Ses ikiye katlanıyor anında.

"Hayır!" Kulaklarımı kapatıyorum ellerimle. "Çok açıldı! Ters yön!"

"Özür dilerim!" diye bağırıyor Nico keşmekeşin arasında. "Bir daha denerim!"

Uzaktan kumandaya birkaç kez basıyor ama hiçbir şey değişmiyor. Kafasına vurup çalkalıyor. "Takıldı!" diyor hayretler içinde. "Bir mühendis çağıracağım."

"Affedersiniz." Ekose ceketli başka bir adam belirdi yanımızda. "Kapı açıldı. Müdürümüzün ikramı olan taze sıklımsı meyve sularını getirdim. Madam, nereye koymamı istersiniz?"

"Ben... Ben..." Gevelemeye başlıyorum. Çığlık atmak istiyorum. Patlamak istiyorum. Balayı gecemiz bu ya. *Bizim baş başa ilk gecemiz*. Ve bir otel odasındayız ama etrafımız çekiçli işçiler, tepsili uşaklar ve beynimi oyan *Teletubby* sesleriyle dolu.

"Madam," diyor Nico kibarca. "Sizi rahatsız ettiğimiz için utancımдан yerin dibine giriyorum. Size barda bir kokteyl ikram etmeme izin verin lütfen."

Eliss

Mesajlara bakamıyorum bile. Gözetlemek gibi bir şey. Bir araba kazasını merakla yakından incelemek gibi. Ama mecburum. Her ne kadar bakınca ellerimle gözlerimi kapamak istesem de.

Lottie ve Ben gelmiş geçmiş en kötü düğün gecesini yaşıyor. Başka türlü ifade edilemez. İğrenç. Felaket. Kâbus gibi. Ve hepsi benim yüzümden. Midem suçluluk duygusuyla kaynıyor. Her haberle daha da kötü oluyorum. *Ama her şey iyi bir sebep uğruna*, diyorum içimden sertçe ve yeni mesajı açıyorum.

Bir margarita daha. Adam çakı gibi, hiç etkilenmiyor. N

Nico her türlü gelişmeden haberdar etti beni bütün gece. En son dört mesajı da Lottie ve Ben'in yuvladığı kok-

teylerle ilgili. Okurken ben sarhoş olacağım neredeyse. Oranın saatiyle onda içmeye başladılar. Gece yarısı oldu. Lottie şu ana kadar çoktan zom *olmuştur*.

Peki ya Ben? Telefonum avcumun içinde, bir an duruyorum. Lorcan'ın, Ben hakkında söylediği bir şey aklıma geliyor yeniden: *Doğuştan kumarbaz ama mukayese yeteneği sıfır*.

Doğuştan kumarbaz. Hımmım. Nico'ya hemen yeni bir mesaj yazıyorum:

Kumarı seviyormuş.

Bu kadarı yeterli. Nico bu bilgiyi gerektiği şekilde kullanmayı bilir.

Mesajı gönderiyorum, sonra hızlıca bavulumu kapatıyorum, huzursuz zihnimi yatıştırmaya çalışıyorum. Fakat çelişkili fikirler oklar gibi başıma üşüşüyor. Her biri kıymık gibi batıyor, acıtıyor.

Oz kardeşimin balayını sabote ediyorum. İğrenç bir insanım.

Ama bunu onun mutluluğu için yapıyorum.

Aynen.

Aynen!

Yani ya ben araya girmesem ve hamile kalsa ve ayrıl-salar ve Lottie pişman olsa? O zaman ne olacak? Bir şey YAPMADIGIM için başımı taşlara vurmaz mıyım? Naziler ülkeleri işgal ettiğinde başını öne eğip görmemiş gibi yapan insanlardan farkım kalır mı?

Hoş, Ben, Nazi değil. Bildiğim kadarıyla değil en azından.

Teletubby olayı yüzünden de çok kötü hissediyorum. Acımasızlıktı. Lottie o programa karşı resmen fobi geliştirdi.

Bavulumu koridora doğru sürüklüyorum ve Noah'nın çantasının yanına koyuyorum. Odasında uyuyor. Maymununa sarılmış, huzurlu huzurlu nefes alıp veriyor. Kafamı uzatıp onu izliyorum iki saniye. Yolculuğa çıkma haberini büyük bir sakinlikle karşıladı. Doğruca gidip küçük çantasını hazırladı ve yalnızca kaç pantolona ihtiyacı olacağını sordu. Bir gün Noah dünyayı yönetecek.

Banyoya girip yıkanıyorum, banyomu dolduran duty-free banyo kokularını kullanıyorum özgürce. Havaalanlarında abartı alışveriş yaptığımı fark ettim. Binmeden önce giysileri deniyorum ve dönüşte tek tek satın alıyorum. Uçaktayken *Clarins* setleri alıyorum. Dolabımda bir sene yetecek kadar İspanyol sosisi ve parmesan var. Ve *Toblerone*.

Duraksıyorum. Aklıma *Toblerone* geldi şimdi. Küvette *Toblerone*, yanında bir kadeh şarap...

Bir saliselik bir içsel münazaranın ardından mutfaktaki çikolata dolabına gidiyorum. Altı dev boy *Toblerone* kutusu, her cumartesi üçer üçer Noah'ya verdiğim *Ferrero Rocher* poşetinin yanında duruyor. Noah bunların üçlü satıldığını zannediyor. Üçlüden büyük paketlerde satılıyor olabileceği aklına bile gelmiyor.

Tam *Toblerone*'dan bir parça koparıyorum ki telefonum çalıyor. Nico zannedip alıyorum ama bir bakıyorum ekrandaki isim *Lottie*.

Lottie mi? O kadar şaşıırıyorum ki çikolatam yere düşüyor. Kalbim birden küt küt atmaya başlıyor. Parmağım

cevap verme tuşunun üstünde, tereddütle telefona bakıyorum. Cevap vermek istemiyorum. Neyse, fazla uzattım zaten: Sesli mesaja geçti. Rahat bir oh çekerek telefonu tezgâha koyuyorum ama anında tekrar çalmaya başlıyor. *Lottie*.

Güçlkle yutkunuyorum. Bunu yapmak zorundayım. Yoksa onu geri aramak zorunda kalırım ki bu daha kötü olabilir. Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve telefonu açıyorum.

"Lottie! Sen balayında değil misin?" Neşeli, masum bir ses tonu takınmaya çalışıyorum. "Hayırdır, nereden çıktı beni aramak?"

"Flııııis?"

Ses tonunu anında analiz ediyorum. Sarhoş. Eh, bunu biliyordum zaten. Ama aynı zamanda ağlamaklı. En önemlisi de tüm bunlarda benim parmağım olduğundan haberi yok; yoksa bana sonunda soru işaretiyle "Flııııis?" demezdi.

"Ne oldu?" diyorum rahatlayarak.

"Fliss, ne yapacağımı bilmiyorum!" diye inliyor. "Ben küfelik oldu. Yani neredeyse sızdı. Onu nasıl ayıltabilirim? Ne yapacağım? Sihirli bir kür filan yok mu?"

Aslında denenmiş ve onaylanmış bir formülüm var. Sade kahve, buz küpleri ve burun deliklerine deodorant sıkamak. Fakat şu anda bunu onunla paylaşmayacağım.

"Tanrım," diyorum anlayışla. "Yazık sana. Iıı, ne önerceğimi bilemiyorum. Kahve olabilir mi?"

"Dik oturamıyor bile! Bir sürü kokteyl içti aptal gibi. Onu odaya taşımak zorunda kaldım ve yatağa devrildi. Dügün gecemizdi bu akşam."

"Ah, olamaz!" Şoka girmiş gibi konuşuyorum. "Yani hâlâ şey..."

"Hayır! Hâlâ yapmadık!"

Rahat bir nefes alıyorum. Kimse fark etmeden şipşak yapıvermişlerdir diye endişeleniyordum.

"Hiçbir şey yapmadık," diye yakınıyor Lottie huzursuzca. "Biliyorum bu oteli sen de önerdin, Fliss, ama açıkçası felaket bir yer! Şikâyet mektubu yazacağım! Balayımızı mahvettiler. Süite iki ayrı yatak koymuşlar. Kaldıramayacaklarını söylüyorlar! Şu anda tekli yatakta oturuyorum." Sesi daha da tizleşiyor. "Tekli yatak! Balayı süitinde!"

"Tanrım. İnanamıyorum!" Gittikçe daha numaracı çıkıyor sesim ama Lottie anlayacak vaziyette değil nasılsa.

"Sonra da özür dilemek için bize barda bir sürü içki içirdiler. Özel konsiyaj olan adam, özel bir Yunan kokteylini içemez diye Ben'le iddiaya girdi. Bir sonraki saniye Ben bütün bardağı kafaya dikti, herkes alkışladı ve Ben şimdi komada! Yani içinde ne vardı ki? Absent mi?"

İçinde ne olduğunu düşünmek bile istemiyorum.

"Odaya çıkarken asansörde öpüşüp koklaşıyorduk," diye devam ediyor Lottie acı çekerek. "Ve içimden işte başlıyor, sonunda... derken birden omzumun üstünde eşek ölüsü gibi bir ağırlık ve Ben uyuyakalmış! Öpüşmenin ortasında! İte kaka onu odaya taşımak zorunda kaldım. Bir ton ağırlığında ve horluyor!" Kardeşim dokunsam ağlayacak.

"Bak, Lottie." Elimi saçlarımda gezdiriyorum, çaresizce nasıl oynamalıyım diye bir yol bulmaya çalışıyorum. "O kadar büyütülecek bir şey yok. Sen iyi bir uyku çek ve, ııı, otelin özelliklerinden faydalanan."

"Burayı dava edeceğim." Kulak vermiyor bile. "Nasıl En İyi Balayı Süiti oldu, hiç bilmiyorum. Bence en kötüsü!"

"Yemek yedin mi? Oda servisinden bir şeyler söylesene? Suşi çok güzeldi. Bir de İtalyan pizza yapan bir yer var..."

"Tamam. Belki öyle yaparım." Öfkesi dinmiş gibi oluyor ve iç geçiriyor. "Senin de kafanı şişirdiğim için özür dilerim, Fliss. Yani *senin* suçun değil."

Buna cevap vermeye yüreğim dayanmayacak.

Doğru şeyi yapıyorum, diye hatırlatıyorum kendime şiddetle. Hangisi daha iyi: Bir geceliğine sıkılmak ve üzölmek mi, yoksa hamile kalıp ömür boyu pişman olmak mı?

"Fliss? Orada mısın?"

"Ah, evet." Yutkunuyorum. "Evet. Bak, şimdi yatıp uymaya çalış. Yarın daha iyi olacak bence."

"İyi geceler, Fliss."

"İyi geceler, Lottie."

Telefonu kapatıp birkaç saniye dümdüz önüme bakıyorum. Vicdan azabımı yatıştırmaya çalışıyorum.

Yarın daha iyi olacak bence.

Kuyruklu yalan. Nico ile konuştum bile. Yarın hiç de daha iyi olmayacak.

Lottie

Negatif olmak istemiyorum. Fakat evlendiğim gecenin ertesi gününü nasıl hayal ettiğimi anlatsam kesinlikle böyle anlatmazdım.

Kesinlikle böyle anlatmazdım.

Yeni kocamla bembeyaz çarşafların arasında sarmaş dolaş uyanacaktık. Tıpkı deterjan reklamlarındaki gibi. Dışarıda kuşlar ötecekti. Güneş hafifçe yüzümüze vururken birbirimize doğru dönüp bir önceki gecenin harika anlarını anımsayacak, kulağımıza tatlı sözler söylerken yeniden yavaşça sabah seksine doğru kayacaktık.

Tekli yatakta boynum tutulmuş, dişlerim fırçalanmamış hâlde, dün gece odaya getirttiğim pizzanın kokusuyla ve karşıdaki yataktan gelen Ben'in inlemeleriyle uyanmak hiç hesapta yoktu.

"İyi misin?"

İçimden onu tekme tokat dövmek gelse de anlayışlı bir sesle konuşmaya çalışıyorum.

"Galiba." Müthiş bir çaba sarf ederek başını kaldırıyor. Rengi atmış ve üstünde de hâlâ takım elbisesi var. "Neler oldu?"

"İddiayı kazandın," diyorum kısaca. "Aferin sana."

Ben'in bakışları uzaklara dalıyor, gözleri kısılıyor. Belli ki her şeyi yerli yerine oturtmaya çalışıyor.

"Dün geceyi mahvettim, değil mi?" diyor sonunda.

"Biraz."

"Özür dilerim."

"Evet. Her neyse."

"Hayır, gerçekten özür dilerim."

"Anladım."

"Hayır, gerçekten *-gerçekten-* çok özür dilerim." Bacaklarını yataktan aşağı sarkıtıyor ve ayağa kalkıyor, teatral bir edayla sallanıyor. "Bayan Parr, en büyük, en derinden özürlerimi takdim ederim. Sizce bu durumu nasıl telafi edebilirim?" Yerlere kadar eğiliyor, neredeyse düşecek. Ve gülümsüyorum. Ona sinirli kalamam. Ben her zaman gönlümü almanın bir yolunu bulur.

"Aklıma bir şey gelmiyor." Dudaklarını büzüyorum.

"Yatakta bana yer var mı?"

"Olabilir..."

Kenara kayıyorum, gelip sokulması için davetkâr bir şekilde yorganı kaldırıyorum. Kaz tüyü yorgan yumuşacık. Ayrıca yirmi farklı seçenek içeren bir yastık menümüz de var. Dün gece pizzamı yerken tek tek okudum. Fakat şu anda yastık keten mi, hipoalerjik mi, ipek pamuklu

mu umurumda bile değil. Kocam benimle aynı yatakta. Uyanık. Önemli olan bu.

"Mmm." Yüzünü boynuma gömüyor. "Sıcacıksın. Nefis."

"Sen de akşamdan kalmasın." Burnumu kırıştırıyorum. "Takım elbiseni çıkar."

"Zevkle." Çeket ve gömleğini tek bir hareketle aynı anda sıyrıyor, kafasının üstünden çekiyor, sonra da çıplak göğsüyle üstüme çıkarak beni yakalayıp gülüyor. "Merhaba, karıcığım."

"Merhaba, salak."

"Dediğim gibi, telafi edeceğim." Bir parmağını yanagımından aşağı indiriyor, yorganın içine sokuyor ve üstümdeki ateş pahası adleti yokluyor. "Bütün sabah bizim."

"Bütün gün." Uzanıp suratını kendime doğru çekiyorum ve öpüyorum.

"Bunu hak ettik," diye mınıldanıyor. "Of, Tanrım. Tanrım." Elleri külotumu çekiştiriyor. "Lottie. Seni hatırlıyorum."

"Seni hatırlıyorum," diyebiliyorum, sesim şehvetten kalınlaşarak. Ben'in giysilerinin hepsi çıktı. Tıpkı hatırladığım gibi tutkulu, tıpkı hatırladığım gibi semsert. Tıpkı hatırladığım gibi çok güzel, olağanüstü olacak...

"Hanımefendi?" Georgios'un ağırbaşlı sesi kulağıma zank gibi yapıyor. Bir an için Ben sanıyorum. Taklit yaparak beni keklıyor olabilir. Hemen ardından Ben olmadığını anlıyorum. Demek ki uşak. Demek ki...

Yıldırım çarpmış gibi dimdik oturuyorum, kalbim hızlı atarak yorganı göğsüme tutuyorum.

Uşak süitin içinde mi?

"Günaydın!" Boğuk bir sesle cevap veriyorum.

"Kahvaltıya hazır mısınız?"

Nasıl yani? Ben'e acı çeker gibi bakıyorum. Onun da her an birini dövebilirmiş gibi bir hâli var.

"*Rahatsız Etmeyin* işaretini kapıya asmadın mı?" diye fısıldıyor.

"Asmıştım!"

"O zaman ne diye..."

"Bilmiyorum!"

"Günaydın." Georgios yatak odamızın kapısında peyda oluyor. "Beyefendi, hanımefendi, sizin için çok özel bir yemek sipariş ettim. Tüm VIP balayı misafirlerimiz tarafından şiddetle önerilir. Müzik eşliğinde şampanyalı kahvaltı."

Ağzım açık kalıyor. Müzik mi? Ne demek istiyor? Hangi akla hizmet...

Yok, *olamaz*. Kapıda bir kız belirince şoktan kasılıp kalıyorum. Sarı saçlı ve üstünde Yunan tarzı bir tunik var. Tekerlekli arpla içeri giriyor.

Çılgınlar gibi Ben'e bakışlar atıyorum. Bunu nasıl durduracağız? Ne yapacağız?

"Bay ve Bayan Parr. Tebrikler! Bugün sizlere kahvaltınıza eşlik etmesi için bazı aşk şarkıları çalacağım," diyor kız ve katlanır taburesini açıp bir güzel oturuyor. Bir saniye sonra yavaş yavaş arpa dokunmaya başlıyor. Bu arada Georgios ve asistanı yatağa tepsiler taşıyorlar, şampanyalarımızı dolduruyor, meyve soyuyor ve ellerimizi yıkamamız için bize minik kâseler tutuyorlar.

Tek kelime etmeyi başaramadım. O kadar gerçekdışı bir ortam ki. Hayatımın en ateşli seksini yaşayacaktım. Evliliğimi mühürlemek üzereydim. Fakat onun yerine ekose ceketli, altmış yaşında bir adam bana kivi soyuyor ve bir yandan da bir arapist *Love Changes Everything* melodisi tıngırdatıyor. Zaten hiçbir zaman arp düşkünü olmadım. Hele hele bu... Ekmek sepetini kafasına atasım geliyor!

"Lütfen. Evliliğinizi kutlamak için aşk şerefine kadeh kaldıralım." Georgios şampanya kadehlerimizi işaret ediyor. İtaatkâr bir şekilde kol kola girip bardaklarımızı kaldırıyoruz ve Georgios üzerimize pembe konfetiler atıyor. Şok oluyorum. Az kalsın içki boğazımda kalacaktı. Nereden çıktı bunlar? Bir saniye sonra yüzümde bir flaş çakıyor ve Georgios'un bu kez de fotoğraf çektiğini fark ediyorum.

"Hatıra resmi," diyor tüm ciddiyetiyle. "Deri cildi albümle size sunacağız. İşletmemizin ikramı."

Ne? Dehşet içinde adama bakıyorum. Dudaklarıma konfetiler yapışmış, akşamdan kalma, süklüm püklüm ve saçım başım dağınık bir anı resmi istemedim ki ben.

"Ye," diye fısıldıyor Ben kulağıma. "Çabuk. Ye de git-sinler."

Doğru söylüyor. Çaydanlığı alıyorum ve Georgios azar-larcasına öne atılıyor.

"Madam. İzin verin." Bana bir fincan çay koyuyor, iki yudum alıyorum. Bir parça kivi çiğniyorum ve midemi tutuyorum.

"Mmm. Çok güzelmış. Ama çok doydum."

"Ben de." Ben kafa sallıyor. "Harika bir kahvaltıydı. Artık toplayabilir misiniz?"

Georgios duraksıyor, pek istekli değil.

"Beyefendi, hanımefendi, sizin için çok özel bir yumurta yaptırđım. En iyi kalitede, çift sarılı yumurtalarımızdan, safranla pişiyor..."

"Hayır, teşekkürler. Yumurta almayalım. Hiçbir şey almayalım." Ben, Georgios'a uzun uzun bakıyor. "Yumurta, istemeyiz. Teşekkürler."

"Tabii, efendim," diyor Georgios sonunda. Kıza kafa sallıyor, kız da çabucak notaları toparlıyor, ayağı kalkıp selam veriyor ve müzik aletini içeri taşıdığı gibi odadan çıkarıyor. İki garson tepsileri topluyor, dışarıdaki tekerlekli servis arabasına götürüyor. Ardından Georgios yeniden yatak odasında beliriyor.

"Bay ve Bayan Parr, umarım müzik eşliğinde şampanyalı kahvaltınızı beğendiniz. Şimdi emirlerinizi bekleyeceğiz. Tamamen sizin hizmetinizdeyim. Hiçbir ricanız çok büyük ya da çok küçük değildir." Beklentiyle öylece dikiliyor.

"Harika," diyor Ben başından savarcasına. "Bak ne diyeceğim, biz seni çağırız."

"Emrinizi bekliyorum," diye tekrar ediyor Georgios ve geri çekiliyor, yatak odasının kapısını kapatıyor.

Ben'le birbirimize bakıyoruz. Biraz histerikleşiyoruz.

"Aman Tanrım."

"Sıçtığının..." Ben gözlerini deviriyor. "İlk kez böyle bir şey görüyorum."

"Nasıl oldu da yumurta istemedin?" diye dalga geçiyorum. "Safranla pişmiş oysa."

"Ben ne istediğimi biliyorum." Atletimin askılarını indiriyor ve değdiği noktalarda küçük patlamalar hissediyorum.

"Ben de." Malum bölgesine uzanıyorum ve Ben ürperiyor.

"Nerede kalmıştık?" Eli yorganın altında gezintiye çıkıyor yeniden, yavaş ve maksatlı. Dokunuşuna o kadar hasretim ki inlemeye başlıyorum.

Ben'in gözbebekleri iri ve istekli. Nefesi sıklaşıyor. Onu kendime çekiyorum, dudakları her yerimde. Artık beynim çalışmıyor, vücudum kontrolü alıyor. Tamam, işte başlıyoruz. İşte başlıyoruz. Benden sesler çıkıyor, ondan da çıkıyor ve işte olacak, en sonunda gerçekten olacak... Patlayacağım... Hadi ama, hadi ama...

Derken donuyorum. Bir ses duydum. Bir hisırtı. Yatak odasının hemen dışında.

Refleks olarak Ben'i üstümden itip dimdik oturuyorum, her bir duyargam açılmış.

"Dur! Dur bir dakika. Dinle." Kelimeleri bile zor söylüyorum. "Adam hâlâ burada."

"Ne?" Ben'in suratı arzıyla yamulmuş ve söylediklerimi anlamlandırabildiğinden emin değilim.

"Adam hâlâ burada!" Ben'in elini mememden çekiyorum ve çılgınlar gibi kapıyı gösteriyorum. "Özel uşak! Dışarı çıkmamış!"

"Ne?" Ben'in yüzünde katil ifadesi oluşuyor. Bacaklarını iki yana savuruyor, tamamen cırılçıplak hâlde yataktan kalkıyor.

"Öyle gidemezsin!" diye çılgılık atıyorum. "Bir sabahlık giy."

Ben'in katil ifadesi daha da belirginleşiyor. Havlu sabahlıklardan birini sırtına atıyor ve yatak odasının kapısını

açıyor. Aynen tahmin ettiğim gibi Georgios orada, kokteyl barındaki bardakları düzenliyor.

"Ah, Georgios," diyor Ben. "Sanırım yanlış anladın. Çok teşekkür ederiz. Şimdilik hepsi bu kadar. Sağ ol."

"Anlıyorum, efendim." Georgios hafifçe eğiliyor. "Emrinizi bekliyorum."

"Tamam." Ben'in şalterleri atmak üzere, hissediyorum. "Eh, emrim gitmen. Odayı terk et. Çık. Güle güle." Eliyle kıskılama hareketi yapıyor. "Bizi *yalnız* bırak."

"Ah." Nihayet Georgios'un kafasına dank ediyor. "Anladım. Pekâlâ, efendim. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın." Bir daha eğiliyor, sonra mutfığa yöneliyor. Ben bir an duraksıyor, sonra adamın tamamen çıkıp gittiğinden emin olmak için peşine takılıyor.

"Doğru," dediğini duyuyorum üstüne basa basa. "Sen git biraz ayaklarını uzat, Georgios. Bizi merak etme. Hayır, kendi suyumuzu koyarız, teşekkürler. Hoşça kal öyleyse. Güle güle..." Mutfığa girince sesi yok oluyor.

Birkaç saniye sonra yatak odasının kapısında görünüyor ve havaya bir yumruk savuruyor. "Gitti! Nihayet!"

"Aferin!"

"İnatçı herif."

"O da işini yapıyor herhâlde." Omuz silkiyorum. "Görevine çok bağlı birine benziyor."

"Çıkmak istemedi," diyor Ben inanamayarak. "İnsan dinlenme fırsatına balıklama atlar sanıyor. Ama sodamızı koymak için ona ihtiyacımız olacağını söyleyip durdu. Hayır diyorum, o kadar uyuşuk olmadığımızı söylüyorum. Yine de ısrar kıyamet. Burada kalan insanlar nasıl tiplermiş;

düşünmeden edemiyor insan, acaba..." Ben lafını tamamlayamadan susuyor ve çenesi yarım metre düşüyor. Kafamı çevirince benimkinin de düştüğünü fark ediyorum.

Hayır.

Olamaz...

İkimiz de ağızımız açık, küçük dilimizi yutmuş vaziyette asistan hizmetli Hermes'in oturma odasına girişini izliyoruz.

"Günaydın, Bay ve Bayan Parı," diyor neşeli neşeli. Kokteyl barına doğru yürüyor ve Georgios'un on saniye önce yerleştirdiği bardakları yeniden düzenlemeye koyuluyor. "Bir içki alır mısınız? Ufak bir atıştırma? Bugünkü eğlencenizle ilgili yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Sen... Sen..." Ben konuşma yetisini kaybediyor bu noktada. "Senin burada ne işin var, sorabilir miyim?"

Hermes kafasını kaldırıp bakıyor, soruyu duyduğuna çok şaşıyor. "Ben sizin asistan hizmetlinizim," diyor sonunda. "Georgios dinlenirken ben çalışıyorum. Emrinizi bekliyorum."

Demek insanlar böyle böyle keçileri kaçırıyor.

Uşak zindanına hapseduk.

Zengin insanlar böyle mi yaşıyor? Ünlülerin neden her daim öyle perişan görüldüğü anlaşıldı. İşlerinden sürekli şöyle düşünüyor olmalılar: *Keşke şu uşak çekilse de, rahat rahat sevişebilsek.*

"Lütfen." Ben kafayı yemiş, delirmiş bir hâlde. "Lütfen git. Şimdi. Çık." Hermes'i kapıda doğru itekliyor.

"Efendim," diye telaşlanıyor Hermes. "Ben misafir kapısını kullanmıyorum. Mutfak girişini kullanıyorum."

"Hangi sıçtığımin girişini kullandığın umurunda bile değil!" diye bağıyor Ben resmen. "Çık git! Defol! Çek git! Kaybol!" Hermes'i bir böcek gibi kapıdan dışarı atıyor ve Hermes dehşetengiz bir ifadeyle geri çekiliyor. Bense yorgan üstüme sarılı hâlde izliyorum. Tam o anda kapının ziline çalmasıyla hepimiz olduğumuz yerde sıçırıyoruz. Ben heykel gibi donuyor ve bir numara olduğundan şüphelenir gibi yavaşça arkasını dönüyor.

"Efendim." Hermes toparlanıyor. "Lütfen, efendim. Kapiyı açmama izin verir misiniz?"

Ben cevap vermiyor. Burun deliklerinden soluyor. Bana doğru bakıyor ve acı çekerek omuz silkiyorum. Kapı tekrar çalıyor bu arada.

"Lütfen, efendim," diye tekrar ediyor Hermes. "Kapiyı açmama izin verir misiniz?"

"Tamam, hadi," diyor Ben pis pis bakarak. "Aç bakalım. Ama temizlikçi istemem. Oda servisi istemem. Oda dışı servisi istemem. Meyve istemem, şampanya istemem, hele hele arp hiç istemem."

"Pekâlâ, efendim," diyor Hermes endişeli gözlerle Beni süzerek. "İzin verin."

Hermes, Ben'in yanından geçiyor, lobiye girip kapiyı açıyor. Arkasında dükkü altı işçiyile birlikte Nico dahıyor odaya.

"Günaydın, Bay Parr, Bayan Parr!" diye başlıyor. "Umarım iyi uyudunuz? Dün akşam için binlerce kez özür dileriz. Ama müjde! Yataklarınızı değiştirmeye geldik."

Lottie

Böyle bir şey olamaz. Kendi balayı odamızdan kovulduk.

Bu adamların *sorunu* ne? Hayatımda hiç bu kadar beceriksiz bir ekip görmedim. Bir yatağın ayaklarını söktüler, evirip çevirdiler, kaldırdılar, çok büyük dediler, sonra Nico ayakları yerine takıp öyle denemeyi önerdi, en baştan başladılar... Tüm bu süre boyunca da Ben resmen köpürdüm.

En sonunda öyle bir esip gülemeye başladı ki adamlar koruma zırhı gibi Nico'nun etrafını sardı. Neyse ki Nico sakinliğini korudu. Hatta Ben saç kurutma makinesiyle saldırmaya kalktığı anda bile istifini bozmadı. Nico, işçiler çalışırken süiti terk edebilir miyiz lütfen diye rica ederek verandada tesisin ikramı alakart kahvaltı etmemizi önerdi.

Tüm bunlar iki saat önceydi. İnsanın yiyebileceği kahvaltının da bir sınırı var. Plaj eşyalarımızı almak için odaya döndük ve içeride *hâlâ* insan var, yataklara bakıp kafalarını

kaşıyorlar. Oda yarak ayağı, yatak başı ve duvara dayanmış kocaman bir yatakla dolu. Anlaşılan "yanlış türde" şilte getirmişler. Bu da ne demekse artık?

Sahile doğru yürüyoruz. "İki yatağı değiştirmek ne kadar zor olabilir?" diyor Ben öfkeyle kaşlarını çatarak. "Bu adamlar moron mudur nedir?"

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Saçmalık."

"Komik."

Sahilin girişinde duruyoruz. Oldukça etkileyici. Masmavi deniz, altın rengi kum, hayatımda gördüğüm en kabarık minderli şezlonglar, hafif esintide dalgalanan beyaz şemsiyeler ve repşilerle içki taşıyan garsonlar. Başka bir gün olsa ağzımın suyu akardı.

Ancak şu anda istediğim tek bir şey var. O da güneşte yanmak değil.

"Bize başka bir oda vermeleri lazımdı," diyor Ben yüzüncü kez. "Dava açmalıyız."

Odadan çıkmamızı söylediklerinde Ben burası yerine başka bir süit vermelerini istedi ve ben de cennet gibi gelen bir an için her şey yoluna girecek, hallolacak sandım. Boş bir odada gözden kaybolacaktık, birlikte harika bir sabah yaşayıp öğle yemeğine hazır olacaktık... Ama yok. Nico ellerini iki yana açtı, utana sıkıla, yerin dibine girdiğini söyleyerek, otelein tamamen dolu olduğunu ilan etti. Onun yerine bize sıcak hava balonuyla bir tur ikram edebilmiş.

Sıcak hava balonu turu ikramı. Ben adamı oracıkta gırtlaklamadıysa bir daha hiç yapmaz bence.

Havlu standının yanında dururken yanıma yaklaşan birinin varlığını fark ediyorum. Georgios. Nereden çıktı? Bizi mi takip ediyor? Yoksa bu da mı hizmetin bir parçası? Ben'i dürtüklüyorum, kaşlarını kaldırıyor.

"Madam," diyor Georgios aynı ağırbaşlılıkla. "Havlunuzu taşımanıza yardım edebilir miyim?"

"Ah. İıı, teşekkürler," diyorum beceriksizce. Aslında yardıma ihtiyacım yok ama kovmak kabalık olur sanki.

Georgios iki havlu alıyor ve bir sahil görevlisini takip edip denize bakan şezlonglara geçiyoruz. Bir sürü insan çoktan yerini almış, havada güneş losyonu kokusu var. Dalgalar hafifçe kıyıya vuruyor. Hakkını yiyemem; burası çok huzur verici.

Sahil görevlisi ve Georgios askeri bir nizamla havlumuza zu seriyor.

"Şişe suyu." Georgios bir buz kovası getiriyor masamıza. "Şişeyi açayım mı sizin için?"

"Gerek yok. Sonra içerim. Çok teşekkürler, Georgios. Şimdilik hepsi bu. Sağ ol." Şezlonglardan birine oturuyorum, Ben de diğerine geçiyor. Parmak arası terliklerimi ve üstümdeki kaftanı çıkarıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Umarım bu kez Georgios mesajı alır. Bir saniye sonra bir gölge düşüyor ve gözlerimi açıyorum. Ne şaşırtıcıdır ki Georgios terliklerimi düzeltiyor ve kaftanımı katlıyor.

Bütün gün kıçımızın dibinden hiç ayrılmayacak mı? Ben'e bir bakış atıyorum. O da belli ki aynı şeyi düşünüyor.

Georgios doğrulup oturduğumu görünce birden dikkat kesiliyor.

"Efendim, yüzmek mi istediniz? Sıcak kumlardan mı geçeceksiniz?" Terliklerimi uzatıyor.

Ne?

Tamam, bu aptalcaydı. Artık bu kadarı fazla. Beş yıldızlı oteller işi abartmış. Evet, tatil deyim. Evet, özel hizmetlilerimiz olması güzel. Ama bu yüzden havlumu sermekten ya da suyumun kapağını açmaktan ya da terliklerimi giymekten aciz olmam gerekmiyor.

"Hayır, teşekkürler. Asıl istediğim ne biliyor musun..." Zaman kaybettirecek zorlu bir görev düşünüyorum. "İçine bir parça bal atılmış, taze sıkılmış portakal suyu rica edeceğim. Ve bir de M&M. Sadece kahverengi olanlar. Çok teşekkürler, Georgios."

"Elbette, hanımefendi." Çok şükür, eğilip uzaklaşıyor.

"Yalnızca kahverengi M&M ha?" diyor Ben gülerek. "Ammma divasın."

"Adamdan kurtulmaya çalışıyordum!" diye karşılık veriyorum. "Bütün gün böyle peşimizde mi dolaşacak? Özel uşaklar böyle mi yapar?"

"Tanrı bilir."

Ben'in dikkati dağılıyor. Bikinimin üstünde gözleri. Ya da daha çok bikininin içindekilerde.

"Dur sana güneş kremi süreyim," diyor. "Bu işi de uşağa bırakmayacağım."

"Tamam. Teşekkürler." Şişeyi eline veriyorum ve avcuna koca bir parça sıkıyor. Sürmeye başlayınca derin derin nefesler verdiğini duyuyorum.

"Fazla hızlı sürüyörsam haber ver," diye mırıldanıyor. "Ya da fazla hızlı değilsem."

"Eee... Ben," diye fısıldıyorum. "Sırtımı kastetmiştim. Göğsüme kendim de sürebilirim."

Ben'in duyduğunu sanmıyorum çünkü durmuyor. Yakınlardaki bir kadın garip garip bakıyor. Şimdi de Ben avcuna biraz daha krem döküp bu sefer bikini altımın içine sürmeye başlıyor. İki eliyle birden. Hızlı hızlı nefes alıyor. Bir sürü kafa bize çevrildi.

"Ben!"

"Eksik nokta kalmasın istedim," diye mırıldanıyor.

"Ben! Dur artık!" Geri kaçıyorum. "Sırtımı yap."

"Tamam." Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor, bakışları odaklanmıyor.

"Kendim yapsam daha iyi." Şişeyi elinden alıp bacaklarıma döküyorum. "Sen de ister misin? Ben?" El sallayıp dikkatini çekmeye çalışıyorum fakat transa geçmiş. Derken birden uyanıyor.

"Aklıma bir fikir geldi."

"Nasıl bir fikir?" diyorum öylesine.

"Parlak bir fikir."

Çok yakınımızda şezlonglarında uzanan bir çiftin yanına gidiyor. Daha önce kahvaltıda da dikkatimi çekmişlerdi. İkisi de kızıl saçlı ve güneşte ciğer gibi yanmalarından endişeleniyorum.

"Merhaba." Ben çekici bir gülüş çıkarıyor kadına. "Eğleniyor musunuz? Adım Ben bu arada. Biz de yeni geldik."

"Ah. Merhaba." Kadın biraz şüpheli bir tonda konuşuyor.

"Şapkanız güzelmiş." Kadının kafasını gösteriyor.

Şapkanız güzelmiş mi? Hayatımda gördüğüm en gösterişsiz şapka. Ben'in amacı ne?

"Aslında, bir şey sormak istiyordum," diye devam ediyor Ben. "Biraz zor bir durumdayım. Çok önemli bir telefonu görüşmesi yapmak istiyorum ve bizim odamızda şu anda tadilat var. Acaba sizinkini kullanabilir miyim? Kısa bir süreliğine. Beş dakikada girip çıkacağım. Karımla birlikte," diye ekliyor umursamadan. "Çok hızlı oluruz."

Kadın biraz şaşalıyor.

"Arama mı?" diyor.

"Önemli bir iş görüşmesi," diyor Ben. "Dediğim gibi, çok hızlı davranacağız. Hemen gir-çık."

Bana dönüp belli belirsiz göz kırıyor. Ben de karşılık verirdim de transa geçmiş vaziyetteyim. Bir oda. Aman Tanrım, ne kadar ihtiyacımız var...

"Hayatım?" Kadın öne eğilip kocasını dürtüklüyor. "Bu insanlar odamızı kullanmak istiyormuş." Adam dik oturup Ben'e dümdüz bakıyor, elini gözüne siper ediyor. Karısından daha büyük ve *Times* bulmacasını çözüyor.

"Gerçekten mi? Neden öyle bir şeye ihtiyacınız olsun ki?"

"Önemli bir telefon görüşmesi için," diyor Ben. "Kısa sürecek bir iş telefonu."

"Konferans salonunu niye kullanmıyorsunuz?"

"Yeterince sessiz değil," diyor Ben hiç düşünmeden.

"Çok özel, gizli bir görüşme olacak da. Mahrem bir yerde yapmayı tercih ederim."

"Ama..."

"Durun ne diyeceğim..." Ben tereddüt ediyor. "Size zahmet olacak diye ufak bir hediye önersem? Mesela elli sterlin?"

"Ne?" Kadının kocası küçük dilini yutuyor. "Odamızı kullanmak için bize elli sterlin mi ödemek istiyorsunuz? Ciddi misiniz?"

"Otel size bedavaya bir oda bulur eminim," diye lafa karışıyor kadın yardımsever bir tavırla.

"Bulmuyorlar işte, tamam mı?" Ben'in sabrı taşmaya başlıyor. "Denedik. O yüzden size soruyorum."

"Elli sterlin."

Adam bulmacasını elinden bırakıyor, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor, sanki yeni bir ipucuna ulaşmış gibi. "Nasıl? Nakit mi?"

"Nakit, çek, nasıl isterseniz. Odanızın faturasından düşülebilir. Fark etmez."

"Bir dakika." Adam bir parmağını Ben'in göğsüne bastırıyor, sanki her şeyi bir anda çözmüş gibi. "Dümen mi bu? Telefon faturama yüzlerce sterlin bindireceksiniz ve karşılığında elli sterlin mi teklif ediyorsunuz?"

"Hayır! Sadece odanız lazım bana!"

"İyi de başka bir sürü yer var." Adamın karısı da afallıyor. "Niçin özellikle bizim odamızı istiyorsunuz? Lobinin bir köşesine gidemez misiniz? Ya da..."

"Çünkü içinde seks yapmak istiyorum, tamam mı?" Ben birden patlıyor. Dört bir yandan şemsiyelerin altında insanların kafasının kalkuğunu görüyorum. "Seks yapmak istiyorum," diye tekrar ediyor sakince. "Karımla. Balayımızda. Çok şey mi istiyorum?"

"Seks yapmak mı istiyorsunuz?" Kadın, hastalık kapam korkusuyla kendini Ben'den uzaklaştırıyor. "Bizim yatağımızda mı?"

"Orası sizin şahsi yatağınız değil!" diyor Ben sabrı tasharak. "Bir otel yatağı. Çarşafı değiştiririz. Ya da yeri kullanabiliriz." Doğrulamak istercesine bana dönüyor. "Yer olur, değil mi?"

Tüm yüzümü karıncalanıyor. Beni de bu konuşmanın içine sürüklediğine inanmıyorum. Tüm sahildekilere yerde yapacağımızı ilan ettiğine inanmıyorum.

"Andrew!" Kadın, kocasına dönüyor. "Bir şey söyle, sene!"

Andrew sessiz kalıyor, kaşları çatık. Sonra kafasını kaldırıyor.

"Beş yüz sterlin. Bir kuruş aşağısı olmaz."

"Ne?" Şimdiye kadın patlamaya hazır bomba. "Dalga geçiyorsun herhâlde! Andrew, orası *bizim* odamız ve bu *bizim* balayımız. Tanımadığımız insanların içeri girip şey yapmasına göz yumacak değiliz... Orada hiçbir şey yapamazlar!" Kadın, Andrew'un şezlongunda duran oda kartını kapıyor ve mayosunun içine sokuyor. "Hasta ruhlusunuz siz." Ben'e ters ters bakıyor. "Siz ve karınız."

Plajdaki bütün kafalar çevrildi. Harika.

"Tamam," diyor Ben sonunda. "Eh, zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Ben yerine geri dönerken yakındaki bir şezlongdan darcık mayo giymiş, irikıyım, kullı bir adam fırlıyor. Buradan bile tıraş sonrası losyonunun kokusunu alabiliyorum.

"Hey," diyor Rus aksanıyla. "Benim odam var."

"Öyle mi?" Ben ilgilenerek dönüyor.

"Sen, ben, senin karın, yeni karım Natalya... Biraz çelenelim mi?"

Bir sessizlik oluyor. Ben ağır ağır bana dönüyor, kaşlarını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. Şok geçiriyorum. Ciddi ciddi *soruyor* mu? Deli gibi başımı sallıyorum hayır anlamında, ağzımı da oynatıyorum: *Hayır, hayır, hayır.*

"Bugün değil," diyor Ben gerçek bir üzüntüyle. "Başka bir zaman."

"Olsun, önemli değil." Rus adam omzuna bir şaplak indiriyor ve Ben şezlonguna dönüyor, denize doğru vahşi bakışlar atıyor.

"Eh, parlak fikir buraya kadarmış. Frijit karı."

Öne eğilip göğsünü sertçe dürtüklüyorum. "Hey, o neydi öyle? Teklifi kabul etmeye hazırдын galiba? Şu Rus herifle?"

"Hiç yoktan iyidir."

Ne? Kulaklarıma inanamayarak donakalıyorum. Ben kafasını çeviriyor.

"Niye ki?" diye savunmaya geçiyor. "Hiç yoktan iyidir ama."

"Eh, kusura bakma ilk gecemi bir goril ve lastik memeli bir kızla paylaşmak istemiyorum," diyorum imalı imalı.

"Eğlencene limon sıkılmak gibi olmasın."

"Lastik değildi," diyor Ben.

"İnceledin herhâlde?"

"Silikon."

Somurtuyorum, ne yapayım. Bu arada Ben de hünerli elleriyle şemsiyemizin üstüne iki havlu asıyor. Ne yapmaya çalışıyor?

"Biraz mahremiyet alanı yaratıyorum," diye göz kırptıyor ve şezlongumda yanıma sıkışıyor, elleri ahtapot gibi.

"Tanrım, ne kadar sıcaksın. Üstünde orta kısmı açık bikini yok, değil mi?"

Ciddi olamaz herhâlde.

Aslında öyle bir bikini giysem çok işe yarardı.

"Öyle bir şeyin varlığından şüpheliyim..." derken birden iki çocuğun meraklı gözlerini fark ediyorum. "Dur!" diye tıslıyorum ve Ben'in elini bikinimin içinden çıkarıyorum. "Şezlongun üstünde yapamayız. Tutuklanacağız!"

"Dondurma, hanımefendi? Limonlu?" Hermes'in, havluların arasından kafasını içeri sokup iki külah koyduğu tepsiyi uzattığını görünce ikimiz de bir metre havaya sıçırıyoruz. Buradan ayrılmadan önce yemin ederim kalp krizi geçireceğim.

Bir süre ses çıkarmadan oturuyoruz, dondurmalarımızı yalayıp sahildeki insanların uğultusunu ve kuma vuran dalgaları dinliyoruz.

"Bak," diyorum sonunda. "Boktan bir durum ama yapabileceğimiz bir şey yok. Ya burada sınırdan küplere binerek oturur ve birbirimize çatarız ya da oda hazır olana kadar gidip bir şeyler yaparız."

"Ne mesela?"

"Bilisin işte." İyimser konuşmaya çalışıyorum. "Eğlenceli tatil aktiviteleri. Tenis, yelkenli, kano. Pinpon. Ne varsa işte."

"Çok heyecan verici," diyor Ben karamsarca.

"Hadi bir yürüyüşe çıkalım, bakalım ne bulacağız."

Bu plajdan kaçmak istiyorum. Herkes dönüp dönüp bize bakıyor, kitaplarının arkasına saklanıp fısıldaşıyor ve Rus adam bana her fırsatta göz kırpmıyor.

Ben dondurmasını bitiriyor ve eğilip beni öpüyor. Soğuk dudakları lezzetli limonsu tuzlu bir tatla ayrılıyor benimkilerden.

"Olmaz," diyorum eli otomatikman bikini üstüme uzanınca. "Bak, dur." Elini zorla geri çekiyorum. "Durumu iyice zorlaştırıyorsun. Dokunmak yok. Odamız olana kadar."

"Dokunmak yok mu?" İnanamayarak kafa tutuyor.

"Dokunmak yok." Kararlı bir şekilde başımla onaylıyorum. "Hadi. Otelin içinden geçip yürüyelim ve ilk bulduğumuz aktiviteye katılalım. Tamam mı? Anlaştık mı?"

Ben'in ayağa kalkıp terliklerini giymesini bekliyorum. Georgios otelden gelen yoldan bize doğru yaklaşıyor. Tepsi içinde portakal suyu ve kahverengi M&M şeker getirdiğini görünce gerçekten şaşıyorum.

"Madam."

"Vay canına." Portakal suyunu bir seferde kafama dikiyorum, ağzıma birkaç şeker atıyorum. "Harika."

"Odamız hazır mı?" diye bilmek istiyor Ben hemen. "Hazırdır herhâlde."

"Sanırım değil, efendim." Georgios'un üzgün ifadesiyle yüzü iyice kararıyor. "Yangın alarmında bir sorun çıkmış."

"Yangın alarmı mı?" Ben duyduğundan şüphe edercesine tekrarlıyor. "Ne demek yangın alarmı?"

"Yataklar taşınırken sensörlerden birine çarpmışlar. Maalesef sizi odaya tekrar almadan önce bunu da çözmemiz gerekiyor. Sizin can güvenliğiniz için. En derin özürlerimi iletirim, efendim."

Ben iki elini başına koyuyor. Kan beynine sıçramış gibi. Bu hâli beni korkutuyor.

"Eh, ne kadar sürecek peki?"

Georgios ellerini iki yana açıyor. "Efendim, umuyorum..."
"Bilmiyorsun yani." Ben gergince lafını kesiyor. "Tabii ki bilmiyorsun. Nereden bileceksin ki?"

İçimden bir ses bir dakika sonra hızla dönüp Georgios'a bir tane patlatacak diyor.

"Her neyse," diye aceleyle konuşmaya dâhil oluyorum. "Tamam. Biz gidip oyalanacak bir şeyler buluruz."

"Hanımefendi." Georgios başını sallıyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ben somurtuyorum. "Sen git..."

Ben *gerçekten* hakaret içeren bir şeyler söylemeden önce araya giriyorum. "Bana biraz daha meyve suyu getir lütfen!" diye çınlıyorum, "Bir de biraz... Biraz..." Duraksıyorum. En zaman alıcı meyve suyu hangisidir? "Şalgam suyu lütfen?"

Georgios'un her zaman ifadesiz olan yüzünden bir anlam gölgesi geçiyor. Sanırım amacımı çaқты.

"Elbette."

"Harika! Sonra görüşürüz." İki yanı beyaz duvarlar ve begonvillerle dolu bir yoldan geçiyoruz. Güneş kafamıza vuruyor ve her yer sessiz. Georgios'un bizi takip ettiğinin bilincindeyim ama onunla çene çalacak hâlim yok. O zaman *hiç* gitmez çünkü.

"Plaj barı bu taraftaymış," diye gözlemliyor Ben bir tabelanın yanından geçerken. "İçeri bakabiliriz."

"Plaj barı mı?" Alaycı bir tavır takınıyorum. "Dün gecedен sonra mı?"

"Çivi çiviye söker. Virgin Mary. Her neyse."

"Tamam." Omuz silkiyorum. "Hızlı bir içki içebiliriz."

Plaj barı kocaman, yuvarlak ve gölgeli. Fonda yumuşak bir Yunan buzuku tıngirtisi. Ben anında bir bar taburesine çöküyor.

"Hoş geldiniz." Barmen ağzı kulaklarına vararak yaklaşıyor. "Tebrik ederim, yeni evlisiniz galiba." Şeffaf plastik kaplı içki menüsünü uzatıp uzaklaşıyor.

"Yeni evli olduğumuzu nereden biliyordunuz?" Ben gözlerini kısarak bakıyor.

"Herhâlde parlak yüzüklerimizden anladı? Ne içelim?" Menüyü incelemeye başlıyorum ama Ben düşüncelere dalmış vaziyette.

"Şu salak kadın," diye mırıldanıyor. "Şu anda oradaydık. Yataklarında."

"Eh. Eminim alarm problemini hemen çözerler," diyorum hiç ikna edici olmayan bir sesle.

"Balayımızın içine sığıldı."

"Biliyorum," diyorum yatıştırıcısına. "Hadi. Bir içki alalım. Gerçek bir içki." Doğrusu bana çok lazım.

"Balayındayız mı dediniz?" Sarışın bir kız bize el sallıyor. Turuncu bir kaftan giymiş, yakalarında top top süsler var, ayağında da yüksek topuklu taşlı sandalet. "Tabii ki öyle! Buradaki *herkes* balayında. Ne zaman evlendiniz?"

"Dün. Daha dün gece geldik zaten."

"Biz de cumartesi! Manchester'daki Holy Trinity Kilisesi'nde. Philippa Lepley gelinlik giydim. Yüz yirmi kişi çağırdık. Açık büfe yaptık. Akşam da orkestrayla canlı müzikte dans ettik ve elli kişi daha geldi." Umutla bize bakıyor.

"Bizimkisi... biraz daha küçüktü," diyorum kısa bir duraksamanın ardından. "Çok daha küçüktü. Ama güzeldi."

Sizinkinden daha güzeldi, diye ekliyorum içimden. Bana arka çıkmak için Ben'e bakıyorum ama öbür tarafa dönmüş, barmenle konuşuyor.

Bende ilk kez fark ettiğimi, Richard'la ortak olan bir kişilik özelliği dikkatimi çekiyor. Yeni tanıştığı insanlara karşı dar görüşlü ve antisosyal. Kaç kere ilginç ve eğlenceli birleriyle muhabbete girişmişimdir ve Richard sohbete katılmamıştır. Mesela Greenwich'te karşılaştığımız o etkileyici kadın; Richard onunla tanışmak bile istemedi. Tamam, sonuçta kadının garip bir tip olduğu ve tekne eve on bin sterlin ödemeye çalıştığı ortaya çıktı ama baştan *bilemezdik* ya, değil mi?

"Yüzük?" Kız elini burnumun dibine sokuyor. Tırnakları da üstündekiyle uyumlu şekilde turuncu. Ne yani, giydiği bütün kaftanlar turuncu mu? Yoksa her gece ojesinin rengini mi değiştiriyor? "Bu arada ben Melissa."

"Çok hoş!" Ben de sol elimi öne uzatıp yan yana tutuyorum ve platin alyansım güneşte parlıyor. Üstünde minicik pırlantalar var ve oldukça havalı.

"Çok hoş!" Melissa beğenerek kaşlarını kaldırıyor. Birden şunu fark ediyorum: Evlilik hakkında kız muhabbeti yapmayı özlemişim. Yanınızda aileniz ya da nedimele-riniz olmadan koştura koştura evlenmenin kötü yanı bu. "Ve artık Bayan Parr diye hitap edilmek de garip!" diye ekliyorum. "Farklı bir soyadı."

"Ben Bayan Falkner," diye sırtıyor kız. "Çok seviyorum. Falkner."

"Ben de Parr'ı seviyorum." Kıza gülümsüyorum.

"Burasi balayı çiftleri için en ideal yermiş diyorlar. Bütün ünlüler filan buraya geliyormuş. Bizim süt için ölebilirsin."

Yarın akşam Aşk Adası'nda yeminlerimizi tazeleyeceğiz. Öyle deniyormuş oraya, Aşk Adası."

Denizin ilerisini işaret ediyor, uzaklarda uzayıp giden ahşap iskeleyi gösteriyor. Ucuna doğru genişleyip platforma dönüşüyor ve oraya uçan beyaz tüllerle bir çadır kurmuşlar.

"Sonrasında kokteyl içeceğiz," diye ekliyor. "Siz de gel-senize! Belki siz de yeminlerinizi tazellersiniz!"

"Şimdiden mi?"

Kabalık etmek istemiyorum ama duyduğum en tuhaf şey. Neden yeminimi tazeleyeyim ki?

"Biz her yıl yenilemeye karar verdik," diye övünüyor Melissa. "Önümüzdeki sene Mauritius'ta yapacağız ve hangi elbiseyi giyeceğime karar verdim bile. Geçen ayki *Gelin*'de gördüm. Elli dördüncü sayfadaki Vera Wang. Gördün mü?" Cevap vermeme kalmadan Melissa'nın telefonu çalıyor ve kaşlarını çatıyor kız. "Affedersin, bir saniye... Matt? Matt, ne yapıyorsun? Ben bardayım! Tıpkı sözleştiğimiz gibi. Bar. Spa değil, bar. *Bar!*"

Sabırsızca nefes veriyor, sonra telefonunu kaldırıp tekrar bana sırtıyor. "Evet, ikiniz *muhakkak* bugünkü Çiftler Bilgi Yarışması'na gelmelisiniz."

"Çiftler Bilgi Yarışması mı?" Boş boş tekrar ediyorum.

"Anlarsın ya, televizyondaki gibi. Partnerin hakkında sorulara cevap veriyorsun ve birbirini en iyi tanıyan çift kazanıyor." Barın arkasındaki posterleri işaret ediyor:

BUGÜN SAAT 4'TE:

PLAJDA ÇİFTLER BİLGİ YARIŞMASI.
BÜYÜK ÖDÜL! KATILIM ÜCRETSİZ!

"Herkes yazıldı," diye ekliyor kamışla içkisini içerek. "Buradaki balayı çiftleri için bir sürü aktivite koymuşlar. Hepsini pazarlama saçmalığı tabii." Gayet sıradan bir edayla saçını arkaya atıyor. "Ama cidden. Evlilik bir yarışma."

Kahkahadan kırılışım geliyor. İyi deneme. Kazanmak için öyle bir yanıp tutuşuyor ki damarları kurudu.

"Eee, var mısınız?" *Gucci* gözlüklerinin üstünden beni süzüyor. "Hadi ama! Eğleniriz!"

Sanırım kız haklı. Yani şunu kabul edelim: Vakrimizi başka nasıl değerlendireceğiz ki?

"Tamam. Bizi de yaz."

"Yianni!" Melissa, barmene sesleniyor. "Çiftler Bilgi Yarışması'na bir çift daha buldum."

"Ne?" Ben kaşları çatık bir ifadeyle dönüyor.

"Yarışmaya katılıyoruz," diye bilgi veriyorum. "Gördüğümüz ilk aktiviteyi yapmak üzere anlaşıştık, değil mi? Eh, al sana."

Yianni, Ben'le bana iki el ilanı uzatıyor. Yanında da sanırım Ben'in sipariş ettiği bir şişe şarap ve iki kadeh. Melissa bar taburesinden kalkıyor. Tekrar telefona dönmüş ve az öncekinden de sinirli bir tonla konuşuyor.

"Plaj barı diyorum, lobideki bar değil. Plajın barı. Tamam, sen olduğun yerde kal, ben geliyorum... *Görüşürüz*," diye ağzını oynatıyor bana ve turuncu bir dalgayla kayboluyor.

O gidince Ben'le bir süre çıt çıkarmadan oturuyoruz. Çiftler Bilgi Yarışması ilanını okuyoruz. *Aşkıınızı sergileyin! Bir çift olarak her şeye hazır olduğunuzu kanıtlayın!*

Her şeye rağmen rekabetçi yanımın uyandığını hissediyorum. Bir şey kanıtlamaya ihtiyacım olduğundan değil. Fakat nedense bu tatil köyünde bizden daha yakın, birbirine daha bağlı bir çift olduğuna inanmıyorum. Yani bir onlara bakın. Bir de bize.

"Kesinlikle kaybedeceğiz," diyor Ben alaycı alaycı.

Kaybetmek mi?

"Hayır, hiç de değil!" Kafa tutuyorum. "Neden öyle diyorsun?"

"Çünkü birbirimiz hakkında bir şeyler bilmemiz lazım," diye cevap veriyor Ben, bu çok barizmiş gibi. "Ve biz bilmiyoruz."

"Birbirimiz hakkında *yığınla* şey biliyoruz!" diye savunmaya geçiyorum. "On sekiz yaşından beri tanışıyoruz! Bana sorarsan kesin kazanacağız."

Ben tek kaşını kaldırıyor. "Belki. Ne tür sorular soruyorlar?"

"Bilmem. Hiç izlemedim ki." Birden aklıma geliyor. "Ama Fliss'te bunun oyunu var. Hemen ararım."

Fliss

Tamı Heathrow'da yurtdışı çıkış kapısında ki cep telefonu çalışıyor. Hareket etmeme fırsat kalmadan Noah telefonu çantamın ön cebinden çıkarıyor ve ekranı okuyor.

"Teyzemi arıyor!" Sevinçle yüzü aydınlanıyor. "Özel tatilinde ona sürpriz yapmaya geldiğimizi söyleyeyim mi?"

"Hayır!" Telefonu bir hışımla elinden çekiyorum. "Otur bir saniye. Yapıştırmalarınla oyna. Dinozorları yap." Cevap ver tuşuna basıp Noah'dan birkaç adım kaçıyorum, kendimi toplamaya çalışıyorum. "Lottie, merhaba!"

"İşte, açtın sonunda! Sana ulaşmaya çalışıyorum. Neredesin?"

"Ah, ben mi... Hiç işte, bilirsin." Azıcık bekleyip incecik oya kıvamında bir sesle ekliyorum: "Odanız halledildi mi? Yatak olayı? Ya da... Başka bir gelişme var mı?"

Nico'dan öğrendiğim kadarıyla Lottie hâlâ odasız. Fakat aynı zamanda Ben'in otelde kalan başka insanların odalarını kiralamaya yeltendiğinden de haberim var. Sinsi pislik.

"Ah, oda." Lottie hiç oralı değil. "Uzadıkça uzayan bir efsaneye döndü. Şimdilik pes ettik. Günün tadını çıkaracağız."

"Tamam. Mantıklı bir plan." Rahat bir oh çekiyorum. "Eee, orada hava nasıl? Güneşlidir herhâlde?"

"Kaynıyor." Lottie'nin akli başka yerde sanki. "Dinle, Fliss. Çiftler Bilgi Yarışması oyununu hatırlıyor musun?"

Alnımı buruşturuyorum. "Televizyon programı mı?"

"Aynen. Sende de kutu oyunu vardı hani? Ne tür sorular soruyorlar orada?"

"Niye?" Şaşıyorum.

"Burada Çiftler Bilgi Yarışması'na katılacağız da. Sorular kazık mı?"

"Kazık mı? Yok canım! Eğlenceli, saçma sapan şeyler. Çiftlerin birbiri hakkında bildiği temel şeyler işte."

"Sorsana birkaç tane." Lottie biraz gergin konuşuyor. "Alıştırma yapalım."

"Eh, peki." Bir an düşünüyorum. "Ben hangi diş macununu kullanır?"

"Bilmiyorum," diyor Lottie yavaşça.

"Annesinin adı ne?"

"Bilmiyorum."

"Onun için pişirdiğin, en sevdiği yemek hangisi?" Daha uzun bir sessizlik.

"Bilmiyorum," diyor nihayet. "Ona hiç yemek yapmadım ki."

"Tiyatroya gidecek olsa Shakespeare mi, modern bir oyun mu, yoksa müzikal mi seçer?"

"Bilmiyorum!" diye sızlanıyor Lottie. "Onunla hiç tiyatroya gitmedim. Ben haklı! Kaybedeceğiz!"

Delirdi herhâlde. Tabii ki kaybedecekler.

"Sence Ben seninle ilgili bunlardan herhangi birini biliyor muydu?" diye soruyorum uysalca.

"Tabii ki hayır! İkimiz de hiçbir şey bilmiyoruz!"

"Tamam. Şey..."

"Kaybetmek istemiyorum," diyor Lottie vahşi bir fısıltıyla. "Burada şu Canavar Gelin tipi kızlardan biri var ve düğününü öve öve bitiremedi. Bense kocamı tanıımıyorum, o da beni hiç tanımıyor..."

O hâlde belki de evlenmemeliydiniz! Bas bas bağırarak istiyorum.

"Beklerken karşılıklı... konuşsanız mesela?" diye öneriyorum sonunda.

"Evet! Evet, işte bu," diyor Lottie çok zor bir şifreyi kırmışım gibi heveslenerek. "Hepsini öğreniriz. Bilmem gereken şeylerin listesini ver bana." Son derece kararlı konuşuyor. "Diş macunu, annesinin adı, en sevdiği yemek... Bütün soruları bana mesaj atar mısın?"

"Hayır, yapamam," diyorum sertçe. "İşim var. Lottie, hangi akla hizmet kalkışıyorsun buna? Neden plajda yatıp güneşlenmiyorsunuz?"

"Gaza geldim. Ve artık geri adım atamayız, yoksa mutsuz bir çift olduğumuzu sanırlar. Fliss, burası manyak bir yer. Balayı Merkezi."

Omuz silkiyorum. "Öyle olacağını biliyordun?"

"Sanırım..." Tereddüt ediyor. "Ama *bu kadar* balayımsı olmasını beklemiyordum. Her tarafta sarmaş dolaş çiftler, her attığın adımda biri seni tebrik ediyor ya da kafandan aşağı konfeti döküyor. Şu Canavar Gelin dediğim kız yemin tazelemeye gidiyormuş, inanabiliyor musun? Beni de ikna etmeye çalıştı."

Bir an için nerede olduğumu, içinde bulunduğum durumu unutup Lottie'yle sohbet ediyordum.

"Bence biraz abartmışlar."

"Evet, biraz."

"O zaman katılma o yarışmaya."

"Mecburum." İnadım inat. "Hayatta geri adım atmam. O zaman Ben nerede okudu filan, bu tarz şeyleri mi bilmem gerekiyor? Peki ya hobileri?"

Bir saniyede içim sıkılıyor yine. *Saçmalık* bu. Âdeta bir göçmen bürosu memurunu kandırmaya çalışan bir kaçakçı gibi. Bir an aklımdan geçenleri ona da söylemeyi düşünüyorum.

Fakat aynı zamanda daha derindeki içgüdülerim bana telefonda bir hareket yapma diyor. Deli gibi kavga etmemizden başka işe yaramaz ve Lottie telefonu suratıma kapatıp oracıkta Ben'e kendini hamile bırakır. Sırf benden öç almak için herkesin gözü önünde yapmaktan bile çekinmez.

Oraya gitmek zorundayım. Tek amacım sürpriz yapmak gibi davranmak zorundayım. Ortamını değerlendireceğim, onu rahatlatacağım. Sonraysa onu bir kenara çekip konuşacağım. Açıksözlü bir konuşma olacak. Uzun, amansız bir konuşma. Resmin bütününe görene kadar kaçmasına izin vermeyeceğim. *Gerçekten* görmesi lazım.

Birden fark ediyorum; şu Çiftler Bilgi Yarışması tam aradığım şey aslında. Lottie insanların ortasında rezil kepa-ze olacak. Ondan sonra da aklın yolunu seçecek.

Kolonlardan uçuş anonsu yapıyor ve Lottie anında so-ruyor: "Ne o öyle? Neredesin sen?"

"İstasyondayım," diye kolayca yalan söylüyorum. "Kapatmam lazım. Bol şans!"

Telefonu kapatıp etrafta Noah'yı aramaya başlıyorum. Bir metre ileride bir plastik sandalyede oturuyordu en son bıraktığımda. Şimdi uçuş hosteslerinden biri yanına çö-melmiş, dikkatle onu dinliyor ve sohbet ediyorlar.

"Noah!" diye seslenince ikisinin de kafası birden çevri-liyor. Uçuş hostesi beni görünce bir elini kaldırıyor, ayağa kalkıp oğlumu bana getiriyor. Yuvarlak hatlı, yanık tenli bir kız. İri mavi gözleri var. Saçını arkada topuz yapmış ve bir parfüm bulutu içinde yaklaşıyor.

"Kusura bakmayın." Gülümsüyorum. "Noah, burada kal. Etrafta dolanma."

Uçuş hostesi bana gözlerini kocaman açarak bakakalıyor. Elimi ağzıma götürüyorum, kırıntı filan mı kaldı acaba diye.

"Şunu söylemek istiyorum ki," diyor kız aceleyle, "oğlu-nuzun başından geçen acı olayları duydum. Bence hepiniz çok cesur davranmışsınız."

Bir an için diyecek bir şey bulamıyorum. Acaba Noah neler sıkı?

"Bence o sağlık görevlisine de madalya takmalılar," diye ekliyor sesi titreyerek.

Noah'ya hançerler saplayan bakışlar fırlatıyorum. O ise son derece sakin, dertsiz tasasız duruyor. Ne yapmalıyım?

Oğlumun fantezi dünyasında yaşadığını söylesem salak du-rumuna düşeceğim. Bozuntuya vermemek en iyisi galiba. Bir dakika sonra uçağa biniyoruz; kızı bir daha görmeye-ceğiz nasılsa.

"O kadar da büyütülecek bir şey değildi," diyorum ni-hayet. "Çok teşekkürler..."

"Büyütülecek bir şey değil miydi?" diye kulaklarına ina-namıyor. "Ama ne kadar dramatikmiş!"

"Eee... Evet." Yutkunuyorum. "Noah, hadi biraz su alalım."

Yakındaki bir içecek makinesine doğru götürüyorum oğlumu konuşma daha fazla uzamadan. "Noah," diyorum yeterince uzaklaştıktan sonra. "O kadına neler anlattın?"

"Büyüyünce Olimpiyatlar'a katılmak istediğimi," diye cevap veriyor hemen. "Maraton koşucusu olmak istiyorum. Bunun gibi." Elimden sıyrılıp halının üstünde seke seke gidiyor. "Sence Olimpiyatlar'a katılabilir miyim?"

Pes ediyorum. Büyük konuşmamızı başka zamana erte-lemek zorundayım. Şu anda olmaz.

"Tabii ki katılabilirsin." Saçlarını karıştırıyorum. "Ama dinle. Yabancılarla konuşmak yok. Bunu biliyorsun."

"O kadın yabancı değildi ki," diye mantıklı bir şekilde alını çiziyor. "Yaka kartı vardı, o yüzden adını biliyordum. Cheryl."

Bazen yedi yaşında bir çocuğun mantığıyla başa çıkmak imkânsızdır. Koltuğuma geri dönüyorum ve Noah'yı gü-zelce yanıma oturtuyorum.

"Yapıştırma kitapçığına bak ve kımıldama." BlackBerry'mi çıkarıp birkaç e-posta atıyorum. Durup

kaşlarını çatarak yeniden okurken az önce Kutup'ta tatil üzerine yazılmış koca bir dosyaya onay verdiğimi fark ediyorum. Bir şey dikkatimi çekiyor. Bir gazetenin arkasında birinin kafası. Esmer bir saç tutamı. Sayfaları çeviren uzun, kemikli parmaklar.

Yok canım.

Mıhlanıp kalıyorum, öylece izliyorum. Bir sayfa daha çevirdiğinde elmacık kemikleri gözüme çarpıyor. Bu o. Üç metre ötede oturuyor. Ayağının dibinde küçük bir çanta var. Ne halt etmeye gelmiş acaba?

Sakın onun da benimle aynı fikre kapıldığını söylemeyin.

Adam sakin ve huzurlu bir edayla bir sayfa daha çevirirken içimde fokur fokur bir öfke kabarıyor. Hepsinin yüzünden oldu. Hayatımın gidişatını bozmak, oğlumu okuldan almak, bütün gece stres çekmek zorunda kaldım. Sırf bu herif o koca ağzını kapalı tutamadı diye. Ben'in kafasını o karıştırdı. Bütün bunlara o sebep oldu. Şimdiyse sanki hafta sonu tatiline gider gibi soğukkanlı ve rahat.

Telefonu çalıyor, gazetesini bırakıp cevap veriyor.

"Tabii," dediğini duyuyorum. "Yaparım. Bütün bu konuları konuşacağız. Evet, zaman faktörü olduğunun bilincindeyim." Yüzünde sıkıntılı bir ifade beliriyor. "*Biliyorum*, ideal değil. Şu zorlu koşullar altında elimden geleni yapıyorum, tamam mı?" Karşdakini dinlediği sırada sessizlik oluyor, sonra yanıtlıyor: "Hayır, bence yapmayalım. Sadece bilmem lazım. Dedikodulara mahal vermeyelim aman. Tamam. Doğru. Oraya gidince konuşuruz."

Telefonunu kaldırıp gazetesine kaldığı yerden devam ediyor, bence içimde büyüyen bir gıcıkla izliyorum. Doğru

ya. Yaslan arkana. Bir espriye gülümse. İyi vakit geçir. Neden olmasın?

Öyle pis bakıyorum ki birazdan gazete yanarak delikler oluşabilir. Yanında oturan yaşlıca bir kadın bakışımı yakalıyor ve gerginleşiyor. Sinir olduğum kişinin kendisi olduğunu belirtmek istercesine kadına gülümsüyorum. Fakat bunun üzerine iyice kıllanıyor.

"Affedersiniz," diyor. "Bir sorun mu var?"

"Sorun mu?" diyor Lorcan yanlış anlayıp kadına dönerek. "Yo, yok bir şey..." Gözü bana takılıyor ve afallıyor. "Ah, merhaba."

Kapsamlı bir açıklama, yerlere kapanarak özürler bekliyorum ama bu kısa selamlama onun için yeterli anlaşılan. Kara gözleri gözlerimle buluşuyor ve ister istemez bir anı canlanıyor: O gecenin ortalarından bir yerden ten ve dudak resmi. Boynumda sıcak nefesi. Saçlarına dokunan elim. Yanaklarıma renk geliyor ve zehir zemberek bakışlar atıyorum.

"Merhaba mı?" diye tekrar ediyorum. "Bu kadar mı yani? Tek diyebileceğin bu mu?"

"Sanırım aynı yere gidiyoruz?" Gazetesini yanına bırakıp öne eğiliyor, birden konuya dalıyor. "Onlarla temasta mısın? Çünkü Ben'le çok acil konuşmam lazım. İmzalaması gereken belgeler var. Gittiğimde otelde olması gerekiyor. Ama aramalarıma cevap vermiyor. Benden kaçıyor. Her şeyden kaçıyor."

İnanamayarak öylece duruyorum. Tek derdi, bir iş anlaşması. Peki ya en yakın arkadaşının, onun sebep olduğu bir kavgayla alevlenip, aptal gibi diz çökerek kız kardeşimle evlendiği gerçeği ne olacak?

"Lottie'yle temastayım. Ben'le değil."

"Hım." Kaşlarını çatıp gazetesine geri dönüyor. Nasıl hâlâ gazete okuyabiliyor? Böylesi bir karmaşaya yol açtıktan sonra hâlâ spor sayfasına odaklanabilmesi ağırıma gidiyor, sinir oluyorum.

"İyi misin?" Bana dikkatlice bakıyor. "Biraz... garip gibisin."

Öfkeden kulaklarımdan buharlar çıkıyor. Beynim karıncalanıyor, yumruklarımı sıkıyorum. "Ne komiktir, ha-yı," diyebiliyorum. "Hiç iyi değilim."

"Ah." Tekrar gazetesine dönüyor ve içimde bir halat kopuyor.

"Şuna bakmayı kessene!" Ayağa fırlayıp gazeteyi elinden çekiyorum ama ne yaptığımın bilincinde değilim. "Bırak artık!" Sayfaları elimde dertop edip sinirle yere çalıyorum. Nefes nefeseyim, yanaklarım kızarıyor.

Lorcan beni takmıyor. Yerde duran gazeteye bakıyor.

"Anne!" diyor Noah keyifli bir şaşkınlıkla. "Çöp kutusu!"

Bütün yolcular dönüp bana dik dik bakmaya başlıyor. Harika. Lorcan da iki kara kaşını çatmış, anlaşılabilir bir gızemmişim gibi beni inceliyor.

"Sorun ne?" diyor sonunda. "Bir şeye mi kıydın?"

Dalga mı geçiyor bu adam!

"Evet!" diye patlıyorum. "Kardeşimle Ben meselesini çözdüm, durumu kurtardım. Ve sonra senin ortaya çıkıp her şeyi mahvetmene kızdım!"

Ne dediğimi anladığı yüzünden belli oluyor. "Beni mi suçluyorsun yani?"

"Tabii ki seni suçluyorum! Sen bir şey söylemeseydin şu anda evli olmayacaktı."

"Hım." Kafasını sallıyor ama buna hiç inanmadığı belli. "Yanlış. Ben aklına koymuştum bir kere."

"Lottie senin yüzünden olduğunu söyledi."

"Lottie yanlışmış."

Geri adım atmayacak değil mi? Pislik.

"Tek bildiğim, ben durumu kurtarmıştım," diyorum donuk bir şekilde. "Başarmıştım. Sonrasında olan bu."

"Sen kurtardığını *zannettin*," diye düzeltiyor Lorcan beni. "Başardığını *sandın*. Ben'i benim kadar tanıyor olsan, beyninin balık gibi hızla yön değiştirdiğini bilirdin. Eski anlaşmalar geçersizdir. Mesela bir anlaşma yapılmış ve hayatı derecede önemli, zamanla yarışan belgeleri imzalaması mı gerekiyor?" Sesinde aniden başka bir öfkeli tını duyuluyor. "İstedığın kadar avcunun içine al. O gene sıyrılır kaçır."

"O yüzden mi buradasın?" Evrak çantasına göz atıyorum. "Sadece belgeler için?"

"Ne yapalım, o bana gelmezse ben bütün planlarımı iptal edip bir uçağa atlar ve ona giderim." Telefonuna mesaj geliyor, okuyor ve cevaplamaya başlıyor. "Ben'le bir konuşabilsem acayip iyi olurdu," diye ekliyor tuşlara basarken. "Ne yaptıklarını biliyor musun?"

"Çiftler Bilgi Yarışması oynuyorlar," diyorum.

Lorcan afallıyor, sonra bir şeyler daha yazıyor. Yavaşça yerine oturuyorum. Noah yere çökmüş, Lorcan'ın gazetesinden kendine şapka yapıyor.

"Noah," diyorum hiç ikna edici olmayan bir sesle. "Yapma. Oğlum," diye ekliyorum Lorcan'a dönüp.

"Merhaba," diyor Lorcan, Noah'ya. "Güzel şapka. Eee, sen anlatmadın. Senin ne işin var burada? Mutlu çifte katılacaksın herhâlde. Haberleri var mı?"

Sorusu beni gafil avlıyor. Beynim tam gaz çalışırken suyum yudumluyorum.

"Lottie çağırdı," diye yalan söylüyorum en sonunda. "Ama Ben'in haberi var mı, orasını bilmiyorum. O yüzden benimle karşılaşacağını söylemesen iyi olur."

"Tabii." Omuz silkıyor. "Biraz garip değil mi. Yani ablanı balayına davet etmek? İyi vakit geçirmiyor mu yoksa?"

"Aslında, yeminlerini tazeleyeceklermiş," diyorum ani bir ilhamla. "Lottie beni şahit olarak çağırdı."

"Ah, lütfen." Lorcan somurtuyor. "Daha ne kadar saçmalayacaklar?"

Sesinde öyle küçümseyici bir ton var ki gıcık oluyorum.

"Bence çok hoş bir fikir," diye karşı çıkıyorum. "Lottie her zaman deniz kenarında seremoni isterdi. Çok romantiktir."

"Eminim öyledir." Lorcan bu fikri sindirircesine kafasını sallıyor, sonra ifadesiz bir suratla kafasını kaldırıyor. "Peki ya midilliler? Onlar da olacak mı?"

Midilli mi? Bön bön bakıyorum. Ne diyor bu ya?

Aynı renk midilli. Müthiş. Demek dün sabahki konuşmamı duymuş. Yüzüme kan akın ediyor ve bir anda sakiniğim yitirdiğimi hissediyorum.

Bununla başa çıkmanın tek yolunun lafı dolandırma-mak olduğuna kanaat getiriyorum. Biz yetişkiniz. Rezil bir durumu kabul edip hayatımıza devam edebiliriz. Kesinlikle.

"Evet. İli." Boğazımı temizliyorum. "Dün sabah."

"Evet?" Lorcan ilgiliymiş numarası yaparak öne eğiliyor. İşimi hiç kolaylaştırmayacak, değil mi?

"Tam olarak ne kadarını şey yaptın bilmiyorum ama..." Tekrar deniyorum. "Anlaşılan ben kardeşimle konuşurken odaya girmişsin. Ve duydukların bambaşka bir konuyla alakalıydı. Yani muhtemelen ne dediğimi çoktan unutmuşsundur. Ama olur da unutmadıysan, senin bir şeyleri... yanlış yorumlamamı istemem."

Dikkatini bana vermiyor ki. Not defterini çıkardı ve yazmaya başladı. Çok kaba. Yine de en azından kancayı bana takmadı demektir. Noah'ya su şişesini uzatıyorum, dalgın dalgın içiyor, dikkati hâlâ gazete kâğıdından şapka-da. Sonra Lorcan hafifçe omzumu dürtünce kafamı kaldırıyorum. Not defterini bana veriyor, bir şeyler karalamış.

"Senin sözcük hafızan iyidir bence," diyor kibarca. "Ama arada yanlış varsa lütfen düzelt."

Satırları okurken çenem düşüyor, yerin dibindeyim.

Küçük... Cidden minicikti. Bütün gece tam bir çileydi. Eğleniyormuş gibi yapmak zorunda kaldım ve başından sonuna kadar... Hayır. İğrençti. Sonrası da pek güzel değildi... Düşününce bile midem bulanıyor. Hatta kusabilirim. Ondan sonra da Lorcan beni hiç sevmez ve asla çifte nikâh kıyıp aynı renk midillimizin üstünde kiliseye giremeyiz.

"Dinle," diyorum sonunda, yüzüm kıpkırmızı. "Bunları kastetmemiştim... aslında."

"Hangisini?" Kaşlarını kaldırıyor.

Piç. Çok komik, değil mi?

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun," diyorum buz gibi. "Bu sözler bağlam dışı alınmış. Hiçbirisi şeyi kastetmiyor." Büyüyen bir uğultu sesi dikkatimi çekince o tarafa dönüyorum. Hosteslerin masasından geliyor. İki hostes keten gömlek ve haki pantolon giymiş bir adamla uğraşıyorlar, adam da kocaman bavulunu kabin boyu ölçüm kutusuna sokup sığdırmaya çalışıyor inatla. Cevap vermek için sinirle çıkışınca sesini tanıdığımı fark ediyorum.

Adamın kafasını çevirmesiyle nutkum tutuluyor. Aynen düşündüğüm gibi: Richard bu!

"Beyefendi, üzgünüm ama bavulunuz el bagajı boyundan gerçekten büyük." Uçuş firmasından bir kadın Richard'a açıklıyor. "Artık check-in'e vermek için de çok geç. Burada bekleyip bir sonraki uçağa binmenizi önerebilir miyim?"

"Bir sonraki uçak mı?" Richard'ın sesi can çekişen bir hayvan gibi çıkıyor gırtlığından. "Tanrı'nın unuttuğu bu adaya başka uçak kalkmıyor ki! Günde bir tane! Ne tür bir hizmet bu ha?"

"Beyefendi..."

"Benim bu uçağa binmem lazım."

"Ama efendim..."

Şaşkın bakışlarım altında Richard danışma masasına dayanıp kendini yukarı çekiyor ve kadınla aynı hizaya gelip dibine giriyor.

"Sevdiğim kız başka bir erkeğin kollarına atıldı," diyor duygulu bir şekilde. "Zamanında fazla oyalandım ve kendimi asla affetmeyeceğim. Fakat hiçbir şey yapamasam da

ona neler hissettiğimi anlatmak zorundayım. Çünkü hiçbir zaman gösteremedim. Hakkını vererek göstermedim. Ben bile kendimi tanıyamıyorum."

Çenem yerlere düşüyor resmen, tam anlamıyla kalakaldım. Richard mı bunu yapan? İnsanların ortasında aşkını ilan ediyor? Keşke Lottie bunu görebilseydi! Tepetaklak olurdu! Öte yandan uçuş görevlisi kadın hiç oralı değil. Siyah saçlarını arkada sımsıkı topuz yapmış, yüzü badana gibi boyalı ve gözleri duygusuz.

"Evet, olabilir, efendim," diyor. "Ama bavulunuz kabine alamayacağımız kadar büyük. Lütfen masanın yanından çekilir misiniz?"

Kaltak karı. Kaç kere insanların uçağa o büyüklükte valizle bindiğini gördüm. Biliyorum, öne çıkıp Richard'a burada olduğumu söylemeliyim ama nedense içimden bir his neler olacağını görmek istiyor.

"Tamam. Çantayı almıyorum o zaman." Richard yere oturuyor, bavulunun tokalarını çat çat açıyor. İki tişört, bir temizlik çantası, bir çift çorap ve birkaç tane boxer şort alıp bavulu ayağıyla kenara itiyor.

"İşte. El bagajım bu." Kucağındakileri gösteriyor. "Mutlu musunuz şimdi?"

Görevli kadın ifadesiz bir suratla ona bakıyor.

"O çantayı orada bırakamazsınız, efendim."

"Tamam." Bavulu hızla kapattığı gibi çöp kutularından birinin üstüne koyuyor. "İşte."

"Orada da bırakamazsınız, efendim. Güvenlik sebebiyle izin verilmiyor. İçinde ne olduğunu bilmiyoruz."

"Biliyorsunuz."

"Hayır, bilmiyoruz."

"Az önce açıp dağıttığımı gördünüz."

"Olabilir, efendim."

Tüm salon dönmüş, bu konuşmayı izliyor. Richard buradan soluyor. Geniş omuzları kalkık. Aklına yine saldırıma hazır bir boğa geliyor.

"Richard amca!" Noah birden onu fark ediyor. "Sen de mi bizimle tatile geliyorsun?"

Richard şaşkınlıkla sese dönüyor. Önce Noah'yı, ardından beni fark ediyor.

"Fliss?" Boxerlarından birini yere düşürüyor, sonra daha az boğamsı bir havayla eğilip alıyor. "Burada ne arıyorsun?"

"Merhaba, Richard." Hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya çalışıyorum. "Lottie'nin yanına gidiyoruz. Neyin, ıı..." Soru sorar gibi ellerimi iki yana açıyorum. "Tam olarak neyin..."

Açıkçası neyin peşinde olduğunu, salondaki herkes gibi ben de biliyorum ama ayrıntılar önemli. Bir planı var mı?

"Arkama yaslanıp oturamazdım," diyor boğuk boğuk. "Lottie'yi kaybettiğimi kabullenip gidemezdim. Ona söylemeden..." Susuyor, yüzü karmakarışık hislerle dolu. "Fırsatım varken ona evlenme teklif etmeliydim," diye ekliyor birden. "Elimdekini değerlendirmeliydim! Evlenme teklif etmeliydim işte!"

Yaslı yakarışı sessizliğin içinde yankılanıyor. Salonu bomba düşmüş gibi ve açıkçası ben de küçük dilimi yurmuş vaziyetteyim. Richard'ı hiç bu kadar tutkulu görmemişim. Lottie gördü mü acaba?

Keşke az önceki hâlini telefonumla kaydetseydim.

"Beyefendi, lütfen bavulunuzu çöpün üstünden alın." Uçuş görevlisi kadın Richard'a sesleniyor. "Dediğim gibi, güvenlik alarmına sebep oluyor."

"Artık benim değil," diye karşılık veriyor Richard boxerını sallayarak. "El bagajım bu."

Kadın çenesini sıkıyor.

"Güvenliği çağırıp bavulunuzu imha etmelerini ve bu arada uçuşun altı saat ertelenmesini mi istiyorsunuz?"

Dehşet içinde nefesi kesilen tek kişi ben değilim. Etrafımızdaki insanların kibarca mırıldanmalarının düşmanca, iğneleyici yorumlara dönüştüğünü duyabiliyorum. Richard'ın şu anda en gözde yolcu olmadığı ortada. Hatta her an yuhalamaların başlayabileceğini seziyorum.

"Richard amca, sen de mi bizimle tatile geliyorsun?" Noah sevinçten hoplayıp zıplıyor. "Güreşebilir miyiz? Uçakta yanına oturabilir miyim?" Richard'ın bacağına sarılıyor.

"Pek öyle olacağı benzemiyor." Richard kuru kuru gülmüyor. "Şuradaki bayanı ikna edebilersen olur belki."

"Amcan mı?" Noah'nın arkadaşı Cheryl diğer masadan zıplıyor. Deminden beri boş bakışlarla izliyordu olan biteni. "Bana anlattığın amcan?"

"Richard amcam bu, evet," diye doğruluyor Noah mutlu mutlu.

Richard'a amca demesine izin vermemeliydim, diye geçiriyorum içimden. Bir Noel'de böyle demeye başladı ve hepimiz bunu çok şirin bulduk. Böyle bir ayrılma olayı beklemiyorduk. Richard ailemizin bir parçası olacak sanıyorduk. Nereden bilebilirdik ki...

Birden Cheryl'in hızlı hızlı nefes aldığını fark ediyorum. "Margot!" Nihayet arada soluk alıp konuşmayı başlıyor. "Bu adamı uçağa bindirmek zorundasın! Yeğenin hayatını kurtarmış. Çok cesur bir adam!"

"Ne?" Margot dudak büküyor.

"Hi?" Richard, Cheryl'a şaşkınlıkla bakıyor.

"Alçakgönüllü olmayın! Yeğeniniz bana bütün hikâyeyi anlattı!" Cheryl heyecandan titriyor. "Margot, tahmin edemezsin. Bu aile... Öyle büyük sıkıntılar yaşamışlar ki." Masanın arkasından kalkıyor. "Beyefendi, lütfen uçuş kartınızı alabilir miyim?"

Richard'ın yüzü şaşkınlıktan çarpılıyor. Noah'ya garip garip bakıyor, sonra bana bakıyor. *Boş ver, uzatma, işini ballet*, diyen bakışlarla karşılık veriyorum.

"Siz de..." Cheryl kabına sığamıyor. "Küçük oğlunuzun dertleri sizi de nasıl etkilemiştir kim bilir."

"Her günü olduğu gibi kabulleniyoruz," diye mırıldanıyorum belli belirsiz. Bu cevap kadını tatmin etmiş olacak ki yanımdan çekiliyor. Richard hâlâ hayretler içinde; sıkı sıkı donlarını tutuyor. Açıklamaya kalkışacak değilim.

"Eee, bu durumda, oturmak ister misin?" diyorum. "Bize bir kahve filan alabilirim?"

"Sen neden Lottie'nin yanına gidiyorsun?" diye soruyor kıpırdamadan. "Bir sorun mu var?"

Ne cevap vereceğimi kestiremiyorum. Bir yandan yok yere onu umutlandırmak istemiyorum. Diğer yandan her şeyin mükemmel olmadığını ima edebilirim.

"Yemin tazeleyecekler dememiş miydin?" diye soruyor Lorcan gazetesinin üstünden.

"O kim?" Richard anında işkilleniyor. "Sen kimsin?"

"Tamam," diyorum beceriksizce. "İmmmm, Richard, bu Lorcan. Ben'in sağdıçı. En yakın arkadaşı. Her neyse. O da adaya gidiyor."

Richard anında sertleşip boğa gibi kasılıyor gene.

"Anladım," diye kafa sallıyor. "Anladım."

Anladığını pek sanmıyorum ama o kadar gergin ki karşı çıkmıyorum. İçgüdüsel olarak Lorcan'ı düşman belledi, yumruklarını sıkıyor.

"Ya siz?" diyor Lorcan kibarca.

"Ben onu elinden kaçırın geri zekâlıyım!" diye şahlanıyor Richard birden. "İkimiz için kurduğu hayali paylaşamadım. Onu biraz fazla, ne bileyim, kendini kaptırmış, hülyalı buldum. Ama artık ben de o yıldızları görüyorum. Ben de o hayali paylaşıyorum. Ve istiyorum."

Yanı başımızda oturan bütün kadınlar kulak kesilmiş, dinliyor. Richard böyle konuşmayı nereden öğrendi? Lottie yıldızlarla ilgili söylediği şeylere bayılırdı. Telefonumun ekranıyla oynuyorum, çaktırmadan kaydetmeye çalışıyorum ama alet çok yavaş.

"Ne yapıyorsun?"

"Hiç!"

Hemen telefonu elimden indiriyorum.

"Tanrım. Belki de kötü bir fikir bu."

Richard birden kendine gelip hâlini görüyor: Elinde iç çamaşırlarıyla yolcu salonunda dikilmiş, tanımadığı yolculara dert anlatıyor.

"Belki de selam verip çıkmalıyım."

"Hayır!" diyorum hemen. "Selam verip çıkma!"

Keşke Lottie, Richard'ın şu hâlini görebilseydi. Gerçek hislerini görebilseydi. Anında yelkenleri suya indirirdi. Buna eminim.

"Kimi kandırıyorum ki?" Richard'ın omuzları çaresizlik içinde çöküyor. "Çok geç. Evlendiler."

"Hayır, evlenmediler!" diye karşı çıkıyorum kendimi tutamayıp.

"Ne?" Richard da, Lorcan da aynı anda bana dönüyor. Başka kulakların da dinlemek üzere dikildiğini hissediyorum.

"Yani sadece, henüz evliliklerini tamamlamamışlar demek istedim," diye açıklıyorum elimden geldiğince alçak sesle. "Yani teknik olarak, hâlâ yasal bir fesih olabilir. Evlilik hiç gerçekleşmemiş sayılır."

"Gerçekten mi?" Richard'ın yüzünde uyanan umudu görebiliyorum.

"Neden evliliklerini tamama erdirmediler?" diyor Lorcan inanamayarak. "Ve sen nereden biliyorsun?"

"Lottie benim kardeşim. Biz birbirimize her şeyi anlatırız. Ve sebebine gelince..." Kaçamak cevaba hazırlık olarak boğazımı temizliyorum. "Talihsizlik diyelim. Otel yataklarını yanlış koymuş. Ben sarhoş olmuş. Öyle şeyler işte."

"Bu kadarını bilmesem de olur," diyor Lorcan ve kâğıtlarını çantasına koymaya başlıyor.

Richard ağzını bile açmıyor. Kaşları çatık, tüm bu duyuklarını sindirir gibi bir hâli var. Nihayet yanımdaki koltuğa oturuyor, haşince boxerlarını dertop ediyor. Ben de hâlâ burada olduğuna inanamayarak onu izliyorum.

"Richard," diyorum nihayet. "Ne derler bilirsin: Son pişmanlık neye yarar? Dünyanın bir ucuna uçmak. Havaalanına koşmak. Milletin içinde romantik lafların biri bin para. Niçin bunlardan birini bile daha önce yapmadın?"

Richard soruma cevap vermiyor, üzgün bir bakışla yetiniyor. "Sence çok mu geç kaldım?"

İşte bu benim cevap vermek istemediğim bir soru.

"Lafın gelişi söyledim," diyorum sonunda. "Hadi," Güven verircesine omzunu sıvazlıyorum. "Uçağa biniyoruz."

Uçuşun ortalarında bir yerde Richard, Noah ile oturduğumuz üçlü koltuğun ön kısmına geliyor. Noah'ı kucağıma alıyorum ve Richard yanıma süzülüyor.

"Eee, şu Ben denen adamı ne kadar uzun boylu?" diyor hiç giriş yapmadan.

"Bilmem. Hiç tanışmadım."

"Ama resimlerini gördün. Tahminen... Bir seksen beş var mıdır? Bir seksen?"

"Bilmiyorum."

"Bence bir seksen. Kesinlikle benden kısa boylu," diye ekliyor Richard ufak bir tatminle.

"Eh, muhtemelen," diyorum. Richard en az bir seksen altı.

"Lottie'nin götten bacak birine vurulacağını hiç tahmin etmezdim."

Buna bir cevabım yok, o yüzden gözlerimi devirip havayolunun dergisini okuyorum.

"Araştırdım." Richard midesi bulananlar için konan kâğıt torbayı avcunun içinde sıkıyor. "Trilyonermiş. Kâğıt imalatı yapıyor."

"Hı hı. Biliyorum."

"Özel jeti var mı diye öğrenmeye çalıştım. Bir yerde yazmıyor. Bence vardır."

"Richard, kendine işkence etmeyi kes." Nihayet ona dönüyorum. "Özel jetle ilgisi yok bunun. Ya da böyle. Kendini onunla kıyasalamanın bir manası yok."

Richard birkaç saniye sessizce bana bakıyor. Sonra sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "Evini gördün mü?" diyor. "Highton Hall'da kullanmışlar. Hem trilyoner hem de şahane bir evi var." Surat asıyor. "Puşt."

"Richard..."

"Ama çok sıkı bir tip, sence de öyle değil mi?" Kâğıt torbayı lime lime ediyor. "Lottie'nin öyle kuru birini beğenmesini hiç beklemezdim."

"Richard, kes şunu!" Sabrım taşıyor. Bütün yolculuk böyle giderse kafayı yerim.

"Özel misafirimiz bu mu?" Şeker gibi bir ses lafımızı kesiyor ve saçını balıksırtı örmüş bir hostesin, ağzı kulaklarına vararak bize doğru eğildiğini görüyorum. Elinde bir oyuncak ayı, uçak firmasının cüzdanı, lolipoplar ve koca bir kutu dolusu Ferrero Rocher çikolata var. "Cheryl bize senden bahsetti," diyor Noah'ya neşeli neşeli. "Sana özel hediyeler getirdim."

"Harika! Teşekkürler!" Noah hediyelere sarılıyor, nefesi kesiliyor ve onu susturamadan şöyle diyor. "Anne, bak! Kocaman bir kutu dolusu Ferrero Rocher! Böyle satın alabiliyorsun!"

"Teşekkürler," diyorum beceriksizce. "Hiç gerek yoktu."

"Elimizden gelenin en azı bu, efendim," diye rahatlatıyor hostes beni. "Meşhur amca bu mu?" Richard'a doğru kirpiklerini kırıştırıp göz süzüyor, Richard ise gayet bön.

"Amcamı üç dil biliyor," diye gururlanıyor Noah. "Richard amca, Japonca konuşsana!"

"Hem cerrah hem de dilbilimci?" Hostesin gözleri yuvalarından fırlıyor ve parmaklarımla Richard'ın elini sıkıyorum itiraz etmesini engellemek için. Noah'nın insanların içinde rezil olmasını istemem.

"Evet, öyle," diyorum çabucak. "Çok yeteneklidir. Çok teşekkürler." Kıza uzun uzun gülererek bakıyorum. Noah'nın kafasını son kez okşayıp gidene dek.

"Fliss, neler oluyor?" diye patlıyor Richard, kız yürüyüp gider gitmez.

"İçine koymam için bir kredi kartım olabilir mi?" diye soruyor Noah cüzdanı incelerken. "AmEx'im olabilir mi? Puan toplayabilir miyim?"

Aman Tanrım. Daha yedi yaşında ve AmEx puanlarından haberdar! Neredeyse Roma'da bir otele giriş yaptığımızda ben bahşiş vermek için bozuk para ararken Noah'nın odamızı değiştirmek istemesi gibi.

Cebimden iPod'umu çıkarıp Noah'ya veriyorum, sevinçle havaya yumruk atıyor ve kulaklıkları takıyor. Sonra Richard'a eğilip sesimi alçaltıyorum.

"Noah alan hosteslerine kafasından uydurduğu bir hikâye anlatmış." Dudağımı ısırtıyorum. Kaygılarımı nihayet biriyle paylaşmak rahatlatıcı. "Richard, Noah tam bir fantezi dünyasında yaşıyor. Okulda da böyle.

Öğretmenlerden birine kalp nakli olduğunu söylemiş, diğ-
gerine taşıyıcı anneden kardeşi olduğunu anlatmış."

"Ne?" Richard'ın ağzı açık kalıyor.

"Evet, sorma."

"Bu şeyleri nereden buluyor ki? Taşıyıcı anneden kardeş,
Tanrı aşkına!"

"Özel ders alan çocukların bekleme salonunda bir DVD
oynuyor, oradan duymuş," diyorum kuru kuru.

"Anladım." Richard durup düşünüyor. "Peki bunlara
hangi hikâyeyi anlatmış?" Hostesi işaret ediyor.

"Hiç bilmiyorum. Ama başrolde sen varsın. Cerrah ola-
rak." Göz göze geliyoruz ve kıkırdıyoruz.

"Hiç komik değil." Richard dudağını ısırtıyor, başını
sağa sola oynatıyor.

"İğrenç bir şey."

"Zavalılık." Noah'nın başını okşuyor ve Noah da yü-
zünde melegimsi bir ifadeyle dönüp ona bakıyor. "Sence
boşanma olayından dolayı mı böyle davranıyor?"

İlk baştaki gülümsemem sönüyor.

"Muhtemelen," diyorum. "Ya da bilirsin işte, beceriksiz
anne yüzünden."

Richard suratını buruşturuyor. "Özür dilerim."
Duruyor. "Eee, senin nasıl gidiyor bu arada? Boşanma söz-
leşmenizi imzaladınız mı?"

Dürüst bir cevap vermek için ağzımı açıyorum, derken
susuyorum. Richard'ı kaç akşam yemeğinde Daniel mu-
habbetiyle baymışımdır. Uzun vaazıma kendini hazırladığı
belli. Neden insanların daha önce böyle kendini hazırladı-
ğını fark etmedim?

"Ah, iyi." Yeni şekerli gülüşümü çıkarıyorum. "Her şey
yolunda! Boş ver, bunu konuşmayalım."

"Tamam."

Richard şaşırıyor. "Harika! Eee, ufukta yeni birileri var
mı?" Birden sesi sanki iki katına çıkıyor ve yüzümü bu-
ruşturuyorum. Kendime engel olamadan bir anda Lorcan'a
doğru dönüyorum. İleride, cam kenarında oturuyor ve
kendini bilgisayarına kaptırmış görünüyor. Çok şükür,
duymadı sanırım.

"Hayır," diyorum. "Hiç yok. Kimse."

Lorcan'a bakma, hatta onu düşünme bile, diye içimden
şiddetle tekrar ediyorum. Ama kendimi tutamıyorum işte.
Gözlerim hop yine o yana kayıyor. Bu kez Richard da ba-
kışımı takip ediyor.

"Ne?" Hayretler içinde kalıyor. "O mu?"

"Şşş."

"O mu?"

"Hayır! Yani... Evet." Kıpırmızı oluyorum. "Bir kere."

"Onunla mı?" Richard hakarete uğramış gibi. "İyi de o
karşı tarafta!"

"Tarafta diye bir şey yok."

Richard gözlerini kısmış, kuşkuyla Lorcan'ı inceliyor.
Bir saniye sonra Lorcan kafasını kaldırıp bakıyor. İkimizin
onu seyrettiğimizi görünce bocalıyor. Tüm vücuduma sı-
cak basıyor ve hızla başka tarafa dönüyorum.

"Kes şunu!" diye tıslıyorum. "Ona bakma!"

"Sen de bakıyordun," diye altını çiziyor Richard.

"Sırf sen baktın diye!"

"Fliiss, telaşlandın."

"Hayır, *zelaşlanmadım*," diyorum ağırbaşlılıkla. "Son derece yetişkin bir durumda gayet yetişkin gibi davranmaya çalışıyorum... Al işte, yine baktın!" Kolunu dürtüklüyorum. "Yapma!"

"O kim ki hem?"

"Ben'in en eski arkadaşıymış. Avukat. Ben'in şirketinde çalışıyor." Omuz silkiyorum.

"Peki durum ciddi mi?"

"Hayır. Bir durum bile yok. Bir kere birlikte olduk ve sonra..."

"Birlikte koptunuz."

"Aynen."

"Çok eğlenceli bir tipe benziyor," diyor Richard eleştirel gözlerle Lorean'ı keserek. "İroni yapıyorum tabii," diye ekliyor bir süre sonra.

"Hı hı." Kafamı sallıyorum. "Anladım."

Lorean tekrar kafasını çevirip kaşlarını kaldırıyor. Bir saniye sonraysa kemerini çözmüş, yanımıza geliyor.

"Harika," diye mırıldanıyorum. "Sağ ol, Richard. Merhaba." Lorean'a tatlı tatlı gülümsüyorum. "Yolculuk nasıl, keyifli mi?"

"Mükemmel. Konuşmamız lazım." O güzel kara gözlerini bana diyor. Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

"Tamam. Peki. Ama belki burası yeri değil..."

"Üçümüz," diye lafımı kesiyor Richard'ı süzerek. "Ben iyi bir amaç uğruna Mykonos'a gidiyorum. Ben'le görüşmem gereken önemli bir iş var. Dikkatini vermesi lazım. O yüzden ona bağırmayı ya da onu dövmeyi ya da karısını kaçırmayı ya da her ne yapacaksanız, planlıyorsanız, sizden

bir ricam olacak. Lütfen bizim görüşmemiz sona erdikten sonra yapın. Ben konuşayım, sonra tamamen sizindir."

Birden içimde pişmanlık ve öfke oluşuyor.

"Tek diyeceğin bu mu?" Çenemi kaldırıyorum.

"Evet."

"Tek düşündüğün iş. Bu evliliğe sebep olmak seni zerre kadar ilgilendirmiyor mu?"

"Bu evliliğe *ben* sebep olmadım," diye çıkışıyor. "Ve elbette önceliğim iş."

"Elbette ha?" diye tekrar ediyorum. "İlginç bir bakış açısı."

"Şu anda evet, öyle. Ben'in önceliği de bu olmalı."

"Eh, merak etme." Gözlerimi deviriyorum. "Ben'i dövmeyeceğiz."

"Ben belki döverim." Richard yumruğunu avcuna vuruyor. "Yapabilirim yani." Yanımda oturan yaşlıca kadın korkuyla karışık bir tedirginlik yaşıyor.

"Atlıdersiniz," diyor Lorean'a hemen. "Yer değiştirmek ister misiniz? Arkadaşlarınızla rahat rahat konuşun?"

"Hayır, teşekkürler," diye başlıyorum ama aynı anda Lorean "Evet, teşekkürler," diyerek koltuğa çörekleniyor.

Harika. Bir dakika sonra kemerini takmış kuruluyor, hense kasten gözlerimi ileri dikiyorum. Bana bu kadar yakın olduğunu duyumsamak bile tenimi karıncalandırıyor. Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum. O geceye ait Proust anları canlanıyor resim resim. Ki hiç yardımcı olmuyorlar.

"Eee," diyorum kısaca. Tek hecelik bir laf ama sanırım başarılı bir şekilde şu mesajı iletiyor: *Her konuda yanılıyor-*

sun. Bu evlilik için kimi suçlayacağından o sabah telefonda neyi kastettiğine ve genel anlamda önceliklerin meselesinde.

"Eee," diye kısaca kafa sallayarak yanıtlıyor. Onun da hemen hemen aynı şeyi demek istediğini hissediyorum.

"Evet." Gazetemi açıyorum. Bundan böyle tüm uçuş boyunca onu görmezden geleceğim.

Sorun şu: İki saniyede bir göz ucuyla bilgisayarına bakmaktan ve ilgimi çeken sözcükler okumaktan kendimi alamıyorum. Richard ve Noah birlikte müzik dinliyor, Noah bu arada lolipoplarını yiyor. Karşı takımda oynayan, kendini beğenmiş bir ukalanın teki olmasına rağmen, konuşacak başka kimse yok.

"Eee, neler oluyor?" diyorum sonunda, pek de ilgili olmadığımı gösteren bir omuz silkiş eşliğinde.

"Şirketi bölümlere ayırıyoruz," diyor Lorcan kısa bir sessizlikten sonra. "İşin bir kısmını genişletiyor, diğerinin maliyesini yeniliyor, bir diğerinden kurtuluyoruz. Hepsinin yapılması gerekiyor. Bugünlerde kâğıt endüstrisi..."

"Kâbus," diye tamamlıyorum kendimi tutamayıp. "Kâğıt fiyatları bizi de etkiliyor."

"Doğru. Dergi için." Kafasını sallıyor. "Eh, o zaman daha iyi bilirsin."

İkimiz tekrar bir bağ kuruyoruz. Hata mı, değil mi, bilmiyorum ama nedense elimde değil. Patronum ya da çalısanım ya da çocuğum ya da eski kocam ya da havai kız kardeşim olmayan biriyle konuşabilmek beni öylesine rahatlatıyor ki. Bir şey yapmama ihtiyacı yok. Fark burada. Sadece orada oturuyor. Gayet sakin. Hiç şeyinde değil.

"Papermaker'ı senin geliştirdiğini okudum internette?" diyorum. "Öyle mi?"

"Fikir benimdi." Omuz silkiyor. "Tasarımı esasında benden çok daha yetenekli olanlar yaptı."

"Papermaker'ı seviyorum," diyorum. "Kartları çok güzel. Pahalı."

"Yine de alıyorsun ama." Hafifçe sırtıyor.

"Şimdilik," diye karşılık veriyorum. "Başka bir marka bulana kadar."

"Tuşe." Yüzünü buruşturuyor ve yandan bir bakış atıyorum. Galiba biraz acımasızca oldu.

"Gerçekten de başınız dertte mi?" Sorarken bile gereksiz bir soru olduğunun farkındayım. Şu aralar herkes sıkıntıda. "Yani gerçek dertte?"

"Bir yol ayrımındayız." Nefes veriyor. "Karışık bir dönem. Ben'in babası pat diye öldü ve o günden beri sırtımızda küfe taşıyoruz. Birkaç cesur karar almak zorundayız." Duraksıyor. "Doğru cesur kararlar."

"Ah." Düşünüyorum. "Yani Ben karar almak zorunda?"

"Çabuk öğreniyorsun."

"Peki buna meyilli mi? Bana söyleyebilirsin. İspiyonlamam." Duruyorum, lafı dolandırsam mı, dolandırmısam mı? "İflas mı ediyorsunuz?"

"Hayır." O kadar hızlı tepki veriyor ki bamteline dokunduğumu fark ediyorum. "İflas etmeyeceğiz. Biz kârlı bir şirketiz. Daha fazla kârımız olabilir. Markalarımız var. Kaynaklarımız, çok sadık çalışanlarımız..." Sanki hayali bir dinleyici kitlesini etkilemeye çalışır gibi. "Ama işler zor. Geçen sene şirketin yarı hissesine alıcı çıktı."

"İyi bir çözüm olmaz mıydı?"

"Ben'in babası mezarında ters dönerdi," diyor Lorcan kısaca. "Teklif Yuri Zhernakov'dan geldi."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Vay canına." Yuri Zhernakov, adının yanında trilyoner ya da oligarşi gibi sıfatlarla iki günde bir gazetelere çıkan heriflerden biri.

"Evi televizyonda görmüş ve karısı bayılmış," diyor Lorcan kuru kuru. "Her sene birkaç hafta orada kalmak istediler."

"Eh, fena olmaz, değil mi?" diyorum. "Hazır nakit teklif ederlerken satmak?"

Sessizlik. Lorcan bilgisayarının ekran koruyucusuna dik dik bakıyor.

"Ben satar belki," diyor sonunda. "Ama Zhernakov dışında *herkese*."

"Zhernakov'un nesi var?" diye meydan okuyorum hafifçe gülererek. "Züppe misiniz?"

"Hayır, züppelikten değil!" diye yapıştırıyor. "Şirketi önemsiyorum. Zhernakov gibi bir adam küçük bir kâğıt fabrikasını kendine ayak bağı etmez zaten. Şirketin yarısını kapatır, geri kalanı başka bir yere aktarır ve grubu mahveder. Ben orada azıcık vakit geçirse fark ederdi..." Birden susup derin nefes veriyor. "Ayrıca da teklif yanlış."

"Ben ne düşünüyor?"

"Ben..." Lorcan sodasından bir yudum içiyor. "Maalesef Ben çok saf. Babasındaki ticari zekâ onda yok ama olduğu nu sanıyor. Ki bu çok tehlikeli bir şey."

Lorcan'ın evrak çantasına bakıyorum. "Yani sen de oraya gidip Ben'in fikrini değiştirmesine mahal kalmadan ye-

niden yapılandırma belgelerinin hepsini imzalamasını istiyorsun."

Lorcan bir süre sessiz duruyor, yavaş yavaş parmaklarını bacağına vuruyor tek tek.

"Eline geçen bu miras için biraz sorumluluk almaya başlamasını istiyorum," diyor nihayet. "Ne kadar şanslı olduğunun farkında değil."

Şampanyamdan birkaç yudum içiyorum. Söylediklerinin bazıları anlamlı geliyor, bazılarıysa hiç.

"Neden senin için bu kadar önemli peki?" diye soruyorum sonra. "*Senin* şirketin değil." Lorcan gözlerini kırptırıyor ve yine hassas bir yere dokunduğumu anlıyorum. Gerçi Lorcan itinayla bunu gizliyor.

"Ben'in babası müthiş bir adamdı," diyor sonunda. "Her şeyin onun istediği şekilde gerçekleşmesini istiyorum. Ve öyle olabilir de," diye ekliyor aniden coşarak. "Ben yaratıcı. Akıllı. Harika bir lider olabilir. Millete kafa tutup ukalalık taslamaktan, insanları kırmaktan vazgeçmesi lazım sadece."

Ben'in insanları tam olarak ne şekilde kırdığını sormak geliyor içimden ama bu kadar meraklı olmayı kendime yediremiyorum.

"Sen Londra'da avukattın, değil mi?" Düşüncelerim başka bir yola sapıyor.

"Freshfields hâlâ nerede olduğumu merak ediyordun." Lorcan'ın yüzü yumuşuyor. "İki hukuk firması arasında iş değiştirdiğinde, aradan biraz zaman geçmesi için bir dinlenme tatili veriyorlar. O dönemde Ben'in babasının yanında kalıyordum. Dört yıl önceydi. Hâlâ arada sırada telefon açıyorlar ama burada mutluymum."

"Evlilik feshi yapıyor musun?" Sözcükler dudaklarım-
dan dökülüyor, tutamıyorum.

"Evlilik feshi mi?" Lorcan'ın kaşları havaya kalkıyor.
"Anladım." Göz göze geldiğimizde surat ifadesinde öyle
çok soru gizli ki kahkaha atasım geliyor. "Makyevellici bir
zihniyete sahipsiniz, Bayan Graveney."

"Pratik zihniyet," diye düzeltiyorum.

"Eee, yani bizimkiler hâlâ..." Lorcan birden duruyor.
"Hey. Orada ne oluyor?"

Bakışını takip ediyorum ve yanımda oturan kadının
göğsünü tutmuş, nefes almaya çalıştığını görüyorum. Yeni
yetme bir oğlan çaresizce etrafına bakıp çırpınıyor. "Doktor
var mı? Aranızda doktor var mı?" diye sesleniyor.

"Ben genel pratisyenim." Keten ceketli, gri saçlı bir
adam koltuğun yanına geliyor koşa koşu. "Büyükanneniz
mi?"

"Hayır! Hayatımda hiç görmedim!" Genç çocuk panik
olmuş ve haksız da değil. Yaşlı kadın pek iyi görünmüyor.
Hepimiz doktorun, yaşlı kadınla alçak bir sesle konuşma-
sını, nabzını ölçmesini izliyoruz. Derken balıksırtı örgülü
uçuş görevlisi yanımda bitiyor.

"Beyefendi," diyor nefes nefese bize dönüp. "Yardımanızı
rica edebilir miyiz lütfen?"

Yardım mı? Biz nasıl...

Richard'la aynı anda kafamıza dank ediyor. Onu doktor
saniyorlar. Ah, sıttık. Richard bana vahşi bir bakış atıyor.
bense acı çekiyorum.

"Aramızda bir uzman var!" diyor hostes kız, ceketli ada-
ma. Gözleri heyecandan ışıltı ışıltı. "Merak etmeyin, millet!

Aramızda Great Ormond Street Hastanesi'nin yönetim
kurulundan, çok kıdemli, mesleğinin en iyilerinden bir
kalp cerrahı bulunuyor. Hemen işe el koyacak!"

Richard'ın gözleri yuvalarından fırlıyor korkudan.
"Hayır!" diyebiliyor. "Hayır. Gerçekten. Ben şey değil..."

"Hadi Richard amca!" diyor Noah büyük bir sevinçle.
"Kadını iyileştir!" Bu arada diğer pratisyen açıkça hakarete
uğramış durumda. Acayip bozuluyor.

"Anjina pektoris olduğu açık," diyor ayağa kalkarken.
"Yardımcı olmamı isterseniz medikal çantam yanımda.
Ama siz tabii başka bir teşhis..."

"Hayır." Richard çaresiz görünüyor. "Hayır, gerek yok!"

"Sublingual bezinden nitrogliserin verdim. Onaylıyor
musunuz?"

Of, Tanrım. Çok fena. Richard resmen umutsuz bir du-
rumda.

"Ben... Ben..." Yutkunuyor. "Ben..."

"Uçuş esnasında asla tedavi uygulayamıyor!" diye onu
kurtarmaya geliyorum. "Fobisi var!"

"Evet," diye yutkunuyor Richard bana minnettar bakış-
lar fırlatarak. "Aynen! Fobim var."

"Çok felaket geçen bir uçuş macerasından beri böyle."
Acı dolu bir hatıra anımsamış gibi titriyorum. "Bangladeş'e
giden 406 no'lu uçuş."

"Lütfen bahsetmeyelim bundan." Richard da bana ka-
tılıyor.

"Hâlâ terapi görüyor." Ağır ağır kafa sallıyorum.

Genel pratisyen olan adam ikimize de deliymiş gibi
bakıyor.

"Eh, iyi ki ben buradaymışım o zaman," diyor kısaca. Yaşlı kadına dönüyor ve Richard'la ben geri çekiliyoruz. Dizlerim titriyor. Uçuş görevlisi onaylamayan bir edayla başını sağa sola sallıyor ve uçağın başka bir tarafında gözden kayboluyor.

"Fliss, Noah'nın sorununu çözmek zorundasın," diyor Richard kısık sesle. "Böyle hikâyeler uydurarak etrafta dolaşamaz. Birilerinin başını gerçekten derde sokabilir."

"Biliyorum." Yüzümü buruşturuyorum. "Üzgünüm."

Yaşlı kadın uçağın arka kısmına taşıyor. Doktor ve kabin görevlileri görünüşe göre gergin tartışmalar yaşıyor. Hepsi bir perdenin arkasına geçiyor. Richard dümdüz önüne bakıyor. Alnı kırıksık, endişeli. Yaşlı kadını gerçekten merak ediyor olmalı. Çok hassas bir kalbi vardır Richard'ın.

"Tamam. Anlatsana." Bana dönüyor, kaşları hâlâ çatık. "Gerçekten daha yapmadılar mı?"

Ah, *cidden* ya. Ne aptalım. Yanımdaki bir erkek. Doğal olarak tek bir şey düşünüyor.

"Bildığım kadarıyla hayır." Omuz silkiyorum.

"Hey, belki de şu Ben kaldıramıyordur." Richard'ın yüzü aydınlanıyor, kafasından eğlenceli şeyler geçiyor belli ki.

"Sorunun bu olduğunu sanmıyorum." Başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Neden ki? Tek açıklaması bu! Kaldıramıyor işte!"

"Neyi kaldıramıyor?" diye soruyor Noah ilgiyle.

Harika. Richard'a pis pis bakıyorum ama zafer sarhoşluğu yaşadığından fark etmiyor bile. Eminim Almanca'da onun şu anki ifadesini tanımlayan, "rakibin iktidarsız ol-

duğunu öğrenince duyulan haz" anlamına gelen upuzun bir kelime vardır.

"Zavallı adam," diye ekliyor nihayet onaylamayan bakışlarımı algılayınca. "Yani onun adına üzıldüm aslında. Çok zor bir şey."

"Hiçbir kanıtın yok," diye belirtiyorum.

"Adam balayında," diye karşı çıkıyor Richard. "Kim balayında yapmaz ki? Ancak kaldıramayan biri?"

"Neyi kaldıramayan?" Noah'nın sesi bir kademe yükseliyor.

"Hiçbir şeyi, hayatım," diyorum çabucak. "Yetişkinlerle ilgili, sıkıcı bir şey."

"Yukarı kalkan yetişkin bir şey mi?" diye soruyor Noah engellenemez bir merakla. "Hiç aşağı iniyor mu?"

"Kaldıramıyor!" Richard kendinden geçmiş durumda. "Şimdi taşlar yerine oturdu. Zavallı Lottie."

"Kim kaldıramıyor?" diye soruyor Lorcan bize dönüp.

"Ben," diyor Richard.

"Gerçekten mi?" Lorcan hayretler içinde. "Kahretsin." Düşünceli düşünceli kaşlarını çatıyor. "Eh, bu çok şeyi açıklıyor."

Tanrım. İşte dedikodular böyle başlıyor. Yanlış anlaşılmalarda silsilesi böyle oluşuyor ve arşidükler vuruluyor ve dünya savaşları çıkıyor.

"Dinleyin. İkiniz de!" diyorum hiddetle. "Lottie bana bir şeylerin kalkması... inmesi hakkında hiçbir şey söylemedi."

"Benimki yukarıda," diye lafa giriyor Noah gerçekçi bir ifadeyle ve kendime hâkim olamıyorum, nefesim kesiliyor.

Tamam. Fliss. Aşırı tepki verme.

"Gerçekten mi, hayatım? Vay canına. Tamam." Yanaklarım kıpkırmızı. İki erkek de neşe ve mutlulukla izliyor. "Çok... Çok ilginçmiş, canım. Daha sonra bu konuyu konuşuruz belki. Vücudumuz harikulade, gizemli şeyler yapar ama bunları her zaman *insanların içinde* konuşmayız." Richard'a manalı bir bakış fırlatıyorum.

Noah şaşkınlık içinde. "Ama o kadın bahsetti. Bana kaldırmamı söyledi."

"Ne?" Dehşetle gözlerim yuvalarından fırlıyor.

"Uçak kalkarken. *Tepsinizi kaldırın lütfen*, dedi."

"Ah." Yutkunuyorum. "Anladım. *Tepsini*." İçimi bir keyif kaplıyor.

"Zavallı Ben amcanın repsisi kalkmıyormuş," diyor Richard dümdüz bir ifadeyle.

"Sus!"

Yasaklayıcı bir tavır takınmaya çalışsam da kıkırdıyorum. "Eminim şeydir..." Aniden susuyorum çünkü tepemizdeki kolonlardan hostesin sesi geliyor.

"Bayanlar ve baylar, bir dakika dinler misiniz? Çok önemli bir duyurum olacak."

Hı hı. Umarım yaşlı kadın iyidir. Bir anda o tarafta acılı bir olay yaşanırken kahkahalarla güldüğümüz için yerin dibine girmek istiyorum.

"Meydana gelen acil tıbbi bir durum nedeniyle başta planladığımız üzere Mykonos'a kadar yola devam edemeyeceğimizi, tam tıbbi desteğin sağlanabileceği, en yakındaki havaalanına, yani şu anda Sofya'ya iniş yapacağımızı üzüntüyle belirtirim."

Şok geçirerek koltuğuma âdeta mıhlamıyorum. Keyif falan kalmadı. *Başka* yöne mi sapıyoruz?

"Size yaşatacağımız rahatsızlıktan dolayı çok özür dilерiz. Daha fazla bilgiye sahip oldukça duyurmaya devam edeceğiz."

Dört bir yanda itiraz sesleri yükseliyor ama duymuyorum bile. Böyle bir şey olmuyor değil mi? Lorcan inanamıyarak bana bakıyor.

"Sofya, *Bulgaristan* mı? Kaç saat kaybedeceğiz?"

"Bilmiyorum."

"Ne oldu?" Noah bize bakıyor. "Anne, ne oldu? Sofya nedir?"

"Bir şehir." Yutkunuyorum. "Anlaşılan ilk önce oraya gidiyoruz. Çok eğlenceli, değil mi?" Tekrar dönüp Richard'a bakıyorum. Tüm coşkusu sönmüş durumda. Omuzları çökmüş, kamburu çıkmış ve yüzünde huysuz bir ifadeyle arkasına yaslanmış.

"Eh, bitti. Çok geç kalacağız. Onlar şey yapmadan önce varırsak bir şansımız olduğunu düşünüyordum, anlarsın ya." İki elini açıyor. "Ama artık imkânsız."

"İmkânsız değil!" diye karşı çıkıyorum, onu olduğu kadar kendimi de ikna etmeye çalışarak. "Richard, dinle. Gerçek şu ki Lottie'nin sözde evliliği parçalara ayrılıyor."

Bu kadarını anlatmayacaktım ama sanırım bir doz güvene ihtiyacı var.

"Orasını bilemezsin," diye somurtuyor.

"Bilirim! Senin bilmediğin şeyse, yine her zamanki hikâyenin yaşandığı. Lottie ne zaman birinden ayrılırsa böyle yapar."

"Başkasıyla mı evlenir?" Richard skandal duymuş gibi.
"Her seferinde?"

"Hayır!" Surat ifadesine bakıp kahkaha atasım geliyor.
"Yani muhakkak aceleci ve salakça bir şey yapar. Sonra kendine gelir. Muhtemelen uçaktan indiğimde yeni bir mesaj alacağım. *Fliss, büyük bir hata yaptım! Yardım et, diyecek.*"

Richard'ın bu fikri kafasına oturttuğunu görüyorum.
"Sahiden böyle mi düşünüyorsun?"

"İnan bana, bunu çok gördüm. Talihsiz seçimler... Ben böyle diyorum. Bazen garip bir gruba katılır, bazen bir dövme yaptırır... Bu evliliği de ekstrem bir piercing gibi düşün. Tam şu anda Çiftler Bilgi Yarışması oyununa katıldılar," diye ekliyorum yüreklendirircesine. "Yani, nasıl bir şaka! Birbirleri hakkında hiçbir fikirleri yok. Lottie bunu anlayacak, mantıklı düşünmeye başlayacak ve sonra da fark edecek ki..."

"Çiftler Bilgi Yarışması mı?" diyor Richard kısa bir sessizlikten sonra. "Televizyon programındaki gibi mi?"

"Aynen. *Partnerinize pişirdiğiniz, en sevdiği yemek nedir,* gibi mesela. O tarz şeyler."

"Spagetti karbonara," diyor Richard anında.

"Al işte." Elini sıkıyorum. "Siz katılsaydınız kazanırdınız. Ben ve Lottie ise yere çakılacak. Ondan sonra da Lottie'nin aklı başına gelecek. Bekle ve gör."

Lottie

Bu bir oyun. Sadece bir oyun. *Hiçbir* anlamı yok.

Olsun, yine de her saniye sinirlerim daha çok bozuluyor. Bunların hiçbirini neden hatırlayamıyorum? Dahası, Ben neden hatırlayamıyorum? Hayatımın ayrıntıları onu *ilgilendirmiyor* mu? Çiftler Bilgi Yarışması'nın başlamasına on dakika kala, otelin bahçesinde oturuyoruz ve hayatımda hiçbir sınava bu kadar hazırlıksız girmemiştim. Ben haktakta uzanıyor, birasını içiyor. *iPad*'inde yeni rap şarkılarından birini dinliyor. Ki bu da ruh hâlimi hiç düzeltmiyor.

"Hadi bir daha," diyorum. "Bu sefer odaklan. Hangi şampuanı kullanıyorsun?"

"*L'Oreal.*"

"Hayır!"

"*Head and Shoulders*, canavar kepeklere karşı ekstra güçlü." Sırıttıyor.

"Hayır!" Tekme atıyorum. "Söyledim ya. Kerastase. Sen de Paul Mitchell kullanıyorsun."

"Öyle mi?" diyor boş boş. İçimde müthiş bir öfkenin kabardığını hissediyorum.

"Ne demek öyle mi? Mitchell kullandığını kendin söyledin! Ağzı birliği yapmak zorundayız, Ben. Bir kere Paul Mitchell dediyse Paul Mitchell'a sadık kalmalısın!"

"Tanrım." Ben birasını yudumluyor. "Neşelen." iPad'in sesini açıyor. Suratımı buruşturuyorum. Bu müziği seviyor mu cidden?

"Bir tane daha yapalım." Sabrımı taşırmamaya çalışıyorum. "En sevdiğim alkollü içecek ne?"

"Babycham, armut birası." Sırıttıyor.

"Çok komik," diyorum kibarca.

Neden komedyen olamadığı belli. Bu hain düşünce denmeden aklıma geldiyse. Ooo. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, yüz ifadem okunmasın diye dua ediyorum. Tabii ki öyle düşünmek istemedim, yani...

Richard olsa çaba gösterirdi. Daha da hain bir düşünce, güçlü bir kuş gibi uçup geliyor, nefesimi kesiyor. Elimdeki kâğıda bakıyorum, yüzüm alev alev yanıyor. Richard'ı düşünmeyeceğim! Hayır. Kesinlikle hayır.

Richard da bu yarışmayı saçma bulurdu ama bir fark var ki gayret ederdi. Benim için önemliyse o da önemser...

Kes şunu.

Tıpkı bizim ofisteki partide sessiz sinema oynaması gibi. Herkes onu sevmiştii ve...

BENİ DİNLE, GERZEK BEYİN. Richard artık hayatımda YOK. Şu anda muhtemelen dünyanın öbür ucunda

havalı bir San Francisco dairesinde, beni tamamıyla unutmuş, fosur fosur uyuyordur. Bense buradayım. Kocamla birlikte. Tekrar ediyorum: Kocamla!

"*The Jewelled Path* mı? Ciddi misin?"

Düşüncelerime öyle bir kapılmışım ki Ben'in onun için hazırladığım kâğıdı aldığını fark etmedim. Şu anda inanamayarak onu okuyor. "Ne?"

"En sevdiğin kitap bu olamaz." Kafasını kaldırıp bakıyor. "Lütfen dalga geçtiğini söyle."

"Dalga geçmiyorum," diyorum sinir olarak. "Okudun mu ki? Çok güzel."

"O kitabı indirmek ve ilk bölüme hızlıca göz atmak için hayatımın değerli vaktinden otuz saniye harcadım." Suratını asıyor. "O otuz saniyeyi geri istiyorum."

"Asıl anlatılmak isteneni kaçırmışsın belli ki," diyorum alınarak. "Dikkatlice okursan insana dair çok iyi gözlemlerle doludur."

"Bir yığın new-age zırva."

"Seksen milyon okura göre öyle değil." Ters ters bakıyorum.

"Seksen milyon moron."

"Eh, senin en sevdiğin kitap hangisiymiş bakalım?" Görmek için kâğıdı elinden kapıyorum ama bakışım donuyor. Şok içinde bir elimi ağızma kapatıyorum ve gözlerimi ona çeviriyorum. "Sen ona mı oy veriyorsun?"

"Sen ona vermiyor musun?"

"Yo!"

Sanki uzaylı olduğumuzu keşfetmiş gibi bakıyoruz birbirimize. İki kez yutkunuyor, kâğıda tekrar göz atıyorum.

"Tamam. Peki." Ne kadar rahatsız hissettiğimi şakır, mamaya çalışıyorum. "İn, belli ki birkaç temel konunun üstünden geçmemiz şart. Oy verme kısmını hallettik... En sevdiğin makarna?"

"Sosuna bağlı," diyor hemen. "Aptalca bir soru."

"Mesela ben *tagliatelle* severim. Sen de *tagliatelle* de. En sevdiğin televizyon programı?"

"*Dirk ve Sally*."

"*Dirk ve Sally*. Kesinlikle." Sırıttıyor ve atmosfer biraz toparlanıyor.

"En sevdiğin bölüm?" Sormadan edemiyorum.

"Dur bir düşüneyim." Yüzü aydınlanıyor. "İstakozlu olan. Klasik."

"Hayır, düğün sahnesi." Karşı çıkıyorum. "Evlendikleri bölüm olmak zorunda. *Smith & Wesson* bu sözle sizi karı koca ilan..."

O bölümü doksan beş kere izlemişimdir. Dirk ve Sally'nin ikinci evlenişleriydi (boşandıktan ve polis ekibinden ayrıldıktan, dördüncü sezonda tekrar işe alındıktan sonra) ve televizyonda gelmiş geçmiş en iyi düğündü.

"Hayır, fidyeye istedikleri bölüm." Ben hamakta oturmuş, dizlerine sarılıyorum. "Destansı. Hey dinle. *Dinle*." Neşeleniyor. "Dirk ve Sally gibi yapalım."

"Ne?" Şaşıyorum. "Neyi yapalım?"

"Yarışmayı! Burada yazarların hiçbirini hatırlayamam." Kağıdı sallıyor elinde. "Ama Sally'nin neleri sevdiğini biliyorum, sen de Dirk'ün neleri sevdiğini biliyorsun. Biz de onlar oluruz, kendimiz olmayız."

Ciddi olamaz. Ciddi mi yani? Kıkır kıkır gülmeye başlıyorum kendimi tutamayıp.

"Yani daha kötü olamayız, değil mi?" diye ekliyor Ben. "Sally hakkında her şeyi biliyorum. Test et."

"Tamam. Hangi şampuanı kullanıyor?" diye meydan okuyorum. Ben yüzünü buruşturup düşünüyor.

"Bir dakika, biliyorum... *Silvikerin*. Açılış bölümünde var. Dirk'ün en sevdiği içki ne?"

"Şek bourbon," diyorum anında. "Çok kolay. Sally'nin doğum günü ne zaman?"

"On iki haziran ve Dirk ona her zaman beyaz güller alır. Seninki ne zamandı?" diye soruyor bir anda telaşlanarak. "Yakında değil herhâlde?"

Ben haklı. Kurmaca televizyon dizisindeki bir çiftin evlilik hayatını birbirimizden daha iyi tanıyoruz. O kadar saçma ki gülesim geliyor.

"Tamam, Dirk, anlaştık." Kafamı kaldırınca Nico'nun yaklaştığını görüyorum, yanında da Georgios ve Hermes. Üç kafadarlar. Ben onlara artık böyle diyor. Bahçenin en münzevi, en saklı köşesindeyiz ama yine de bizi bulmayı başardılar. Bütün öğleden sonra boyunca başımızda dikildiler; içkiler, çerezler ikram ettiler; hatta başımıza güneş geçmesin diye ucuz Mykonos şapkaları bile getirdiler.

"Bay ve Bayan Parr, duyduğuma göre Çiftler Bilgi Yarışması'na katılıyormuşsunuz? İki dakika sonra başlıyor. Plajda." Nico tatlı tatlı konuşuyor. Üstünde simli yakalı bir ceeket var. Acaba sunucu o mu diye merak ediyorum.

"Biz de tam oraya geliyorduk."

"Şahane! Georgios size yardımcı olacak."

Yardıma ihtiyacımız yok, diye karşı çıkmak istiyorum ama dudacağımı ısırıp gülümsüyorum.

"Önden buyurun."

"Hadi bakalım, Sally," diye mırıldanıyor Ben kulağıma ve gülmemi bastırıyorum. Belki de eğlenceli olur.

Hakikaten hiç üşenmemişler, sahile ahşap bir platform kurmuşlar ve kırmızı folyo şeritlerden etekle süslemişler. Dört bir yana kırmızı kalp şeklinde uçan balonlar asılmış. Kocaman bir afişte ÇİFTLER BİLGİ YARIŞMASI yazıyor ve üç kişilik bir orkestra *Love Is All Around*'u çalıyor. Melissa turuncu kaftanıyla kumlarda dolaşıyor, arkasında çiçekli mayo şortlu ve mavi polo yaka tişörtlü, pişmaniye saçlı bir adam geziyor. İkisinin de yakasında olan, isimleri ve "Birinci Çift" yazan etikete bakılırsa kızın kocası bu.

"Stella McCartney," diyor Melissa sinirlenerek biz yaklaşırken. "Stella McCartney olduğunu biliyorsun. Ah, merhaba! Geldiniz!"

"Savaşa hazır mısınız?" diyor Ben hınzır bir gülüşle.

"Sadece eğleneceğiz!" diyor Melissa agresif bir edayla. "Değil mi, Matt?"

Matt'in elinde Çiftler Bilgi Yarışması El Kitabı olduğunu fark ediyorum büyük bir şokla. Yanlarında mı getirmişler?

"Ah, tesadüfen bavulumuzdaydı," diyor Melissa çaktığı mı fark edince. "Kaldır artık, Matt. Artık çok geç zaten," diye ekliyor vahşice. "Biraz daha çaba gösterebilirdin yani... Merhaba! Siz de diğer yarışmacıların herhâlde! Bakalım, maksat eğlenmek!" El ele yaklaşan daha yaşlıca bir çifti

selamlıyor, ikili oldukça şaşkın görünüyor. Gri saçlı, aynı model bej rengi bermuda şortlu, Hawaii koton gömlekli iki tip. Adam sandaletin içine çorap giymiş.

"Bay ve Bayan Parr, yaka kartınız." Nico öne çıkıp bize Üçüncü Çift rozeti veriyor. "Bay ve Bayan Kenilworth, sizin isim etiketiniz de burada."

"Balayında mısınız?" diyorum kadına. Adı Carol'mış.

"Aman yok canım!" Yakasıyla oynuyor. "Briç kulübümüzde kazandık bu seyahati. Pek bizim tarzımız bir şey değil aslında ama bilgi yarışmalarını severiz..."

Nico altımızı da platforma alıyor ve izleyicileri süzüyorum. Tişörtlü, parcolu, ellerinde kokteyllerle toplanmış, yaş ortalaması orta yaş seviyesinde bir grup.

"Bayanlar ve baylar!" Nico mikrofonunu açıyor ve sesi sahilde yankılanıyor. "Otelimizin çok özel Çiftler Bilgi Yarışması'na hoş geldiniz."

Aslında *bayağı* eğlenceli. Sanki televizyondayız. Bütün kadınları yakındaki bir çardağa aldılar, kulağıma bir kulaklık ve bangır bangır müzik takılar, adamlarsa sahnede soruları cevaplıyor. Sonra yer değiştiriyoruz ve sıra bizde. Cevaplarımı kâğıda yazarken birden gerginleşiyorum. Ben plana sadık kaldı mı? Cidden Dirk olarak mı cevap verdi? Ya tırsıp geri adım attıysa?

Eh, artık çok geç. Kâğıda en sonuncu cevabımı da yazıyorum.

"Şimdiyse!" diyor Nico orkestradan gelen bavul sesi eşliğinde, "çiftlerimizi bir araya getirelim! Tartışma yok!" İzleyiciler alkışlarken erkekler sahneye geliyor. Erkekler Nico'nun bir tarafında, kadınlar diğer tarafında. Melissa'nın

Matt'in ilgisini çekmeye çalıştığı, adamınsa kararlı bir şekilde onu görmezden geldiği gözümünden kaçmıyor.

"İlk soru! Karınız ne olmadan yaşayamaz? Beyler, lütfen mikrofona net cevaplar verin. Birinci Çift?"

"Çanta," diyor Matt hemen.

"Ve eşinizin cevabı..." Nico kâğıda eğiliyor. "Çanta. On puan! İkinci Çift, aynı soru?"

"Nefes tazeleyici naneli şeker," diyor Tim zorla.

"Ve eşinizin cevabı... *Polo* şeker. Yakın." Nico kafa sallıyor. "On puan! Üçüncü Çift?"

"Çok kolay," diyor Ben yumuşakça. "*Smith & Wesson* 59'u olmadan hayatta çıkmaz."

"Silah mı o?" diyor Melissa hayretler içinde. "*Silah* mı?"

"Ve eşinizin cevabı..." Nico yazdıklarına eğiliyor. "*Smith & Wesson* 59'um. Tebrikler, on puan!" Kaşlarını kaldırarak bana dönüyor. "Umarım şu anda da yanınızda değildir?"

"Onsuz hiçbir yere gitmem." İstifimi bozmuyorum.

"*Silah* mı?" diye ısrar ediyor Melissa. "Ciddi misin? Matt, duydun mu?"

"Sıradaki soru!" diye duyuruyor Nico. "Dolapta hiç yiyecek yok. O anda dışarıda yemek yemek için nereye gidersiniz? Beyler, lütfen tekrar cevap verin. Birinci Çift."

"Eee... Kızarmış balık ve cips?" diyor Matt emin olamamış olarak.

"Kızarmış balık ve cips mi?" Melissa pis pis bakıyor. "Balık ve *patates* cipsi?"

"Eh, hızlı ve basit..." Matt karısının ifadesi karşısında sınıyor. "Niye? Sen ne yazdın ki?"

"*Le Petit Bistro* tabii ki!" diye çıkışıyor. "Bir şeyler atıştırmak istediğimizde hep oraya gideriz. Biliyorsun!"

"Ben bazen balıkla cips de yerim," diye mınıldanıyor Matt isyan edercesine ama benden başka duyan olduğundan emin değilim.

"Sıfır puan," diyor Nico anlayışla. "İkinci Çift?"

"Pub'a," diyor Tim yarım saat kadar düşündükten sonra. "Bence biz pub'a giderdik."

"Ve eşinizin cevabı..." Nico gözlerini kısıyor. "Affedersiniz, hanımefendi ama yazınızı okuyamıyorum."

"Eh, ne yazacağımı *bilemedim*." Carol huzursuzlaşıyor. "Kilerimiz hiç boş kalmıyor ki. Muhakkak buzlukta bir hazır bir şeylerimiz olur, değil mi canım?"

"Doğru aslında." Tim başıyla onaylıyor. "Bol miktarda hazırlıyoruz. Her pazar *Midsomer Murders* izlerken pastırma ve bezelye yaparız."

"Ya da sucuklu nohut," diye hatırlatıyor Carol.

"Ya da sade domatesli."

"Sonra da dondurucuya atıyoruz," diye açıklıyor Tim. "Mikrodalgada birkaç dakika ısıtmak yetiyor."

"Tam tahıllı ve ekmecek kırıntılı," diyor Carol. "Çoğunlukla yarı yarıya yapıyoruz..." Sessizleşiyor.

Bu domestik katalog karşısında Nico dâhil herkesin dudakları uçukluyor ama en sonunda Nico canlanıyor.

"Müthiş ayrıntılı cevabınız için teşekkürler." Carol ve Tim'e sırtıyor. "Ama maalesef! Sıfır puan. Üçüncü Çift?"

"*Bu aralar Dill's Diner*'a gidiyoruz," diyorum. "Öyle mi yazmış?"

"Üzgünüm," diye başlıyor Nico. "Cevap bu değil..."

"Bir dakika!" diye lafını kesiyorum, Melissa'nın yüzüne tatmin dolu bir tebessüm yayılırken. "Daha bitmedi. Artık *Dill's Diner*'a gidiyoruz çünkü eskiden Jerry ve Jim Steakhouse'a giderdik ama orası bir mafya çetesi tarafından patlatıldı." Ben'e bakış atıyorum, belli belirsiz kafasını sallıyor.

"Ah," diyor Nico kâğıdın arkasını çevirerek. "Evet, Kocanız şöyle yazmış, *Carlo Dellalucci'nin elemanları yakıp yıkmadan önce Jerry ve Jim's Steakhouse'a giderdik ama artık Dill's Diner'da yiyoruz.*"

"O nerede?" diye bilmek istiyor Melissa. "Nerede oturuyorsunuz?"

"43D, Batı 80. Sokak," diyoruz Ben'le bir ağızdan. Açılış konuşmalarının bir bölümünden.

"Ah, New York," diyor onaylamaz bir şekilde.

"Patlatıldı derken, bombayla mı?" diye araya giriyor Matt. Bundan bayağı etkilenmiş gibi. "Ölen oldu mu?"

"Polis şefi," diyorum ters bir şekilde kafa sallayarak. "Ve yeni tanıştığı on yaşındaki çocuk, kollarında can verdi."

Birinci sezon finalinden. Müthiş bir televizyon başarısı. Utanmasam diziyi tavsiye edeceğim. Bizi batıracak olmasa.

"Üçüncü soru!" diyor Nico yüksek sesle. "Burada heyecan artıyor!"

Sekizinci soruya geldiğimizde birinci ve ikinci sezon ile Noel özel bölümünü tamamladık. Melissa ve Matt bizden on puan geride. Melissa'nın saçları dik dik oldu.

"Doğru olamaz," diyor, Ben "en unutulmaz günümü" anlatmayı bitirdiğinde. Çünkü hikâyenin içinde Central

Park Hayvanat Bahçesi içinde silahlı bir kuşatma, hapisshane hücrelerinde doğum günü mumları üfleme falan geçiyor. "Bu cevaplar tartışmalı." Melissa mahkemede tokmağını vuran bir yargıç edasıyla mikrofona vuruyor. "Kimsenin böyle bir hayatı yok!"

"Dirk ve Sally'nin var!" diyorum kıkırdamamaya çalışarak ve Ben'le göz göze geliyoruz.

"Onlar da kim?" diye bilmek istiyor Melissa anında. Sanki yeni bir numarayla onu kandırmaya çalışıyormuşuz gibi sırayla yüzlerimizi inceliyor.

"Birbirimize taktığımız isimler," diyor Ben arsızca. "Ayrıca ne ima ettiğini sorabilir miyim? Sırf şu yarışmaya katılacağımız için bütün bu soruları çalışıp ezberlediğimizi mi? Ezik zavallılara benzer bir hâlimiz mi var?"

"Hadi ama!" diyor Melissa kafa tutarcasına. "Ne yani, ilk buluşmanız gerçekten de *morgda* mı oldu?"

"Sizinki gerçekten *Ivy*'de mi oldu?" diye çat diye yapıyor Ben. "Kimse ilk randevusunda *Ivy*'ye gitmez, sıkıntıdan patlayıp insanları inceleyeceklerini bilirler çünkü. Kusura bakma," diye ekliyor Matt'e kibarca. "Eminim müthiş vakit geçirmişsinizdir."

Kahkahalarımı tutamıyorum. Melissa gitgide aksileşiyor ve haksız da değil. İzleyici kitlesi giderek arttı ve onlar da cevaplarımıza bayılıyor.

"Dokuzuncu soru!" Nico durumun kontrolünü yeniden ele almaya çalışıyor. "Şu ana kadar... aşk yaptığınız en sıra dışı yer neresiydi? İkinci Çift, siz ilk cevap vermek ister misiniz?"

"Eh!" Carol kızardıkça kızarıyor. "Bu sorudan emin değildim. Biraz özel."

"Aynen," diyor Nico yumuşakça.

"Sanırım doğru kelime..." Duruyor, ne yapacağını bilemeyerek kımıldanıyor. "Ağzı."

İzleyici kitlesi kahkahadan kırılıyor ve onlara katılmamak için dudaklarını birbirine bastırıyorum. Carol, Tim'e oral seks mi yapmış? Yok canım. Hayal edemiyorum ikisini.

"Kocanız cevaba *Anglesey'de bir kulübede*, yazmış," diyor Nico ağzı kulaklarına vararak. "Sıfır puan maalesef. Gerçi çabanıza on puan."

Carol aynı anda buharlaşıp patlamak ister gibi görünüyor.

"Yani *yer* derken," diye başlıyor, "ben *şey* kastettiniz sanımdı... Düşündüm ki..."

"Aynen." Nico kafa sallamakla yetiniyor. "Birinci Çift?"

"Hyde Park," diyor Melissa hemen, sınıfta el kaldıran bir çocuk gibi.

"Doğru! On puan! Üçüncü Çift?"

Bunu düşünmek zorundaydım. Birkaç seçenek var. Umarım Ben bu bölümü hatırlar.

"Coney Adası'ndaki tahta kaldırımda." Ben'in yüzüne bakınca yanlış cevap olduğunu anlıyorum.

"Ne yazık ki! Kocanız *bölge savcısının masası*, diye yazmış."

"Savcının masası mı?" Melissa alı al moru mor. "Dalga mı geçiyorsunuz?"

"Sıfır puan!" Nico çabucak lafı kaynatıyor. "Şimdiyse yarışmamızın en heyecanlı kısmına geldik. Her şey final sorusuna bağlı. En kişisel, en özel soru." Dramatik bir edayla duruyor. "Eşinize âşık olduğunuzu ilk ne zaman fark ettiniz?"

İzleyicilerde bir uğultu oluyor, orkestra alçak sesle davula vuruyor.

"Üçüncü Çift?" diyor Nico.

"Demiryoluna bağlanmıştık ve bir tren yaklaşıyordu," diyor Ben anılara dalarak. "Eşim bana uzandı, beni öptü ve *sonumuz buysa, yine de mutluyum*, dedi. Ondan sonra da bir törpüyle ikimizi kurtardı."

"Doğru!"

"*Demiryolu mu?*" Melissa tek tek yüzümüze bakıyor. "Temyize gidebilir miyim?"

Ben'e sırtıyorum, elimi kaldırıyorum ve zafer işaretiyle yumruğumu kaldırıyorum. Fakat cevap vermiyor, gözleri başka yere odaklanmış, sanki hâlâ hatırlıyor.

"İkinci Çift?"

"Bekle!" diyor Ben birden. "Cevabımı henüz bitirmedim. O gün demiryolundayken... Karıma âşık olduğumu o gün fark ettim. Ama onu *sevdiğimi* anladığım an..." Anlaşılmaz bir ifadeyle beni süzüyor. "O başka bir zamandı."

"Ne farkı var?" diyor Melissa huysuzca. "Gene bizi kekeleye mi çalışıyorsun?"

"İnsan âşık olur ve âşktan kopar," diyor Ben. "Ama biri ni gerçekten *seviyorsanız*... Bu sonsuza dek sürer."

Bu da diziden bir alıntı mı? Hiç hatırlamıyorum çünkü. Biraz allak bullak vaziyetteyim. Neden söz ediyor?

"Karımı *sevdiğimi* anladığım gün burada, Mykonos'taydık. On beş yıl önceydi." Mikrofona eğiliyor, sesi yükseliyor, yankılı. "Ben grip olmuşum. Bütün gece başımda bekleyip bana baktı. Benim koruyucu meleğimdi."

Bana iyi olacağımı söyleyen o tatlı ses hâlâ kulağımda. O günden beri onu sevdiğimi şimdi anlıyorum. Daha önce bilincinde değildim."

Susup sessizliğe bürünüyor. Herkes kalakaldı. Derken izleyicilerin arasından bir kız elini havaya kaldırıp tezahürat yapıyor ve sanki büyü bozuluyor, herkes eskisinden de güçlü alkışlıyor.

Öylesine koptum ki diğer insanların cevaplarını duymuyorum. Bizden bahsediyordu. Dirk ve Sally'den değil, bizden. Ben ve Lottie'den. İçimi sıcacık bir ışık kaplıyor, gülmeden duramıyorum. On beş yıl boyunca beni sevmiş. Ayakta durup herkesin içinde ilan etti. Başıma bundan daha romantik bir şey gelmedi. Bu ilk.

Tek minicik, nokta kadar pürüz şu...

Eh. Noktacık kadar. Ben böyle bir şeyin olduğunu hâlâ hatırlamıyorum. Beynim bomboş. Ben'in grip olduğunu ya da ona baktığımı hatırlamıyorum. Ama zaten o günlerden hafızamdan silinen öyle çok şey var ki, diye kendimi yatıştırıyorum içimden. Koca Bill'i de unutmuştum. Poker turnuvasını unutmuştum. Muhtemelen bu da hafızamın derinlerinde bir yerde gömülüdür.

"O piknikte olduğunu biliyorsun! Hep öyle derdin!"

Birdenbire Melissa ve Matt'in hâlâ son cevap üstünde tartıştığını fark ediyorum.

"Piknikte değildi," diyor Matt inatla. "Cotswold'daydı. Ama sen böyle devam edersen keşke hiç olmasaydı diyeceğim!"

Melissa keskin bir nefes alıyor ve kulaklarından duman çıktığını görebiliyorum.

"Ben tabii ki ne zaman âşık olduğumuzu biliyorum, Matt! Hiç de Cotswold'da değildi!"

"Böylece de yarışmamızın sonuna geldik!" diye hünherli bir şekilde araya giriyor Nico. "Büyük bir sevinçle açıklıyorum ki kazanan Üçüncü Çift oldu! Ben ve Lottie Parr! Bizden çok özel, çiftler için açık havada masaj kazandınız ve yarın akşamki gala gecemizde Haftanın Mutlu Çifti ödülünü alacaksınız. Tebrikler!" Gümbür gümbür bir alkış kopuyor ve Ben bana göz kırıyor. Eğilip selam verirken Ben elimi sınıksız tutuyor.

"Şu çiftler masajı kulağıma çok hoş geldi," diye fısıldıyor. "Daha önce okumuştum. Plajda perdelerle kapalı bir çardakta, özel yağlarla yapıyorlar. Şampanya ikram ediliyor ve bitirdikten sonra da biraz *baş başa kalmamız için* bizi yalnız bırakıyorlar."

Baş başa kalmak mı? Göz göze geliyoruz. Nihayet! Ben'le plajda, bize özel bölümde, dalgalar sahili yalarken, elimizde şampanyalarımızla, vücudumuz yağdan kayganlaşmışken...

"En kısa zamanda yapalım hadi." Sesim kalınlaşıyor özleminden.

"Bu gece." Eli hafifçe göğsüme değiyor, heyecandan içim ürperiyor. Sanırım dokunma yasasından vazgeçtik. Tekrar seyircilere selam veriyor, platformdan aşağı iniyoruz. "Hadi şimdi bir içki içelim," diye ekliyor Ben. "Seni alkole boğmak istiyorum."

Bir uşağınızın olmasının avantajı *varmış* meğer. Kutlamak için bir içki istediğimizde Georgios hemen harekete geçti, havallı sahil restoranında bize güzel bir masa ayarladı, buz

kovasında şampanya ve ana restorandan özel istakozlu kanepler getirdi. Bir kereliğine de olsa hizmetlilerin etrafımızda pervane olmasını ve koşturmalarını sorun etmedim. Hoşuma bile gitti. Etrafımızda pervane olunmalı. Günün şampiyonuyuz!

"Eee!" diyor Ben nihayet yalnız kaldığımızda. "Güzel bir gün oldu sonuçta."

"Çok güzel." Sırıtiyorum.

"Masajımıza iki saat var." Gözlerimin içine bakıyor ve dudakları seğiriyor.

Yaklaşan plaj seksi hazzının hakkını vereceğiz. Bana uyar. Şampanyamı yudumlayıp arkama yaslanıyorum, yüzüme değen güneşi hissediyorum. Şu anda hayat mükemmele yakın. İçimde ufacık cılız bir gerginlik var ama onu görmezden geliyorum. Görmezden gelebilirim. Evet. Yapabilirim.

Hayır. Yapamam.

Şampanyamı içip tuzlu bademlerimi yerken içimi kemiren ufak sıkıntının farkındayım. Üstünden geçip gitmeye çalıştığım bir zayıf nokta var. Fakat kendimi kandıramam. Üstelik ne kadar ertelersem o kadar fazla endişelendirecek beni, biliyorum.

Ben'i tanımıyorum. Doğru düzgün tanımıyorum. O benim kocam ve ben onu *tanımıyorum*. Yani benden farklı bir partiye oy veriyor olabilir elbette; ama mesele şu ki bunu hiç bilmiyordum. Son birkaç gündür bir sürü konuyu konuşup arayı kapattık sanıyordum... Oysaki şimdi koca koca delikler olduğunu anladım. Başka ne tür sürprizlerle karşılaşacağım?

İşe alımlarda adayları daha iyi tanıyabilmek için her seferinde aynı temel soruları sorarız: "Bir yıl, beş yıl ve on yıl içinde kendini nerede görüyorsun?" Ben'e bunu nasıl soracağım hakkında hiçbir fikrim yok ve bu doğru bir his değil.

"Koptun gittin." Ben burnuma dokunuyor. "Dünyadan Lottie'ye."

"Beş yıl sonra nerede olmak istiyorsun?" diyorum damdan düşercesine.

"Müthiş bir soru," diyor hemen. "Ya sen?"

"Cevabı saptırma." Gülümsüyorum. "Ben Parr'ın resmi oyun planını öğrenmek istiyorum."

"Belki bir zamanlar bir oyun planım vardı." Gözleri, bakışları yumuşuyor beni incelerken. "Ama belki de artık sana sahip olduğum için her şey değişti."

Yüzündeki ifadeye karşı o kadar savunmasızım ki tüm kuşku larım eriyip yok oluyor. Bana en çekici yamuk gülüşle bakıyor. Sanki ikimizin geleceğini hayal ediyormuş gibi gözlerinde dalgın bir bakış.

"Ben de öyleyim," diye yumurtlayıveriyorum. "Sanki önümde yepyeni bir gelecek uzanıyor."

"Seninle geleceğimize. İstedüğümüz yerde olur." Ellerini iki yana açıyor. "Hayalin ne, Lottie? Anlat bana."

"Fransa?" diyorum çekinerek. "Fransada bir çiftlik evi?" Her zaman Fransa'ya taşınma hayali kurmuşumdur. "Dordogne ya da Provence olabilir. Bir evi restore edebiliriz..."

"Bu fikre *bayıldım*." Ben'in gözleri ışık saçıyor. "Bir hırabe bulalım ve onu şahane bir şeye çevirelim, insanlar gelip kalsın, uzun uzun tembelce oturup yemekler yiyelim..."

"Aynen!" Sözlerim onunkilere karışarak dökülüyor ağzımdan. "Kocaman bir yemek masası alırsınız. Taze yiyecekler... Çocuklarımız salata yapar..."

"Fransızca da öğrenirler..."

"Kaç çocuk istiyorsunuz?"

Sorum konuşmamıza bir durgunluk getiriyor. Nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.

"Ne kadar yapabilirsek," diyor Ben rahatça. "Hepsi sana benzeyecekse on tane olur!"

"Belki on değil de..." Rahatlayarak bir kahkaha atıyorum. Uyumumuz mükemmel! Kaygılarım yersizmiş! Hayat seçimleri konusunda kesinlikle aynı kafadayız. Utanmasam cep telefonumu çıkarıp ağzımın suyunu akıtacak eski Fransız evleri araştırmasına girişeceğim.

"Gerçekten Fransa'ya taşınmak istiyor musunuz?"

"Önümüzdeki iki yıl içinde yapmak istediğim bir şey varsa," diyor ciddiyetle, "o da kurulu düzen. Sevebileceğim bir yaşam biçimi bulmak. Fransa benim için bir tutku."

"Fransızca biliyor musunuz?"

Tatlı menüsünü alıyor, bir kalem çıkarıyor ve arkasına birkaç satır çiziktiriyor, sonra çevirip bana gösteriyor.

L'amour, c'est toi

La beauté, c'est toi

L'honneur, c'est toi

Lottie, c'est toi

Büyüledim. Daha önce kimse bana şiir yazmamıştı. Hele hele Fransızca.

"Çok teşekkürler! Çok sevdim!" Baştan sona tekrar okuyorum, kelimeleri içime çekmek istercesine kâğıdı suratıma sokuyorum, sonra masaya koyuyorum.

"Peki ya işin ne olacak?" Bu planın bir an evvel gerçekleşmesi için öyle can atıyorum ki emin olmak istiyorum. "Öylece bırakamazsın."

"Gider gelirim."

Ben'in işinin nasıl bir şey olduğunu tam bilmediğim için... Yani kâğıt üreten bir şirket olduğunu biliyorum tabii ama Ben tam olarak ne yapıyor? Ayrıntılı bir şekilde açıklamadı hiç ve şu anda da sormak için çok geç.

"İşleri ele alabilecek biri var mı? Lorcan mesela?" Ben'in en yakın arkadaşı aklıma geliyor. "Seninle birlikte çalışıyor-du, değil mi? Yardımcı olamaz mı?"

"Ah, eminim buna bayılır." Ben'in sesinde aniden buruk bir tını oluyor ve bir adım geri atıyorum.

İyyy. Bir sinire dokundum az önce. Ayrıntıları bilmiyorum ama Ben'in hâlinde hemen toplantı odalarında yapılan gergin görüşmeler, çarpılan kapılar ve ertesi gün pişman olunan e-posta anıları canlanıyor zihnimde.

"O senin sağdıncın," diyorum temkinli bir şekilde. "Yakın arkadaş değil misiniz?"

Ben birkaç saniye sessiz duruyor, aklından bir şeyler geçiyor.

"Lorcan'ın niçin hayatımda olduğunu bilmiyorum," diyor sonunda. "Gerçek bu. Arkamı döndüm ve bir baktım orada. Orada."

"Nasıl yani?"

"Evliliği dört yıl önce bozuldu. Babamla kalmak için Staffordshire'a gitti. Tamam, olabilir, biz öğrenciyken de

babamla hep çok iyi anlaşırlandı. Ama sonra bir baktım, Lorcan babama danışmanlık yapıyor, şirkette çalışıyor ve bütün gösteriyi mahvediyor. Onunla babamı görmen la- zımdı. Her yere birlikte gider, planlar yapar, beni tamamen dışında bırakırlardı."

"Çok kötüymüş," diyorum anlayışlı bir edayla.

"Her şey iki yıl önce patladı." Şampanyasını içiyor. "Kalkıp çıktım. Ortadan kayboldum. Kafamı toplamak zorundaydım. O kadar korktular ki polise haber vermiş- ler..." Ellerini iki yana açıyor. "Onlara nerede olduğumu hiç söylemedim. Ondan sonra da bana çok hassasiyetle ele alınması gereken bir kaçık muamelesi yaptılar. Babamla Lorcan her zamankinden de sıkı fıkıydı. Sonra babam öldü..."

Sesi sertleşiyor, diken üstündeyim onu dinlerken.

"Lorcan şirkette mi kaldı?" diye soruyorum.

"Başka nereye gidecekti? Sırtını dayamış bir kere. Maaşı kabarık, koca evde güzel yeri var... Tuzu kuru."

"Çocuğu var mı?"

"Hayır." Ben omuz silkiyor. "Sanırım hiç oraya geçeme- diler. Ya da içlerinde yoktu."

"Eh, o zaman neden sessizce ondan kurtulmuyorsun?" Tam bu tür durumlarda personeli işten çıkarma konusun- da uzmanlaşmış bir hukuk firması önermek üzereyim ki Ben dalmış, beni dinlemiyor sanırım.

"Lorcan her şeyin en iyisini bildiğini sanıyor!" Sözleri kırılganlıkla karışık bir patlama gibi. "Hayatımla ne yap- mam gerektiğini. Hangi reklam ajansıyla çalışacağımı. Temizlikçime ne ödeyeceğimi. Hangi kâğıt cinsinin hangi

amaç için en uygun olduğunu... Mesela *masaüstü ajanda için*." Derin bir nefes veriyor. "Cevabı bilmiyorum. Böylece de o kazanıyor."

"Olay kazanmak değil ki," diyorum ama Ben dikkatini bana vermiyor.

"Bir keresinde herkesin içinde telefonuma el koydu, *uygun olmadığını* düşünüyormuş." Ben'in içine oturmuş bu, belli.

"İyi de bu tacize girer!" diye şok oluyorum. "İnsan kay- nakları müdürünüz yetkin biri mi?"

"Evet." Ben somurtuyorum. "Ama işten ayrılıyor. Zaten Lorcan'a hiç karşı çıkmıyordu ki. Herkes onu seviyor."

Profesyonel kimliğimle dinlerken ağızım açık kalıyor. Ortalıkta karmakarışık, tam bir enkaz durumu. Bir kâğıt kalem çıkarıp Ben'e Lorcan'ı daha etkin yönetmesi için beş adımlık bir plan hazırlamak istiyorum ama balayına uygun seksi konuşmalar kategorisine girmez.

"Anlatsana," diyorum nazikçe. "Ortadan kaybolduğun- da nereye gitmiştin?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Ben bana garip. kuru bir gülüş çakıyor. "En mutlu dönemim değildi."

"Anlat."

"Malcolm Robinson'dan komedyenlik dersi alıyordum."

"Malcolm Robinson mı?" Bakakalıyorum. "Gerçekten mi?"

Malcolm Robinson'ı çok severim. Feci komiktir. Eskiden çok zeki skeçlerle dolu bir program yapardı ve bir kere de Edinburgh'da canlı gösterisini izlemiştim.

"Bir hayır kurumunun açık artırmasında isim vermeden kurs satın almıştım. Orijinalinde bir hafta sonuydu ama

adamı ikna edip bir haftaya uzattım. Bana bir servete mal oldu. Haftanın sonunda ondan yeteneğim olup olmadığını açık açık söylemesini istedim.”

Sessizlik oluyor. Yüzüne bakamıyorum, ezilip büzülüyorum.

“Ne...” diyorum sonunda ve boğazımı temizliyorum. “Ne dedi?”

“Hayır dedi.” Ben tonlamasız bir sesle lafımı kesiyor. “Dobraydı. Bana pes etmemi söyledi. Aslında bana bir iyilik yaptı. O gün bu gündür herhâlde bir espri patlatmışımdır.”

Yüzümü ekşitiyorum. “Yıkılmışındır kesin.”

“Gururum incindi, evet.”

“Ne kadar zaman önceydi?” Beceriksizce susuyorum. Nasıl ifade edeceğimi kestiremiyorum. Neyse ki Ben hâlimi anlıyor.

“Yedi yıl.”

“Ve öylece bıraktın?”

“Hı hı.”

“Kimseye söylemedin? Babana? Lorcan’a?”

“Gösteri yapmayı kestığimi fark edip sebebini sorarlar zannetmiştim. Ama sormadılar.” Ses tonundaki kırılgılığı fark etmemek imkânsız. “Başka da kimsem yoktu... Yani anlatıp dertleşeceğim.”

Anında uzanıp elini tutuyor ve sıkıyorum. “Artık ben varım.” diyorum yumuşacık. “Bana her şeyi anlatabilirsin.”

Ben de elimi sıkıyor ve gözlerimiz kenetleniyor. Bir an için onunla aramda güçlü bir bağ hissediyorum. Derken iki

garson tabaklarımızı toplamaya geliyor, ellerimizi bırakıyoruz ve büyü bozuluyor.

“Garip bir balayı, değil mi?” diyorum kuru kuru.

“Bilmem. Keyfine varmaya başladım aslında.”

“Ben de.” Kalkkaha atıyorum. “Hatta bu kadar garip olmasın neredeyse *seviniyorum*. En azından hiç unutmayacağız.”

Bunda ciddiyim. Tüm bu yatak odası felaketlerini yaşamasaydık bu içkiyi içmeyecektik ve Ben hakkında bunları hiç öğrenemeyecektim. Olayların gidişatı ve vardığı nokta ne garip. Masanın altından bacağımı Ben’in bacağına doluyorum ve alameti farikam olan manevrayla ayak parmaklarımı bacağının üst kısımlarına doğru çıkarıyorum ama Ben zorlukla başını iki yana sallıyor.

“Hayır,” diyor kısaca. “İ-ih. Dayanamıyorum artık. Fazla azdım.”

“O zaman çiftler masajına nasıl dayanacaksınız?” diye dalga geçiyorum.

“On dakikada bitirmelerini, sonra da bizi tamamen yalnız bırakmalarını söyleyerek,” diye ciddiyetle cevap veriyor. “Dolgun bir bahşış hazırladım.”

“Bir saat kaldı.” Kol saatime bakıyorum. “Acaba hangi yağı kullanıyorlar?”

“Konuyu değiştir, yağ dışında bir şey olsun.” Ben gerilmiş gibi.

Kahkahalarla gülmeye başlıyorum, elimde değil. “Tamam, işte yeni konumuz. Pansiyona ne zaman gidelim? Yarın iyi mi?”

Yıllar önce kaldığımız pansiyonu ziyaret etme konusunda yarı heyecanlı yarı dehşet içindeyim. Orada tanıştık.

Yangın orada çıktı. Hayatım orada değişti. Her şey orada oldu. On beş yıl önce, küçük bir pansiyonda.

"Yarın." Ben başını sallıyor. "Sahil boyunca benim için parende atmak zorundasın ama."

"Tamam." Gülümsüyorum. "Sen de o kayadan denize atlayacaksın o zaman."

"Ondan sonra da eskiden gittiğimiz o mağarayı bulacağız..."

İkimiz de anılar denizinde kaybolmuşuz, gözlerimiz uzaklara dalmış.

"Eskiden o minicik batık şortlardan giyerdin," diyor Ben. "Beni çılgına çevirirdi."

"Yanımdalar," diye itiraf ediyorum.

"Yok canım!"

Gözlerinde ışıklar yanıyor.

"Hiç atmadım ki."

"Meleğim benim."

Hızırca sırtıyorum, şehvet ve arzu ateşimin harlandığını hissediyorum. Aman Tanrım. Bir saat nasıl bekleyeceğim? Zamanı neyle dolduracağım?

"Fliss'e ne kadar iyi geçindiğimizi anlatmak için sabırsızlanıyorum." Cep telefonuma uzanıp hemen bir mesaj yazıyorum:

Bil bakalım ne oldu? KAZANDIK!!!! Her şey müthiş. Ben'le harika bir ekibiz. Çok mutluyum :)

Tuşlara basarken yüzümde bir tebessüm var. Fliss gözlerine inanamayacak! Umarım bu haberle biraz neşelenir. Daha

önce siniri bozuk gibiydi. Neler oluyor diye meraklanıyorum. Hemen bir mesaj daha yolluyorum:

Umarım senin günün de güzeldir. Her şey yolunda mı?? L xxx

Sliss

Bulgaristan gayet güzel bir yer. Sofya çok güzel. Harika bir şehir. Daha önce buraya defalarca geldim. Güzel kiliseleri, ilginç müzeleri, açık hava kitap pazarıyla meşhur. Ne var ki bu akşam saat altıda, terli ve sinirleri bozuk bir hâlde, taşıyıcı bandın yanında bavulumu beklemek istediğim yer burası değil. Hiç değil. Benim şu anda *Mykonos'ta olmam lazımdı*.

Durumun tek artı yanı şu: Bunun için Daniel'i suçlayamam. Bu kez değil. Bu kez tamamen kaderin ve Tanrı'nın işi. (Çok teşekkür ederim, Tanrım! On bir yaşındayken din dersinde söylediğim şeyden dolayı mı? Ciddi değildim ki. Şaka yapmıştım.) Gerçi şu anda yine Daniel'i suçlamak istiyorum. Daha da ayrıntıya girerek onu tekme tokat dövmek istiyorum. Bunu yapmadığım için trolleyi tekmelemek istiyorum!

Ortada dönen kemerin etrafındaki kalabalık beş metre genişliğinde. Bir sürü uçuştan insanlar bagaj bekliyor ve kimsenin keyfi yerinde değil. En canı sıkın olan da Mykonos 637 no'lu uçuştan inen yolcular. Hiçbiri gülümsemiyor. Hepsi durgun.

Sofya, sıçtığımın Bulgaristan'ı! *E yani*.

Yıllarca iş gereği seyahat etmenin sonucu olarak havayolları ve rötalar konusunda sakin Zen ruh hâlimi koruyabiliyorum fakat bugünkü olay, üstüne destanlar yazılabilecek nitelikte. Uçakla inişimizi tamamladıktan sonra zavallı yaşlı kadını hastaneye uğurlayıp düzgün bir şekilde yolumuza devam edemedik. Yok, hayır. Bavulu bulundu, ondan sonra kalkış alanında bir sorun çıktı, derken meğer motor arızalanmış. Uzun lafın kisası, hiç hesapta yokken Sofya'da bir gece geçirmek zorundayız. City Heights Hotel'e yerleştirildik. (Dört yıldızlı bir otel. Fena değil. Hatta hatırladığım kadarıyla teras barı güzeldi.)

"Bizimki bu!" diye bağıyor Noah elli beşinci kez. Kemerin üstünde dönen bütün siyah bavullara atladı. Bizimkinin üstünde bariz kırmızı bir şeridi olmasına ve muhtemelen şu anda Belgrad'a doğru yola çıkmasına rağmen.

"Değil, Noah," diyorum sabırla. "Bakmaya devam et." Kadının teki tüm gücüyle ayak parmağına basıyor ve Bulgarcada bildiğim tüm küfürleri sıralamaya hazırlanırken telefonumdan yükselen bip sesiyle bir mesaj alıyorum. Hemen açıp okuyorum:

Bil bakalım ne oldu? KAZANDIK!!! Her şey müthiş gidiyor. Ben'le harika bir ekibiz. Çok mutluyum. :) Umarım senin de günün güzeldir. Her şey yolunda mı? L xxx

Öyle şok oldum ki kıpırdanmıyorum. *Kazanmışlar* mı? Nasıl başladılar?

"Mesaj kimden?" Richard telefonumu okuduğumu görüyor. "Lottie mi?"

"Eee, evet." Pat diye de yalan kıvrılmıyor.

"Ne diyor? Hata ettiğini fark etmiş mi?" Öyle hevesli bir ifadeyle soruyor ki içim burkuluyor. "Bilgi yarışmasında kesin batırmışlardır?"

"Aslında..." Duraksıyorum. Bu haberi ona nasıl verebilirim? "Aslında kazanmışlar."

Richard'ın yüzü düşüyor, hayretler içinde kalıyor. "*Kazanmışlar* mı?"

"Öyle anlaşılıyor."

"İyi de birbirleri hakkında hiçbir şey bilmediklerini sa-
nyordum."

"Bilmiyorlar!"

"Yere çakılacaklar demiştin." Richard beni suçlar gibi konuşuyor.

"Biliyorum!" diyorum sinir olarak. "Dinle, mutlaka bir açıklaması vardır. Bir karışıklık olmuştur. Ben onu bir arayayım." Lottie'nin numarasını hızlı aramadan arıyorum ve diğer tarafa dönüyorum.

"Fliss?" Tek hecelik açılışından bile ne kadar taşkın ve coşkulu olduğunu anlıyorum.

"Tebrikler!" Ses tonuna eşlik etmeye çalışıyorum. "Siz... *kazanmışsınız?*"

"Harika bir şey değil mi?" diyor havalara uçarak. "Bizi görmeliydin, Fliss. Karakterlere büründük! Eskiden hep izlediğimiz dizideki Dirk ve Sally olduk."

"Anladım," diyorum allak bullak. "Vay canına."

"Şimdi de bunu kutluyoruz. Az önce hayatımın en lezzetli istakozlu kanepelerini yedim ve yarın gidip pansiyona bir bakacağız. Ben bana Fransızca bir aşk şiiri yazdım..." Mutlulukla iç geçiriyor. "Mükemmel bir balayı bu."

Yükselen bir dehşetle telefona bakıyorum. Şampanya mı? Fransızca şiir mi? *Mükemmel balayı* mı?

"Tamam." Sakinliğimi korumaya çalışıyorum. "Şaşırdım biraz."

Nico ne bok yiyor acaba? Uyumaya mı gitti?

"Evet, ilk başta her şey berbattı!" Lottie mutlu mutlu kahkaha atıyor. "İnanamazsın. Hatta daha şey bile... yapmadık. Yani yapmadık, anlarsın ya. Ama nedense önemli değil." Ses tonu sevgiyle doluyor, yumuşuyor. "Ädeta tüm bu çılgın felaketler Ben'le beni daha da yakınlaştırdı."

Felaketler onları yakınlaştırmış mı? *Ben onları yakınlaştırdım mı?*

"Şahane!" Sesim tizleşiyor. "Harika yani! O hâlde Ben'le evlenerek doğru kararı verdin yani?"

"Bir milyon kez evet," diyor Lottie başı dönerek.

"Çok iyi! Olağanüstü!" Konuşmaya en iyi hangi şekilde devam etsem diye düşünerek suratımı buruşturuyorum.

"Sadece... Richard'ı düşünüyordum. Acaba şu an ne yapıyordur. Görüşmeye devam ediyor musunuz?"

"Richard mı?" Zehir zemberek ses tonu kulağımı deliyor. "Neden Richard'la görüşeyim ki? Hayatımdan çıkıp gitti ve keşke onu hiç tanımamış olsaydım!"

"Ah." Burnumu ovuşturuyorum, Richard'a bakmamaya çalışıyorum. Umarım duymuyordur.

"Onun için okyanusu aşmaya hazır olduğuma inanabiliyor musun? O benim için asla böyle bir zahmete katlanmazdı. Asla." Burukluğu içimi acıtıyor. "Vücudunda tek bir romantik kemik bile yok!"

"Eminim vardır," diye karşı çıkıyorum kendime hâkim olamayarak.

"Yok," diyor Lottie kararlılıkla. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Aslında Richard beni hiç sevmedi. Zaten beni çoktan unutmuştur."

Richard'a bakıyorum. Heyecanlı, terli, azimli... İçimden bağırarak geliyor. Keşke Lottie *bilseydi*.

"Neyse, Fliss, bence Richard'ın adını anman düşüncesizlik," diye ekliyor aksi aksi.

"Affedersin." Hemen geri adım atıyorum. "Dışarımdan düşünüyordum. Güzel vakit geçirmene sevindim."

"Şahane vakit geçiriyorum," diye altını çiziyor. "Konuşuyoruz, bağ kuruyoruz, planlar yapıyoruz... Ah, bu arada. Şu birlikte olduğun adam. Lorcan."

"Ever? Ne olmuş ona?"

"Kâbus gibi bir tipe benziyor. Ondan uzak durmalısın. Tekrar görüşmediniz, değil mi?"

İçgüdüsel olarak Lorcan'a bir bakış atıyorum. Noah'ın omzuna kaldırmış, kemerin yanında dikiliyor.

"Eee... Pek sayılmaz," diye uyduruyorum. "Neden ki?"

"Gördüğüm en korkunç, en kendini beğenmiş tip. Ben'in şirketinde çalıştığını biliyor muydun? Ne yapmış biliyor musun? Ben'in babasını ona iş vermeye ikna etmiş. Dolgun maaşı garantilemiş ve her şeyin idaresini ele geçirmeye başlamış. Ben'i kontrol etmeye çalışıyor."

"Ah," diyorum hiç istifimi bozmadan. "Hiç bilmiyordum. Onları kanka sanıyordum."

"Eh, ben de öyle sanıyordum. Ama Ben ondan gerçekten nefret ediyor. Anlaşılan bir keresinde milletin içinde Ben'in telefonuna el koymuş!" İsyan edercesine sesi yükseliyor. "Okuldaki öğretmenler gibi. Çok haince değil mi? Bence Ben ona taciz davası açmalı! Bir sürü başka olay da var. O yüzden gidip ona vurulmayacağına söz ver, tamam mı?"

İç i boş, küçümser bir kahkaha atma dürtüme direniyorum. Sıfır ihtimal.

"Elimden geleni yaparım," diyorum. "Söz ver sen de, ıı, iyi vakit geçirmeye devam edeceksin." Bu sözleri söylemek beni öldürüyor. "Sırada ne var?"

"Sahilde çiftler masajı," diyor mutlulukla.

Vücudumdaki her bir lif, her bir kas kasılıyor.

"Peki." Yutkunuyorum. "Eee, ne zaman? Tam olarak?"

Nico'yu nasıl sıvayacağımı planlıyorum şimdiden. Neler oluyor ya? Nasıl bu kadar ihmalkâr davrandı? Neden şampanya içip istakozlu kanepede yiyorlar? Ben'in Fransızca şiir yazmasına nasıl izin verdi? Öne zıplayıp kalemi clinden kapmalıydı.

"Yarım saat sonra," diyor Lottie. "Her yerini yağla bir güzel ovuyorlar ve sonra sana baş başa zaman bırakıyorlar. Cidden, Fliss." Sesini alçaltıyor. "Abazanlıktan *kuruduk*."

Umudum buydu. Ama Sofya'da mahsur kaldım ve Lottie ile Ben birazdan sahilde bebek yapmaya çalışacak. Eminim adını da Kumsal koyarlar ve sonra her şey parçalara ayrıldığında mahkemenin ortasında çocuk kavgası ederler. Kız kardeşime veda eder etmez Nico'yu arıyorum.

"Evet?" Richard anında beni sorguya çekmeye başlıyor. "Durum neymiş?"

"Durum şu: Duruma el attım," diyorum kısaca. Sesli mesaja yönlendiriliyorum. "Merhaba, Nico. Ben Fliss. En kısa zamanda konuşmalıyız. Beni ara. Hoşça kal."

"Eee, Lottie ne dedi?" diye bilmek istiyor Richard konuşmam sona erince. "Gerçekten kazanmışlar mı?"

"Anlaşılan evet."

"Piç herif." Sert sert nefes alıyor. "*Pušt*. Lottie hakkında benim bilmediğim neler biliyor? Onda olup bende olmayan ne? O muazzam evi dışında..."

"Richard, sus!" Sabrım taşarak yapıştırıyorum. "Bu bir yarış değil!"

Richard bana gelmiş geçmiş en kalın kafalı moronmuşum gibi bakıyor. "Tabii ki yarış," diyor.

"Hayır, değil!"

"Fliss, bir erkeğin hayatındaki *her şey* yarıştır!" Birden kendini kaybediyor. "Fark etmedin mi? Daha üç yaşındayken arkadaşlarıyla duvara işemeye başladığında aklında tek bir şey vardır: Benimki onunkinden büyük mü? Ben daha uzun boylu muyum? Daha başarılı mıyım? Benim *kamın* daha seksi mi? Kısacası, özel jeti olan o güzel yüzlü *pušt* sevdiğin kadını alıp gittiğinde: Evet, bu bir yarış."

"Özel jeti olup olmadığını bilmiyorsun," diyorum bir an duraksadıktan sonra.

"Tahmin ediyorum."

Sessizlik oluyor. Kendime rağmen kafamda Ben ve Richard'ı kıyaslayıp puanlıyorum. Eh, Richard benim kitabımda kazanır. Ama Ben'le daha tanışmadım ki.

"Şey, tamam. Haklısın galiba," diyorum sonunda. "Ne olursa kazanmış sayılıyorsun? Bitiş çizgisi neresi? Lottie bir başkasıyla evli. Yani sen zaten kaybetmedin mi yarışı?"

Acımasız olmaya çalışmıyorum ama gerçekler ortada.

"Lottie'ye neler hissettiğimi söylediğimde... bana yine de hayır derse," diye cevap veriyor Richard kararlı ve ayakları yere basan bir şekilde, "*o zaman* kaybederim."

Midem buruluyor, içim gidiyor. Şu anda kendini ateşe atıyor. Kimse Richard'ın kolay yolu seçtiğini söyleyemez.

"Tamam." Başımınla onaylıyorum. "Eh, kime oy vereceğimi biliyorsun." Omzunu sıkıyorum.

"Şu anda ne yapıyorlar?" Telefonuma bakıyor. "Ne yaptıklarını söyle. Biliyorum, Lottie sana anlattı."

"Az önce şampanya içip istakoz yemişler," diyorum istemeye istemeye. "Ben ona Fransızca şiir yazmış."

"Fransızca mı?" Richard midesine bir tekme yemiş gibi görünüyor. "Yılışık *pušt*."

"Ve yarın ilk tanıştıkları yere, pansiyona gitmeyi planlıyorlar." O sırada Lorcan da bize katılıyor. Noah ile üç bavulu iterek getiriyorlar. "Aferin size! Her şeyi almışsınız," diyorum.

"Çak bakalım," diyor Noah, Lorcan'a ağırbaşlılıkla ve avcunu açıp uzatıyor.

"Pansiyon?" Richard bu haber karşısında neye uğradığı, nı şaşırdı. "İlk tanıştıkları yer?"

"Aynen."

Kaşları iyice çatılıyor. "Lottie oradan uzun uzun bahsedirdi. Dünyanın başka hiçbir yerinde bulamadığı kalamarlar... Diğer bütün plajlara on basan o saklı plaj. Onu bir kere Kos'a götürdüm ve tek söylediği, o pansiyon kadar güzel olmadığıydı."

"Of ya, yine mi pansiyon." Lorcan da aynı fikirde gibi başını sallıyor. "Oradan nefret ediyorum. Ben bir kez daha günbatımının nasıl insanın aklını başından alan bir deneyim olduğunu anlatırsa..."

"Lottie de günbatımını dilinden düşürmezdi." Richard kafasıyla onaylıyor.

"Her sabah gün doğarken uyanıp s.kriğimin yogasını yapıları..."

"... Ve insanlar..."

"... Ve atmosfer..."

"Eşi benzeri görülmemiş temizlikte, berraklıkta, masmavi, mükemmel deniz," diye lafa giriyorum gözlerimi devirerek. "Yani, aşın artık."

"Salak yer," diyor Lorcan.

"Keşke yanıp kül olsaydı," diye ekliyor Richard.

Hepimiz gaza gelerek birbirimize bakıyoruz. Ortak düşünüş karşısında birleşmenin büyük hazzı.

"Evet, artık gitmeliyiz," diyor Lorcan. Tekerlekli bavulumun sapını elime tutuşturuyor. Tam bavulu alacakken telefonum çalıyor. Arayana bakıyorum: Nico. *Nihayet.*

"Nico! Nerelerdeydin?"

"Fliss! Ne düşündüğünü biliyorum ve utancımın yerin dibine geçtim..." Upuzun özlere girişmesine mahal vermeden lafını kesiyorum.

"Şimdi buna vaktimiz yok. Sahilde bir araya gelmek üzere. Hızlı hareket etmelisin. Dinle..."

Lottie

Düğün gecesi için *kusursuz* bir ortam. Bize özel plaj! Daha havalı bir şey olabilir mi?

Ana kumsaldan çıkıp tek tek taşlara basarak geçilebilen, kuytu bir girintideyiz. Bir kayanın üstünde "Lütfen Rahatsız Etmeyin" tabelası asılı, İki masaj terapistimiz bizi ufak bir maiyet eşliğinde buraya getirdi. Georgios ve Hermes buzun içinde şampanya ve istiridye taşıyarak bizi takip etti. Şimdiyse devasa bir çift kişilik masaj yatağında uzanıyoruz, masözlerimiz Angelina ve Carissa her yerimize yağ sürüyor. Dört bir yanımızda beyaz perdeler uçuşuyor. Yani gayet mahrem bir ortam. Gökyüzü akşamın erken saatlerinde yakalayabileceğiniz tonda bir mavilikte. Kumlara gömülü aromalı mumlar etrafa tatlı bir koku yayıyor. Kuşlar cıvıldıyor. Sahile vuran dalgaların hissettirisini duyabiliyorum. Havada hafif bir tuz tadı

var. Tablo gibi bir ortam. Sanatsal bir pop videosundayız sanki.

Ben uzanıp elimi tutuyor, ben de elini sıkıyorum. Carissa boynumdaki sertliği çözmeyi başarırken suratımı buruşturuyorum. Mmm. Ben'le sahilde, dört direkli ve ci-binlikli bir yatakta yatıyoruz ve masajın ardından burada iki saat vaktimiz olacak. Terapistler birçok kez altını çizdi. "İki saat," diye tekrar etti Angelina. "Baş başa bol zamanınız olacak. Çift olarak dinlenip rahatlayacaksınız... Tüm duyularınız uyarılacak... Kimse sizi rahatsız etmeyecek..."

Göz kırpmadı ama bir onu yapmadığı kaldı. Burası Açık Havada Sevişme servisi. Broşürde böyle yazmaya utanmışlar ama resmen öyle.

Carissa boynumla işini bitiriyor. Angelina ile ikisi yatağın başına ilerliyorlar ve aynı anda baş masajına girişiyorlar. Gittikçe daha çok gevşiyorum. Hatta arzuyla ve şehvetle yanmasam şuracıkta uyuyabilirim. Ben'in yanı başımda vıcık vıcık yağlanmış ve çıplak görüntüsü bana yetiyor. O iki saatin her bir saniyesini kullanmaya ant içiyorum. Bu seks *kazandık*. Bana bir dokunuşu yeter. Patlayacağım ve...

Ting!

Hayallerimden ansızın uyanıyorum. Angelina ve Carissa nereden çıktığı bilinmez iki çanı bir çeşit ritüel yaparcasına tepemizde çalışıyorlar.

"Bitti," diye fısıldıyor Carissa ve üstümdeki çarşafı düzeltiyor. "Şimdi gevşeyin. Rahatlayın."

Evet! Bitti! Özel seks zamanı. Angelina ve Carissa'nın kapalı perdelerimizin arasından sıyrılıp çıkışını yanı kapalı gözlerle izliyorum. Rüzgârın hafif esintisiyle dalgalanan

perdeler dışında hiç ses yok. Masmavi göğesini bakıyorum. Konuşamıyorum. Arzum ve cinsel isteğim beni ele geçirmiş durumda. Sanırım hayatımda hiç bu kadar haz dolu hissetmemiştim. Masaj sonrası, seks öncesi.

"Evet." Ben elimi sıkıyor tekrar. "Sonunda."

"Sonunda." Eğilip onu öpmek üzereyim ama Ben çok hızlı. Fırsat vermeden ellerimi yukarıda tutuyor, küçük bir yağ şişesi getiriyor. Çaktırmadan almış olmalı. Her şeyi önceden düşünüyor!

"Sana benden başka birilerinin masaj yapması hiç hoşuma gitmedi." Omuzlarıma yağ döküyor. Misk gibi, duyularımı açan muhteşem bir koku. Zevkle kokuyu içime çekiyorum. Ben her yerimi yağla kaplıyor, sert ama teğet geçen hareketler yapıyor ve her yanıma ürperiyor.

"Çok yetenekli olduğunuzu biliyor musunuz, Bay Parr," diyorum sesim kalınlaşarak. "Spa merkezi açabilirsiniz."

"Sadece tek müşteride gözüm var." Meme uçlarıma yağ sürüyor, karnıma iniyor, aşağılara uzanıyor... Anında arzuya inlemeye başlıyorum. Onu o kadar, o kadar çok istiyorum ki...

"Hoşuna gitti mi?" Gözbebekleri büyümüş.

"Her yanıma karıncalanıyor. Dayanamıyorum."

"Ben de." Eğilip beni öpüyor, elleri maksatlı bir şekilde bacaklarımla arasına eğiliyor...

"Aman Tanrım." Nefesim kesiliyor. "Gerçekten cildim karıncalanıyor."

"Benim de."

"Ah!" Suratımı ekşitiyorum.

"Biraz sert sevdiğini biliyorum."

Gülüyor ama ona katılabileceğimden emin değilim. Her yerim o kadar kaşınıyor ki. Bir terslik var.

"Bir saniye durabilir miyiz?" Arkaya itiyorum onu. Vücudumda böcekler yürüyormuş gibi. "Dokununca acıyor."

"Acıyor mu?" Keyiften gözleri çıkmak çıkmak. "Bebeğim, daha başlamadık bile."

"Hiç komik değil! Acı çekiyorum diyorum!" Sıkıntıyla koluma bakıyorum. Kıpırmızı. Neden böyle kırmızı? Ben tekrar üstüme abanıyor ve dudakları boynuma minik ısırtıklar atarken hoşuma gidiyormuş gibi inlemeye çalışıyorum. Ama işin aslı acıdan inliyorum.

"Dur!" diyorum çaresizce. "Mola! Vücudum alevler içinde yanıyormuş gibi hissediyorum!"

"Ben de," diyor Ben nefes nefese.

"Gerçekten! Yapamayacağım şu anda! Hâlîme bak!"

Nihayet Ben geri çekiliyor, gözlerinde hâlâ şehvet bulutuyla beni tepeden tırnağa süzüyor. "Harika görünüyorsun," diyor kısaca. "Nefes kesicisin."

"Hayır, değilim. Kıpırmızıyım." Yükselen bir panikle kollarımı inceliyorum. "Ve şişiyorum! Baksana!"

"Buraları güzel şişmiş." Ben onaylayan bir tavırla göğüslerimi avuçluyor. Ne dediğimi duyuyor mu acaba?

"Ah!" Kolumu geri itiyorum. "Ciddi bir durum. Sanırım alerjik reaksiyon veriyorum. Ne var o yağın içinde? Fıstık yok değil mi? Yerfıstığına alerjim olduğumu biliyorsun."

"Yağ işte." Ben üstünde durmuyor. "İçinde ne olduğunu bilmiyorum."

"Bilmek zorundasın! Satın alırken etiketine bakmış olmalısın."

Kısa bir sessizlik oluyor. Ben sanki onu suçüstü yakalamışım gibi somurtuyorum.

"Yağı satın almadım," diyor sonunda. "Nico verdi. Otelin ikramıymış. Kendilerine has bir koku muymuş neymiş."

"Ah." Hayal kırıklığıyla çöküyorum. "Sen de kontrol etmedin? Alerjim olduğunu bilmene rağmen?"

"Unuttum, tamam mı?" Ben dalgın ve mesafeli. "Her küçük şeyi her saniye hatırlayamam ki!"

"Karıların her küçük şeye alerjisi olduğunu sanmıyorum!" diyorum sinirle. Hiç beklenmedik bir şekilde ona vurmak geliyor içimden. Her şey nasıl da güzel gidiyordu. Ne diye o pis yağa buladı ki beni?

"Dinle, belki de doğru açıyı tutturursak o kadar fazla canın yanmaz." Ben çaresizce etrafına bakıyor, perdeleri açıp kapatıyor. "Şu kayaların üstünde durmayı dene."

"Tamam." En az onun kadar hevesliyim, dolayısıyla bir yol bulabilirsek hayır demem. Gerçek temas en aza indirirsek... Yüzümü ekstimeden kayalara tırmanmaya çalışıyorum. "Ah..."

"Öyle değil..."

"Ah! Dur!"

"Öbür türlü dene..."

"Azıcık kenara kayabilirsen... Ooof!"

"Burun deliğin miydi?"

"Böyle olmayacak." Üçüncü kez de kayadan aşağı kaydıkten sonra duruyorum. "Yastığa benzer bir şeyimiz olsaydı kayaların üstünde diz çökmeye çalışırdım..."

"Ya da yatağın kenarında..."

"Ben üstte olayım... Hayır! Ah! Üzgünüm ama gerçekten çok acı veriyor," diye ezilip büzülüyorum.

"Bacağına kafanın arkasına koyabilir misin?"

"Hayır, koyamam," diyorum sinir olarak. "Sen koyabilir misin?"

O romantik ortam bin bir parçaya ayrıldı resmen. Garip akrobatik pozisyonlar deniyoruz. Nefes nefeseyim ama iyi anlamda değil. Şimdi cildim bayağı ciddi yanıklar içinde. Nemlendiriciye, bir merheme ihtiyacım var acilen. Ama aynı zamanda seks yapmaya da ihtiyacım var. Dayanılmaz bir durum. Oturup ağlayacağım şimdi.

"Hadi!" diyorum kendi kendime ters ters. "Ben kanal tedavisi olmuş insanım. Bunu yapabilirim."

"Kanal tedavisi mi?" Ben son derece alınıyor. "Benimle seks yapmak kanal tedavisi gibi mi?"

"Öyle demek istemedim!"

"Bütün tatil boyunca benimle seks yapmaktan kaçtın," diyor birden kendini kaybederek. "Yani bu nasıl bir boktan balayı böyle!"

Öylesine haksız bir suçlama ki çok oluyorum.

"Seksten kaçmadım!" diye bağıriyorum. "Ben de senin kadar çok yapmak istiyorum ama şu an... Acı veriyor. Umutsuzca etrafa bakıyorum. "Tantrik seks deneyebilir miyiz?"

"Tantrik seks mi?" Ben küçümsemekle kınamak arasında kalıyor.

"Eh, Sting için işe yarıyor." Dokunsalar ağlayabilirim, o kadar hüsrana uğradım.

"Ağzının içi acıyor mu?" diyor Ben sesinde bir umutla.

"Evet, dudaklarıma yağ değdi. Gerçekten iğne batıyor gibi." Hâline acıyorum. "Affedersin."

Ben bacağını benimkinden çekiyor ve yatağa çöküyor, omuzlarını düşürüyor. Her şeye rağmen artık üstüme sirtünmediği için çok rahatlıyorum. Gerçek bir işkenceydi.

Bir süre hissizce, perişan hâlde oturuyoruz orada. Cildim hâlâ şiş şiş ve kıpkırmızı. Aşırı olgunlaşmış bir kiraz şekerine benziyorum sanırım. Yanağımdan bir damla yaş akıyor. Sonra bir damla daha.

Alerjim tehlikeli mi, ölümcül mü diye bile sormadı. Tamam, değil. Yine de insan bir sormaz mı? Hiç meraklanmadı. Richard fıstık alerjime şahit olduğunda en yakın hastaneye gidelim diye tutturmuştu. Richard menüleri ve hazır yiyeceklerin kutularını titizlikle incelemeyi hiç ihmal etmez. Gerçekten düşüncelidir...

"Lottie." Ben'in sesini duyunca vicdan azabıyla üç metre havaya fırlıyorum. Balayındayım ve eski sevgilimi düşünüyorum. Olacak şey değil.

"Evet?" Aklımdan geçenleri tahmin eder korkusuyla hemen ona dönüyorum. "Sadece düşünüyordum..."

"Üzgünüm." Ben açık yürekli bir hareketle ellerini iki yana açıyor. "Öyle demek istemedim. Sadece, seninle birlikte olmak için yanıp tutuşuyorum."

"Ben de."

"Şanssızlık işte."

"Bence biz şanssızlıktan payımızı fazlasıyla aldık," diyor kederle. "Bir çiftin başına nasıl bu kadar çok felaket gelebilir?"

"Balayı değil, biber ayı mübarek."

Zayıf esprisine gülümsüyorum, biraz hafifliyorum. En azından çaba gösterdi.

"Belki de kaderimiz bu," diyorum öylesine. Ama Ben bu fikre tutunuyor.

"Haklı olabilirsin. Düşünsene, Lottie. Yarın pansiyona gideceğiz. İlk kez birlikte olduğumuz yere geri döneceğiz. Belki de evliliğimizi tamamına erdirmek için kismetimiz orası."

"Çok romantik olurdu." Bu fikre alışıyorum. "O küçük mağaradaki aynı noktayı bulabiliriz..."

"Hatırlıyor musun?"

"O geceyi hiç unutmadım ki," diyorum tüm kalbimle. "Gelmış geçmiş en sevdiğim anılarımdan biridir."

"Eh, belki de onu geçecek güzellikte bir anımız olur," diyor Ben. Morali düzeldi biraz. "Ne kadar sürer olaya geri dönebilmen?"

"Bilmem." Istakoza dönmüş derime bakıyorum. "Oldukça kötü bir tepki oldu. Yarına kadar herhâlde."

"Tamam. O zaman durdur tuşuna basıyoruz. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diyorum minnetle. "Şu andan itibaren durdur tuşu devrede."

"Yarın da oynat tuşu."

"Sonra geri sar ve tekrar oynat." Hızırca sırtıyorum. "Ve tekrar. Ve tekrar."

Bu plan ikimizi de neşelendiriyor. Denizi seyrederek oturuyoruz. Sörfçüler, kuş civıtları, uzaklardan, ana plajdan gelen müzik sesi bana huzur veriyor. Bu gece orada bir orkestra çalıyor. Belki birazdan biz de oraya doğru yürür, bir kokteyl içip müzik dinleriz.

Bariştık sanırım. Yan yana otururken Ben dikkatlice bir kolunu arkamdan bana doğru uzatıyor, sonra sırtıma sarılıp gibi kıvrıyor ama aslında değmiyor. Hayalet sarılma gibi. Cevap olarak cildim karıncalanıyor ama olsun. İçimdeki öfke dindi. Hatta niçin kabardığını da anlamış değilim.

"Yarın," diyor. "Fıstık yağı yok. Hizmetli yok. Arp yok. Yalnızca biz varız."

"Yalnızca biz," diye kafa sallıyorum. Belki de Ben haklıdır. Belki de başından beri kaderimizde orada yapmak vardı. "Seni seviyorum," diye ekliyorum içimden gelerek. "Bu yüzden daha da çok."

"Ben de öyle hissediyorum." Yine o yamuk gülüşünü çakıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. İğne batan cildime, yıkılmış libidoma ve kayalara tırmanmaktan incinmiş ayak bileğime rağmen birdenbire neredeyse esrikleşiyorum. Çünkü sonuçta buradayız. Yıllar sonra Mykonos'a geri döndük. Yarın da döngüyü tamamlayacağız. Hayatımızın en önemli yerine geri döneceğiz: Pansiyona. Aşkı bulduğumuz, sarsıcı olaylar yaşadığımız, hayatımızı sonsuza dek değiştiren mekana.

Ben elimi tutmak istercesine uzanıyor ve tam dokunmadan elinin altında parmaklarımı kıvrıyorum (ellerim de şişti). Pansiyona yapacağımız ziyaretin benim için ne kadar önemli olduğunu ona söylemek zorunda değilim. Anlıyor. Kimsenin anlamadığı gibi anlıyor. İşte bu yüzden birlikte olmak kaderimiz.

Sliss

Hayır. Hayırınımı! Nedir bu saçmalamalar, ağzının suyunu akıtarak zıvalamalar ya?

Ben, beni derin bir seviyede anlıyor. Bunun kaderimiz olduğunu düşünüyor ve bence de öyle. Gelecek için o kadar çok plan yaptık ki. Benim yapmak istediklerimin aynısını yapmak istiyor. Muhtemelen sonunda Fransa'ya taşınıp orada bir...

Büyüyen bir dehşetle peş peşe gelen üç mesajı okuyorum.

... Denizin dibinde beyaz perdelerle kapatılmış, şahane bir ortam ve tamam, işe yaramadı ama önemli olan bu değildi...

*

... Birbirimize dokunmuyorduk ama onu hissedebiliyordum. Psikik bir bağ kurduk sanki. Ne demek istediğimi anlıyor musun...

... Hiç olmadığım kadar mutluyum...

Daha yatmadılar, yine de Lottie dünyanın en mutlu insanı. Eh, niyetim onları ayırmaksa fena hâlde çuvalladım. İyiden iyiye birbirlerine yakınlaştırdım. Bravo, Elissa. Yıldızlı pekiyi.

"Her şey yolunda mı?" diyor Lorcan yüz ifademi fark ederek.

"Her şey kıyak," diye dişlerimi sıkıyorum ve deri ciltli kokteyl menüsünü hızlı hızlı çeviriyorum.

Sofya'ya indiğimizden beri moralimin de inişe geçtiğini belirtmeme gerek yok sanırım. Şimdiyse dibe vurmuş durumda. Her şey geri tepti, ayaklarıma kara sular indi, mini barımızda tonik yok ve etrafım Bulgar fahişelerle sarılı.

Otelin teras barını şöyle bir süzüyorum. Tamam, *belki* hepsi Bulgar fahişe değildir. Bazıları Bulgar mankenler olabilir. Hatta bazıları iş için gelmiş tipler olabilir. Burada loş ışık kullanmışlar ama dört bir yanda pırlantalar, beyaz loş ışık kullanmışlar ama dört bir yanda pırlantalar, beyaz dişler ve *Louis Vuitton* kemer tokaları ışıltıyor. Oteldekiler ismimi anında tanıdı, dolayısıyla daha iyi bir oda ayarlamalarını rica etmeme gerek kalmadı. Uzun süredir kaldığım en havalı süitтейim. İki devasa yatak odası, büyük ekranlı bir oturma odası ve kocaman Art-Deco tarzı bir banyosu var. Daha sonra Lorcan'a gösterip hava atarım belki.

İçimde heyecanlı bir kıpırtı oluyor. Lorcan'la aramızın nasıl olduğundan emin değilim. Belki birkaç içkiden sonra öğrenirim.

Bar oldukça hip-hop tarzı aksesuarlarla döşeli. Yerden tavana kadar aynalı camlar, siyah fayanslı dar bir havuz. Tüm güzel insanlar/mankenler/iş seyahatindekiler havuza dudak bükerek bakıyor. Noah dışında. Oğlum suya girmeye can atıyor.

"Mayon bavulda," diyorum beşinci kez.

"Bırak donla yüzün," diyor Lorcan. "Ne olacak ki?"

"Evet!" diye bağırıyor Noah bu fikirden büyülenerek. "Donla! Donla!" Uçuşun ardından son derece enerjik. Hoplayıp zıplıyor. Belki yüzerse biraz yatıştır.

"Tamam." Pes ediyorum. "Donla girebilirsin. Ama sessiz ol. Kimseyi ıslatma."

Noah sevinçle soyunmaya başlıyor, kıyafetlerini yere atıyor.

"Cüzdanıma sahip çık lütfen," diyor büyümüş bir insan edasıyla ve uçuşta hediye edilen cüzdanı bana uzatıyor. "İçine koymak için bir kredi kartı istiyorum," diye de ekliyor.

"Kredi kartı için daha yaştın küçük," diyorum pantolonunu katlayıp kadife döşemeli banka koyarken.

"Al bakalım," diyor Lorcan ve ona bir *Starbucks* kartı uzatıyor. "Süresi geçmiş," diye ekliyor bana dönüp.

"Harika!" diyor Noah keyifle ve büyük bir dikkatle cüzdanın bölmesine yerleştiriyor. "Babamınki gibi dolu olmasını istiyorum."

Babasının şifşko cüzdanı hakkında sinirli bir yorum yapmak üzereyken -tam vaktinde- kendimi dizginliyorum. O

ümitsiz cadalozlar gibi konuşmayacağım. Öyle değilim. Artık tatlı ve hafiflemiş biriyim.

"Baban parayı zor kazanıyor," diyorum şeker şeker. "Onunla *gurur* duymalıyız, Noah."

"Hayda!" Noah havuza doğru koşuyor. Bir saniye sonra da feci şekilde su sıçratarak çivileme havuza atlıyor. Yakında duran mini elbiseli sarışın bir kıza sular geliyor. Kız dehşetle geri çekiliyor ve bacaklarındaki damlaları siliyor.

"Çok özür dilerim," diye sesleniyorum neşeli neşeli. "Havuzun yanında içki içince böyle kazalara kurban gidi-
lebiliyor!"

Noah sular saçarak kulaç atmaya başlıyor ve güzel insanların, onlara benzeyen güzel garsonların endişeli bakışlarını üstüne çekiyor.

"O havuzda ilk yüzen insanın Noah olduğuna kaç baha-
se girersin?" diyor Lorcan eğlenerek.

Biz oğlumu izlerken Richard yanında uçaktan tanı-
dığım birkaç yolcuyla bara geliyor. Önceki hâinden bile
daha yorgun ve bitkin görünüyor. Ona üzülüyorum.

"Merhaba," diye bizi selamlayıp bir masaya çöküyor.
"Lottie'den yeni haber aldık mı?"

"Evet. Ve müjde. Hâlâ yapmamışlar!" diye onu neşelen-
dirmeye çalışıyorum.

"Hâlâ mı?" diyor Lorcan inanamayarak. Çat diye barda-
ğını masaya koyuyor. "*Sorunları* ne?"

"Alerjik bir sıkıntı." Umursamazca omuz silkiyorum.
"Lottie'ye fıstık yağı mı ne sürmüşler ve her yeri şişmiş."

"Fıstık yağı mı?" Richard kafasını kaldırıyor, birden me-
raklanıyor. "Yi mi peki? Doktor çağırılmışlar mı?"

"Sanırım iyi şu anda. Gerçekten."

"Çünkü alerjik tepkiler tehlikeli olabilir. Tanrı aşkına,
neden fıstık yağı kullanmışlar? Lottie onları uyarmamış
mı?"

"Ben... Bilemiyorum," diye başımdan savuşturuyo-
rum. "O ne?" diye ekliyorum konuyu değiştirmek için ve
Richard'ın elindeki kâğıdı gösteriyorum.

"Hiçbir şey," diye korumaya geçiyor, aynı anda Noah
şık siyah bir havluya sarınmış vaziyette yanımızda bitiyor.
"Önemli bir şey değil."

"Bir şeye benziyor ama."

"Şey... Tamam." Richard sert sert bir Lorcan'a bir
bana bakıyor, sanki sıkıysa gülelim diye meydan okuyor.
"Lottie'ye Fransızca şiir yazıyorum."

"Aferin sana!" diye teşvik ediyorum. "Bakabilir miyim?"

"Daha bitmedi." Kâğıdı uzatıyor. Şöyle bir silkip boğa-
zımı temizliyorum.

"*J'etaime, Lottie, Plus qu'un zloty.*" Duraksıyorum, ne di-
yeceğimi bilemiyorum. "Eh, bu da bir başlangıç..."

"*Seni seviyorum, Lottie, hem de zlotiden fazla*" Lorcan
inanamayarak tercüme ediyor. "Ciddi misin?"

"Lottie ile kafiye bulmak çok zor!" diyor Richard savun-
maya geçerek. "Sen den!"

"Şey de olur, *pipi*," diye öneriyor Noah. "*Seni seviyorum
Lottie. Bu değil ki pipi.*"

"Teşekkürler, Noah," diyor Richard sıkılarak. "Çok ki-
barsın."

"Çok güzelmiş," diyorum aceleyle. "Neyse, önemli olan
düşünmek."

Richard kâğıdı elimden alıyor tekrar ve bar menüsüne uzanıyor. Kapağında *Enfes Bulgar Spesiyalleri* yazıyor ve içinde bar atıştırmalıkları ve hafif yiyecekler listesi yer alıyor.

"İyi fikir. Bir şeyler yiyelim," diyorum yatıştırıcı bir şekilde. "Daha iyi hissedersin."

Richard menüye garip garip bakıyor, sonra garsona işaretleri yapıyor, kız da güle oynaya yanımıza geliyor.

"Evet, efendim?"

Richard pek de uzlaşmacı olmayan bir tutumla, "Merhaba, *enfes Bulgar spesiyalleriniz* hakkında birkaç sorum olacak," diyor. "Dört mevsim salata. Özel Bulgar yemeği midir?"

"Efendim." Kız daha büyük gülümsüyor. "Hemen sorayım."

"Tavuk korma. O da mı Bulgar yemeği?"

"Şefimize danışırım, efendim." Kız küçük defterine hızlı hızlı not alıyor.

"Richard." Tekme atıyorum masanın altında. "Boş ver."

"Kulüp sandviç." Richard bastırıyor. "O da mı Bulgar spesiyali?"

"Beyefendi..."

"Kızarmış patates. Bulgaristan'ın hangi yöresinden acaba?"

Kız artık yazmayı kesiyor ve şaşkın şaşkın Richard'a bakıyor.

"Sus!" Richard'a âdeta tısıyorum ve kıza gülümsüyorum. "Çok teşekkürler. İki dakika rica edeceğiz."

"Sadece soruyordum," diyor Richard, kız uzaklaşırken.

"Netliğe kavuşturuyordum. Netliğe kavuşturmaya hakkım var, değil mi?"

"Sırf Fransızca şiir yazamıyorsun diye sinirini masum bir garson kızdan çıkartman şart mı?" diyorum ters ters. "Neyse, şuna bak. *Meze tabağı*. Bence bu Bulgar yemeği."

"Yunan."

"Ve Bulgar."

"Sanki her şeyi biliyormuşsun gibi." Menüü okuyor, sonra kapatıyor. "Aslında... Ben gidiyorum."

"Yemek yemeyecek misin?"

"Oda servisinden söylerim. Yarın sabah görüşürüz."

"İyi uykular!" diye sesleniyorum arkasından ve omzunun üstünden bana karamsarca bir bakış atıyor.

"Zavallı adam," diyor Lorcan, Richard gözden kaybolunca. "Lottie'yi gerçekten seviyor."

"Bence de."

"Cidden çok aşık olmayan biri böyle bir şiir yazmaz. Bütün yetenekleri geçici olarak servis dışı kalmış."

"*Hem de zlotiden fazla*," diye tekrar ediyorum ani bir gülme kriziyle. "Zloti?"

"*Bu değil ki pipi*, bence en güzeliydi." Lorcan kaşlarını kaldırıyor. "Noah'nın şair Laureate gibi bir geleceği olabilir."

Noah havuza tekrar dalmak için ayaklanıyor ve ikimiz yine bir süre onun sular saçışını izliyoruz.

"İyi bir çocuk," diyor Lorcan. "Akıllı. Dengeli."

"Teşekkürler." İltifatı beni gülümsetiyor. Noah akıldır gerçekten. Gerçi dengeli olduğundan emin değilim. Dengeli çocuklar kurmaca dünyalarında yaşadıkları kalp nakliyle övünür mü?

"Çok mutlu görünüyor." Lorcan bir avuç fıstık alıyor. "Velayet konusu kolay halloldu mu?"

Velayet sözünü duyunca içimdeki radar çalışmaya başlıyor ve otomatikman kalp atışlarım hızlanıyor, savaşa hazırlanıyorum. Vücuduma adrenalin pompalanıyor. Gerginçe boynumdaki flaş belleğe dokunuyorum. Kafamda konuşmalar fır dönüyor. Uzun, ilim irfanla beslenmiş, yaralayıcı konuşmalar. Artı, birine yumruk atmak istiyorum.

"Bazı arkadaşlarım velayet savaşında çok zorlu ve yıpratıcı süreçlerden geçti de," diye ekliyor Lorcan.

"Evet." Duruşumu bozmamaya çalışıyorum. "Doğrudur. Tahmin edebilirim."

Yıpratıcı mı? Sen yıpratıcının anlamını duymak ister misin?

Fakat aynı anda Barnaby'nin sesi, alarm gibi kulaklarımda çınlıyor kulaklarımda. *Ne olursa olsun, kaderin sillesini yemiş, ümitsiz bir cadaloza dönüşmeyeceğini* söylemişti.

"Ama sen böyle şeyler yaşamadın?" diyor Lorcan.

"Hiç değil." Nereden çıktığı belli olmayan, en rahat, en dingin tebessümü çakıyorum. "Hatta her şey çok kolay ve pürüzsüz oldu. Ve çabuk," diye ekliyorum iyice basurarak. "Çok çabuk."

"Şanslısın."

"Çok şanslıyım." Kafamı sallıyorum. "Çok. Hem de çokook şanslı!"

"Eski kocanla anlaşıyor musunuz?"

"Böyleyiz." Parmaklarımı üst üste bindiriyorum.

"İnanılmaz!" diyor Lorcan hayretle. "Ondan boşanmak istediğine emin misin?"

"Başka bir kadınla mutluluğu bulduğu için çok seviniyorum." Daha da şeker gülümsüyorum. Yalan söyleyebileme

becerim sinir sistemimi bozabilir. Temelde gerçeğin tam tersini söylüyorum. Sanki bir oyundayım.

"Yeni partneriyle anlaşıyor musun peki?"

"Çok severim!"

"Peki ya Noah?"

"Büyük bir aile gibiyiz!"

"Bir içki daha ister misin?"

"Hayır, nefret ederim!" Anında Lorcan'ın oyun oynadığımız farkında olmadığını hatırlıyorum. "Yok, yani, çok isterim demek istedim," diye düzeltiyorum.

Lorcan garsonu çağırırken ağzıma iki fıstık atıp boşanmayla ilgili birkaç yalan daha uydurmaya hazırlanıyorum. Fakat aklımda kurarken bile beynim uğulduyor: *Hep birlikte masa tenisi oynuyoruz! Daniel yeni bebeğine benim adımı verecektmiş!* Parmaklarım boynumdaki bellekle oynuyor, oynuyor, gitgide içim sıkılıyor. Bu oyunu sevmiyorum artık. İçimdeki iyilik perisi tüm ısıltısını yitiriyor. Körülük perisi odaya dalıyor ve onun da iki çift sözü var.

"O zaman kocan harika biri olmalı," diyor Lorcan siparişimizi verdikten sonra. "Çünkü çok özel bir ilişkiniz var."

"Harikadır!" Dişlerimi sıkarak kafa sallıyorum.

"Öyle olmalı."

"Son derece düşünceli ve naziktir." Yumruklarımı sıkıyorum kucagımda. "O kadar karizmatik, çekici, başkalarını düşünen, hassas..." Birden susuyorum. Devam edemeyeceğim. Nefes nefeseyim. Gözlerimin önünde ciddi ciddi yıldırlar uçuşuyor. Daniel'a methiyeler düzmek sağlığıma zarar veriyor; daha fazla yapamayacağım. "Tam bir... Tam bir... İçin tekidir!" Hapşırık gibi. Çıkmak zorunda. "Pıçtır."

Bir sessizlik oluyor. Yanımızdaki masadaki adamın merakla baktığını fark ediyorum.

"İyi anlamda piçlik?" diye cesaret ediyor Lorcan. "Ya da... Ah." Yüz ifademi görüyor.

"Yalan söyledim, Lorcan. Boşanan kadınların başa çıkmak zorunda olduğu en büyük kabus ve acılardan kudum, tamam mı? Acılıyım, dertliyim!" Söylemek bile rahatsızlıyor. "Kemiklerim acı içinde, kalbim acı içinde, kanım bile acıyla akıyor..." Bir şey kafama dank ediyor. "Bir dakika. Sen benimle seks yaptın. Ümitsiz vaka olduğumu zaten biliyorsun."

Birlikte geçirdiğimiz gece bunu hissetmemiş olamaz o da tabii. Oldukça gergindim. Sanırım çok fazla küfür etmişim.

"Düşünmüştüm." Lorcan alıcı gözle incelercesine başını yana kırıyor.

"Yoksa tam gelirken *has.ktir*, *Daniel*, diye bağırduğım için mi?" Espriyi patlatmadan duramıyorum, sonra bir elimi kaldırıyorum. "Kötü şakaydı, pardon."

"Özür dilemene gerek yok." Lorcan gözlerini bile kırpmıyor. "Boşanmadan sonra hayatta kalmanın tek yolu kötü şakalar yapmak. *Eski karın burnunda tüterse ne yaparsın? Alımı kıvarsın.*"

"*Boşanmak neden bu kadar pahalı?*" diye karşılık veriyorum otomatikman. "Çünkü buna değer."

"*Boşanmış erkekler niye tekrar evlenir? Hafıza oyunu.*"

Gülmemi bekliyor ama ben düşüncelere dalıyorum. Adrenalin dalgalarını dindi, geriledi ve arkasında o bildik düşünceleri bıraktı.

"Mesele şu ki..." Burnumu kaşıyorum. "Mesele şu ki ben daha boşanmadan çıkmadım. Hayatta kalmak demek, daha önce olduğum kişiyle aynı insanım demek değil mi?"

"Eee, şu anda kimsin o zaman?" diyor Lorcan.

"Bilmiyorum," diyorum uzun bir sessizlikten sonra. "İçim cılk yara gibi. Sanki yanık izi gibi. Ama kimse göremiyor."

Lorcan yüzünü buruştursa da cevap vermiyor. Uzun uzun bekleyip dinleyebilen nadir insanlardan biri.

"Acaba deliriyor muyum diye merak etmeye başlamışım," diyorum bardağımın içine bakarak. "Daniel dünyayı *gerçekten* o şekilde görüyor olabilir miydi? Gerçekten o *iğrenç* şeyleri söylüyor ve insanlar da ona inanıyor olabilir miydi? En kötüsü de kimse yanında değil. Boşanma kontrollü bir patlama gibi. Dışarıda kalan herkes iyi."

"Dışarıda kalan herkes." Lorcan hiddetle kafasını sallıyor. "O insanlardan *nefret* etmiyor musun? Sana düşünmemeni, boş vermeni söyleyenlerden?"

"Evet!" Tanıdık bir hisle kafa sallıyorum. "Ve *olumlu yaklaş, en azından feci bir iş kazasında sakatlanmadın*, diyenlerden."

Lorcan kopuyor. "İkimiz aynı insanları tanıyoruz."

"Tek istediğim, hayatımdan çıkması." Derin bir nefes veriyorum, alnımı avcuma dayıyorum. "Keşke şey yapabilselerdi... Ne bileyim... Eski kocayı almak için küçük operasyon." Lorcan anlayışla gülümsüyor. Şarabımı yudumluyorum. "Ya sen?"

"Benimki de oldukça kötüydü." Kafasını sallıyor. "Para konusunda çirkinleşildi ama çocuğumuz olmadığı için her şey daha kolay halloldu."

"Çocuğun olmadığı için çok şanslısın."

"Pek sayılmaz," diyor tonlamasız bir sesle.

"Yok, gerçekten şanslısın," diye ısrar ediyorum. "Yani velayet olayına girince daha uzun bir süreç..."

"Hayır, gerçekten, şanslı değilim." Sesinde asit gibi bir yakıcılık var. Daha önce duymadığım bir tını. Ve birden adamın özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmediğimi hatırlıyorum. "Olmadı," diye ekliyor kısaca. "Benim olmadı. Ve boşanmamızın sebeplerinin yüzde seksenini bu oluşturunuyordu. Hatta yüzde yüzünü diyelim." Viskisinden büyük bir yudum alıyor.

O kadar çok oluyorum ki ne diyeceğimi bilemiyorum. Şu birkaç kelimde öyle bir mutsuzluk ve keder var ki kendi yaşadıklarımın şikâyet ettiğim için vicdan azabı duyuyorum. Çünkü en azından benim Noah'm var.

"Üzgünüm," diye kekeliyorum sonunda.

"Evet. Ben de." Nazikçe gülümsüyor. Suçluluk duygumu anladığı belli. "Gerçi söylediğin doğru; işleri daha da karmaşıktıracağın."

"Öyle demek istemedim..." diye başlıyorum. "Bilmiyordum."

"Önemli değil." Elini kaldırıyor. "Sorun değil."

Ses tonu çok tanıdık, ben de hep kullanıyorum. Sorun değil değil: Durum böyle işte.

"Gerçekten üzgünüm," diye tekrar ediyorum cılızca.

"Biliyorum." Başıyla onaylıyor. "Sağ ol."

Bir süre sessiz kalıyoruz. Kafamda düşünceler dönüyor ama onunla hiçbirini paylaşmaya yüreğim dayanmıyor. Onu o kadar iyi tanımıyorum. Aklımdan geçenler onu daha çok kırabilir.

Sonunda yine güvenli alana, Lottie ve Ben'e dönüyorum.

"Olay şu ki..." Nefes veriyorum. "Kardeşimi, ikimizin yaşadığı bu kırgınlıktan ve acıdan korumak istiyorum. Hepsi bu. Bu yüzden buradayım."

"Ufak bir şey hatırlatabilir miyim?" diyor Lorcan. Dudakları kıvrılıyor ve ortamı neşelendirmeye çalışacağını anlıyorum. "Henüz Ben'le tanışmadın bile."

"Tanışmama gerek yok," diye karşı çıkıyorum. "Anladığın şey şu: Bu konuda tecrübeliyim. Lottie ne zaman birisinden ayrılrsa, muhakkak aptalca, uçuk ve düşüncesizce bir hareket yapar, sonra da geri almaya çalışır. Talihsiz seçimler diyorum ben buna."

"Talihsiz seçimler. Hoşuma gitti." Lorcan tek kaşını kaldırıyor. "Eee, yani Ben'i de talihsiz seçim olarak mı görüyorsun?"

"Eh, sence de öyle değil mi? Yani, *gerçekten*. Beş dakika içinde evleniveriyorlar, beş dakika sonra Fransa'da bir kır evi..."

"Fransa'da ev mi?" Lorcan şaşırıyor. "Bu da nereden çıktı?"

"Lottie! Kendini kaptırmış. Keçileri, tavukları falan olacaktı. Onları ziyaret edip baget yiyebilirmişiz."

"Hiç Ben tarzı bir şey değil yalnız," diyor Lorcan. "Tavuk mu? Emin misin?"

"Kesinlikle! Gülinç bir hayal. Sonunda hepsi un ufak olacak. Boşanacaklar ve kız kardeşim de tıpkı benim gibi sıkıntılar, acılar çekecek..." Çok yüksek sesle konuştuğumu geç fark ediyorum ve yan masadaki adamlar gene beni

dinliyor. "Tıpkı benim gibi," diye tekrarlıyorum fısıltıyla. "Tam bir felaket olacak."

"Kendine haksızlık ediyorsun," diyor Lorcan. Sanırım kibarlık etmeye çalışıyor.

"Ne demek istediğimi *anladın*." Öne eğiliyorum. "Değer verdiğin birisinin boşanma cehenneminden geçmesini ister miydin? Yoksa buna engel olmaya mı çalışırdın?"

"Yani pat diye karşısına çıkacak, kardeşine evliliğini feshetmesini ve Richard'la evlenmesini mi söyleyeceksin? Sence seni dinleyecek mi?"

Hayır anlamında kafa sallıyorum. "Öyle olmayacak. Richard bence harika biri ve Lottie için mükemmel. Fakar ben oraya *Richard Ekibi* şapkasıyla gitmeyeceğim. Richard kendi takımını temsil etsin. Ben *Hayatımı Mahvetme Ekibi* şeklinde ortaya çıkacağım."

"Engel olunamaz bir kader sonucu berbat bir balayı geçiriyorlar şansına," diyor Lorcan tek kaşını kaldırarak.

Kısacık, anlam yüklü bir sessizlik oluyor ve *acaba ona gizli operasyonumdan bahsetsem mi*, diye geçiriyorum içimden, sonra vazgeçiyorum.

"Evet," diyorum elimden geldiğince umursamaz bir şekilde. "Şansıma."

Noah gene pat pat yanıma geliyor, ayakları koyu gri halıda ıslak izler bırakıyor. Dizlerime sokuluyor ve içim aydınlanıyor hemen. Noah etrafında bir aura gibi her daim umut taşıyor ve ona her dokunuşumda o umut bana da buluşuyor.

"İşte!" Aniden birisine el sallıyor. "Bu masa!"

"Demek buradayız." Garson kız yanımda bitiyor, gümüş bir tepsinin içinde dondurma getiriyor. "Küçük cesur

asker için. Oğlunuzla gurur duyuyorsunuzdur," diye ekliyor bana dönüp.

Aman Tanrım. Gene mi! Utancımı saklamaya çalışarak gülümsüyorum. Şu anda konu nereye gidecek, hiçbir fikrim yok. Kalp nakli olabilir. Kemik iliği olabilir. Yeni bir yavru köpek olabilir.

"Her gün üç saat yüzme çalışmak!" Noah'nın omzunu sıkıyor. "Sadakatine hayranım! Oğlunuz bana jimnastik çalışmalarını anlatıyordu da," diye ekliyor. "2024 Olimpiyatları içindi, değil mi?"

Yüzümdeki tebessüm donuyor. *Jimnastik* çalışmaları mı? Tamam, daha fazla erteleyemeyeceğim. Büyük konuşmayı yapıyorum. Hemen, şimdi, şuracıta.

"Teşekkürler," diyebiliyorum sadece. "Harika. Çok teşekkür ederiz." Garson kız ortadan kaybolur kaybolmaz Noah'ya dönüyorum. "Hayatım. Beni dinle. Önemli bir şey bu. Gerçekle yalan arasındaki farkı biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

Noah özgüvenle kafasını sallıyor.

"Yalan söylemememiz gerektiğini de biliyorsun."

"Kibar olmamız gereken durumlar dışında," diye ekliyor Noah. "*Mesela elbiseni çok beğendim!*"

Noah bunu iki ay önceki büyük konuşmamızda kavramıştı. Büyükannesinin yemekleri konusunda fazlasıyla dürüst davrandığı zaman.

"Evet. Ama genel olarak..."

"*Ve elmalı turta ne kadar lezzetli!*" Noah iyice ısınıyor. "*Ve biraz daha isterdim ama çok doydum, gibi.*"

"Evet! Tamam. Fakat demek istediğim, çoğu zaman doğruyu söylememiz gerekir. Mesela kalp nakli yaptırmamışsak yaptırdım demek yanlıştır." Noah'nın tepkisini ölçmek için bekliyorum ama hiç oralı değil. "Hayatım, sen kalp nakli yaptırmadın, değil mi?"

"Hayır," diye onaylıyor.

"Ama uçuş görevlilerine yaptırdığını söyledin. Neden peki?"

Noah bir süre düşünüyor. "Çünkü ilgi çekici."

"Tamam. Güzel. Bundan sonra ilgi çekici ve *doğru* olalım, tamam mı? Bundan böyle herkese *doğru* söylemeni istiyorum."

"Tamam." Noah belli belirsiz bir şekilde omuz silkiyor. "Artık dondurmamı yiyebilir miyim?" Kaşığı alıp dalıyor, her tarafa çikolata parçacıkları fırlıyor.

"Güzel iş," diyor Lorcan sessizce.

"Bilmiyorum." İçimi çekiyorum. "Bir türlü *anlamıyorum*. Neden anlatıyor böyle şeyler?"

"Hayal gücü geniş." Lorcan omuz silkiyor. "Ben olsam endişe etmezdim. Sen iyi bir annesin," diye ekliyor. Bunu öyle gerçekçi bir sesle söylüyor ki yanlış mı duydum diye şüpheleniyorum.

"Ah." Nasıl tepki vereceğimi kestiremiyorum. "Teşekkürler."

"Tahminimce Lottie için de bir anne gibisin?" Şu Lorcan da sıkı gözlemci çıktı, iyi mi!

Başımla onaylıyorum. "Kendi annemiz çok iyi bir iş çıkarmadı. Her zaman Lottie'nin arkasını kollamak zorundaydım."

"Mantıklı."

"Şimdi anlıyor musun?" Kafamı kaldırıyorum ve bana hakiki fikrini söylemesini istiyorum aniden. "Ne yaptığımı anlıyor musun?"

"Hangi kısmını?"

"Hepsini." Kollarımı iki yana açıyorum. "Bunu. Kardeşimi, hayatının en büyük hatasından kurtarmaya çalışmamı. Haklı mıyım, yoksa deli miyim?"

Lorcan bir süre sessiz kalıyor. "Bence çok sadık, çok korumacı bir ablasın ve sana saygı duyuyorum. Ve evet, bence delisin."

"Kapa çeneni." Onu dürtüyorum.

"Sen sordun." O da beni dürtüyor ve aramızdan bir elektrik akımı geçtiğini hissediyorum. Beraberinde de birlikte geçirdiğimiz gecedен bir resim yanıp sönüyor. O kadar ayrıntılı ki nefesim kesiliyor. Lorcan'ın dudaklarının kapanışını gördüğümde onun da aynı şeyi anımsadığını anlıyorum.

Hatıralar ve umutlarla karışık hislerle cildim karınçalanmaya başlıyor. İşte buradayız. İkimiz bir oteldeyiz. Fazla zorlamaya gerek yok. Harika seksin en güzel yanı, Tanrı'nın bir armağanı olmasıdır ve sonuna kadar tüketilmelidir. Benim teorim bu en azından.

"Eee, büyük bir süitte mi kalıyorsun?" diye soruyor Lorcan zihnimi okuyarak.

"İki yatak odalı," diye cevap veriyorum umursamaz bir edayla. "Biri bana, biri Noah'ya."

"Ah."

"Çok yer var yani."

"Ah." Gözleri gözlerime kenetleniyor, o gözlerde daha fazlasının vaadi okunuyor ve ister istemez ürperiyorum.

Gerçi şu anda üst kata koşup kıyafetlerimizi yırtarcasına çıkaramayız. Yanı başımda oturan yedi yaşındaki oğlum sorunsalı var.

"Acaba bir şeyler mi... yesek?" diye öneriyorum.

"Evet!" Dondurmasını bitiren Noah konuşmaya kesinlik ve doğrulukla katılıyor. "Canım burger ve patates çekti!"

Bir saat sonra üçümüz toplamda bir kulüp sandviç, bir tabak patates kızartması, bir tabak tatlı patates kızartması, bir tabak karides tempura, üç brownie ve bir sepet ekmek birtirdik. Noah hemen yanımdaki sedirde uyuyakaldı. Barda oradan oraya koşturmak, Bulgar fahişelerle arkadaş olmak, kola ve cips yuvarlamakla meşguldü. Hatta bir yerden de Bulgar parası bulmuş. Üzgün itirazlarına aldırmandan geri vermesini sağladım.

Şimdi terasta altı kişilik bir orkestra canlı müzik yapıyor ve herkes dinliyor. Işıklar daha da loş ve içim bir hoş. Üç kadeh şaraptan sonra pamuk gibi oldum. Lorcan'ın eli elimde değip duruyor. Önümüzde koskoca bir gece uzanıyor. Vaat dolu bir gece. Uzanıp tabaktaki son patates cipsini alıyorum, Noah'nın koltukta yanına koyduğu çok kıymetli uçak firması cüzdanına bakıyorum. İçi kredi kartı gibi şeylerle dolu. Nereden toplamış bunları?

"Noah?" Dürtüp uyandırıyorum. "Hayatım, cüzdanımı neyle doldurdun?"

"Kredi kartıyla," diyor uykulu uykulu. "Bir yerlerde buldum."

"Kredi kartı mı buldun?" Kanım donuyor. Aman Tanrım. İnsanların kredi kartlarını mı çaldı? Cüzdanı kapı-

yorum, dehşet ve hayretle boşaltıyorum. Ama bunlar kredi kartı değil sonuçta. Hepsi...

"Oda kartı!" diyor Lorcan. Cüzdanı elektronik oda anahtarlarıyla doldurmuş. En az yirmi tane.

"Noah!" Tekrar sallayıp uyandırıyorum. "Hayatım, nereden aldın bunları?"

"Söyledim ya, buldum," diyor bezgin bezgin. "İnsanlar masaların üstüne, bir yerlere koymuş. Cüzdanım için kredi kartı istiyordum..." Gözleri tekrar kapanıyor.

Ellerim iskambil kâğıdı gibi açılmış anahtarlarla dolu bir şekilde Lorcan'a bakıyorum.

"Ne yapacağım? Geri vermek zorundayım."

"Hepsi birbirine benziyor," diyor Lorcan ve birden kopuyor. "Sana bol şans."

"Gülme! Hiç komik değil! İnsanlar odalarının anahtarlarının yürütüldüğünü fark edince kıyamet kopacak..." Elektronik kartlara bakıp ben de gülmeye başlıyorum.

"Aynen yerine koy," diye karar veriyor Lorcan.

"İyi de nereye?" Sık sıkıdım insanların masalarına bakıyorum. Herkes müziğin keyfini çıkarıyor. "Hangisi kimin anahtarı bilmiyorum ve danışmaya gitmeden de öğrenemem..."

"Planımız şu," diye el koyuyor Lorcan. "Paskalya yu-murtaları gibi burada her yere yayalım. Herkes orkestrayı dinliyor. Kimse fark etmez."

"Ama hangi anahtarın kime ait olduğunu nereden bileceğiz? Hepsi tek tip!"

"Tahmin edeceğiz. Psişik güçlerimizi kullanacağız. Yarısını ben alırım," diye ekliyor ve cüzdandaki kartları çıkarmaya koyuluyor.

Yavaşça ayağa kalkıyoruz. Işıklar loş, orkestra Coldplay çalıyor ve kimse kilını kıpırdatmıyor. Lorcan otoriter bir edayla bara yürüyor, sola doğru eğilip barın üstüne bir kart bırakıyor.

"Affedersiniz," diyor kibarca. "Dengemi kaybettim."

Onu takip ederek ben de yakındaki bir gruba yanaşıyorum, duvardaki apliklere bakıyormuş gibi yaparak masanın aynalı yüzeyine üç kart koyuyorum. Kartların masaya düşme sesi müziğin içinde kayboluyor ve kimsenin ruhu duymuyor.

Lorcan ana bara birkaç kart daha yerleştiriyor, hızlı hareket edip taburelerin arasından ya da insanların arkasından ustaca eğiliyor.

"Bunu düşürdünüz galiba?" diyor ona soru sorar gibi bakan bir kıza.

"Ah, teşekkürler!" Kız Lorcan'dan kartı alıyor ve içim bir tuhaf oluyor. Sanki en büyük eşek şakasını yapıyormuşuz gibi yarı şaşkın yarı neşeliyim. Bu anahtar *kesinlikle* kızın odasına ait olamaz. İlerleyen saatlerde otelde kıyamet kopacak.

Şimdi de Lorcan sahnenin yakınlarında, sarışın bir kadının üstünden eğilip masasına bariz bir şekilde oda kartı koyuyor. Göz göze geliyoruz, bana göz kırpmıyor ve kahkaha atasım geliyor. Ben de elimde kalan kartlardan mümkün olduğunca çabuk kurtuluyorum, Noah'nın yanına koşuyorum, artık yedinci uykusunda. Garsonu çağırıyorum, hemen faturamızı imzalıyorum, Noah'yı kucağıma alıp Lorcan'ı bekliyorum.

"Eğer biri çakarsa adım çıkar," diye mırıldanıyorum.

"Bulgaristan'da," diye altını çiziyor Lorcan. "Yedi buçuk milyon nüfusa sahip. Yani Bogota'da adının çıkması gibi bir şey."

"Eh, Bogota'da da adım çıkmasın ama."

"Neden ki? Belki de çıkmıştır bile. Hiç Bogota'ya gittin mi?"

"Evet, tesadüfe bak ki gittim," diye bilgilendiriyorum.

"Ve şundan eminim ki orada adım çıkmadı."

"Belki de kibarlıktan çaktırmadılar."

O kadar saçma bir muhabbet ki gülümsüyorum.

"Hadi öyleyse. Sinirli anahtar sahipleri tarafından darp edilmeden buradan kaçalım."

Bardan yürüyüp giderken Lorcan kollarını uzatıyor.

"İstersen Noah'yı ben taşıyayım. Çok ağır görünüyor."

"Olsun, önemli değil." Gülümsüyorum. "Ben alışkınım."

"Ağır olmadığı anlamına gelmez bu."

"Şey... Peki."

Noah'yı Lorcan'a uzatmak biraz tuhaf geliyor. Fakat son zamanlarda omzum ağrıyor ve oğlumu onun alması beni rahatlatıyor. Süitime giriyoruz. Lorcan, Noah'yı yatağına yatırıyor. Noah öyle derin uyuyor ki kimildanıyor bile. Ayakkabılarını çıkarıyorum sadece. Yarın gece dışlerini fırlatıp pijamalarını giyer.

Noah'nın odasının ışığını söndürüp kapıya gidiyorum ve bir an Lorcan'la öylece dikiliyoruz. İki ebeveyn gibi.

"Eee," diyor Lorcan sonunda ve içimde yine ağız sulandırıcı bir ümit yükseliyor. İçten içe bir uyanış, kullanılmayı arzu eden kasların dansı. *Sevişme bakımından Lottieden öndeyim*, düşüncesi geçiyor aklımdan bir anda. Bir parça

vicdan azabıyla birlikte. Ufacık bir parça. Sonuçta hepimizin iyiliği için. Başka zaman başka bir balayına çıkabilir.

"Bir içki içer misin?" diyorum. Kendim istediğim için değil, bu anı uzatmak için. Bu süit tam sevişmelik. Koca koca aynalar, yumuşacık halılar ve mazgalda yanan (yalancı) ateş. Bir sürü de rahat mobilya.

Lorcan'a bir viski koyduktan sonra şarabımı alıp bir koltuğa oturuyorum. Koyu mor kadife, kolçakları yuvarlak, oturma yeri derin ve arkası erotik bir kıvrımla iniyor. Arkama yaslanıp kışkırtıcı bir edayla kolların birine yaslanırken dikkat çekici bir görüntü sergiliyor olmayı umuyorum. İçimde leziz, acil bir zonklama ve nabız atışı. Yine de hiçbir şey için acele etmeyeceğim. Önce sohbet edebiliriz. (Ya da çaresiz bir arzuyla birbirimize bakarız.)

"Lottie'yle Ben acaba şu an ne yapıyor?" Lorcan sessizliği bozuyor. "Tahminimce şey değil..." Omuz silkiyor.

"Hayır."

"Zavallılar. Ne dersen de, ikisi için de büyük talihsizlik."

"Sanırım," diyorum yorumsuz bir şekilde ve şarabımı yudumluyorum.

"Yani düşünsene, balayında seks yapamıyorsun."

"Berbat." Kafa sallıyorum. "Yazık onlara."

"Bir de düğün gecesini beklemişlerdi, değil mi?" Lorcan'ın yüzü kırışıyor hafifçe. "Tanrım. Bana sorsan tuvalette yapıp kurtulurlar derdim."

"Denediler zaten ama yakalandılar."

"Yok canım." Şaşırıyor. "Ciddi misin?"

"Heathrow'da. Business Class'ın bekleme salonunda." Lorcan kafasını arkaya atıp kahkahalarla gülüyor.

"Ben'e çok pis takılacağım. Demek kız kardeşin sana bütün ayrıntıları anlatıyor? Cinsel hayatını bile?"

"Çok yakınızdır."

"Zavallı kız. Heathrow'un tuvaletinde iki büklüm. Daha kötü bir talih olamaz."

Hemen cevap vermiyorum. İçtiğim şarap aşağıda içtiğimden daha güçlü ve kafama vuruyor. Beynim darmaduman. Lorcan talihten dem vurup duruyor ama yanılıyor. Şansın bununla hiçbir ilgisi yok. Ben'le Lottie benim yüzümden evliliklerini henüz tamamlayamadı. Benim yüzümden dolayı. Birdenbire bunu onunla paylaşmak geliyor içimden...

"Şans denemez aslında..." Lafımı havada bırakıyorum. Lorcan hemen atlıyor.

"Nasıl yani?"

"Ben'le Lottie'nin hâlâ yapamamış olması şanssızlık değil. Bunu ben ayarladım. Her şeyden ben sorumluyum." Gururla arkama yaslanıyorum, kendimi uzaktan kumandayla balayı düzenleyicisi kraliçe gibi hissediyorum. İmparatoriçe tahtımda çok nüfuzluyum.

"Ne?" Lorcan afallıyor, bense iyice kabarıyorum.

"Alanda yardımcı olan bir ajanım var," diye açıklığa kavuşturuyorum. "Ben emirleri veriyorum, o da uygulamaya geçiriyor."

"Sen neden söz ediyorsun? Ajan mı?"

"Otelde çalışanlardan biri. Ben oraya ulaşana kadar Ben ve Lottie'nin mercimeği fırına vermediğinden emin oluyor. Takım çalışması yaptık. Ve işe yaradı! Hâlâ yapmadılar."

"İyi de nasıl... Ne..." Allak bullak vaziyette kafasını kaşıyor. "Yani bir çifti seks yaptıktan nasıl alıkoyuyor. sunuz ki?"

Tanrım, jeton köşeli galiba.

"Çok kolay. Odaya yanlış yatak koyarak, içkilerini karıştırarak, her gittikleri yerde gözetleyerek... Sonra fındık yağı masajı..."

"Onu da mı *sen* yaptın?" Akli karışmış gibi duruyor.

"*Hepsi* bendim! Her şeyi ben düzenledim!" Telefonumu çıkarıp sallıyorum. "Hepsi burada. Tüm mesajlar. Tüm talimatlar. Başarıyla halledildi."

Uzun bir sessizlik oluyor. Bana ne kadar akıllı olduğumu söylemesini bekliyorum fakat ağzını bıçak açmıyor.

"Öz kardeşinin balayını sabote ettin?" Yüz ifadesi nedense beni hafiften huzursuz etmeye başladı. Ve tabii "sabote etmek" ifadesi.

"Tek yol buydu! Başka ne yapacaktım?" Bu konuşma yanlış yöne sapıyor sanki. Lorcan'ın ya da benim suratımı zı beğenmiyorum. Biliyorum, savunmaya geçmiş gibiyim ve bu pek güzel bir görüntü değil. "Bu olaya *dur* demek zorunda olduğumun farkındasın değil mi? Evliliklerini tamamlasalardı feshetmek imkânsız olacaktı. O yüzden bir çare bulmak zorundaydım. Tek yöntem buydu..."

"Sen *kafadan* *kontak* mısın be kadın? *Aklımı* peynir etmekle mi yedin?" Lorcan'ın ses tonu o kadar güçlü ki çok geçirip siniyorum. "Tabii ki tek yol bu değildi!"

"Eh, en iyi yoldu ama." Çenemi kaldırıyorum.

"Hiç de en iyi yol değildi. Hiçbir koşulda en iyi yol değildi. Ya Lottie öğrenirse ne olacak?"

"Öğrenmeyecek."

"Öğrenebilir."

"Eh..." Yurkunyorum. "Öyleyse ne olmuş? Onun iyi liği için..."

"Fındık yağıyla her yerine masaj yaptırarak mı? Ya ekstrem bir tepki verip ölseydi ne olacaktı?"

"Kapa çeneni," diyorum rahatsız olarak. "Ölmedi."

"Ama koca bir gece boyunca acı çekmesi seni rahatsız etmiyor?"

"Acı çekmiyor!"

"Nereden biliyorsun? *Tanrım*." Bir saniye başını ellerinin arasına koyuyor, sonra tekrar kafasını kaldırıyor. "Tekrar soruyorum, ya öğrenirse? Aranızdaki köprüleri yakmaya hazır mısın? Çünkü öyle olacak."

Odaya bir sessizlik çöküyor ama o buğulu aynalarda hâlâ keskin, suçlayıcı sözler sekiyor. Erotik atmosfer parçalandı gitti. Lorcan'ın savını çürütecek söz bulamıyorum. Bir yerlerde beynimin bir köşesinde bir şeyler var ama aktaramayacak kadar ağırlaştım ve başım dönüyor. Etkilenir sanmıştım. Anlar zannetmiştim. Sanmıştım ki...

"Talihsiz seçimlerden bahsediyordun ya az önce?" diyor birdenbire. "Eh, bu ne peki?"

"Nasıl yani?" Dik dik bakıyorum. Talihsiz seçimler lafını kullanmasına izin vermiyorum. O benim lafım.

"Zorlu ve sıkıntılı bir boşanma sürecinden geçiyorsun, o yüzden de tutup balayının akışını bozarak kardeşini de aynı kaderden kurtarmaya çalışıyorsun. Bence bu da bayağı sıcık bir talihsiz seçim."

Şoktan tüylerim diken diken oluyor. Ne? Ne?

"Kapa çeneni!" diye bağıryorum sinirle. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Sana hiç anlatmamalıydım."

"Lottie'nin hayatı." Amansız bir tavırla bana bakmaya devam ediyor. "Onun. Burnunu sokup müdahale ederek büyük bir hata yapıyorsun. İnsanlar pişmanlık duyacağı şeyler yapabilir."

"Amin," diyorum kinayeli bir şekilde. "Vaazımız sona erdi mi?"

Lorcan başını sağa sola sallıyor. İki yudumda viskisini kafaya dikiyor ve sona geldiğimizi anlıyorum. Gidiyor. Kapiya doğru yürüyor. Sırtı gergin. Sanırım o da benim kadar ne yapacağını bilemediği tuhaf bir durumda.

Rahatımı kaçıran düşünceler içimi kemiriyor. Midemde acıtan bir düğüm var. Bir parça suçluluk duygusuna benziyor. Hoş, ölürüm de bunu ona itiraf etmem. Fakat bir şey söylemek zorundayım. Bir şeyi açığa kavuşturmalıyım.

"Merak ediyorsan söyleyeyim." Kafasını çevirmesini bekliyorum. "Lottie benim için çok değerli. Hem de çok değerli." Sesim bana ihanet ederek titriyor. "Benim yalnızca kardeşim değil, aynı zamanda en yakın arkadaşım. Her şeyi onun için yaptım."

Lorcan bir süre bana bakıyor, suratından ne düşündüğü anlaşılmıyor.

"Haklı nedenlerle hareket ettiğine inanıyorsun. biliyorum," diyor sonunda. "Lottie'yi kendi başına gelenlerden korumak istedin. Senin çektiğin sıkıntıları çekmesin istedin. Bunu anlıyorum. Yine de bu yaptığın yanlış. Hem de çok yanlış. Bunu sen de biliyorsun, Fliss. Özünde biliyorsun."

Bakışları yumuşadı. Birden fark ediyorum; hâlime üzülüyor. Üzülüyor. Buna tahammül edemem.

"Eh, iyi geceler," diyorum kısaca.

"İyi geceler." Benim ses tonumla cevap veriyor ve başka tek kelime etmeden odayı terk ediyor.

Lottie

Kaderimiz böyleymiş! İşte benim beş yıldızlı, altın varak kaplı, rüyalarımın senaryosu. Ben'le yeniden bir teknedeyiz. Ege'nin dalgalarında süzülerek yol alıyoruz. Mutluluğa ve sevince doğru gidiyoruz.

Şükürler olsun, Ambadan kurtulduk. Biliyorum, çok lüks bir otel. Beş yıldızlı balayı oteli. Ama orası gerçek Mykonos değil. *Biz* değil. Günü geçirmek için vızır vızır işleyen küçük limana getirilip bırakıldığımız anda içimde gömülü kalan bir şeyler diriliyor. Mykonos denince benim hatırladığım *bu*. Ahşap panjurlu, eski beyaz evler, gölgeli sokaklar, köşelerde oturan siyahlı yaşlı kadınlar ve feribotların gelip gittiği tersane. Liman balıkçı tekneleri, deniz taksileriyle doluydu ve burun direklerini kıracak derecede güçlü balık kokusu tüm duyularımı uyandırdı. Bu kokuyu hatırlıyorum. Hepsini hatırlıyorum.

Gökyüzü masmavi. Parlak bir sabah. Güneş gözlerimi alıyor, tıpkı eski günlerdeki gibi. Deniz taksisinde sırtüstü uzanmışım; tıpkı on sekiz yaşında yaptığım gibi. Ayaklarım Ben'in kucağında. Ben tembel tembel ayak parmaklarımla oynuyor ve ikimizin de aklında yalnızca bir şey var.

Cildim alerjik reaksiyondan kurtuldu, tamamen iyileşti ve Ben hızlı bir sabah sevişmesine heveslendi. Ama onu ikna ettim. Yıllar önce ilk kez yaptığımız koyda yapmak dururken ne diye evliliğimizi sıkıcı bir otel yatağında tamamina erdirelim? Bu o kadar romantik ki. Yıllar sonra işte yine buradayız! Pansiyona geri dönüyoruz! Evli olarak! Acaba Arthur orada olacak mı? Acaba bizi tanıır mı? *O kadar* farklı göründüğümü sanmıyorum. Hatta üstümden, on sekiz yaşındayken de giydiğim minik batık şortum var ve poposunun yırtılmaması için dua ediyorum.

Dalgalara çarptığımızda sular yüzümüze sıcıyor. Dudaklarımdaki o lezzetli tuzu yalıyorum. Kıyı şeridinde bakıyorum. O zamanlar keşfettiğimiz küçük küçük köyleri, yamuk yumuk taşlı dar sokakları ve beklenmedik hazinelerini hatırlıyorum. Mesela bir keresinde terk edilmiş bir meydanın tam ortasında karşımıza çıkan, yarısı kırılmış mermer at heykeli gibi. Aklımdan geçenleri Ben'le paylaşmak için kafamı kaldırıyorum ama *iPad'*ine gömülmüş. Rap müzik sesleri yükseldiğini duyunca sinirime dokunuyor hafiften. *Tam şu anda* bunu dinlemek zorunda mı?

"Sence Arthur hâlâ orada mıdır?" Dikkatini çekmeye çalışıyorum. "Ya o yaşlı aşçı?"

"Yok canım, ne alaka." Ben kısa bir an kafasını kaldırıp bakıyor. "Acaba Sarah'ya ne oldu?"

Yine Sarah. Ben tanıyor muyum bu kızı?

Müzik sesi gittikçe yükseliyor ve Ben rap ritimlerine katılıyor. Gerçekten hiç güzel rap yapamıyor. Yani tarafsız, sevgi dolu bir eş olarak izliyorum... ve iğrenç.

"Burası ne kadar güzel ve huzur dolu, değil mi?" diyor rum sesimde imalı bir tonla ama Ben çakmıyor. "Bir süreligine müzik çalmasak mesela, nasıl olur?"

"DJ Cram bu, bebeğim," diyor Ben ve sesini daha da açıyor. Güzeller güzeli denizin üstünde "*S.ktir git, birader!*" lafı gümbürdüyor. Suratımı ekşitiyorum.

Bencil domuzun teki.

Aklıma ok gibi saplanıyor bu düşünce. Nereden çıktığını anlamıyorum, panik oluyorum. Hayır. Bencil demek istemedim aslında. Ya da domuz. Her şey güzel. Her şey harika.

Rap müzik beni o kadar rahatsız etmiyor. Hem müziğin üstünden de konuşabiliriz.

"Her şeyin değiştiği yere geri döndüğüme *inanamıyorum*," diye başlıyorum yeni bir taktik deneyerek. "O yangın resmen hayatımın dönüm noktasıydı."

"Sıçtığımin yangınını hatırlayıp durmaktan vazgeçer misin artık?" diyor Ben sinirle. Şaşkınlıkla ona bakakalıyorum.

Şaşırmamalıyım aslında. Ben yangını yaşamadı ki. O olay olduğunda, iki günlüğüne adanın diğer tarafında sünger dalgıçlığı yapmaya gitmişti, o yüzden her şeyi kaçırdı ve bu konuya hep ilgisiz kaldı. Yine de beni böyle terslemesine hiç gerek yoktu. Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor sonuçta.

"Hey!" Birden sevinip dikiliyor. *ilad*'ine birisinden mesaj geldiğini görüyorum. Kıyıya çok yaklaştık, kesin bir yerden sinyal buldu.

"Kimmiş?"

Ben âdeta gurur ve heyecandan patlayacak gibi görünüyor. Bir şey mi kazandı acaba? "Yuri Zhernakov diye birini duydun mu hiç? Benimle özel bir görüşme yapmak istiyor."

"Yuri Zhernakov mu?" Ağzım açık kalıyor. "Nasıl yani?"

"Şirketi satın almak istiyor."

"Vay canına! Sen de satmak mı istiyorsun?"

"Neden olmasın?"

Beynim uğulduyor şimdiden. Muhteşem olurdu! Ben'in eline iyi bir nakit geçerci, Fransa'da bir çiftlik evi satın alırdık...

"Yuri *benimle* konuşmak istiyor." Ben'in koltukları kabarıyor. "Şahsen sordu. Adamın süper yatında buluşacağız."

"Harika bir haber!" Kolunu sıkıyorum.

"Biliyorum. *Cidden* harika. Ve Lorcan da gitsin..." Ben kendini tutuyor. "Her neyse," diyor karamsarca.

Anlamadığım bir gariplik var ama boş ver. Fransa'ya taşınacağız! Nihayet seks yapabileceğiz! Az evvel ona sinir olduğumu unutuyorum. Birden aşırı sevinç hâline geri dönüyorum. Mutlu mutlu kolamı içerken birdenbire aklıma, günlerdir Ben'e söylemek istediğim bir şey geliyor.

"Hey, geçen sene Nottingham'da birkaç bilimadamıyla tanışmıştım. Kâğıt yapmanın yeni yollarını araştırıyorlardı. Daha çevreci yollar. Özel filtreleme işlemiyle galiba? Hiç duydun mu?"

"Hayır." Ben omuz silkiyor. "Ama Lorcan duymuş olabilir."

"Eh, onlarla bağlantıya geçmelisin. Bütçe filan ayarlamalısın. Gerçi eğer şirketi satacaksan..." Ben de omuz silkiyorum.

"Fark etmez. İyi bir fikir." Beni hafifçe dürtüyor. "Bunun gibi başka iyi fikrin var mı?"

"Milyonlarca." Sırıtiyorum.

"Lorcan'a hemen söyleyeceğim." Ben *iPad*'ine yazmaya başlıyor. "Her zaman araştırma ve geliştirme zırvaları parçalar. İlginç olmadığını sanıyor. Eh, şimdi alsın boyunun ölçüsünü."

"Zhernakov'la görüşmeyi de anlat," diye öneriyorum. "Belki iyi bir tavsiyede bulunur." Ben'in parmakları donuyor ve yüz ifadesi kararıyor.

"Hayatta yapmam," diyor sonunda ve bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor. "Sen de kimseye tek kelime etmeyeceksin. Tek kelime bile."

Eliss

Ertesi sabah hep cehennem azabıdır zaten.

Sofya'da fazla şaraptan, ağır bir tartışmadan ve cinsel hüsrarla biten bir geceden sonra ertesi sabah insanı yepyeni cehennem katmanlarıyla tanıştırıyor.

Lorcan'ın yüzüne bakınca onun da aynı durumda olduğunu görüyorum. Yemek salonuna adımımızı atar atmaz Noah neşeyle ona koştu, o yüzden yanında oturuyorum. Bir dilim kızarmış ekmeğe haşın hareketlerle yağ sürüyor ve ben de kruvasanı ufacık ufacık parçalıyorum. Aralıklı konuşmalarımızdan çıkan sonuç: İkimiz de gece iyi uymamışız, kahve iğrenç, bir sterlin 2,4 Bulgar parasına eşit ve bugünkü Mykonos uçağında rötör yok.

Dokunmadığımız alanlarsa: Ben, Lottie, evlilikleri, cinsel hayatları, Bulgar siyaseti, dünya ekonomisinin hâli, kız kardeşimin balayını sabote etme girişimlerim ve böylece de

onunla ilişkimi sonsuza dek riske atmam... Diğer konuların yanında başlıca bunlar sayılabilir.

Restoran dün gece oturduğumuz barla bitişik ve bir havuz görevlisinin uzun bir ağıla havuzu temizlediğini görebiliyorum. Neden uğraşırlar, hiç anlamam. Bütün yıl o havuzda tek yüzenin Noah olduğunu tahmin ediyorum. Gerçi doğrusunu söylemek gerekirse içine işemiş olabilir.

"Yüzmeye gidebilir miyim?" diyor Noah aklımdan geçenleri okumuş gibi.

"Hayır," diyorum kısaca. "Uçağa binmemize çok az kaldı."

Lorcan yine *BlackBerry'sini* kulağına dayamış. Bütün kahvaltı boyunca hızlı aramadan birilerini aradı ama bir türlü bağlanamadı. Sanırım kimi aradığını tahmin edebiliyorum. En sonunda şöyle deyip sandalyesini geri ittiğinde de tahminim doğrulanıyor: "*Ben, nihayet.*" Hemen kalkıp havuz kenarına yürümesini ve saunanın girişine çömelip konuşmasını biraz bozularak izliyorum. Şimdi nasıl kulak kabartacağım?

Noah'ya bir elma dilimleyerek gevşemeye çalışıyorum. Lorcan geri döndüğünde yakasına yapışıp bilgi almamak için kendimi zor tutuyorum. Onun yerine orta karar bir aciliyetle soruyorum:

"Eee? Yapmışlar mı?"

Lorcan bana inanamayarak bakıyor. "Tek ilgilendiğin şey bu mu?"

"Evet," diyorum kafa tutarcasına.

"Eh, yapmamışlar. Az önce pansiyona varnuşlar. Sanırım orada yapmayı planlıyorlar."

Pansiyon? Dehşetle bakakalıyorum. Orada onlara ulaşmam. Orada Nico yok. Güç alanımın dışındalar. Sıçtım. Sıçtım. Çok geç kalacağım...

"Kardeşin akıllı bir tipe benziyor," diye devam ediyor Lorcan. "Şirket için harika bir fikir bulmuş. Bir süredir farkındayım, biz araştırma-geliştirme bölümünde biraz zayıfız. Fakat Lottie, Nottingham'da yürütülen bir projeyle bağlantı kurmamızı önermiş. Ben daha önce duymamıştım ama bizim alanla ilgiliymiş. Ortak yatırım yapabiliriz. Çok zekice."

"Ah, evet," diyorum ama aklım başka yerde. "Bilir öyle şeyleri. İlaç firmasında çalışıyor. Sürekli farklı bilimadamlarıyla tanışıyor."

"Tam olarak ne iş yapıyor?"

"İşe alma."

"İşe alma?" Gözlerinde bir ışık yandığını görüyorum. "Bizim insan kaynaklarının başına yeni birini almamız lazım zaten! Mükemmel!"

"Ne?"

"İnsan kaynakları müdürü olabilir. İşe bir yerinden dâhil olur, yeni fikirleri olan insanları işe alır..." Lorcan'ın zihninin tıkr tıkr işlediğini görüyorum. "*Tam Ben'in ihtiyacı olan şey! Ona iş arkadaşı da olabilecek bir eş. Bir yardımcı. Yanında durup onu tamamlayacak...*"

"Orada dur!" Masaya elimi koyuyorum. "Staffordshire'da mutlu ailecilik oynaması için kardeşimi kaçıramayacaksınız."

"Nedenmiş?" diye bilmek istiyor Lorcan. "Senin sorunun ne?"

"Sorunum şu ki, bu çok saçma! Gülünç!"

Lorcan bir saniye susup bakıyor ve bakışlarının altında titremeye başladığını hissediyorum.

"Ya kız kardeşinin büyük aşkını mahvediyorsun? Öyle olmadığını nereden biliyorsun? Bu evlilikte inanılmaz mutlu olmayacağını nereden biliyorsun?"

"Ah, Tanrı aşkına." Sabırsızca kafamı sallıyorum. Böylesine saçma bir soruya cevap bile vermeyeceğim.

"Ben'le Lottie bence mutlu olmak için bütün imkânlara sahipler," diyor Lorcan kararlı bir tonla. "Ve ben şahsen onları teşvik edeceğim."

"Taraf değiştiremezsin!" Ona pis pis bakıyorum.

"Hiçbir zaman seninle aynı tarafta değildim ben," diye karşı çıkıyor Lorcan. "Senin tarafın delilik tarafı."

"Delilik tarafı." Noah bu lafı kapıyor ve kopuyor. "Delilik tarafı!" Kahkahadan iki büklüm yerlere düşüyor. "Annem delilik tarafında!"

Lorcan'a daha da pis bir bakış atıyorum, hızlı hızlı kahveni karıştırıyorum. Hain.

"Günaydın, millet." Richard masamıza yaklaşıyor. En az bizim kadar neşeli bir hâli var; yani intihara meyilli.

"Günaydın," diyorum. "İyi uyudun mu?"

"Felaket." Somurtup kendine biraz kahve koyuyor, sonra telefonuma çeviriyor bakışını. "Eee, yapmışlar mı?"

"Tanrı aşkına!" Kırgınlığımı ve sinirimi biraz ondan çeviriyorum. "Takılmışsın oraya!"

"Diyene bak," diye mırıldanıyor Lorcan.

"Neden sürekli yaptılar mı diye sorup duruyorsun?" diyor Noah telaşla.

"Eh, sen takılmadın mı sanki?" diye karşılık veriyor Richard.

"Hayır, hiç de *takık* değilim. Ve hayır, hâlâ yapmadılar." Onu bu dertten kurtarıyorum.

"Ne yapmadılar?" diye soruyor Noah.

"Sosisi böreğe koymadılar," diyor Lorcan kahvesini kafa ya da dikip.

"Lorcan!" diye yapıştırıyorum. "Öyle şeyler *deme*!"

Noah gülme krizi geçiriyor. "Sosisi böreğe koymadılar!" diyor boğazı yırtılacak gibi. "Sosisi böreğe!"

Harika. Lorcan'a ters ters bakıyorum, o da hiç istifini bozmadan duruyor. Ayrıca da *börek* mi? Hiç böyle dendiğini duymamıştım.

"Sanırım bunu çok komik buluyorsun." Richard kinini Lorcan'a çeviriyor. "Senin için hepsi bir şaka herhâlde."

"Ah, biraz ara ver, Sör Lancelot." Lorcan sabrını yitiriyor. "Artık pes etmenin zamanı gelmedi mi? Şimdiye kadar çoktan elini eteğini çekmeliydin. Hiçbir kadın bu kadar dağları delmeye değmez."

"Lottie, senin deyimle dağları delmenin daha on katına değer." Richard çenesini kaldırıyor. "Ve onu görmeme altı saat kalmışken pes etmeye hiç niyetim yok." Bir dilim kızarmış ekmek alıyor. "Altı saat."

"Affedersin," diyerek elinin üstüne elimi koyuyorum. "Ama biraz daha uzun sürecek. Artık otelde değiller. Pansiyondalar."

Richard dehşetten gözleri yuvalarından fırlayarak bana bakıyor. "*Kahrets*in," diyor sonunda.

"Biliyorum."

"Orada kesin yatacaklar."

"Yapmayabilirler," diyorum ondan çok kendimi inandırmaya çalışarak. "Ve lütfen *kullandığın dile dikkat et*. Küçük kulaklar dinliyor." Noah'yı gösteriyorum.

"Aynen." Richard'ın dünyası başına yıkılıyor. "Orası Lottie'nin fantezi dünyası. O sarı tuğlalı sokak. *Tabii ki* Lottie..." Tam vaktinde susuyor. "Sosisi çöreğe koyarlar."

"Böreğe," diye düzeltiyor Lorcan.

"Kapa çeneni!" diyorum sabrım taşarak.

Hep birlikte sessizce otururken garson kızlardan biri elinde boyama kitabıyla Noah'ya yaklaşıyor, Noah sevinçe kitabı alıyor.

"Annenle babanı çizebilirsin," diyor bir kutu kalem vererek.

"Babam burada değil," diye açıklıyor Noah kibarca ve Richard'la Lorcan'ı gösteriyor. "İkisi de babam değil."

Harika. Nasıl bir görüntü çiziyoruz acaba şimdi?

"İş gezisindeyiz," diyorum kocaman gülümseyerek.

"Babam Londra'da oturuyor," diye sohbet ediyor Noah.

"Ama Hollywood'a taşınacak."

"Hollywood!"

"Evet. Bir film yıldızıyla komşu olacak."

Mideme bir yumru oturuyor. Tanrım, işte gene yapıyor. Hem de büyük konuşmaya rağmen. Garson kız uzaklaşıp uzaklaşmaz, sıkıntımı gizlemeye çalışarak Noah'ya dönüyorum.

"Noah, tatlım. Gerçeği söylemek konusunda ne konuşmuştuk, hatırlıyor musun?"

"Evet," diyor sakince.

"O zaman niçin babanın Hollywood'a taşınacağını söyledin?" Serinkanlılığımı yitiriyorum, elimde değil. "Böyle şeyler anlatamazsın, Noah! İnsanlar inanacak."

"Ama doğru."

"Hayır, değil. Baban Hollywood'a taşınmıyor!"

"Evet, taşınıyor. Bak, adresi de burada. Beverly Hills yazıyor. Babam Hollywood'la aynı yer olduğunu söyledi. Havuzu da olacakmış ve yüzebilirim!" Noah elini cebine sokuyor, bir kâğıt parçası çıkarıyor. Gözlerime inanamayarak okuyorum. Daniel'in el yazısı.

YENİ ADRES

Daniel Phipps ve Trudy Vanderveer

5406 Aubrey Road

Beverly Hills

CA 90210

Afallayarak gözlerimi kırıştırmaya başlıyorum. Beverly Hills mı? Ne? Yani *nasıl?*

"Bir dakika dur, Noah," diyorum benimkine hiç benzemeyen bir sesle. Hızlı aramayla Daniel'i çeviriyorum ve sandalyemi arkaya itiyorum.

"Fliss," diye cevap veriyor o gıcık, "şimdi yoga yapıyorum, senden ne haber?" sesiyle.

"Beverly Hills meselesi nedir?" Kelimeler peş peşe yere düşer gibi dökülüyor. "Beverly Hills'e mi taşınıyorsun?"

"Bebğim, sakın ol."

Bebğim mi?

"Nasıl sakın olurum? Doğru mu bu?"

"Demek Noah sana söyledi."

Kalbim boş bir teneke gibi. Doğru yani. Daniel, Los Angeles'a taşınıyor ve bana söylemedi bile.

"Trudy'nin işi gereği," diyor. "Biliyorsun, medyada avukatlık yapıyor? Büyük bir fırsat çıktı, zaten ben çift vatan-daşlığa sahibim..."

Konuşmaya devam ediyor ama kelimeleri anlamsız seslere dönüşüyor. Her nedense evlendiğimiz günü hatırlıyorum. Çok havalı bir düğün yapmıştık. Bize özel kokteyller gibi esprili şeyler ve ironik sürprizlerle doluydu. Davetlilerin eğlenip eğlenmemesiyle o kadar meşguldüm ki doğru adamları mı evleniyorum ayrıntısına eğilmeyi unuttuğum.

"... Harika bir müteahhit ve Trudy bütçesi dahilinde bir yer buldu..."

"Ama Daniel." Lafını kesiyorum. "Noah ne olacak?"

"Noah mı?" Çok şaşırıyor. "İstediği zaman ziyarete gelir."

"Yedi yaşında bir çocuk o. Okulda olacak."

"Tatillerde gelir o zaman." Daniel hiç oralı değil. "Bir şekilde hallederiz."

"Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Pazartesi günü."

Pazartesi mi?

Gözlerimi kapatıp hızlı hızlı nefes almaya başlıyorum. Noah adına içimde duyduğum sancı ve kırgınlık tarif edilemez. Fiziksel acı çekiyorum, top gibi kıvrılmak istiyorum. Daniel, tek oğluyla, çocuğumuzla nasıl bir ilişki sürdüreceğini bir an bile düşünmeden Los Angeles'a taşıyor. Bizim

kıymetli, çok sevgili, hayal gücü yüksek oğlumuzla arasına, gözünü kırpmadan beş bin kilometre sokuyor.

"Tamam." Kendimi toparlıyorum. Başka bir şey demenin manası yok. "Daniel, kapatmam lazım. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıp topuğumun üstünde dönüyorum, diğerlerine katılmayı planlıyorum. Fakat bana garip bir şey oluyor. Tanımadığım, korkutucu bir his. Birden dudaklarımdan bir ses çıkıyor. Bir köpeğin çıkarabileceği, havlaması ya da inlemesi bir şey.

"Fliss?" Lorcan sandalyesinden kalkıyor. "İyi misin?"

"Anne?" Noah da endişeli.

İki adam kısa bir an göz göze geliyor ve Richard kafasını sallıyor.

"Hey, dostum," diyor Richard, Noah'ya rahatça. "Hadi gel uçakta çiğnemek için sakız alalım."

"Sakız, yaşasın!" Noah çığlık çığlığa yerinden fırlayıp Richard'ın peşinden gidiyor.

İstemediği bir inilti daha çıkarıyorum ve Lorcan dirseği-me dokunuyor.

"Fliss... Ağlıyor musun?"

"Hayır!" diyorum hemen. "Gündüzleri hiç ağlamam. Kuralım bu. Asla ağlamaaaaam." Kelime bölük pörçük olup tiz bir iniltiye dönüşüyor. Yanağımda bir ıslaklık. Gözyaşı mı bu?

"Daniel ne dedi?" diye soruyor Lorcan nazikçe.

"Los Angeles'a taşınmış. Bizi terk ediyor..." Diğer masalardan insanların bize baktığını görüyorum. "Olmaz şimdi... Susmam lazım..."

Dördüncü kez inlediğimde hıçkırık gibi çıkıyor. İçimde sanki bir düğüm yükseliyor; durdurulamaz, amansız ve gü-rültücü bir şey düşünüyor. En son böyle hissettiğimde doğum yapmışım.

"Sana sessiz bir yer bulalım," diyor Lorcan acilen. "Sinirlerin boşaldı. Nereye gitsek?"

"Odamdan çıkış yaptım," diye mınıldanıyorum nefes al-maya çalışarak. "Bir ağlama odası olmalı. Sigara odası gibi."

"Buldum." Lorcan koluma yapışıyor ve beni havuzun oradaki masaların arasından geçiriyor. "Buhar odası." Cevabımı beklemeden cam kapıyı açıp beni içeri sokuyor.

Atmosfer o kadar kalın ki oturacak yeri elimle yokla-yarak buluyorum. Havada ağır buhar ve yumuşak bir ot kokusu var.

"Ağla," diyor Lorcan buğulu havanın arasında. "Kimse seni görmüyor. Kimse seni duyamaz, Fliss. Ağla."

"Yapamam." Güçlkle yutkunuyorum. İçimdeki her bir hücre direnıyor. Arada bir inliyorum ama teslim olmay-a-cağım.

"O zaman bana anlat. Daniel, LA'e taşınıyor," diye lafi başlatıyor.

"Evet. Artık Noah'yı göremeyecek ve *umurunda* bile de-gil..." Titriyorum. "Bana haber bile vermedi."

"Hayatından çıkmasını istediğini sanıyordum? Öyle de-miştin."

"Evet, öyle," diyorum. Bir an kafam karışıyor. "Çıkmasını istiyorum. Galiba istiyorum. Ama bu tam bir bitiş. İkimizi de öyle bir reddediş ki..." İçimde yine bir şey yükseliyor. Midemi kaynatan, güçlü bir şey. Yas sanırım.

"Her şey bitti demek. Ailemiz bitti!!!!!!" Şimdi o bulantı beni saracak gibi. "Tüm aile hayatımız sona erdi!!!!!!!"

"Gel buraya, Fliss," diyor Lorcan sessizce ve omzunu uzatıyor.

"Senin omzunda ağlayamam," diyorum gergin bir sesle. "Başka tarafa bak."

"Tabii ki omzumda ağlayabilirsiniz." Bir kakhaha atıyor. "Seks yaprık, unuttun mu?"

"O seksti. Bu çok daha utanç verici." Yutkunuyorum. "Başka tarafa bak. Git."

"Hiçbir yere bakmıyorum. Hiçbir yere de gitmiyorum," diyor kararlı bir sesle. "Hadi."

"Yapamam." Çaresizim.

"Hadi *ama*, seni aptal." Buhardan yanar dönerli görünen ceketli kolunu uzatıyor. Ve nihayet, en sonunda, volkan gibi patlayan hıçkırıklar çlığınde kendimi bırakıyorum.

Bir süre orada kalıyoruz. Ben titriyorum, hıçkırıyorum, öksürüyorum, Lorcan sırtımı sıvazlıyor. Nedenise Noah'yı doğuşum aklıma geliyor. Acilen sezaryen yapmışlardı ve korkudan ölüyordum ama Daniel tüm operasyon boyunca yeşil önlüklerle yanımdaydı, elimi tutmuştu. O zaman ondan hiç şüphe etmemiştim. O günlerde bir dakika bile bir şeyden şüphe etmezdim. Bunu düşününce biraz daha ağlajasım geliyor.

Nihayet kafamı kaldırıyorum ve saçlarımı terli yü-zümden geriye atıyorum. Burnum kırmızı, gözlerim şiş. Muhtemelen on yaşından beri böyle ağlamamışımdır.

"Özür dilerim..." diye başlıyorum ama Lorcan elini kal-dırıyor.

"Hayır. Özür dileme."

"Ama ceketin!" Ne yaptığımızın bilincine varmaya başlıyorum. Buhar odasında ve ikimiz de tepeden tırnağa gıyınık hâldeyiz.

"Her boşanmada birkaç kurban olur," diye açıklıyor Lorcan sakince. "Benim takım elbisem de senin kurbanlarından biri olsun. Hem ayrıca," diye ekliyor, "buhar çok iyi gelir bu kumaşa."

"En azından cildimiz tertemiz olacak," diyorum.

"Al işte. Bir sürü getirisi var."

Köşede gizli kalmış bir mekanizma küçük odaya buhar üflemeği sürdürüyor ve hava iyice opaklaşıyor. Ayaklarımı mozaik banka koyup dizlerime sarılıyorum. Buhar bana sanki koruyucu bir bariyer gibi geliyor. Burada birbirine çok yakınsın. Aynı zamanda da kendi alanın var.

"Evlendiğim zaman, hayatın mükemmel olmayacağını biliyordum," diyorum buharların arasından. "Güllük gülistanlık olmasını beklemedim hiç. Boşandığım zaman da her şeyin güllük gülistanlık olmasını beklemedim. Ama umuyordum ki, en azından... bir demet kır çiçeğim olsun sadece."

"Kır çiçeği mi?"

"Anlarsın ya. Gül bahçesi değilse de bir teras. Birkaç saksı çiçek. Bir parça iyimserlik ve aşk. Fakat elimde tek kalan nükleer savaş kalıntısı."

"O kadar iyi." Lorcan hafifçe kahkaha atıyor.

"Sende ne var? Gül bahçesi yok mu?"

"Bir çeşit bilinmeyen uzay alanı," diyor biraz susup. "Bir ay manzarası gibi."

Ağır atmosferde göz göze geliyoruz ve daha fazlasını söylememize gerek yok. Anlıyoruz.

Buharlar hâlâ yükseliyor, bulut bulut çıkıyor. İyileştirici bir erkisi var. Sanki sıkıntılı dertli düşünceleri yükseltiyor, alıp götürüyor, geriye bir netlik bırakıyor. Burada oturmamız uzadıkça her şey gözüme daha berrak görünüyor. Midemde büyüyen bir ağırlık var. Lorcan haklı. Tam şu anda değil sadece. Dün gece de haklıydı. Tüm bunlar büyük hataydı.

Bu misyondan vazgeçmeliyim. Tam şu anda. Bir televizyon reklamı gibi beynimde yanıp sönüyor: *Vazgeç. Vazgeç.* Devam edemem. Lottie'yi kaybetme riskini göze alamam.

Evet, kardeşimi yaşadığım şu acıdan korumak istiyorum. Ama bu onun hayatı. Ben'den ayrılacaksa da ayrılacak, ne yapalım. Boşanma yaşarsa da yaşayacak. Varsın öyle olsun. Yetmiş yıl evli kalıp yirmi torunları olursa da ne güzel olur.

Bir çeşit deliliğin beni manyak bir yoldan aşağı sürüklediğini hissediyorum. Her şey gerçekten Lottie için miydi, yoksa kafamda Daniel'la ben mi vardı? Lorcan haklı mı? Tüm bu çaba, benim kendi talihsiz seçimim miydi? Tanrım, son birkaç gündür ben ne yapıyordum?

Birden son birkaç kelimeyi dışımdan mırıldandığımı fark ediyorum. "Özür dilerim," diye ekliyorum. "Sadece... Ben anladım ki..." Kafamı kaldırıyorum, usanmış, hatta bunalmış vaziyetteyim.

"Kardeşine yardım etmek için elinden geleni yapıyordun," diyor Lorcan kibarca. "Aklını ve beynini kaybetmiş hâlde, tam bir yanılsama içinde, neredeyse sapıkça, sapkınca..."

"Tanrım!" Elimi ağzıma kapatıyorum. "Aman Tanrım, Ya Lottie öğrenirse?" Bu dehşet verici düşünceyle bayılacak gibi oluyorum. Başarmaya öylesine odaklanmışım ki neler kaybedeceğimi hesaba katmadım bile. Tam bir geri zekâliyim.

"Öğrenmesine gerek yok," diyor Lorcan. "Arkamı dönüp eve döner, tek kelime bile etmezsen öğrenmez. Ben asla söylemem."

"Nico da söylemez. Oteldeki adamım." Kıl payı kurtulmuşum gibi nefes nefeseyim. "Sanırım iyiyim. Hiçbir zaman öğrenmeyecek."

"O hâlde balayı sabotajı iptal?"

"Şu andan itibaren evet." Kafamı sallıyorum. "Nico'yu arayacağım. Rahat bir oh çeksin." Lorcan'a bakıyorum. "Bir daha kardeşimin hayatına burnumu sokmayacağım," diyorum. "Bana hatırlat bunu. Bu sözümü hatırlat."

"Anlaştık." Ciddi ciddi onaylıyor. "Peki şimdi ne yapacaksın?"

Kafamı iki yana sallıyorum. "Bilmiyorum. Şimdi havaalanına gideceğim. Sonrasına bakarım." Terli saçlarımı yüzümden çekiyorum ve bir kez daha buhar odasında kıyafetlerle oturduğumun farkına varıyorum. "Hâlim müthiş."

"Katılıyorum," diyor Lorcan ciddiyetle. "Bu şekilde uçağa binemezsin. En iyisi önce soğuk bir duşa gir."

"Soğuk duş mu?" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Gözenekleri kapatır. Dolaşımı hızlandırır. Pis gözyaşı lekelerinden kurtarır."

Dalga geçiyor. Yani herhâlde. Yoksa değil mi?

"Sen girersen giririm," diye meydan okuyorum.

"Neden olmasın?" Omuz silkiyor. İçimden kıkırdamak geliyor. Bunu yapmayı *planlıyoruz* olamayız.

"Tamam, hadi bakalım." Kapıyı açıp Lorcan için kibarca tutuyorum. Otelde kalanların birbirini dürtüp bakışlar attıklarının bilincindeyim. Tepeden tırnağa giyinik iki kişi buhar odasından çıkıyor. Hatta biri takım elbiseli.

"Önden buyurun." Lorcan kibarca soğuk duşu gösteriyor. "İstersen indireyim musluk kolunu."

"Hadi bakalım." Altına adımımı atıp kahkahalarla gülmeye başlıyorum. Bir saniye sonra buz gibi su kafamdan aşağı dökülüyor ve çığlık atıyorum.

"Anne!" Kulaklarımı tırmalayan bir bağırış beni zevkten dört köşe yapıyor. "Duşa *kıyafetlerinle* girmişsin." Noah oturduğu masadan Richard'la birlikte beni izliyor, şaşkınlıktan gözleri büyümüş.

Lorcan sırasını alıyor ve sırlıslık olmak üzere düşün altına giriyor.

"İşte," diyor bana işi bitince. "Tazeleyici olmadı mı? Hayat daha iyi değil mi şu an?" Islak ceketinin kolunu sallıyor.

Bir an duruyorum, dürüst bir cevap vermeye hazırlanıyorum. "Evet," diyorum sonunda. "Çok daha iyi oldu. Teşekkür ederim."

Lottie

Nasıl tepki vereceğimi kestiremiyorum. Buradayız işte. Pansiyona geri döndük. Ve aynen bıraktığımız gibi. Sayılır.

Deniz taksiden iner inmez Ben, Lorcan'dan gelen aramaya cevap verdi. Bu hareketi beni *gerçekten* çok sinir etti. Yani büyük, romantik, anlamlı bir an yaşamak üzereyiz ve Ben telefonda. Tıpkı Humphrey Bogart'ın cümlelerin ortasında durup "Bir dakika, canım, telefona bakmam lazım," demesi gibi.

Her neyse. Pozitif ol, Lottie. Anın tadını çıkar. *On beş yıldır* bu adayı düşünüyordum. Ve şimdi buradayım.

Ahşap iskelede dikiliyorum, nostalji dalgaları ve aydınlanmanın beni sarıp sarmalamasını bekliyorum. Ağlamayı bekliyorum, Ben'e söylenecek çok duygusal bir şey bulmayı bekliyorum. Fakat garip olan şu ki canım hiç ağlamak istemiyor. Boşum.

Uzakta pansiyon gözüme çarpıyor. O tanıdık tozlu taş bina ve birkaç pencere. Hatırladığımdan daha küçükmüş ve panjurlardan biri sallanıyor. Bakışımı yamaca çeviriyorum. Kayaya oyulmuş basamakların yarısı yamulmuş. Bir kısmı iskeleyle, şu anda durduğumuz yere iniyor, diğer kısmı ana plaja gidiyor. Metal bariyer koymuşlar, gerçi biraz görünüşü bozmuş. Yamacın en tepesine de parmaklık yapılmış. Güvenlik tabelası var. *Güvenlik tabelası* mı? Eskiden hiç yoktu öyle bir şey.

Her neyse. Olumlu ol.

Ben tekrar yanıma geliyor ve elini tutuyorum. Sahil boyunca çıkıntı yapan bir burnun etrafından dolanınca plaja ulaşılıyor, o yüzden orası değişmiş mi henüz anlayamıyorum. Ama plaj nasıl değişebilir ki? Plaj plajdır.

"İlk ne yapsak?" diye soruyorum yumuşakça. "Pansiyona mı uğrasak? Plaja mı gitsek? Yoksa gizli koy mu?"

Ben elimi sıkıyor. "Gizli koy."

Ancak şimdi, en sonunda, heyecan dalgaları hissetmeye başlıyorum. Gizli koy. Birbirimizin kıyafetlerini ilk çıkardığımız yer. Sıcak, doyumsuz, yeni yetme arzularla titredğimiz o mekân. Günde üç, dört, beş kez yaptığımız yer. Oraya yeniden girmenin düşüncesi bile o kadar heyecan verici ki her yerim titriyor.

"Tekne kiralamanız lazım."

Eskiden hep yaptığı gibi burun boyunca yelkenliyi açacak, ben de ayaklarımı denize sarkıtacağım. Tekneyi kuma çekeceğiz, kuytu bir köşe bulacağız ve...

"Hadi tekne bulalım." Ben'in sesi kalınlaşıyor ve onun da benim kadar heyecanlandığını anlıyorum.

"Sence hâlâ sahilde tekne kiralyorlar mıdır?"

"Öğrenmenin tek yolu var."

Kalbim pır pır ederek onu basamaklara doğru *çekiyorum*. Doğruca plaja gideceğiz, bir tekne tutacağız ve her şey sırayla olacak...

"Hadi!" Kayalık basamakları seke seke iniyorum, yüreğim yerinden fırlayacak gibi. Basamaklardaki çatala ulaştık sayılır. Her an upuzun altın rengi kumlar karşımıza çıkabiliyor. Bunca zaman bizi bekleyen o güzel...

Aman Tanrım.

Aşağıdaki plaja şoka girerek bakıyorum. Ne olmuş buraya? Kim bu *insanlar*?

Biz pansiyonda kaldığımız dönemde bu kumsal kocaman, bomboş bir alandı. Burada en fazla yirmi kişi oluyorduk ve yayıla yayıla kumlara seriliyorduk. Hiç kimse sıkışmıyordu.

Şu anda gördüğüm manzaraysa istilaya benziyor. Ya da bir festivalin ertesi günü gibi. Aşağı yukarı yetmiş insan var. Karışık dağınık gruplar hâlinde plajı doldurmuşlar, bazıları hâlâ uyku tulumlarının içinde. İki tane çadır kurulmuş. Alıcı gözle bakınca galiba çoğunluğu öğrenci. Ya da belki öğrenci gelmiş öğrenci giden tiplerden.

Ne yapacağımızdan emin olamayarak orada dikilirken keçisakallı bir genç, merdivenlerin yarısına kadar çıkıp Güney Afrika aksanıyla bize selam veriyor.

"Merhaba. Kaybolmuş gibi görünüyorsunuz." *Kaybolmuş gibi hissediyorum*, diye karşı çıkmak istiyordum ama gülümsemekle yetiniyorum.

"Sadece... bakıyorduk."

"Ziyarete geldik," diyor Ben rahatça. "Yıllar önce burada kalmıştık da. Çok değişmiş."

"Ah." Çocuğun yüzü aydınlanıyor. "Siz *onlardan* birisiniz. Altın çağdan kalma."

"Altın çağ mı?"

"Biz öyle diyoruz." Kahkaha atıyor. "Sizin yaşınızda o kadar çok insan geliyor ki. Biz hosteli kurmadan önce buranın nasıl olduğunu anlatıyorlar. Hemen hepsi de zamanlarının çoğunu buranın nasıl da harap olduğundan yakınıp mızırdanarak geçiriyor. Aşağı incek misiniz?"

Çocuğu takip ederken sözleri içime oturuyor. *Mızırdanmak* biraz aşırı kaçmadı mı? *Sizin yaşınızda* kısmı da hoş değildi. Tamam, ondan birkaç yaş büyük olduğumuz doğru ama yine de geniş anlamda biz de *genç* sayılırız. Ben hâlâ aynı *kategorideyim*.

"Ne hosteli?" diye soruyor Ben plaja inince. "Pansiyonda kalmıyor musunuz?"

"Birkaç kişi kalıyor." Çocuk omuz silkiyor. "Pek değil. Sanırım ihtiyar orayı sattı. Yok, biz hostelde kalıyoruz. Birkaç yüz metre arkada? Yaklaşık on yıl önce filan yapılmıştır. Çok büyük bir tanıtım kampanyası yaptılar. Gerçekten işe yaradı. Burası o kadar harika ki," diye ekleyip yürüyüp gidiyor. "Günbatımları inanılmaz. Kendinize iyi bakın şimdilik."

Ben çocuğa gülümsüyorum ama ben öfkeden parlayabilirim. Buraya hostel inşa ettiklerine inanamıyorum. Kan beynime sıçıyor. Burası bizim mekânımızdı. Ne cüretle tanıtımını falan yaparlar? Hem de buraya nasıl muamele etmişler, bakar mısınız! Her taraf çöp içinde. Teneke kutu-

lar, boş cip paketeri, hatta iki tane kullanılmış prezervatif. Onları görünce midem kalkıyor. Her tarafta seks yapıyorlar. Çok iğrenç.

Yani, tamam, biz de bir zamanlar plajda seks yapıydık ama o farklıydı. *Romantikti*.

"Tekneci nerede?" diye etrafıma bakıyorum. Bir zamanlar her gün iki teknesini kiralayan, kertenkelemsi bir adam vardı burada. Fakat şu anda göremiyorum. Uzun boylu bir adam kayığını suya itiyor. Onu görünce hemen kumlardan denize doğru koşuyorum.

"Merhaba! Affedersiniz. Bir dakika." Dönüyor, yanık yüzünde tebessümü bembeyaz ortaya çıkıyor ve bir elimi sandalına koyuyorum.

"Acaba buralarda hâlâ tekne kiralayanlar var mı, söyleyebilir misiniz? Sizin kayığınız kiralık mı?"

"Evet." Kafasını sallıyor. "Ama daha erken gelmelisiniz, şimdi hepsi gitti. Yarın deneyebilirsiniz? Liste hostelde."

"Anladım." Duruyorum, sonra ekliyorum. "Sorun şu ki biz buraya günübirlik geldik. Kocam ve ben. Balayındayız. Bir tekne kiralamayı gerçekten çok istiyoruz."

İçimden sessizce şövalye ruhlu olup bize kendi teknesini vermeyi teklif etmesini umuyorum. Ama etmiyor. Suya itmeye devam ediyor, bir yandan da "Zor bir durum." diyor.

"Demek istediğim, sizin için önemi büyük," diye açıklıyorum adamın peşinden suya basarak. "Gerçekten, gerçekten yelkenliyle açılmayı çok istiyorduk. Bir zamanlar bildiğimiz minik, gizli bir koy vardı..."

"Şu taraftaki mi?" Anakaranın ilerisini gösteriyor.

"Evet!" diyorum. "Orayı biliyor musunuz?"

"Tekneyle gitmenize gerek yok ki." Şaşıyor. "Yaya yolundan yürüyebilirsiniz."

"Yaya yolu mu?"

"Biraz içerde kalıyor." İşaret ediyor. "Kocaman tahta bir yürüme yolu. Birkaç yıl önce yaptılar. Bütün alanı açtı."

Dehşete kapılarak bakıyorum. *Gizli koya yol mu yaptılar?* Kutsallığa ihanet bu. Maskaralık! Çok fena bir mektup yazacağım... birilerine. Orası bizim sırrımızdı. Gizli kalması gerekiyordu. Şimdi orada nasıl seks yapacağız?

"Eee, yani herkes gidebiliyor oraya?"

"Ah, evet. Çok popüler bir yer." Sırıyor. "Aramızda kalsın, insanların kafa yapmak için gittiği yer."

Kafa yapmak mı? Daha da büyük bir dehşete kapılıyorum. Bizim romantik küçük koyumuz artık uyuşturucu mekânı mı oldu?

Zihnimde çizilen yeni, iğrenç resme alışmaya çalışarak yüzümü ovuşturuyorum.

"Eee... Şimdi de insan var mıdır gitsek?"

"Ah, tabii. Dün gece bir parti verdiler. Gerçi şu anda hepsi uyuyordur. Görüşürüz." Teknesini itiyor ve denize açılıyor.

Bu kadar. Tüm planlarımız suya düştü. Sığ yere doğru yüzerek Ben'in yanına gidiyorum.

"Ne kadar mükemmeldi," diyorum çaresizce. "Şimdiyse mahvetmişler. İnanılmaz. Yani baksana..." Çılgınca etrafı gösteriyorum. "Mide bulandırıcı! Cehennem çukuru yapımları!"

"Tanrı aşkına, Lottiel!" diye atlıyor Ben biraz sabırsızca. "Aşırı tepki veriyorsun. Biz de bir zamanlar plajda parti

yapardık. Biz de çöpümüzü ortada bırakırdık. Arthur hep söylenirdi.”

“Kullanılmış prezervatif atmazdık ama.”

“Muhtemelen evet.” Omuz silkiyor.

“Hayır, atmazdık!” diyorum kafa tutarcasına. “Hap kullanıyordum zaten!”

“Ah.” Omuz silkiyor tekrar. “Unutmuşum.”

Unutmuş mu? İnsan hayatının aşkıyla birlikteyken prezervatif kullanıp kullanmadığını nasıl unurur?

Beni gerçekten seveydin kondom kullanıp kullanmadığını bilirdin, demek istiyorum ama dilimi ısıtıyor. Balayının orta yerinde kondom tartışması, isteyeceğiniz en son şeydir. Onun yerine omuzlarımı çöktürüp kederli kederli denizi seyreliyorum.

O kadar büyük bir hayal kırıklığı içindeyim ki ağlayabilirim. Hayal ettiğim her şeyin tam tersi bu. Açıkçası sahilde bizden başka birileri olacağı hiç aklıma gelmemişti. Tüm sahil tamamen bize ait olacak zannetmiştim. Issız kumlarda koşacak, köpüğümsü çıkıntılardan atlayacak, fonda kemanlar çalarken birbirimizin kollarına düşecektik. Tamam, belki bu *bir parça* gerçekdiydi. Fakat şu manzara da onun tam zıttı.

“Eh, ne yapalım?” diyorum en sonunda.

“Yine de günün tadını çıkarabiliriz.” Ben beni kendine çekip öpüyor. “Yine de buraya dönmek güzel bir his, değil mi? Kum aynı kum. Deniz aynı deniz.”

“Evet.” Sonunda yavaşça öpüşüne teslim oluyorum.

“Lottie aynı Lottie. Seksi şort aynı.” Eli kıcımlı kavriyor ve en azından fantezimin bir kısmını yaşamak istiyorum.

“Bunu hatırlıyor musun?” Çantamı tutması için veriyorum. Derin bir nefes alıyorum, kendimi hazırlıyorum, ardından hafifçe hoplayıp zıplıyorum ve kıyı boyunca kursuz bir dizi parende atmaya koyuluyorum.

Ah. Off.

Aaaaa. S.ktir. *Kafam.*

Ne oldu bilmiyorum, kollarım ağırlığının altında бүkүldү, etraftan panik dolu birkaç çığlık yükseldi ve kafamın üstüne sertçe düştüm. Şimdiyse kumların üstünde hiç hoş olmayan bir pozisyonda yatıyorum. Soluk soluğayım.

Kolum acıyla, beynim rezil olmanın utancıyla zonkluyor. Artık parende atamıyor muyum yani? *Bu* ne zaman oldu?

“Tatlım.” Ben utana sıkıla yanına yaklaşıyor. “Bir yere zarar gelmesin.” Bakışları şortuma kayıyor. “Ufak bir kaza galiba?”

Bakışını takip edince içim yepyeni bir üzüntüyle doluyor. Batık şortumda bir yırtık açılmış. Mümkün olan en kötü yerinden yırtmışım. Ölmek istiyorum.

Ben elimden tutup beni ayağa kaldırıyor ve yüzümü buruşturarak kolumu ovalıyorum. Bir yerimi burktum galiba.

“İyi misin?” diyor yakınlardan kot şortlu ve bikinili, on beş yaşlarında bir kız. “Biraz daha yükseğe zıplayarak başlamak lazım, böyle.” Hafifçe kendini yere atıyor ve mükemmel bir parende atıyor. Arkasından da ters takla. Kaltak.

“Teşekkürler,” diye mırıldanıyorum. “Aklımda tutarım.” Çantamı Benden alıyorum. Garip bir sessizlik oluyor. “İlmi, ne yapalım o zaman?” diyorum en sonunda. “Koya mı baksak?”

"Benim kahve içmem lazım," diyor Ben sertçe. "Pansiyonu da bir görmek istiyorum. Ya sen?"

"Tabii ki!" Ufak bir umut filizleniyor içimde. Kumsal mahvolmuşsa da pansiyon eskisi gibi duruyordu. "Sadece, merdivenlerde önden sen çık," diye ekliyorum.

Şortum yırtırken kesinlikle onun önünden yürümem.

Parende fiyaskosundan midir, spor salonundaki kalp monitörümün bana yalan söylemesinden midir bilmiyorum ama eskisi kadar fit değilim. 113 basamak da epey çokmuş. Parmaklığa tutunuyorum, yandan destek alarak kendimi yukarı çekiyorum ve Ben'in beni görememesine seviniyorum. Suratım ateşler içinde, saçlarım tokadan kurtulup dağıldı ve hiç de seksi olmayan bir biçimde oflayıp pufluyorum. Güneş tepemden vurmaya başladı, o yüzden yukarı bakmaktan kaçınıyorum fakat en üste yaklaştıkça şaşkınlık içinde gözlerimi kırıştıyorum. Yamacın en ucunda bir siluet duruyor. Bir kız.

"Merhaba!" diye sesleniyor kız İngiliz aksanıyla. "Kalmaya mı geldiniz?"

Nefes kesici bir tip olduğunu fark ediyorum yükseğe çıktıkça. Sıra dışı bir göğüs. Bütün klişeler doluyor kafama. Memeleri iki kahverengi ay gibi, bağcıklı beyaz yeleğini zorluyor. Yok, iki esmer köpek yavrusu gibi. Ben bile öylesine büyülendim ki dokunmak istiyorum. Tökezleye tökezleye kendimizi yukarı atarken eğilip bizi karşılıyor ve dekoltesinin mağaramsı derinliklerine kadar görebiliyorum.

Bu demektir ki Ben de görebiliyor.

"Aferin!" diye kahkaha atıyor nihayet biz tepeye varınca. O kadar tıknefesim ki konuşamıyorum. Ben de aynı du-

rumda ama bana bir şey söylemeye çalışır gibi bir hâli var. Yoksa şu sıra dışı vücutlu kıza mı?

Sıra dışı vücutlu kızaymış meğer.

"Vay canına!" diyor sonunda büyük bir heyecanla. "Sarah!"

Lottie

Beynim girdap gibi dönüyor. Neye odaklanacağımı şaşırdım. Nereden başlayacağımı bilemiyorum.

İlk olarak pansiyon. Burası benim hatırladığım hâlden nasıl bu kadar farklı olabilir? Her şey daha küçük, daha sağlam ve nedense daha az *ikonik*. Verandada oturuyoruz -ki hatırladığım etkileyiciliğinden eser yok- ve oldukça itici bir bej rengine boyanmış, üstelik boyası çizgi çizgi kalkmış. Zeytinlik yalnızca ufak bir arazi parçası, birkaç seyrek ağaçtan ibaret. Manzara herhangi bir Yunanistan manzarasından farksız.

Ve Arthur. Adamın *nesinden* bu kadar çok etkilenmişim? Nasıl olmuş da ayağının dibinde oturup bilgi incileşimini toplamışım? Bilgili değil. Bilge hiç değil. Yirmi yaşlarında alkolik moruğun teki. İki kere beni muciciklamaya çalıştı.

"Geri gelmeyin," diyor sarma sigarasını havada sallayarak. "Söylüyorum size, gençler. Yeniden ziyarete gelmeyin. Gençlik, bıraktığınız yerde kalır, öyle de kalmalıdır. Ne diye geri dönüyorsunuz? Hayat yolculuğunda yanınıza almaya değer her şeyi zaten almışsınızdır."

"Baba." Sarah gözlerini deviriyor. "Yeter ama. Geri gelmişler işte. Bence iyi ki de gelmişler." Ben'e bakarken gözleri ışıltıyor. "Tam vaktinde geldiniz. Burayı sattık. Önümüzdeki ay taşınıyoruz. Biraz daha kahve?"

Kahveyi koymak için öne eğildiğinde ister istemez dimdik bakıyorum. Yakından o kadar da sıra dışı bir vücudu yok. Her şeyi parıltılı ve ipeksi, göğüsleri de yeleğini geriye, sanki göğüs yogası dersindeler ve herkesin içinde gösteriş yapıyorlar.

Beynimin girdap gibi dönmesinin bir diğer sebebi de bu işte. Birçok sebebi var aslında. Birincisi: Kız taş gibi. İkincisi: Ben'le bir geçmişleri olduğu çok belli. Benim gelmemden önce, yine burada yaşanmış. Sürekli oradan dem vurup gülüşüyor, sonra konuyu değiştiriyorlar. Üçüncüsü: Aralarında hâlâ bir elektrik var. Ben görebiliyorsam onlar da kesin görebiliyordur. Hissedebiliyorlardır. Bu ne anlama gelir?

Tüm bunlar ne anlama *gelir*?

Titreyen ellerle Sarah'dan kahvemi alıyorum. Buraya, pansiyona geri dönmenin balayımızın görkemli finali olacağını düşünmüştüm. Tüm ipler sağlam bir düğümle bir araya gelir sanmıştım. Onun yerine, yepyeni parlak ipler ortaya çıkmış ve hiçbir şey birbirine bağlanmıyor gibi. Özellikle de Ben. Giderek benden uzaklaşıyor sanki.

Benimle göz göze gelmiyor. Elimi koluna koyduğunda da yavaşça geri itti. Sarah'ın bunu gördüğünün farkındayım çünkü göstere göstere bakışlarını kaçırdı.

"Yaşlanıyoruz." Arthur hâlâ vaazına devam ediyor. "Hayat, hayallerin önünü kapatır. Hayaller, hayatın önünü kapatır. Her zaman böyle gelmiş böyle gider bu. Viski içtiyeyen var mı?" Birden canlanıyor. "Güneş tepeye çıkarken ilk içki saatidir."

"Ben bir viski alırım," diye cevap veriyor Ben. İçim sıkılıyor. Ne yapıyor? Daha sabahın on biri. Viski kadehlerine gömülmesini istemiyorum. *Sence iyi bir fikir mi* bakışı fırlatıyorum ve bana pis bir bakışla cevap veriyor. İğrenç bir hisle şu anlamı çıkarıyorum: *Geri çekil ve hayatımı yönetmeye çalışmayı kes.*

Sarah yine göstere göstere başını öbür tarafa çeviriyor.

Tanrım, bu bir işkence. Kocanızla aranızda gergin ve içineleyici bakışlar atılırken başka kadınların kasten bakışlarını kaçırarak oturması en utanç verici deneyim türü. Hele de parende atmaya çalışırken apış arası yırtılan batık şortunuzla birleştiğinde!

"İyi adam! Gel de seç bir tek malt." Arthur, Ben'i panisyonun derinliklerine doğru götürüyor ve verandada Sarah'yla yalnız kalıyoruz. Aramızdaki havada bir ip gerilmiş sanki, nereden başlayacağımı bilmiyorum. Öğrenmek için yanıp tutuşuyorum... Aralarında ne oldu tam olarak?

"Kahve çok güzeldi." Nezaketten zarar gelmez.

"Teşekkürler." Kız da gülümsüyor, sonra iç geçiyor. "Lottie. Bir şey söylemek istiyorum..." Ellerini iki yana açıyor. "Biliyor musun bilmiyorum ama Ben'le bir zamanlar..."

"Bilmiyordum," diyorum kısaca düşünüp. "Ama şimdi öğrendim."

"Çok kısa bir gönül oyunuydu. Ben buraya babamı ziyaret etmişim ve çok iyi anlaştık. En fazla iki hafta sürmüştü. Lütfen yanlış anlama..." Gene duruyor. "Senin şey düşünmeni istemem..."

"Hiçbir şey düşünmüyordum aslında!" Neşeli bir sesle kızın lafını kesiyorum. "Hiçbir şey!"

"Güzel." Kusursuz dişlerini göstererek tekrar gülümsüyor. "Geri dönmeniz çok güzel. Bir sürü anınız vardır herhâlde?"

"Evet, çok."

"Ne müthiş bir yazdı." Kahvesini yudumluyor. "Koca Bill'in olduğu seneydi. Onu tanıyor muydun?"

"Evet, Koca Bill'i biliyorum." Biraz gevşiyorum. "Ve Pinky."

"Peki ya iki Ned? Bir gece ben buradayken tutuklanmışlardı," diyor sırtarak. "Hapse atıldılar, babam kefaletle kurtarmak zorunda kaldı."

"Evet, duymuştum." Dik oturuyorum, birden konuşma hoşuma gidiyor. "Balıkçı teknesinin battığını duymuş muydun?"

"Tanrım, evet ya." Kafasını sallıyor. "Babam anlatmıştı uzun uzun. Yangın da çıkınca... Âdeta felaketler senesiymiş. Zavallı Ben bile grip olmuştu. Gerçekten çok hastaydı."

Ne dedi az önce? Grip mi?

"Grip mi?" diye tekrar ediyorum boğuk bir sesle. "Ben?"

"Feci bir şeydi." Kahverengi ayaklarını sandalyeye çekiyor. "Çok endişelenmişim. Sanrılar içindeydi. Sabaha"

kadar başında beklemek zorunda kalmıştım. Ona Joni Mitchell şarkıları söylemiştim." Kahkaha atıyor.

Beynim panik içinde. Grip olduğunda ona bakıp iyileştiren Sarah'ymış. Ona şarkı söyleyen de Sarah'ymış.

Ben değilmişim.

Oysa Ben işte o zaman beni sevdiğini anlamış. Böyle demişti.

"Eveet!" diyorum elimden geldiğince rahat bir tavırla. "Vay canına. Aferin sana." Yutkunuyorum. "Geçmişe maddeler, değil mi? İn, peki şu aralar kaç misafiriniz kalıyor?"

Bu konudan bir an önce, Ben geri dönmeden önce kaçmak istiyorum. Fakat Sarah bana aldırıyor.

"Ateşi yüksekken tuhaf şeyler sayıklıyordun," diye anımsıyor. "Uçmaya gitmek istemişti. Ben de ona *Ben, hastasın! Yat yerine*, demiştim. Bunun üzerine koruyucu meleği olduğumu söylemişti. Sürekli bunu tekrar ediyordu: *Koruyucu meleğim, koruyucu meleğim...*"

"Kim senin koruyucu meleğin?" Ben'in sesi araya giriyor. Elinde bir bardakla verandada biriyor. "Babanın telefonu çaldı bu arada. Kimmiş senin koruyucu meleğin?" diye tekrar ediyor.

Midem çalkalanıyor. Bu konuşmaya tam şu anda noktayı koymalıyım.

"Zeytin ağacına bakın!" diyorum tiz bir sesle ama Sarah'yla Ben duymazdan geliyor.

"Hatırlamıyor musun, Ben?" Sarah kafasını arkaya atıp rahat bir kahkaha patlatıyor. "Grip olup ateşlendiğinde sabaha kadar başında beklemiştim ya? Bana koruyucu meleğim demiştin. Hemşire Sarah." Ayağıyla Ben'i dürtüyor.

"Hemşire Sarah'yı hatırlamadin mı? Joni Mitchell şarkılarını?"

Ben resmen donakalıyor. Bana keskin bir bakış atıyor, ardından Sarah'ya bakıyor, ardından tekrar bana dönüyor. Kafası allak bullak, kaşları çatık.

"Ama... Ama beni *sen* iyileştirdin, Lottie."

Yanaklarım kıpkırmızı yanıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Neden ona hemşirelik ettiğimi hatırlıyormuş gibi yaptım ki? *Neden?*

"Lottie mi?" Sarah şaşırıyor. "O burada yoktu bile! Bendim o, *artı* puanı ben alacağım, teşekkür ederim! Ben senin yanında sabaha kadar durup gün doğuncaya dek alındaki teri sildim. Bunu unuttuğunu söyleme sakın," diye ekliyor şakacıktan azarlayarak.

"Unutmadım," diyor Ben yoğun bir sesle. "Tanrım! Tabii ki unutmadım! O geceyi ömrüm boyunca hatırladım. Ama yanlış hatırladım. Ben onun..." Bana suçlarcasına bakıyor.

Her yanım karıncalanıyor. Konuşmak zorundayım. Herkes bekliyor.

"Belki kafam karıştı." Güçlkle yutkunuyorum. "Başka... bir zamanla karıştırdım."

"Hangi başka zaman?" diye bilmek istiyor Ben. "Bir kere grip oldum zaten. Demek beni iyileştiren sen değildin, Sarah'ydı. Kafam biraz karıştı doğrusu." Sesi sert ve hiç bağışlayıcı değil.

"Özür dilerim." Sarah aramızdaki gerginliği hissedip sırayla yüzümüze bakıyor. "O kadar abartılacak bir şey değil."

"Öyle!" Ben yumruğunu kafasına vuruyor. "Farkında değil misin? Beni kurtaran sensin. Koruyucu meleğim sendin, Sarah. Bu şeyi değiştirir..." Aniden susuyor.

Kafa tutarcasına bakıyorum. Neyi değiştirir? Üç dakika öncesine kadar ben koruyucu meleğiydim. Canın öyle iniyor diye o melekten bu meleğe geçemezsin.

"Yine mi aynı şey!" Sarah gülümseyerek kafasını sallıyor. "Sana söyledim," diye ekliyor bana doğru, ortamı yumuşatmaya çalışırcasına. "Melekler vesaire hakkında bir sürü deli dolu konuştu. Her neyse." Sarah belli ki konuyu kapatıp kurtulmak istiyor. "Eee. Ne iş yapıyorsunuz?"

Ben bana ters ters bakıyor ve viskisini yudumluyor. "Kâğıt üretiyorum," diye başlıyor.

O anlatırken ben ılık kahvemi yudumluyorum, hafiften titriyorum. Aptal beyaz yalanımın ortaya çıktığına inanmıyorum. Ve Ben'in bunu bu kadar ciddiye aldığına da inanmıyorum. Tanrı aşkına ya. Kim kimin başında beklemiş, kimin umurunda? Dikkatim o kadar dağılıyor ki konuşmadan kopuyorum, derken Ben'in ağzından "yurtdışına taşınma" kelimelerini duyunca uyanıyorum. Fransadan mı bahsediyor?

"Ben de! Muhtemelen Karayipler'e yelken açarım," diyor Sarah. "Para kazanmak için öğretmenlik yaparım. Bakalım neler olacak."

"Ben de öyle yapmak istiyorum." Ben canla başla kafa sallayarak onaylıyor. "Yelkenli benim tutkum zaten. Önumüzdeki iki yıl içinde yapmak istediğim bir şey vardı o da yatımda daha çok vakit geçirmek."

"Hiç Atlantik Okyanusu'na gittin mi?"

"Çok isterim." Ben'in gözleri aydınlanıyor. "Tayfama toplamak istiyorum. Var mısın?"

"Kesinlikle! Ondan sonra da bir mevsim boyunca Karayipler'e yelken açarız?"

"Plan tamam!"

"Anlaştık." Kahkahalar atarak beşlik çıkıyorlar. "Sen de yelken basar mısın?" diye soruyor Sarah bana kibarca.

"Pek sayılmaz." İçim fokur fokur kaynayarak Ben'e bakıyorum. Bana okyanusu yelkenliyle geçmekten hiç bahsetmedi. Hem Fransa'da çiftlik satın alma planıyla bu nasıl uyuyacak? Hem o ne öyle kanka gibi beşlik çakmalar filan? Hepsini şu anda içimden atmak istiyorum ama Sarah'nın önünde olmaz.

Birden keşke buraya geri dönmeseydik diye diliyorum. Arthur haklı. Buraya geri gelmemeliydik.

"Eee, demek burayı sanıyorsunuz?" diyorum Sarah'ya.

"Hı hı." Sarah kafa sallıyor. "Çok yazık ama parti sona erdi. Hostel bizim işimizi bitirdi. Araziyi satın alıyorlar. Daha fazla birim inşa edecekler."

"Pislikleri!" diyor Ben sinirlenerek.

"Biraz öyle." Sarah omuz silkiyor, ılımlı bir hâli var. "Doğrusunu isterseniz o yangından beri işler zaten hiçbir zaman o kadar iyi olmadı. Babam tökezleye tökezleye nasıl devam edebildi, bilmiyorum."

"Yangın korkunçtu," diye onaylıyorum benim de konuşabileceğim bir konu açılmasına sevinerek. Ne kadar akıllıca davranıp bir sürü kişinin hayatını kurtardığımdan dem vurmalarını umuyorum ama Sarah'nın tek söylediği, "Ever, ne dram ama," oluyor.

"Ocakta gaz kaçağı mıydı, neydi?" diyor Ben.

"Ah, hayır." Sarah başını iki yana sallıyor ve küpeleri un-gırdıyor. "İlk başta öyle sandılar. Ama sonra birinin yaktuğu mumların sebep olduğunu keşfettiler. Birinin odasındaki kokulu mumlardan olmuş." Kol saatine bakıyor. "Fırındaki yemeği çıkarmam lazım. Affedersiniz."

Kız ortadan kaybolurken Ben viskisini yudumluy-
Ardından bana dönüyor ve yüz ifadesi değişiyor.

"Ne oldu?" Kaşlarını çatıyor. "Lottie? İyi misin?"

Hayır, iyi değilim. Paramparçayım. Hakikat o kadar tüyler ürpertici ki düşünmeye bile aklım varmıyor.

"Bendim," diye fısıldıyorum sonunda midem bulanarak.

"Ne demek sendin?" Suratıma boş boş bakıyor.

"Benim odamda hep kokulu mum yanardı!" diye fısı-l-dıyorum delirmiş gibi. "Hatırlıyor musun? Bir sürü mum! Söndürmeden bıraktım kesin. Benden başka kimsenin ko-kulu mumu yoktu. Yangın benim hatamdı!"

Öylesine şok oluyorum ve dağılıyorum ki gözlerim-den yaşlar boşanıyor. Büyük zafer anım tuzla buz oluyor. Günün kahramanı değildim, düşüncesiz ve ahmak körü karakterdim.

Ben'in kollarını bana sarmasını, bir şeyler söylemesini ya da daha fazla soru sormasını ya da *herhangi bir şey yapmasını* bekliyorum. Fakat tam aksine, ilgisiz bir şekilde duruyor.

"Eh, uzun zaman önceydi," diyor sonunda. "Artık bir önemi yok."

"Ne demek bir önemi yok?" Tavrına inanamıyorum.

"Tabii ki var! Herkesin tatilini mahvetti bu olay! Adamların işini bozdu! İğrenç bir şeydi!"

Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor. Daha da beteri kendimi bunca yıldır yanılmış, aptalca yanılmış hissediyorum. O kadar zaman boyunca yanlış bir hatırayı perçinle-mişim. Evet, o gece bir fark yarattım; ama felakete yakın bir fark. Birinin ölümüne sebep olabilirdim. Bir sürü kişi-nin ölümüne sebep olabilirdim. Sandığım kadın değilmi-şim. *Sandığım kadın değilmişim.*

Aniden hıçkırmaya başlıyorum. Her şey elimde avcum-da dağıldı sanki.

"Onlara söylemeli miyim? Her şeyi itiraf etsem mi?"

"Tanrı aşkına, Lottie," diye sabırsızca cevap veriyor Ben. "Tabii ki söylememelisin. Atlatmalısın. On beş yıl önceydi. Kimse yaralanmadı. Kimsenin umurunda değil."

"Benim umurumda ama!" diye karşılık veriyorum hır-çınlaşarak.

"Eh, o zaman sen de kes artık şunu. O *sıçtığımın* yangı-nını anlata anlata bitiremedin!"

"Hayır, o kadar çok anlatmıyorum!"

"Evet, anlatıyorsun."

İçimde bir kayış kopuyor.

"Eh, sen de yelkenliyle açılmayı anlata anlata bitireme-din!" diye bağırıyorum kırılgan bir şekilde.

Şokla karışık bir belirsizlik içinde ters ters birbirimize bakıyoruz. Sanki bir oyun öncesi birbirimizi süzünüz ama kurallardan emin değiliz. En sonunda Ben yepyeni bir saldırıya geçiyor.

"Bir kere artık senin anlattığın hangi şeyin doğruluğuna güvenebilirim ki?" diyor.

"Ne?" Büzülüyorum, içim daralıyor.

"Grip olduğumda beni sen iyileştirmedin ama öyle olduğunu sanmama ses çıkarmadın." Bakışları aman vermiyor. "İnsan bunu neden yapar?"

"Ben çok... kafam karışmıştı." Yutkunuyorum. "Özür dilerim, tamam mı?"

Ben'in ifadesinde en ufak bir değişiklik olmuyor. Yalandan ahlaklı pislik.

"Eh, peki." Karşı saldırıya geçiyorum. "Madem temel gerçeklerden söz açıldı, biz Fransa'ya taşınmayı planlarken Karayipler'e yelkeniyle gitmeyi nasıl düşünüyorsunuz acaba, sorabilir miyim?"

"Fransa'ya taşınma *ihtimalimiz var*," diye cevap veriyor sabrı tükenerek. "Belki de taşınmayız. Öylesine beyin fırtınası yapıyorduk. Tanrım!"

"Hiç de *beyin fırtınası* yapmıyorduk!" Dehşete düşünüyorum. "Plan yapıyorduk! Ve ben bütün hayatımı bu planlara göre ayarlıyordum."

"Her şey yolunda mı?" Sarah verandada yanımda bitiyor ve Ben anında etkileyici, yamuk gülüşünü çıkarıyor.

"Harika!" diyor hiçbir şey olmamış gibi. "Dinleniyoruz."

"Daha kahve alır mısınız? Ya da viski?"

Cevap veremiyorum. Korkunç gerçek kafama dank ediyor: Bütün hayatımı karşımda oturan bu adama göre ayarlıyorum. Etkileyici gülüşü, rahat tavırları olan, bir saniyede bir yabancıya, tanımadığımı ve çok *yanlış* birine dönüşen bu adama göre. Tıpkı başka birisinin odasında kalmak gibi. Onu tanımamam bir yana, anlamıyorum. Ve maalesef ondan pek hoşlanmıyorum.

Kocamdan hoşlanmıyorum.

Kulaklarım çınlıyor. Ölüm çanları. Devasa boyutlarda, iğrenç ötesi, korkunç bir hata yaptım.

Çaresizce Fliss'i özlüyorum ama aynı zamanda bunu ona *asla* itiraf edemeyeceğimin de bilincindeyim. Ömrümün sonuna kadar Ben'le evli kalıp her şey yolundaymış gibi davranmak zorundayım. Diğer seçenek çok utanç verici. Tamam. Demek kaderim bu. Oldukça sakın karşılıyorum. Yanlış erkekle evlendim ve berbat bir hayat süreceğim. Başka yolu yok.

"... Balayı için harika bir yer," diyor Sarah otururken. "İyi vakit geçiriyor musunuz?"

"Hı hı, evet," diyor Ben imalı imalı. "Gerçekten müt-hiş. Süper." Bana ters bir bakış fırlatıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Bu ne demek şimdi?"

"Eh, bildiğimiz *balayı zevklerinden* mahrum kaldık, öyle değil mi?"

"Bu benim hatam değil!"

"Bu sabah beni kim reddetti?"

"*Gizli koya* gelmeyi bekliyordum! *Koyda* yapacaktık!"

Sarah'nın rahatsız hissettiğini fark ediyorum fakat kendimi durduramıyorum. İçim taşıyor.

"Hep bir bahanen var zaten," diye tıslıyor Ben yılan gibi.

"Bahane bulmuyorum!" Kan beynime sıçramış vaziyette bağırıyorum. "Ne yani, benim şey yapmak *istemediğimi* mi sanıyorsun?"

"Senin ne düşündüğünü bilmiyorum!" Ben hiddetle lafi yapıyor. "Ama daha yapmadık ve bu seni hiç rahatsız etmiyor. Sen hâlâ hesap yap!"

"Rahatsız ediyori!" diye haykırıyorum. "Tabii ki ediyori!"
"Bir dakika," diyor Sarah bıkkın bir ifadeyle Ben'e ve bana bakarak. "Siz daha hiç..?"

"Fırsatımız olmadı," diyor Ben gergin bir şekilde.

"Vay be." Sarah nefesini veriyor, inanamıyor. "Bu... bala için çok sıra dışı bir durum."

"Odamızda bir sorun çıktı," diye açıklıyorum tek tek, "sonra Ben sarhoş oldu, uşaklar dibimizden ayrılmadı, benim alerjim tuttu ve temelde..."

"Kâbus gibi geçti."

"Kâbus."

İkimize de kasvet çöküyor, tüm enerjimiz çekilmiş hâlde oturuyoruz.

"Eh," diye gözünde bir kıvılcım çakıyor Sarah'ın. "Üst katta boş odamız var. Hatta prezervatif bile var."

"Ciddi misin?" Ben kafasını kaldırıyor. "Üst katta yatak mı var? Kullanabileceğimiz, bize özel bir çift kişilik yatak? Bunu duymak için nasıl yanıp tutuştuğumuzu tahmin edemessin."

"Bir sürü var. Odaların yarısı boş."

"Bu harika! Harika!" Ben'in ruh hâli anında roketle atılmış gibi tavan yaptı. "Tam burada, pansiyonda yapabiliriz! İlk tanıştığımız yerde! Hadi gel, Bayan Parr, sana sahip olayım."

"Sizi dinlemem," diye şaka yapıyor Sarah.

"İstersen sen de katıl!" diyor Ben, bana dönüp çabucak ekliyor. "Şaka şaka!"

Ellerini bana uzatıyor, tebessümü her zamanki gibi yürek yakıyor. Fakat bu defa büyü tutmuyor. O kıvılcım söndü.

Sonsuza dek süren bir sessizlik oluyor. Beynimde kasırgalar kopuyor. Ne istiyorum? Ne istiyorum?

"Bilmiyorum," diyorum bir sessizlikten sonra ve Ben'in sert bir nefes çektiğini duyuyorum.

"Bilmiyor musun?" Sabrının son sınırında sanki. "Bilmiyor musun?"

"Benim... Benim bir yürüyüşe çıkmam lazım." Hızla sandalyemi geri itiyorum, Ben'in başka bir şey demesine kalmadan oradan uzaklaşıyorum.

Pansiyonun arkasından dolaşıyor, çalılık tepeye doğru dönüyorum. Yeni hosteli görüyorum. Bir zamanlar erkeklerin futbol oynadığı yerin ortasına dikilmiş bir cam ve beton yığını. Yanından dümdüz adımlarla geçiyorum, görünmez olana dek de yamaçtan aşağı yürüyorum. Bayağı içerilere geldim, şimdi etrafım zeytin ağaçlarıyla dolu. Eski günlerden hayal meyal hatırladığım metruk bir kulübe var. Her taraf çöp içinde. Eski teneke kutular, cips paketleri ve pita ekmeği kalıntıları. Bunları burada her kim bıraktıysa o kişiden nefret ederek bakıyorum yerdeki pisliğe. Bir enerji patlaması yaşıyorum. Küçük açıklığa yürüyorum, hepsini topluyorum. Çöp kutusu olmadığından hepsini kocaman bir kayanın yanına yığıyorum. Hayatım bombok olsa da bir parçacık araziye temizledim en azından.

İşim bitince kayanın üstüne oturup dimdik ileriye bakıyorum. Düşüncelerimle yüzleşmek istemiyorum. Hepsi son derece karmaşık ve korkutucu. Güneş tepeme vuruyor ve uzaklardan keçilerin melemesi duyuluyor. Hatıralara gülmüyorum. Bazı şeyler hiç değişmemiş.

Bir süre sonra oflama puflama sesleriyle kafamı çeviriyorum. Pembe bir elbise giymiş, sarışın bir kadın tepesi tırmanıyor. Kayanın üstünde oturduğumu görüyor, gülümsüyor ve minnettar bir şekilde yaklaşmaya başlıyor.

"Merhaba," diyor. "Bir şey..."

"Sorun."

"Çok sıcak." Alnını siliyor.

"Evet."

"Harabelere bakmaya mı geldiniz? Antik yıkıntılara?"

"Hayır," diyorum özür dilercesine. "Sadece takılıyorum. Balayındayım aslında," diye ekliyorum bahane niyetine.

Burada kaldığım yıl insanların harabelerden bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum. Hep oraya gitmeye niyetlenmiştik ama sonunda herkes üşenmişti.

"Biz de balayındayız." Yüzü aydınlanıyor. "Apollina'da kalıyoruz ama kocam harabeleri görmek için beni buraya sürükledi. Biraz oturmam lazım, sonra sana yetiştirim dedim." Bir su şişesi çıkarıp bir yudum içiyor. "Öyledir o. Geçen sene Tayland'a gittik, neredeyse ölüyordum. Sonunda grev yaptım. Dedim ki *bir tapınak daha istemem, ben sahilde yatıyorum. Yani plajda uzanmanın nesi yanlış ki?*"

"Katılıyorum." Kafamla onaylıyorum. "Biz de İtalya'ya gittiğimizde kilise gezmekten içim dışım kilise olmuştu."

"Kiliseler!" Kadın gözlerini deviriyor. "Bir de bana sor. Venedikte öyleydi. Dedim ki kocama, *sen İngiltere'de kiliseye gidiyor musun hiç, sırf tatildegiz diye bu ilgi, bu merak niye?*"

"Ben de Richard'a aynısını söyledim!" diyorum hevesle.

"Benim kocamın da adı Richard!" diye seviniyor kadın. "Ne komik değil mi? Soyadı ne?"

Kadın bana gülümsüyor, oysa ben kalakalıyorum. *Neler* diyorum böyle? Niçin düşüncelerim Ben'e değil de Richard'a gidiverdi? Benim *neyim* var ya?

"Aslında..." Suratımı ovuşturuyorum, kafamı toplamaya ve sakinleşmeye çalışıyorum. "Aslında kocamın adı Richard değil."

"Ah." Kadın şaşırıyor. "Affedersiniz. Öyle dediniz sandım da..." Öne eğilip beni kaygıyla süzüyor. "İyi misiniz?"

Aman Tanrım. Benim neyim var bilmiyorum. Gözlerimden yaşlar dökülüyor. Bir sürü yaş. Elimle silip gülümsemeye çalışıyorum.

"Özür dilerim." Yutkunuyorum. "Erkek arkadaşımın yeni ayrıldım da. Henüz atlatamadım."

"*Erkek arkadaşınız mı?*" Kadın neye uğradığını şaşırıyor. "Az önce balayındayım dediniz sanki?"

"Öyleyim," diye hıçkırıyorum. "Balayındayım!" Şimdi adamakıllı ağlıyorum. Çocuksu, koca koca yaşlar akıyor yüzümden.

"Peki hangisi Richard?"

"Kocam olmayan!" Sesim ıstırap dolu bir inilti gibi yükseliyor. "Richard kocam değil! Hiçbir zaman teklif etmedi. Bana hiç teklif etmediiiiiiii!"

"Ben sizi rahat bırakayım," diyor kadın ne yapacağını bilemeyerek ve kayadan aşağı iniyor. Hızla gözden kaybolurken ben de kendimi salıyorum, gürültülü, salya sümkük ağlıyorum. Evimi özledim. Richard'ı özledim. Onu o kadar çok arıyorum ki. Sanki biz ayrıldığımızda kalbimin bir

kısmını da söküp aldı. Bir süre için yaşadığım durumun verdiği adrenalin beni götürdü... Oysa şimdi ne kadar yarı-
ralı olduğumun farkına varıyorum. Tüm vücudum acıyla
titriyor ve iyileşmeye hiç niyeti yok.

Onu özlüyorum, onu özlüyorum, onu özlüyorum.

Esprilerini ve duyarlılığını özlüyorum. Yataktaki varlı-
ğını özlüyorum. Bir partide onunla göz göze gelmeyi ve
aynı şeyi düşündüğümüzü bilmeyi özlüyorum. Kokusunu
özlüyorum. Tam bir erkek gibi kokuyor. Sesini, öpüşlerini.
hatta ayaklarını bile özlüyorum. Her şeyini özlüyorum.

Ve bir başkasıyla evliyim.

Yepyeni, ümitsiz bir hıçkırık koyuveriyorum. Ne diye
evlendim ki? Aklımdan ne geçiyordu? Tamam, Ben seksi,
komik ve çekici ama birden bunlar bana çok anlamsız ge-
liyor. İçi boş.

Peki o hâlde şimdi ne yapacağım? Başımı ellerimin
içine gömüyorum, nefes alışımın nihayet yavaşladığını
hissediyorum. Alyansımı parmağımda döndürüyorum.
Hayatımda hiç bu kadar dehşet ve korku içinde kalma-
mıştım. Daha önce de hatalar yaptım ama hiçbirisi bu bo-
yutta değildi. Hiçbiri bu derece büyük sonuçlar doğur-
madı.

*Bu konuda hiçbir şey yapamam, diyor beynim bana.
Sıkıştım. Mahsur kaldım. Hepsi benim hatam.*

Güneş beynime beynime vuruyor. Cidden kayanın üs-
tünden inip gölgeye geçmeliyim. Fakat mecalim yok. Tek
kasımı bile oynatamıyorum. Toparlanıp sakinleşmeden ol-
maz. Birkaç karar vermeden olmaz.

Bir saat öylece oturuyorum. Ardından kayadan aşağı atlıyo-
rum, üstümdeki tozu silkeliyorum ve hızlı hızlı pansiyona
doğru yürüyorum. Ben hiç oralı değil, kalkıp beni bulmak,
iyi miyim diye kontrol etmekle ilgilenmiyor, farkındayım.
Ama artık umurumda değil.

Onlar beni görmeyen önce ben onları görüyorum. Ben
verandada Sarah'ın dibinde oturuyor, elini kızın omzu-
na koymuş, hafif hafif askısıyla oynuyor. Neler döndüğü o
kadar belli ki. Bağırarak istiyorum. Fakat onun yerine bir
kedi gibi sessizce evin yan kısmına dolaşıyorum.

Öpüşün, diye diliyorum içinden. *Öpüşün*. Gizliden giz-
liye inandığım şeyi doğrulayın.

Nefes bile almadan orada dikiliyorum, gözlerim onlara
kenetlenmiş. Âdeta restoranda bulduğumuz o gün Ben'le
kendimi seyretmek gibi. Yeni yetme gönül ilişkilerini ye-
niden ziyaret ediyorlar. Ellerinde değil. Vücutlarının yay-
dığı hormonlar o kadar güçlü ki neredeyse gözle görülecek.
Sarah, Ben'in söylediği bir şeye kahkahalarla gülüyor, Ben
kızın saçlarıyla oynuyor ve aralarında çiftlere has o yoğun
bakışma oluyor, derken...

İşte temas anı.

Dudakları birbirine değiyor. Ben'in eli kızın yeleğinin
içini keşfe çıkıyor. Daha ileri gidemeden verandaya doğru
marş marş yürüyorum. Repliğini söylemeye geç kalmış bir
pembe dizi oyuncusu gibiyim.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" Kelimeler avaz avaz ağ-
zımdan çıkarken arkasında gerçek bir üzüntü de olduğunu
hissediyorum. Beni buraya nasıl getirir ve benden önce-
ki, hiç bahsetmediği diğer eski sevgilisinin karşısına çıkı-

rır? Sarah'nın burada olacağını tahmin etmeliydi. Gençlik hormonlarının yeniden alevleneceğini tahmin etmeliydi. Hepsini bilerek mi yaptı? Bu bir oyun mu?

En azından huzurlarını kaçırdım. Havaya fırlıyorlar, Ben ayak bileğini banka çarpıp küfrediyor.

"Ben, konuşmamız gerek," diyorum kısaca.

"Evet." Sanki her şey *benim* hatamış gibi pis pis bakıyor ve hoşnutsuzluğumu belli ediyor. Sarah çabucak içeri girip gözden kayboluyor ve Ben'in yanına geçiyor.

"Evet. Bu yürümüyor." Başka tarafa bakıyorum. Uzaklara, denize doğru. Tüm vücudum kaskatı. "Şimdi de başka birini tercih ettiğini görüyorum."

"Tanrı aşkına," diyor sinirle. "Sadece bir öpücük..."

"*Balayındayız!*"

"Aynen!" diye patlıyor. "Az önce beni reddettin. Bir erkeğin başka ne yapmasını bekliyorsun?"

"Seni reddetmedim," diye karşı çıkıyorum. Aslında evet, onu geri çevirdim. "Tamam," diye geri adım atıyorum. "Eh, üzgünüm. Ben sadece..."

Sadece seninle yapmak istemedim işte. Richard'la yapmak istedim. Çünkü sevdiğim erkek o. Richard, sevgili Richard. Ama onu bir daha hiç görmeyeceğim.

Yine gözlerim doluyor.

"Bunu söylemek çok zor," diyebiliyorum sonunda, göz yaşlarımı geri iterek. "Ama bence evliliğe fazla hızlı daldık. Aceleyle getirdik. Bence..." İçim titreyerek nefes alıyorum. "Bence yanlıştı. Ve hata bende. Eski ilişkimden yeni çıkmıştım. Çok erkendi." Ellerimi iki yana açıyorum. "Benim hatam. Üzgünüm."

"Hayır," diyor Ben hemen. "Benim hatam."

Sözlerini sindiriyorum sessizlik içinde. Yani ikimiz de bunun bir hata olduğunu düşünüyoruz. Göğsüm sıkışıyor. Rahatlamayla karışık bir başarısızlık hissi içime çörekleniyor. *Fliss haklıydı*, cümlesi birden beynimde yanıp sönmeye başlıyor ve büzüşüyorum. Şu anda bu düşünce başa çıkamayacağım kadar ağır.

"Fransa'ya taşınmak istemiyorum," diyor Ben hemen. "Fransa'dan nefret ederim ayrıca. Ciddi olduğumu düşünmene izin vermemeliydim."

"Eh, ben de bu kadar ısrarcı davranmamalıydim," diyorum adil olmaya çalışarak. "Seni zorla Çiftler Bilgi Yarışması'na sokmamalıydim."

"İlk gece sarhoş olmamalıydim."

"Pansiyonda seninle seks yapmalıydim," diyorum pişmanlıkla. "Kabalık ettim. Affedersin."

"Önemli değil." Ben omuz silkiyor. "O yataklar zaten gıcırıyor."

"Eee, o hâlde tamam mıyız?" Sözler ağzımdan zor çıkıyor. "Bitiriyoruz. İçimizde kırgınlık, dargınlık yok?"

"En Hızlı Boşanma yarışmasına katılabiliriz," diyor Ben dümdüz bir sesle. "Dünya rekoru kırabiliriz."

"Georgios'a balayı albümünü iptal etmesini söyleyelim mi o zaman?" Zorla kahkaha atıyorum.

"Ya balayı çiftlerinin karaoke gecesi? Yine de yapsak mı?"

"Diğer yarışmayı kazandık ya zaten," diye hatırlatıyorum. "Belki de ödül verilen galada boşanmamızı ilan edebiliriz." Göz göze geliyoruz ve birden ikimiz de kontrol edilemez, histerik kahkahalara gömülüyoruz.

Kahkaha atmak zorundayız. Başka seçenek var mı? İkimiz de biraz sakinleşince dizlerime sarılıyorum ve Ben'e adamakıllı bakıyorum. "Bu evlilik sana hiç *gerçek* gelmiş miydi?"

"Ah, bilmiyorum." Hassas bir noktaya dokunmuşum gibi yüzünü ekşitiyor. "Son birkaç yıldır hiçbir şey bana gerçek hissi vermiyor zaten. Babamın ölmesi, şirket, komedyenliği bırakmak... Sanırım önce bunları halletmeliyim." Başına yumruk atıyor.

"Benim için de gerçeklik hissi yoktu," diyorum dürüstçe. "Bir fantezi gibiydi. Çok kötü bir durumdaydım ve beni yüzeyde tuttun. Çok da ateşli görünüyordun..."

Hâlâ ateşli ve çekici görünüyor. İncecik, yanık tenli ve kaslı. Fakat benim gözümde cazibesini yitirdi. Taze sıkılmış portakal suyu yerine gazlı portakal aromalı içecek gibi sentetik bir özelliği var. Turuncu, köpüklü ve susuzluğunu dindiriyor ama sonrasında ağzında garip bir tat bırakıyor. Ve sağlığına iyi gelmiyor.

"Ne yapsak?" Kahkahalarım bitiyor, öfkem de tükeniyor. Garip bir kopukluk hâlindeyim. Gerçeküstü bir durum. Evliliğim başlamadan bitti. Üstelik daha seks bile yapmadık. Yani daha ne kadar komik olabilir? Kader bize nasıl acımasız, sapıkça bir oyun oynadı? Balayımız o kadar inanılmaz bir felaket oldu ki sanki yukarılarda birisi bizim bir arada kalmamızı istemedi.

"Bilmem. Tatili bitirelim mi? Ondan sonrasına bakalız." Ben cep telefonuna bakıyor. "Yuri Zhernakov'la görüşmem var. Biliyorsun, özellikle beni görmek için yatıyla buraya geldi?"

"Vay canına!" diyorum etkilenerek.

"Biliyorum." Hafifçe kabarıyor. "Şirketi satmak istiyorum. Bana mantıklı geliyor. Lorcan satmamam gerektiğini düşünüyordum" diye ekliyor. "Ki sırf bu yüzden satmak istiyorum."

Yüzünde yine o tanıdık küskün ifade oluşuyor. Lorcan'ın ne kadar kontrol delisi ve kötümser biri olduğu ve bir de ne kadar kötü pinpon oynadığı hakkında yeterince uzun tiratlar dinledim. Bir tane daha duymayı çekemeyeceğim, o yüzden konuyu hemen değiştiriyorum.

"Eee, o hâlde çalışmayı tamamen bırakacaksın?" Bence bu kötü bir fikir. Gerçi ne düşündüğüm kimin umurunda? Topu topu yakında eski-eş-olacak-karısıyım.

"Tabii ki tamamen *bırakmayacağım*," diyor Ben incineerek. "Yuri beni özel danışman olarak tutacağını söylüyor. Birlikte yeni projelere gireceğiz. Yeni fikirler geliştireceğiz. Yuri harika bir adam. Yatını görmek ister misin?"

"Tabii ki isterim." Devam ettiği sürece onun karısı olmanın avantajlarını son damlasına kadar kullanayım bari. "Ya sonra? Sen ve sevgilin ne olacak?" Başımla pansiyonun içini işaret ediyorum ve Ben'in yüzüne bir pişmanlık oturuyor aniden.

"Ne oldu anlamadım. Sanki birden on sekiz yaşımıza geri döndük. Anılar akın ertti..."

"Sorun değil," diyorum hâline acıyarak. "Biliyorum. Bize de öyle olmuştu sonuçta."

İnsanlar ilk aşklarıyla asla bir daha görüşmemeli, buna karar veriyorum. Resmi bir karantina programı olmalı. Kural şöyle olmalı: Gençlik aşkınızla ayrıldınız mı, bitti. İçinizden biri başka bir ülkeye göç etmeli.

"Onunla ne yaptığın hiç önemli değil," diyorum.
"Kafayı ye. Eğlenmene bak."

"Gerçekten mi?" Bana dümdüz bakıyor. "*Ciddi ciddi?*
Ama... biz evliyiz."

Asla yapmayacağım bir şey varsa o da ikiyüzlü olmaktır.
"Kâğıt üstünde," diyorum. "Bir kâğıda imza atıp birbirimize yüzük vermiş olabiliriz. Ama sen bana gerçekten bağlanmadın, ben de sana gerçekten bağlanmadım. Doğru düzgün. *düşünmedik*." Titrekçe iç geçiriyorum. "Doğru düzgün çıkmadık bile. Senin üstünde ne gibi bir hakkım olacağını anlamıyorum."

"Vay canına." Ben inanamıyor. "Lottie, sen muhteşem birisin. Hayatımda gördüğüm en cömert, geniş açıyla bakabilen... *Muhteşemsin*, ne diyeyim."

"Her neyse." Omuz silkiyorum.

Bir süre sessiz duruyorum. Ben'in karşısında soğukkanlılığım baki olsa da içimde her şey ezilmiş ve bitap. Birinin omzuna yaslanıp ağlamak istiyorum. Her şey tepakla oldu. Evliliğim sona erdi. Yangını ben çıkarmışım. Başarısızlık üstüne başarısızlık.

Tüm vücudum gerginliğin etkisiyle iki büklüm oluyor. Beynim çalkalanmış çorba gibi, bulutlarla dolu, arada bir iki ışık huzmesi sızıyor. Ufak ufak dürtüklercesine beni belli bir yöne itiyor. Durum şu ki...

İşte durum. Ben çok seksi ve yakışıklı. Ve iyi bir eş adayı. Bense çaresizim. Belki kısa bir süreliğine yirmi masum öğrenciyi öldürmenin kısıyından döndüğümü bana unutturur.

Ben de sessiz. Bakışlarını zeytinliğe doğru dikmiş, nihayet gözünde yeni bir hınzır ışıkla bana dönüyor.

"Aklıma bir fikir geldi," diyor.

"Benim de aslında," diyorum.

"İlk ve son sevişme? Eski günlerin hatırına?"

"Aynen. Benim aklımdan da bu geçiyordu. Ama burada değil." Burnumu buruşturuyorum. "Şilteler iğrenç."

"Otele dönüp mü yapsak?"

"Kulağa iyi geliyor." Başımı sallıyorum, içime ince bir heyecan doluyor, sanki tüm bu acılı karışıklığın içinde küçük bir yastık gibi. Bunu hak ediyoruz. Buna ihtiyacımız var. Birincisi, kapanış olacak. İkincisi, zonklayan yüreğimin acısını unutturacak. Üçüncüsü, neredeyse üç haftadır bunu istiyordum ve yapmazsak *delireceğim*.

İlk karşılaştığımızda aklımızı oynatacak kadar sevişip yatsaydık bunların hiçbiri olmayacaktı. İşte burada bir yerde bir ders çıkarılmalı.

"Sarah'ya gittiğimizi söyleyip veda edeceğiz." Ben pansiyona giriyor.

O gider gitmez telefonumu çıkarıyorum. Tam o esnada, Ben içeride konuşurken garip psişik bir resim canlanıyor zihnimde Richard'la ilgili. Sanki dünyanın bir yerinde beni düşündüğünü hissediyorum. O kadar canlı bir imge ki bu, telefonumda adını görsem şaşırmam. Tuşlara basarken parmaklarım titriyor, ani bir umutla kalbim kanatlanıyor.

Ama elbette hiçbir şey yok. Arama yok, mesaj yok, hiçbir şey yok. Hem de iki kez kontrol etmeme rağmen. Saçmaladım. Niye olsun ki? Richard, San Francisco'da, yeni hayatıyla meşgul. Ben onu özleyebilirim ama o beni özlemiyor.

Moralim yine yerlere düşüyor, yaşların gözlerimi yakıtığını hissediyorum. Neden Richard'ı düşünüyorum? O gitti. *Gitti*. Bana mesaj atmayacak. Beni aramayacak. Nerede kaldı dünyanın bir ucundan uçakla gelip aşkını ilan etmek ve sonuçta benimle evlenmek istediğini haykırmak (benim gizli, aptalca ve asla olmayacak fantezim buydu da).

Sersefil hâlde diğer mesajlarımı açıyorum tekrar ve Fliss'le ne kadar çok yazıştığımı fark ediyorum. İsmi görünce bile içim bir tuhaf oluyor. Bu evlilik konusunda beni uyarmıştı. Haklıydı. Neden hep o haklı çıkıyor?

Ona gerçeği anlatmanın düşüncesi bile beni mahvediyor. Çok küçük düşürücü. Yapamam. En azından hemen yapamam.

Çocukça, çaresiz bir inatla yeni bir mesaj sayfası açıyorum. Ona yanlış olduğunu kanıtlamak zorundayım:

Selam, Fliss. Burada her şey harika. Bil bakalım ne oldu. Ben şirketini Yuri Zhernakov'a satıyor ve bugün yatına bineceğiz!!

Kelimeleri okuyorum, benimle âdeta alay ediyorlar. Mutlu, mutlu, mutlu. Yalan, yalan, yalan. Parmaklarım yeni bir yalan ekliyor:

Ben'le evlendiğim için çok memnunum.

Bir damla yaş *BlackBerry*'me düşüyor ama aldırmadan devam ediyorum:

Birlikte o kadar mutluyuz ki her şey mükemmel.

Yanaklarımdan daha fazla yaş süzülüyor ve gözlerimi sertçe siliyorum. Derken parmaklarım bir daha yazmaya başlıyor ve bu kez durduramıyorum:

Dünyanın en iyi evliliğini hayal et. Benimki ondan da iyi. Öyle uyumluyuz ki geleceğe aynı açıdan bakıyoruz. Richard'la kıyaslırsam Ben bir harika. Richard bir kerecik bile aklıma gelmedi...

Eliss

Aklım başıma geldi. Nihayet ışığı gördüm. Gerçeği. Hakikati. Yanılmışım. Yüzde yüz, tek kelimeyle, tam anlamıyla *yanılmışım*. İçgüdülerim nasıl bu kadar yanılabilirdi? Nasıl bu kadar *gerçek* olabildim?

Aklım başıma gelmekle kalmadı, ezdi geçti. Yıkın geçti. Şimdi Sofya havaalanındayım ve Lottie'nin mesajını okurken son birkaç gündür ona yaşattıklarımı düşündükçe yerin dibine geçiyorum. Kız kardeşimin balayı iğrenç geçti. Buna rağmen Ben'le ikisi, ezelden beri olan bağlarını *iyice* güçlendirdiler.

Bu aptal oyun başından sonuna kadar Daniel ve benimle ilgiliydi. Kendi ihtiyaçlarımı kardeşime yansıttım. Dünyaya yamuk çerçeveli gözlükle bakıyordum ve tek kurbanım Lottie'ydi. Tek tesellim, Lottie'nin neler *yaptığını* dan habersiz olması. Asla da öğrenmeyecek. Çok *şükür*.

Lottie'nin mesajına cevap yazıyorum ve Mykonos için biniş çağrısına aldırmiyorum. Oraya gitmeyeceğim. Kardeşimin balayına daha fazla bulaşmayacağım. Zaten yeterince hasar verdim. Noah'yla kendime güzel, güvenli bir Londra uçağı bulacağım. Bu gülünç gövde gösterisi *sona* *erdi*.

Dünyanın en iyi evliliğini hayal et. Benimki ondan da iyi. Öyle uyumluyuz ki geleceğe aynı açıdan bakıyoruz. Richard'la kıyaslarsam Ben bir harika. Richard bir kerecik bile aklıma gelmedi. Onun nesini sevmişim, şu anda hayal bile edemiyorum. Ben'in gelecekle ilgili bir sürü müthiş planı var! Yuri Zhernakov'la ortak projelerde yer alacak! Karayipler'e yelken açıp seyahat edeceğiz, sonra Fransa'da bir çiftlik evi satın alacağız! Ben çocuklarımızın çift dilli olmasını istiyor!!!

Okudukça içimde bir kıskançlık büyüyor. Şu Ben tam Süperman gibi bir şey. Lorcan'ın gözündeki imajı hiç doğru görünmüyor.

Tek olumsuzluk pansiyonda yaşandı. Meğer yıllar önce o yangını başlatan benmişim. Benim kokulu mumlarım yüzündenmiş. Buna şok oldum. Ama onun dışında her şey kusursuz. Rüya gibi bir balayında olması gerektiği gibi. Çok şanslıyım!!!

Şok geçirerek telefona bakakalıyorum. Yangını Lottie mi çıkarmış? Hayatını değiştiren yangını? Ağzımdan tuhaf bir ses çıkıyor ve Richard aniden ters ters bakıyor.

"Ne oldu?"

"Hiç," diyorum otomatikman. Lottie'nin özel mesajını onunla paylaşmam. Değil mi?

Ah, bırak ya. Anlayacak birine anlatmazsam çatlarım.

"Yangını Lottie çıkarmış," diyorum kısaca. Tabii ki Richard hemen anlıyor. Böyle olacağını düşünmüştüm zaten.

"Şaka yapıyorsun." Suratı düşüyor.

"Biliyorum."

"Ama bu çok büyük bir şey. Lottie iyi mi?"

"Öyle olduğunu söylüyor." Telefonu işaret ediyorum ama Richard kararlı bir edayla başını sallıyor.

"Yiğitliğe bok sürdürmemek içindir. Çok sarsılmış olmalı." Korumacı bir öfkeye bürünüyor. "Ben denen herif farkında mı? Lottie'yle ilgileniyor mu?"

"Sanırım." Garip bir şekilde omuz silkiyorum. "Şu ana kadar iyi gidiyor."

"Mesajı okuyabilir miyim?"

Bir an duruyorum. Ama bu macerada bu türden bir çekişkinlik yapamayacak kadar ileri gittik.

Richard sessizce okuyor ama ne kadar etkilendiği omuzlarının kamburlaşmasından belli. Çöküyor. Mesajı tekrar dikkatlice okuyor. Hatta sonra üçüncü kez okuyor. Sonunda kafasını kaldırıp bakıyor.

"Lottie ona âşık," diyor ve bunu söyleyişinde zalim bir tını gizli. Âdeta kendini cezalandırıyor. "Değil mi? Adama

âşık olmuş ve ben bunu kabullenmek istemedim. Tam bir aptalım."

"Richard..."

"Aptal bir hayale kapılmıştım. Oraya gidecek, ona neler hissettiğimi söyleyecek, ayaklarını yerden kesecektim ve Lottie benimle kaçacaktı..." Düşüncesi bile acı veriyormuş gibi başını sallıyor. "Hangi gezegende yaşıyorum acaba? Buna bir son vermeliyim. Şimdi."

Ben çoktan pes etmiş olsam da aynı şeyi Richard'ın yaptığını görmeye dayanamıyorum.

"Hani ona neler hissettiğini söyleyecektin? Hani bu bir yarıştı?" Richard'ın alevini harlandırmaya çalışıyorum ama kafasını olumsuz anlamda sallıyor.

"Sanırım ben yarışı uzun zaman önce kaybettim, Fliss," diyor. "On beş yıl önce aslında. Sence de öyle değil mi?"

"Olabilir," diyorum yavaşça. "Belki de haklısın."

"Hayatının aşkıyla evli ve çok mutlu. Aferin ona. Artık benim de kendi hayatımı toparlamam gerek."

"Bence ikimizin de hayatımızı toparlaması gerek," diyorum. "Ben de en az senin kadar suçluyum. Seni yüreklendirdim."

Göz göze geldiğimiz anda birden vedalaştığımızı fark edip hüznleniyorum. Lottie ve Richard ayrılıyorsa biz de ayrılıyoruz demektir. Arkadaşlığımız bitiyor. Ya da enişte-baldız ilişkimiz.

Bir kez daha Mykonos yolcuları çağırılıyor ama duymuyorum bile.

"Gitme vakti," diyor Lorcan, *BlackBerry*'sinden kafasını kaldırıp. Noah'nın yanındaki koltukta oturuyor. Noah

mutlu mesut Bulgarca broşüre göz atıyor. "Ne yapıyorsunuz hâlâ?" Richard'ın ıstırap dolu yüzünü inceliyor. "Ne oldu?"

"Ben tam bir geri zekâliyım. Olan bu," diyor Richard üzüntüyle. "Nihayet bunu anladım. *Nihayet*."

"Ben de." İç geçiriyor. "Aynen böyle hissediyorum. *Nihayet* anlıyorum."

"Anlıyoruz."

"İkimiz de."

"Peki." Lorcan içinden durum değerlendirmesi yapıyor. "Hım, o zaman Mykonos'a tek başıma gidiyorum sanırım?"

Richard bir an duruyor, ardından yeni edindiği City Heights Hotel çantasını alıyor.

"Ben gelirim belki. Bir daha Mykonos'u görme fırsatım olmayabilir. Günbatımını izlemek istiyorum. Lottie her zaman oradaki günbatımının dünyada eşi benzeri olmadığını söylerdi. Sessiz bir köşede güneşin batışını izlerim, sonra da San Francisco'ya geri dönerim. Lottie orada olduğumu fark etmez bile."

"Sen ve Noah?" Lorcan bana dönüyor. Şu anda iki cihan bir araya gelse Mykonos'a gitmeyeceğimi açıklamak üzereyim ama tam o anda *BlackBerry*'sine bip diye mesaj geliyor.

"Ben mesaj attı. Bir dakika." Okumaya başlıyor, suratında garip bir ifade oluyor. "İnanmıyorum," diye mırıldanıyor en sonunda.

"Ne oldu?"

Lorcan sessizce kafasını ve bakışlarını kaldırıyor. Hakikaten küçük dilini yutmuş gibi bir hâli var.

"Lorcan, ne oldu?" İçimi bir endişe bıçak gibi kesiyor. "Lottie iyi mi?"

"Ben'i hiçbir zaman anlamayacağım," diyor yavaşça. Soruma cevap vermedi. "Asla."

"Lottie iyi mi?" İsrar ediyorum. "Söylesene, ne olmuş?"

"Bir şey olmuş değil..." Lorcan midesi bulanıyormuş gibi. İğrenmiş gibi. "Ben'i korumuyorum," diyor kendi kendine konuşur gibi. "Artık abarttı."

"Söyle hemen!" diye bilmek istiyorum.

"Tamam." Derin bir nefes veriyor. "Evleneli iki gün oldu ve başka bir kadınla randevu ayarlamaya çalışıyor."

"Ne?" Richard'la aynı anda konuşuyoruz.

"Özel asistanı izinde, o yüzden hafta sonu için İngiltere'de bir otelde oda ayırtmamı istedi. O ve Sarah diye bir kadın için. Bu adı daha önce hiç duymadım. Diyor ki..." Telefonu bana uzatıyor. "Eh, kendin bak."

Cihazı elinden kapıp hemen bakıyorum. Üç kelimeyi bir kelime şeklinde yuta yuta stresle okuyorum ama anlamak için dâhi olmaya gerek yok:

Bunca yıl sonra karşılaştık... Vücudu fıstık gibi.
Onunla tanışmalısın.

"Pıst." Kor gibi yakan çılgınlık havaalanında yankılanıyor. Ofkeden öyle bir deliye dönüyorum ki aynı anda kulaklarımdan buhar çıkarabilirim. "Kardeşim bu adamı seviyor! Herif de ona böyle mi davranıyor yani!"

"Ben için bile bayağı aşağılık bir davranış." Lorcan kınayarak başını sallıyor.

"Lottie ona kalbini verdi. Ona bedenini ve ruhunu verdi." Sinirden titriyorum. "Ne *cüretle*? Neredelermiş?" Mesajdan bir ipucu bulmaya çalışıyorum. "Pansiyondalar mı?"

"Evet, ama anladığım kadarıyla yemekten sonra otele döneceklermiş."

"Evet. Richard." Dönüp ona bakıyorum. "Lottie'yi bu aşâğılık, pis adamdan kurtarmak zorundayız."

"Bir dakika!" diye lafımı kesiyor Lorcan. "Hani bir daha kız kardeşinin hayatına burnumu sokmayacaktın? Sana hatırlatmamı söylemiştin hani?"

"Onlar bu durumdan önceydi," diye cevap veriyorum. "O zaman *yanılıyordum*."

"Hâlâ yanılıyorsun!"

"Hayır!"

"Yanılıyorsun. Fliss, sen bakış açını kaybettin. Beş dakika için bulmuşsun ama şimdi tekrar kaybettin." Lorcan o kadar sakın ve mantıklı ki patlıyorum.

"Benim bakış açımı göre senin arkadaşın aynı anda iki kızı yürütmeye çalışan bir pislik!" Suçlayıcı bakışlar fırlatıyorum.

"Sakın beni karıştıрма. *Benim* hatam değil."

"Bu mesajları okumak ister misin?" Cebimdeki *BlackBerry*'ye vuruyorum vurgulamak istercesine. "Benim zavallı, güven dolu kız kardeşim Ben'e sırlıslıklam âşık. Fransa'da onunla bir hayat kurmayı planlıyor. Eski günlerden taş gibi vücudu olan bir kızla yatmaya kalktığından bihaber." Gözyaşlarım yaklaşıyor. "Lottie daha *balayında*. Tanrı aşkına! Hangi aşâğılık solucan balayında sadakatsiz davranır. Üstelik daha karısıyla bile yatmamışken?"

"Eh, bu şekilde ifade edince..." deyip susuyor Lorcan.

"Ben buna tahammül edemem. Kardeşimi kurtaracağım. Richard var mısın?"

"Var mıyım?" İnatçı bir edayla olumsuz anlamda kafa sallıyor. "Ben hiçbir şeyde yokum. Lottie kendi hayatını yaşıyor. Beni istemiyor. Bunu gayet güzel ifade etmiş."

"Ama Ben'le evliliği karaya vurmuş!" diye bağıriyorum hüsrân ve hüzünle. "Görmüyor musun?"

"Ondan emin olamayız," diyor Richard. "Hem ayrıca, benden ne yapmamı bekliyorsun, enkazı kaldırma mı? Lottie, Ben'i seçti ve benim bunu kabullenmem gerek." Çantasını omzuna asıyor. "Sen istediğini yapabilirsin, ben kendi yoluma gidiyorum. Bir günbatımı bulacağım, oturup izleyeceğim ve iç huzurumu bulmaya çalışacağım."

İnanamıyorum, gözlerim yerinden fırlıyor. Şimdi kalkmış Dalai Lama'lık mı taşıyor?

"Ya sen?" Lorcan'a dönüyorum, o da ellerini havaya kaldırıp başını çeviriyor.

"Benim yasak ilişkim değil. Ben buraya yalnızca iş için geldim. İnşaat belgelerini imzaladığı anda Ben'in yanından çekilirim."

"İkiniz de beni yüzüstü bırakıyorsunuz ya?" İki adama pis pis bakıyorum. "Tamam. *Peki*. Siz olmadan da başımızın çaresine bakarız." Elimi uzatıyorum. "Hadi gel Noah, *Mykonos*'a gidiyoruz."

"Tamam. *Peki* yapmışlar mı?" diye soruyor Noah, Bulgarcâ broşürleri toplarken.

"Ne yapmışlar mı?" Şaşalıyorum.

"Lottie ve Ben. Kurabiye sosisi koymuşlar mı?"

"Çöřege," diye düzeltiyor Richard.

"Börege," diye düzeltiyor Lorcan.

"İkiniz de çenenizi kapatın!" diyorum delirmiş gibi. Her şeyin kontrolünü kaybetmiş gibiyim. Yedi yaşındaki oğlumla hayatın gerçekleri konuşmasını Sofya havaalanında yapamam.

Bir de şu var: İyi soru. *Yaptılar mı acaba?*

"Bilmiyorum," diyerek Noah'nın omzuna kolunu koyuyorum. "Bilmiyoruz, tatlım. Kimse bilmiyor."

"Aslında ben biliyorum." Lorcan telefonda kafasını kaldırıyor. "Ben'den yeni bir mesaj aldım." Yüzü yamuluyor. "Anlaşılan düğün gecesi yolda. Otele dönüyorlar çünkü..." Noah'ya dönüp ekliyor. "Şöyle diyelim: Sosis börege doğru yola çıktı."

"Hayıranın!" Canhıraş çılgınlığım tavanı sarstı ve bazı yollar dik dik bakışlar atıyor. "Ama Lottie o herifin nasıl pis bir sıçan olduğunu bilmiyor!" Acı çekerek herkesi inceliyorum. "Onlara engel olmalıyız!"

"Fliss, sakın ol," diyor Lorcan.

"Engel olmak mı?" Richard şoka giriyor.

"Fliss balayını başından beri sabote ediyordu da," diye açıklıyor Lorcan kısaca. "Neden bu kadar şanssız olduklarını hiç merak etmedin mi?"

"Tanrım, Fliss." Richard sarsılıyor.

"Uçağa binmemiz lazım," diyor Noah kolunu çekip tirerek ama üçümüz de onu duymazdan geliyoruz. Azim erimiş çelik gibi damarlarımda akıyor. Haçlı seferlerine kanlar bile benden daha kararlı değildi.

"O puşt kardeşimin kalbini kıramayacak." Hızlı aramadan Nico'ya ulaşıyorum. "Richard, bana birkaç ipucu daha ver. Senin bilgin bol bu konuda, yardım edebilirsin. Lottie'yi yatakta en çok iten şeyler nedir?"

"Uçağa binmemiz lazım," diyor Noah tekrar ve üçümüz gene hiç orali değiliz.

"Sana onu iten şeyleri söylemem!" Richard küfür edilmiş gibi. "Özel bilgi bu!"

"O benim kardeşim..." diye cevap verirken Nico telefonu açınca susuyorum.

"Alo?" diyor kuru kuru. "Fliss?"

"Nico!" diye heyecanlanıyorum. "Çok şükür, oradasın! Önemleri bir seviye artırmamız lazım. Tekrar ediyorum, artırmalıyız."

"Fliss!" Nico zorlanıyor âdeta. "Anlaşmamıza daha fazla devam edemeyeceğim. Çalışanlar artık ne yapmaya çalıştığını merak ediyor. Şüphe çekiyorum."

"Yapmak zorundasın," diyorum sertçe. "Otele geri dönüyorlar. Çok yakında ben de oradayım. Bu arada yatağa girmelerini önle. Gerekirse Ben'le yumak sumak güreş. Ne gerekiyorsa yap!"

"Fliss..."

"Anne, uçağa binmemiz lazım..."

"Ne gerekiyorsa yap!"

Lottie

Bunun doğru olduğuna inanamıyorum. Otel odamız boş. Etrafta dolanan hizmetliler yok. Uşaklar yok. Arp çalan yok. Modern, sessiz mobilyalara bakarken havada bir umut ve heyecan seziyorum. Sanki odalar; gürültüyle, ısıyla ve güzel güzel seks iniltileriyle doldurmamız için bizi bekliyor.

Otele geri döndük ve doğruca buraya geldik. İkimiz de tek kelime etmedik. Şu anda diğer her şeyi bloke ediyorum. Evliliğimizle ilgili diğer tüm düşünceleri. Richard'la ilgili diğer tüm düşünceleri. Sarah'yla ilgili tüm düşünceleri. Utancımı, üzüntümü, aşağılanmışlığımı... Hepsini engeliyorum. Tek odaklandığım şey içimde zonklayan o nokta. Ben'i restoranda gördüğüm ilk günden beri ısrar eden o nokta. Onu istiyorum. O da beni istiyor. Bunu hak ediyoruz.

Ben bana doğru yaklaşırken gözleri koyulaşüyor ve benimle aynı şekilde hissettigini anlıyorum. Nereden başlasak? Önümüzde enfes bir kutu çikolata gibi koca bir deneyim uzanıyor.

"*Rahatsız Etmeyin* işaretini kapıya astın mı?" diye mırıldanıyorum dudakları boynuma dokunurken.

"Tabii ki."

"Kapıyı kilitledin mi?"

"Salak mıyım?"

"Yani, sonunda oluyor." Ellerim sırtından aşağı iniyor, sıkı poposunu kavlıyor. İçten içe keşke benim kalçam da böyle sıkı olsaydı diye diliyorum. "Mmm."

"Mmm." Elimden kurtulup tişörtünü sıyrıyor. Tanrım, bu adamdan hoşlanıyorum. Biliyorum, uçarı biri. Biliyorum, yarın Sarah'nın ya da belki başka bir kızın kollarına koşacak. Ama şu anda -şimdilik- tamamen bana ait.

Yavaşça gömleğimin düğmelerini açıyor. Çok şükür, üstümde pahalı bir fırfırlı sütyen var. Richard hiçbir zaman iç çamaşırlarıma dikkat etmezdi, telaşla yırtar açardı. Ona bundan hiç hoşlanmadığımı söyleyince de bir başka uç noktaya kayıp "Sütyenin çok güzelmiş. Donuna bayıldım," gibi şeyler söylemeye başlamıştı. Canım Richard.

Hayır. Dur, Lottie. Richard'ı düşünmek yok. Yasak.

Ben diliyle kulağımın içine nefes kesici şeyler yapıyor ve arzuyla inliyorum. Kemerini yakalıyorum, kot pantolonunun düğmelerini açıyorum. Bu sevimlinin upuzun, her şeyden irak ve destansı olmasını, bir ömür hatırlanacak kıvamda olmasını istediğimi sanıyordum. Fakat artık gerçekleştirecek ya, uzun ya da her şeyden irak olması umurumda

değil. Onu şimdi istiyorum. Şimdi. Şimdi. Kısa ve destansı da bana uyar.

Ben nefes nefese, ben de nefes nefeseyim. İkimiz de sabırsızlıktan ölüyoruz. Hayatım boyunca hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim...

"Madam? Bir içki alır mısınız?"

Nasıl yaniiiiiii?

İkimiz de öyle yükseğe sıçırıyoruz ki gören bizi balerin sanır.

Yarı çıplığım. Ben de yarı çıplak. Georgios bir metre ötede, elinde gümüş bir tepsi, içinde bir şişe şarap ve iki kadeh.

"Ne?" Ben kekeleyor. "Ne... Ne bu?"

"Bir kadeh şarap? Ya da buzlu su?" diyor Georgios gerince. "Müdürümüzün ikramı?"

"Müdürünüzü s. keyim! S. ktiğimin müdürünü s. keyim!" Ben patlıyor. "*Rahatsız Etmeyin* işaretini astım kapıya. *Okuman* yazman yok mu senin? Ne *yaptığımızı* görmüyor musun? *Mahremiyet* diye bir kavramdan haberin var mı?"

Georgios konuşamıyor. Bir adım atıp gergin bir şekilde gümüş tepsiyi uzatıyor.

"Tamam!" Ben'in sabrı taşıyor. "Orada kal! Ve izle!"

"Ne?" Bakakalıyorum.

"Bizi yalnız bırakmıyor. Eh, o zaman oturup izlesin. Evliliğimizi tamamına erdiriyoruz," diye ekliyor omzunun üstünden adama. "Çok eğlenceli."

Sütyenimi çözmek için uzanıyor ve ellerimle göğsümü tutuyorum. "Ben!"

"Sen hizmetliye aldırma," diyor Ben bir hışımla. "Heykelmiş gibi düşün."

Ciddi mi? Hizmetli karşımızda seyrederken seks yapmamızı mı bekliyor? Yasalara aykırı değil mi bu?

Ben burnunu memelerimin ortasına sokuyor ve Georgios'a bir bakış fırlatıyorum. Bir eliyle gözünü kapatmış ama tepsiyi uzatmaya devam ediyor.

"Şampanya?" diyor perişan bir hâlde. "Şampanya mı tercih edersiniz?"

"Neden çıkıp gitmiyorsun?" diyorum kızarak. "Bizi yalnız bıraksana?"

"Yapamam!" Çarcsız ve umutsuz bir hâli var. "Lütfen, hanımefendi. En azından bir şey içmek için ara verin."

"Seni niye bu kadar ilgilendiriyor?" Ben'in kafasını göğsümden kaldırıyorum ve dönüp Georgios'a bakıyorum. "Bizi durdurmaya çalıştın... Tüm balayı boyunca."

"Madam!" Başka birinin sesi araya giriyor ve inanamayarak öbür tarafa dönüyorum. "Lütfen! Acil mesaj!"

Dayanamıyorum, kaldıramıyorum. Bu sefer de Hermes. O da bir metre ötede, elinde bir kâğıtla dikiliyor. Kâğıdı alıp üstündeki "Acil Mesaj" kelimesini okuyorum.

"Ne acil mesajı?" diye yapışıyorum. "İnanmıyorum artık."

"Gel buraya, Lottie," diye hırılıyor Ben kendinden geçmiş vaziyette. "Onlara aldırma! Bu sefer yapacağız. Havaya girdik." Sütyenimi yırtıp savuruyor ve çılgık atıyorum.

"Ben! Dur!"

"Madam!" diye bağırıyor Georgios da fevri ve aceleci bir şekilde. "Sizi kurtarmaya geldim!" Tepsiyi elinden bırakıp bir güreşçi gibi Ben'in üstüne atlıyor. Aynı anda Hermes üstümüze buzlu su döküyor.

"Biz *köpek* miyiz!" diye bağıırıyor Ben. "Bırak beni!"

"Yani, dur demek istemedim!" diyorum çit derecede gözüm dönmüş hâlde. "*Dur, hizmetlilerin önünde sütyeni mi çıkarma*, demek istedim sadece."

Ben'le nefes nefeseyiz ama iyi anlamda değil. İkimiz de kan ter içindeyiz ama yine iyi anlamda değil. Georgios Ben'i serbest bırakıyor, Ben boynunu ovalıyor.

"Niçin bizi durdurmaya çalışıyorsunuz?" Georgios'a terst ters bakıyorum. "Neler oluyor?"

"Haklısın." Ben de birden uyanıyor. "Bu kadar çok pürüz çıkması tesadüf olamaz. Bu işin arkasında *biri* mi var?"

Nefesim kesiliyor. "Biri size emir mi veriyor?" Aklıma birden Melissa geliyor. Belki de bu süitte gözü var. O kız böyle her türlü pis oyuna girebilecek bir tipe benziyordu. "Başından beri bilerek mi düğün gecemizi mahvetmeye çalışıyorsunuz?" diye öğrenmek istiyorum.

"Hanımefendi. Beyefendi." Georgios, arada kalarak Hermes'e bakıyor. İkisi de suçüstü yakalanmış okullu çocuklar gibiler.

"Cevap verin!" diyor Ben.

"Cevap verin!" Sinirli sinirli tekrarlıyorum.

"Bay Parr." Nico'nun tanıdık ses tonu lafımızı kesiyor. Öyle yumuşak ve sessizce süzölmüş ki içeri fark etmemişiz bile ama üstsüz olduğum gerçeğiyle burun buruna kalınca afallıyor. Ben'e bir zarf uzatıyor. "Bay Zhernakov diye birisinden bir mesaj."

"Zhernakov mu?" Ben etrafına bakınıyor. "Gömlerim nerede?" Hermes'e soruyor. "Nereye koydunuz?"

"Size bir gömlek bulurum elbette, efendim. Ne renk olsun?" Hermes yapacak bir iş çıkmasına seviniyor.

"Gidiyor musun?" Ben'e bakıyorum. "Gidemezsin!"

"Zhernakov benimle hemen yatta görüşmek istiyor."

"Ama bir işin tam ortasındaydık!" Hayallerim yıkılıyor. "Öylece dönüp gidemezsin!"

Ben bana aldırmadan Hermes'le birlikte giyinme odasına geçiyor. Öfkeden küplere binerek arkasından bakıyorum. Nasıl çekip gidebilir? Tam da *seks* yapıyorduk. Ya da en azından yapmak üzereydik. Onun bizi bölmesi de en az bu hizmetliler kadar gıcık.

Ha, yeri gelmişken Nico nerede?

Süitin lobisinde gözüme çarpıyor, gömleğimi göğsüme tutarak arkasından koşturuyorum. Ona iki çift lafım var ancak köşede dikilmiş, telefonla konuşuyor fısıfısı.

"Durdular. Seni temin ederim. Ayrılar."

Kaskatı kesiliyorum. Bahsettiği biz miyiz? Ben ve Lottie mi? Kiminle konuşuyor bu adam? *Kiminle* konuşuyor? Beynim çılgına dönüyor. Her şeyin arkasındaki isimle konuşuyor. Bizi katletmeye çalışan kişiyle görüşüyor. *Biliyorum*, kesin Melissa.

Okulda savaş sanatları dersi almıştım, böyle kırk yılda bir işe yarıyor. Sessizce Nico'nun arkasından yaklaşıyorum. Elim havada, saldırıya hazır bekliyor.

"Buradayım ve güven bana, hiçbir cinsel birleşme ya da ilişki türü yaşanmayacak... Aaaah!"

Telefonu onun elinden kapıdım anda Nico bağınıyor. Tek kelime etmeden telefonu kulağıma koyup hatrın karşı-sındakini dinliyorum.

"Ben neredeyse oradayım, Nico. Harika bir iş çıkarıyor-
sun. İkisini ayrı tut. Her ne gerekiyorsa yap."

Buyurgan ve son derece tanıdık bir ses. Bir an için ha-
yal gördüğümü sanıyorum. Çenem yerlere düştü. Olamaz.
Olamaz.

Nico telefonu elimden kapmaya çalışıyor ama arkamı
dönüp ondan kaçıyorum.

"Fliss?" diyorum ve birden kan beynime sıçıyor, du-
daklarım bembeyaz oluyor sinirden. "*Fliss?*"

Fliss

S.ktır.

Hass.ktır.

Üşüyorum ve terliyorum. Bunun olmasını hiç bekle-
yordum. Bu son evrede çakacağını hiç tahmin etmemiştim.
Adadayız. Neredeyse oradayız. *O kadar yakındayız ki.*

Mykonos'ta havaalanı çıkışındayız. Bavullarımız bir
araya yığılmış vaziyette. Lorcan taksi kuyruğunda. Amba
Otel'e kaça götürürler diye pazarlık ediyor. Ona Noah'ya
göz kulak olmasını işaret ediyorum.

"Selam, Lottie," diyebiliyorum ama sesim işlevini yiti-
riyor. Birkaç kez üst üste yutkunuyorum. soğukkanlılığımı
korumaya çalışıyorum. Ne diyeceğim? Ne diyebilirim?

"Sendin demek." Sesi çok tuhaf. Duyguları tahriş ol-
muş gibi. "Ben'le yatağa girmemizi önlemeye çalışıyor-
dun, değil mi? Hizmetliler, tekli yatak, fıstık yağı, hepsi-

nin arkasında sen vardın. Senden başka kim bilir ki fıstık alerjimi?"

"Şey..." Yüzümü ovuşturuyorum. "Dinle. Ben sadece..."

"Bunu neden yaptın? İnsan neden böyle bir şey yapar? Bu benim balayımdı!" Sesi acı ve öfke karışımıyla tizleşerek yükseliyor. "*Balayım! Ve sen içine ettin!*"

"Lottie. Dinle." Yutkunuyorum. "Düşündüm ki... İyi niyetle yaptım. Fark etmediğin şey..."

"İyi niyetle mi?" diye bağırıyor. "İyi niyetle yaptın, öyle mi?"

Bir kere daha çığırmadan önceki otuz saniye içinde tamlanması zor bir açıklama bu.

"Biliyorum, belki de beni hiç ama hiç affetmeyeceksin," diye başlıyorum taramalı tüfek gibi. "Ama balayında bebek yapmaya kalkacaktın ve bir hata olmasından o kadar korktum ki. Çünkü ben madalyonun öbür yüzünü çok iyi tanıyorum, boşanma sonrası dönemi biliyorum. Tam bir cehennem. Ve senin de başına gelmesine dayanamazdım..."

"Hayatımın en ateşli seksini yaşamak üzereydim!" diye haykırıyor Lottie. "Hayatımın en ateşli seksi!"

Tamam, bir kulağından girip öbüründen çıktı, değil mi?

"Üzgünüm," diyorum cılızca, rafıyla bağlanmış dev gibi bir bavulu iten bir adama çarparak.

"İlle burnunu sokacaksın, Fliss! Çünkü her şeyin en iyisini sen biliyorsun. Hayatım boyunca hep böyleydin, hep müdahale ettin, bana ne yapacağımı söyledin, patronluk tasladın..."

Birden sözleri içime dokunuyor. Sanki kendi çıkarım için yaptım!

"Bak, Lottie. Sana söyleyen kişi olduğum için üzgünüm," diyorum mümkün olduğunca sakın bir sesle. "Ama madem bu konulara girdik, Ben sana sadık bir koca olma yolunda değil. Sarah denen bir kızla seni aynı anda idare ediyor. Bana da Lorcan söyledi."

Kısa, şok dolu bir sessizlik çöküyor aramıza. Fakat bu haber karşısında sinmesini bekliyorsam eğer çok yanılmışım.

"Eee, ne olmuş?" diye yapıstırıyor. "Eee, ne bok olmuş? Belki..." Duraksıyor. "Belki bizimkisi açık evlilik! *Bunu* hiç düşünmedin mi?"

Öyle bir donakalıyorum ki ağzım balık gibi açılıp kapanıyor. Haklı. Bunu hiç düşünemedim. Açık evlilik mi? Vay anasını. Lottie'yi hiçbir zaman açık evlilik konusunda rahat bir tip sanmazdım.

"Her neyse, Lorcan ne anlar ki?" Lottie yeni bir tirada başlıyor. "Lorcan da manyak bir kontrol delisi. Meydanı boş bulmuş, Ben'in şirketini elinden almaya çalışmış."

"Lottie..." Lorcan'a bu açıdan bakmak kafamı öylesine karıştırıyor ki ne diyeceğimi bilmiyorum. "Emin misin?"

"Ben anlattı. Ben şirketini o yüzden satıyor, Lorcan ona satmamasını söylediği için. O yüzden *Lorcan*'ın anlattıklarına güvenmeyelim, olur mu?" Lorcan'ın adını iğrenç bir şeyi tükürür gibi söylüyor.

Yine bir sessizlik oluyor. Aynı anda birbirine taban tabana zıt öyle farklı hisler yaşıyorum ki felç olmuş gibiyim. Lottie'nin anlattığı versiyondaki Lorcan'a inanamıyorum, çok şaşkınım. Ama en baskın hissim pişmanlık. Dalga dalga inen bir pişmanlık. Kardeşim haklı. Hiçbir şey bilmiyorum. Bir sürü şeyi sadece farz ettim.

Belki kız kardeşimi de hiç tanımıyorum.

"Özür dilerim," diyorum sonunda alçak ve kederli bir sesle. "Çok özür dilerim. Richard'ı hâlâ atlatamamış olabiliyorsan sandım. Ben'in sana göre olmadığını fark edeceğimi varsaydım. Ani bir kararla onunla evlendiğine pişman olmandan korktum. Ve son olarak işler çok ileri gider ve hamile kalırsan o zaman çok büyük bir kargaşa doğar diye düşündüm. Ama yanılmışım. Bu açıkça ortada. Lütfen, lütfen beni affet. Lottie?" Hattın diğer ucundan çıt çıkmıyor. "Lottie?"

Lottie

Ablamdan nefret ediyorum. Neden hep haklı çıkıyor?
Neden hep haklı çıkıyor?

Gözlerim yaşlarla doluyor. Tüm hikâyeyi baştan sona ona anlatıp içimi dökmek istiyorum. Ben'in bana uygun erkek *olmadığını*, Richard'dan ayrılmayı *atlatamadığımı* ve hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar kötü hissetmediğimi anlatmak istiyorum.

Ama onu affedemiyorum işte. Öylece bırakamam. Dünyanın en kontrolcü, en ukala ablası ve cezalandırılmayı hak ediyor.

"Beni rahat bırak!" diyorum soluğum tikanarak. "Beni sonsuza dek rahat bırak, tamam mı?"

Telefonu kapatıyorum. Bir saniye sonra tekrar aradığını görüyorum ve telefonu tamamen kapatıp Nico'ya geri veriyorum.

"Al," diyorum kısaca. "Ablamın aramalarına cevap ver-
meyi kesebilirsin. Hayatımla uğraşmaktan vazgeçebilirsin.
Bizi yalnız bırakıp s.ktir olabilirsin."

"Bayan Part," diye başlıyor Nico düzgünce. "Otelimiz
adına, maalesef balayınızda yaşadığınız ufak karışıklıktan
dolayı çok özür dilerim. Durumu telafi etmek adına, birin-
ci sınıf sütlerimizin birinde size bir hafta sonu tatili hediye
etmek isteriz."

"Tek söyleyebileceğin bu mu?" İnanamayarak suratına
bakıyorum. "Yaşadığımız onca şeyden sonra?"

"İki kişilik lüks hafta sonu tatiline tüm yemekler ve
şnorkelle dalma deneyimi dâhildir," diyor Nico beni duymamış
gibi. "Artı, size yarışmayı kazandığınızı ve bu gece
kocanızla birlikte ödül törenimize davetli olduğunuzu hatırlatabilir
miyim? Size Haftanın Mutlu Çifti ödülünü vereceğiz." Kısaca eğilerek selam veriyor. "Tebrikler."

"Haftanın Mutlu Çifti ödülü mü?" Resmen çılgık atıyorum.
"Dalga mı geçiyorsun? Ve göğsüme bakmayı *ke!*"
diye ekliyorum gömleğin kaydığını fark edip.

Sütyenimi alıp kopçasını takıyorum, Nico da çaktırmadan
odayı terk ediyor. Beynimde fırtınalar kopuyor. Bir sürü
duygu ve düşünce deli gibi dönüyor ve bazıları bir yerlere zarar
verebilir. *Ben'le evliliğim felaket. Cinsel hayatımızı tamamına bile erdirmedik. Fliss her köfste maydanaz bir GICIK. Richard'ı hâlâ özliyorum. Richard'ı gerçekten özliyorum. Yangını ben çıkarmışım. Ben! Ben başlatmışım.*
İçim yanıyor, kontrol edilemez bir hıçkırık koyuveriyorum.
Herhâlde en kötüsü de bu: Yangını ben çıkarmışım.
Hayat ne zaman ters gitse bu yangın olayı beni rahatlatan

tek dayanağımdı: En azından o gün iyi bir şey yapmıştım.
Fakat şimdi biliyorum ki iyi bir şey yapmamışım. En kötüsünü ben yapmışım.

"Selam." Ben odaya giriyor. Tepeden tırnağa giyimli,
çok iyi görünüyor. Hatta sanki hızlıca bir duş almış gibi.

"Merhaba," diyorum üzgün üzgün. Aklımdakileri onunla
paylaşmanın bir manası yok. Nasılsa anlamaz. "Haberin olsun,
bu akşam ödül törenine katılıp ödülümüzü almamız
gerekliyormuş. Haftanın Mutlu Çifti seçilmişiz."

"Zhernakov'un yatına gidiyorum," diyor Ben duymamışçasına.
"Benim için bir tekne göndermişler," diye ekliyor çok mühim bir edayla.

"Ben de geliyorum," diye kafa tutuyorum birden. "Beni
bekle." Bir milyonerin süper yatına binme fırsatını kaçıramam.
Ben'le birlikte gideceğim, barı bulacağım ve bir dizi mojitoyla tüm
kederimi gömeceğim.

"Yine de geliyor musun?"

"Senin karınım," diye altını çiziyorum. "Ve o yatı görmek
istiyorum."

"Tamam," diyor isteksizce. "Gelebilirsin herhâlde. Ama
Tanrı aşkına, üstüne bir şeyler giy."

"Sütyenle gelmeyi düşünmüyorum herhâlde," diye gıcık
bir şekilde cevap veriyorum.

Yaşlı bir çift gibi atışıyoruz, üstelik daha seks bile yapmadık.
Ne muhteşem ama.

Fliss

Açık evlilik mi?

Üstüme yıldırım düşmüş gibiyim, sıcak tozlu kaldırım ortasında bavulumun üstüne oturuyorum ve etrafımdan dolaşmak zorunda olan yolcular umurumda bile değil.

"Hazır mısın?" diyor Lorcan. Richard ve Noah'yla yanıma geliyor. Işın gibi yakan Yunan güneşinde gözlerini kırmış. "Yol parası için pazarlık yaptım. Gitmemiz lazım."

Cevap veremeyecek kadar şaşkınım.

"Fliss?" Bana doğru eğiliyor.

"Açık evlilikleri varmış," diyorum. "İnanabiliyor musun?"

Lorcan kaşlarını kaldırıp bir ısıklık çalıyor. "Ben'in hoşuna gitmiştir."

"Açık evlilik mi?" Richard'ın gözleri fincan gibi açılıyor. "Lottie?"

"Aynen!"

"İnanmıyorum."

"Doğru ama. Bana kendisi söyledi."

Richard birkaç saniye susuyor, derin nefesler alıp veriyor. "Bu da her şeyi doğruluyor. Onu hiç tanımıyorum," diyor sonunda. "Tam bir salakmışım. Hepsine bir son vermenin zamanı geldi." Noah'ya elini uzatıyor. "Hoşça kal, küçük dostum. Seninle seyahat etmek güzeldi."

"Gitme, Richard amca!" Noah kollarını Richard'ın bacaklarına sarıyor ve bir an için ben de keşke böyle yapabilsem diyorum. Onu özleyeceğim.

"Bol şans." Sarılıyor. "San Fransisco'ya yolum düşerse seni ararım."

"Bunu yaptığımı Lottie'ye söyleme," diyor birden. "Tüm bunlardan asla haberi olmamalı."

"Şeyden bile mi, *J'etaime, Lottie, Plus qu'un zloty?*" diyorum suratımı ifadesiz tutmaya çalışarak.

"Kapa çeneni." Bavulumu tekme atıyor.

"Merak etme." Koluna dokunuyorum. "Tek kelime etmem."

"Bol şans." Lorcan ve Richard tokalaşılıyor. "Seni tanımak güzeldi."

Richard taksilerin kalktığı noktaya doğru yürüyor ve iç çekişimi bastırıyorum. Keşke Lottie bilseydi. Ama yapabileceğim bir şey yok. Şu anda tek önceliğim dünyanın en büyük özrünü dilemek. Dizkapaklarıma dizlik takmıyorum.

"Tamam, hadi gidelim," diyor Lorcan. Cep telefonuna bakıyor kısaca. "Ben mesajlarıma cevap vermiyorum. Nerede olduklarını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Seks yapmak üzereydiler, ben böl-
düm." Bunu söylerken suratımı büzüştürüyorum. En sonun-
da çılgın hezeyanlarım yok oldu. Ne korkunç şeyler yaptığ-
ımı artık görebiliyorum. Seks yapacaklarsa ne olmuş? Balayı
bebeği peydahlayacaklarsa ne olmuş? Bu onların hayatı.

"Sence beni affedecek mi?" diyorum taksiye binerken.
Lorcan'ın yüreğine su serpecek bir şey söylemesini umuyo-
rum. *Tabii ki. Kardeşler arası bağ böyle bir darbeye yıkılma-
yacak kadar güçlüdür*, gibi bir şey. Onun yerine burnunu
buruşturup omuz silkiyor.

"Bağışlayıcı bir tip midir?"

"Hayır."

"Eh." Gene omuz silkiyor. "O zaman pek olası değil."

Yüreğine bir kurşun oturuyor. Ben gelmiş geçmiş en
korkunç ablayım. Lottie bir daha suratıma bile bakmayaca-
k. Ve hep benim yüzümden.

Numarasını çeviriyorum, doğruca sesli mesaja yönlendi-
rililiyorum.

"Lottie," diyorum bir milyonuncu kez. "Çok, çok, çok
üzgünüm. Açıklamam lazım. Seni görmem lazım. Otele
geliyorum. Oradan seni ararım, tamam mı?" Cep telefo-
numu kaldırıyorum ve sabırsızca parmaklarımı vuruyorum
arka kısmına. Anacaddeye çıktık ama ağır ağır ilerliyoruz.
Yunan standartlarına göre bayağı yavaş. Sürücüyü doğru
eğiliyorum. "Biraz daha hızlı gidebilir miyiz? Acilen kız
kardeşimi görmem lazım. Biraz daha hızlı gidebilir miyiz?"

Amba Otel'in havaalanından ne kadar uzak olduğunu
unutmuşum. Saatler geçiyor (muhtemelen iki saatten kısa)

oraya varana kadar. Taksiden inip kapıyı çarparak mermer
basamaklara koşuyorum.

"Hemen bavulumuzu görevliye verelim," diyorum nefes
nefese. "Sonra alırız."

"Tamam." Lorcan bavul taşıma aracını iten bir komi ça-
gırıp eşyalarımızı üstüne koyuveriyor. "Hadi."

O da en az benim kadar sabırsız görünüyor. Arabada
sanki diken üstünde oturuyor gibiydi, telaşı giderek arttı.
Sürekli kol saatine bakıp Ben'e ulaşmaya çalışıyordu.

"Saat neredeyse beş buçuk oldu," deyip duruyor.
"İmzaları alıp taratmalı ve doğruca göndermeliyim."

Tanıdığım mermer lobiye girdiğimizde Lorcan umutla
bana dönüyor. "Nerede olabilirler?"

"Bilmiyorum!" diyorum. "Nereden bileyim? Odalarında
olabilirler."

Lobinin gerisindeki cam kapılardan ıslık ıslık parlayan,
davetkâr denizi görebiliyorum. Noah da görüyor tabii.

"Deniz! Deniz!" Kolumu çeğiştiriyor. "Hadi! Denize gi-
delim!"

"Tamam, hayatım," diye dizginliyorum onu. "Bir daki-
ka sonra."

"Smoothie içebilir miyiz?" diye ekliyor, elinde smoothie
tarzi bir tepsi dolusu pembe içecek taşıyan bir garson görünce.

"Daha sonra," diye söz veriyorum. "Smoothie içeceğiz,
büfeye gideceğiz ve sen denize gireceksin. Ama önce Lottie
teyzeni bulmamız lazım. Sen de gözünü dört aç."

"Ben," diyor Lorcan telefona kısaca. "Buradayım. Sen
neredesin?" Telefonu kapatıp bana dönüyor. "Süitleri ne
tarafa?"

"Üst katta. Hatırladığım kadarıyla." Lorcan'ı hızlıca lobinin geniş orta alanında sürüklüyorum, soluk renk takım elbise giymiş yanık tenli adam grubunun yanından ustaca kıvrılıyoruz, derken bir ses bana sesleniyor.

"Fliss? Felicity?"

Arkamı dönmemle lobinin diğer ucundan rugan ayak-kabılarıyla koştura koştura yaklaşan, tıknaz bir tiplerle karşılaşırım. S.ktır.

"Nico!" diyorum çenemi dik tutmaya çalışarak. "Merhaba. Her şey için çok teşekkürler."

"Her şey için çok teşekkürler, öyle mi?" Patlamaya hazır bir volkan gibi. "Senin isteklerini yerine getireceğim diye ne saçmalıklar yaptığının farkında mısın? Hayatımda böyle kepezelik görmedim. Böyle maskaralık görmedim."

"Tamam." Yutkunuyorum. "İn, üzgünüm. Çabamı takdir ediyorum."

"Kardeşin öfkeden deliye döndü."

"Biliyorum." Ezilip büzülüyorum. "Nico, çok özür dile-rim. Ama sana minnetimi dergide senin hakkında çok güzel bir haber hazırlayarak göstereceğim. Çok büyük bir haber. Övgü dolu. İki tam sayfa. Kendi elimle yazacağım." diye ant içiyorum. "Tek bir eleştirel kelime olmayacak içinde. Yalnızca bize yardım edebileceğin *minicik* bir şey daha..."

"Yardım etmek mi?" Başkaldırıcasına sesini yükselti-yor. "*Yardım etmek mi?* Ödül törenini hazırlamam lazım! Zaten geç kaldım. Fliss, gitmek zorundayım. Lütfen ote-limde daha fazla kaosa yol açma."

Her yanı titreyerek uzaklaşıyor. Lorcan bana kollarını kaldırıyor.

"Dost kazanma sanatında bir tanesin."

"Bir şey olmaz. Cafaflı bir tanıtım yazısıyla gönlünü alırım ben onun." Lobide çılgınlar gibi etrafa bakıyorum, hatırlamaya çalışıyorum. "Tamam, sanırım İstiridye Süiti en üst kattaydı. Asansörler bu tarafta. Hadi!"

Asansörde en üste çıkarken Lorcan tekrar Ben'i aramaya çalışıyor.

"Geleceğimi *biliyordun*," diye mırıldanıyor karamsarca. "İmzalamak için burada olmalıydı. Neden hiç yardımcı ol-muyor?"

"Bir dakika sonra oradayız işte!" diye sinirli sinirli cevap veriyorum. "Stres yapmayı kes!"

En üst kata varınca asansörden iniyorum. Noah'yı da elinden tutup sürüklüyorum. Durup tabelaları okumuyo-rum bile. Koridorun sonundaki kapıya yollanıyorum, var gücümle yumrukluyorum.

"Lottie! Benim!" Ufacık bir zil dikkatimi çekiyor, onu da çalışıyorum ne olur ne olmaz diye. "Çık dışarı! Lütfen! Özür dilemek istiyorum! Çok üzgünüm! ÇOK ÜZGÜNÜM!" Tekrar kapıya sertçe vuruyorum ve Noah da sevinçle bize katılıyor.

"Hadi çık!" diye bağırıyor. "Çıksana! Çıksana!"

Birdenbire kapı ardına kadar açılıyor ve beline havlu sarmış, yabancı bir adam dikiliyor karşımızda.

"Evet?" diyor aksi bir tavırla.

Huzursuz bir şekilde dümdüz bakıyorum. Ben'in resmi-ne hiç benzemiyor. Alakası yok.

"İn, Ben?" diye şansını deniyorum.

"Hayır," diyor adam.

Beynim vızıldıyor. Lottie açık evlilik yaşadıklarını söyledi. Yani bunun anlamı... Tanrım. Şu anda üçlü mü yapıyorlar?

"Acaba siz... Ben ve Lottie'yle mi birliktesiniz?" diyor rum temkinli bir şekilde.

"Hayır, karımla birlikteyim." Bana pis pis bakıyor. "Siz kimsiniz?"

"Burası İstiridye Süiti değil mi?"

"Hayır, İnci Süiti." Kapının yanındaki, tamamen gözümünden kaçan küçük tabelayı gösteriyor.

"Ah. Tamam. Affedersiniz." Geri çekiliyorum.

"Otel biliyorsun sanmışım," diyor Lorcan.

"Biliyordum. Biliyorum. Şeyden emindim..." Yakındaki bir pencerede bir şey gözüme ilşince susuyorum. Denize bakan daracık bir pencere ve çiçeklerle dekore edilmiş bir iskele dikkatimi çekiyor. İskelenin ortasında da bir çift dikiliyor, çok tanıdık...

"Aman Tanrım, işte oradalar! Yemin tazeliyorlar! Hadi çabuk!"

Noah'yı tekrar kolundan yakaladığım gibi koridordan gerisin geri koşuyoruz. Asansör tahammül edilmeyecek kadar yavaş ama yine de hemen dışarıdayız. Çimlerden ve eğimli patikalardan koşu koşu denize iniyoruz. İskele tam önümüzde, balonlar ve çiçeklerle bezeli, tam ortada da el ele tutuşmuş, mutlu bir çift duruyor.

"Deniz!" diye bağırıyor Noah neşeyle.

"Henüz değil," diyorum nefes nefese. "Öncelikle..." Duruyorum, tekrar iskeledeki çift gözlerimi kısarak bakıyorum. Bizden diğer tarafa dönükler fakat Lottie olduğuna eminim. Yani Lottie'ye *benziyor*. Sadece...

Bir dakika. Gözlerimi ovuşturuyorum, daha net görmeye çalışıyorum. Lenslerimi kontrol ettirmem lazım.

"Onlar mı?" diye bilmek istiyor Lorcan.

"Bilmiyorum," diye iriraf ediyorum. "Azıcık yan dönseler..."

"Lottie teyzem değil!" diye burun kıvırıyor Noah.

"Başka bir kadın."

"Ben'e de benzemiyor," diyor Ben gözlerini kısarak.

"Fazla uzun."

O anda kız kafasını çeviriyor ve suratının Lottie ile uzaktan yakından ilgisi yok.

"Aman Tanrım." Yakındaki bir şezlonga çöküyorum.

"Onlar değilmiş. Artık daha fazla koşturamayacağım. Bir şey içemez miyiz?" Lorcan'a dönüyorum. "Son teslim saatini kaçırmışsındır artık nasılsa. Yarın sabah yaptırırsın. Bir şey içelim. Lorcan? Ne oldu?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum. Birden yüzü taş kesildi. Bakışları omzumun üstündeki bir şeye takılmış. Neye baktığını anlamak için dönüyorum. Alelade bir lüks otel plajı, şezlonglar, dalgalar kuma vuruyor, denizde birileri yüzüyor, daha ötede birkaç tekne, onların da ötesinde derin sulara demir atmış koskocaman bir yat. O yata baktığını fark ediyorum.

"Zhernakov'un yatı," diyor dümdüz bir sesle. "Burada ne anıyor?"

"Ah!" Parçaları birleştirip nefesimi tutuyorum. "Tabii ya. Bizimkiler *orada*. Unutmuşum."

"Unutmuş musun?"

Bunu öyle bir tonla söylüyor ki kırılıyorum.

"Lottie bana daha önce söylemişti ama aklımdan çıkmış. Ben şirketi satıyordum. Yuri Zhernakov'la yatında buluşacaktım."

"Ne yapıyordum?" Lorcan'ın beti benzi atıyor. "Yapamaz. Anlaşmıştık. Satmayacaktı. Henüz değil. Zhernakov'a değil."

"Belki fikrini değiştirdi."

"Fikrini değiştiremez!" Lorcan kendini kaybetmiş gibi. "Yoksa ben niye elimde evrak çantam, içinde sözleşmelerle burada dikiliyorum? Avrupa'nın yarısını aşip onun peşinden koşuyorum? Şirket için planlarımız var. Heyecan verici planlar. Haftalarımızı verdik son rötuşları atmak için. Şimdi tutmuş Zhernakov'la mı görüşüyor?" Birden bana odaklanıyor. "Emin misin?"

"Al." Ekranda aşağılara inip mesajı buluyorum ve Lorcan'a gösteriyorum. Okurken suratı donuyor.

"Zhernakov'la görüşüyor. Baş başa. Yanında danışmanları yok. Tam anlamıyla *söğüşlenecek*. Salak!"

Tepkisi nedense içimde bir teli koparıyor. Bana Lottie konusunda sakın olmamı söyleyip duruyor ama şimdi ona ait bile olmayan bir şirket için yaygara koparıyor.

"Ah," diyorum kasten kaygısız bir havayla. "Onun şirketi. Onun parası. Neyse ne."

"Anlamıyorsun," diye horozlanıyor Lorcan. "Bu tam bir felaket."

"Sence biraz aşırı tepki vermiyor musun?"

"Hiç de aşırı tepki verdiğimi düşünmüyorum! Bu çok önemli!"

"Peki şimdi kim bakış açısını kaybetti?" diye karşılık veriyorum.

"Bu durum *tamamıyla* farklı."

"Hiç de değil! Bana sorarsan sen bu şirketi biraz fazla sahiplenmişsin ve Ben bundan rahatsız. Hem de çok rahatsız. Ve bunun sonu iyi bitmeyecek!"

İşte. Söyledim gitti.

"Rahatsız falan değil." Lorcan kulaklarına inanmıyor. "Ben'in yönetim kurulunda bana *ihtiyacı* var. Ever, arada sırada fikir ayrılığı yaşıyoruz ama..."

"Sen ne anlarsın!" Öyle bir hayal kırıklığı ve öfke yaşıyorum ki telefonumu suratına doğru sallıyorum. "Lorcan, hiçbir şey bilmiyorsun! Ben'le ilişkin hakkında senden daha çok şey biliyorum. Lottie anlattı!"

"Lottie sana ne anlattı?" Lorcan birden suskunlaşıyor, yüzü sakinleşiyor. Birazdan söyleyeceklerimin gerginliğiyle ona dümdüz bakıyorum. Ama mecburum. Gerçeği bilmeli.

"Ben sana kırgın ve durumdan rahatsız," diyorum en sonunda. "Senin kontrol delisi olduğunu düşünüyor. Dolgun bir maaşla sırtını onlara dayadığını düşünüyor. Şirketini çalmaya çalıştığına inanıyor. Bir kere herkesin içinde cep telefonuna el koymuşsun?"

"Ne?" Lorcan dikleşiyor.

"Öyle anlaşılıyor."

Lorcan bir an kaşlarını çatıp düşünüyor, sonra yüzü dinginleşiyor. "Tanrım, şu mesele. Babasının ölümünden sonraydı. Ben, Staffordshire'a geldi ve eski çalışanlardan biri anma konuşması yapıyordu. Ben konuşmanın ortasında telefonla görüşmeye başladı." Lorcan'ın yüzü yamuluyor. "Kabalığın daniskasıydı. Telefonu elinden alıp ortamı yumuşatmak zorunda kaldım. Tanrım. Bana *teşekkür* etmesi gerekir."

"Eh, ama hâlâ kırgın."

Bir sessizlik oluyor. Lorcan düşünceli bir hâlde uzaklara bakıyor.

"Dolgun maaşla sırtımı yaslamak ha?" diye patlıyor sonunda ve suçlayıcı gözlerini bana çeviriyor. "*Sırtımı yaslamışım? Onun için ne kadar çok şey yaptığımdan haberin var mı? Babası için? O şirket için? Kariyerimi sekreye uğratım. Büyük şehirdeki firmaların tekliflerini geri çevirdim.*"

"Eminim yapmışsındır..."

"Papermaker'ı başlattım, muhasebelerini yeniden yapılandırdım, her şeyimi verdim..."

Daha fazla dinleyemeyeceğim.

"Niye?" diye lafını kesiyorum dobra dobra. "Neden yaptın?"

"Ne?" Soruyu anlamamış gibi ağzı açık kalarak bakıyor.

"Neden yaptın?" diye tekrar ediyorum. "*Niçin* Staffordshire'a gittin bir kere? Ben'in babasıyla *niçin* o kadar sıkı fıkı oldun? Bunu başarmak için *neden* büyük firmaların tekliflerini geri çevirdin? Sana ait olmayan bir şirkete duygusal anlamda *niçin* bu kadar çok bağlandın?"

Lorcan kekelemeye başlıyor. "Benim duruma... el koymam lazımdı," diye başlıyor. "Kontrolü devralmalıydım..."

"Hayır."

"Evet! Her şey öyle karışık ve saçmaydı ki..."

"Hayır, Lorcan!" Derin bir nefes alıp sözlerimi tek tek sıraya diziyorum. "Hiçbirini yapmak zorunda değildin. Sen yapmayı *seçtin*. Evliliğin bozulduktan ve ayrılıktan sonra çok kötü bir durumdaydın. Üzgündün. Kızgındın. Söylemesi zor ama devam edeceğim. "Lottie'nin yaptığı

aynısını yapmaya çalışıyordun. Ve benim. Kırılan kalbini onarmaya çalıştın. Ben'in şirketini onun adına kurtarmayı kafana koyarak bunu yaptın. Ama doğrusu bu değildi." Göz göze gelip nazikçe ekliyorum. "Bu da senin talihsiz seçimindi."

Lorcan kesik kesik soluk alıyor. Ellerini yumruk yapıp sıkışmış, bir şeye kendini hazırlıyor sanki. Yüzünde beliren acıyı görebiliyorum ve buna neden olduğum için üzgünüm. Ama aynı zamanda da değilim.

"Sonra görüşürüz," diyor birden ve cevap vermeme mahal bırakmadan uzun adımlarla yürüyüp gidiyor. Bir daha benimle konuşacağından emin değilim. Yine de ağzımdan çıkanlardan pişman değilim, memnunum.

Sevgi dolu gözlerle Noah'ya bakıyorum. Oğlum sabırla konuşmayı bitirmemizi bekliyordu.

"Şimdi yüzmeye gidebilir miyim?" diyor. "Şimdi olur mu?"

Mayosu nerede? Ta lobide, bavulun kim bilir neresinde. Gidip almak uzun sürer. Güneşin keyfini çıkaracağı bir-bir buçuk saati var şunun şurasında.

"Donunla yüzmeye ne dersin?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yine?"

"Donumla!" diye haykırıyor sevinçle. "Donumla! Oley!"

"Fliss!" Kafamı kaldırıncı plajdan bize doğru gelen Nico'yu görüyorum. Beyaz tişörtü kolalanmış, parlıyor, ayakkabıları cilalı. "Kardeşin nerede? Ödül seremonisi için onunla konuşmam lazım. Kocasıyla ikisi Haftanın Mutlu Çifti seçildi."

"Eh, bol şans dilerim. Orada." Yata işaret ediyorum.

"Ona ulaşabilir misin?" Nico sıkıntılı. "Telefon edebilir misin? Bir prova yapmamız gerekiyordu, bütün programımız şaşıtı..."

"Yüzebilir miyim?" diye yalvarıyor Noah kıyafetlerinin hepsini çıkarıp kuma atmış bile. "Sen yüzecek misin, anne?"

Hafifçe eğilip hevesli küçük suratına bakarken bir şey kalbimin içine işliyor. Birdenbire hayatta en önemli şeyin ne olduğunu anlıyorum. Ödül seremonileri değil. Düğün geceleri değil. Kardeşimi kurtarmak değil. Hele hele Daniel hiç değil. İşte tam karşımda, burnumun dibinde.

İç çamaşırlarım dümdüz siyah. Bikini niyetine olur.

"Affedersin," diyorum Nico'ya neşeli neşeli ve soyunmaya koyuluyorum, külot ve sütyenle kalıyorum. "Ben öğlumla yüzmeye gidiyorum."

Noah ile masmavi Ege sularında yarım saat kadar çırpındıktan sonra dünyanın tüm düzeni geri dönüyor. Geç öğleden sonrası güneşi omuzlarımı yakıyor, dudagımda tuzlu su tadı var ve gülmekten kaburgalarım ağrıyor.

"Köpekbalığı geliyor!" Noah sığ sulardan bana doğru yüzüyor. "Anne, sular saçan bir köpekbalığıyım ben!" Deliler gibi su atıyor üstüme, ben de karşılık veriyorum ve birlikte yumuşacık kumlu deniz yüzeyine düşüyoruz.

Noah iyi olacak, diye düşünüyorum o sıska, küçücük vücudunu kollarıyla sararken. İkimiz de iyi olacağız. Daniel isterse gidip Los Angeles'ta yaşasın. Hatta tam ona göre bir yer. Orada plastik insan seviyorlar.

Yanımda zıplayıp duran Noah'ya otuz iki dişimle birden gülüyorum.

"Eğlenceli mi?"

"Lottie teyzem nerede?" diye bilmek istiyor karşılık olarak. "Onu görmeye geldik demiştin."

"Şu anda meşgul," diye yatıştırıyorum merakını. "Ama eminim sonra göreceğiz."

Gözlerimi çevirip koyda tüm azametiyle duran yata her bakışında güvertede neler olup bittiğini merak ediyorum. En tuhaf olanıysa İngiltere'deyken Lottie'nin yaşadıkları ve olaylar bana çok yakın, önemli ve acil görünürken şimdi buradayım, her şey çok uzak.

Benim hayatım değil. Benim hayatım *değil*.

Birden kendi adıma benzer bir isim duyuyorum. İçgüdüsel bir tepkiyle kafamı çeviriyorum ve Lorcan deniz kıyısında, takım elbisesiyle jilet gibi dikiliyor.

"Sana bir şey söylemek istiyorum!" diye bağıyor boğukça.

"Duyamıyorum!" diye sesleniyorum ama ona doğru gitmiyorum.

Artık hiç acelem yok. Bana Lottie'nin Ben'den ikizleri olacağını söyleyecekse bile bunu sonra dinleyeceğim.

"Fliss!" diye tekrar sesleniyor.

Elimle bir hareket yapıyorum, anlamı şöyle bir şey: Şu anda Noah'yla meşgulüm, sonra devam ederiz. Gerçi Lorcan'ın anladığından emin değilim.

"Fliss!"

"Şu anda *yüzüyorum!*"

Lorcan'ın yüzünde ilginç bir ifade beliriyor. Evrak çantasını kuma koyup ayakkabısını ve pantolonunu çıkarmadan denizin sığ kısmına giriyor. Dalgaların arasından sakın

sakin yürümeye devam ediyor, ta ki Noah'yla ikimizin olduğu yere ulaşana kadar. Ve duruyor. Kalçasına kadar suya girmiş vaziyette. O kadar şaşıyorum ki ne diyeceğimi bilemiyorum. Lorcan'ın yaklaştığını görünce küçük dilini yutan Noah şu anda gülme krizinde.

"Mayo diye bir icattan haberin yok galiba?" diyorum ifadesiz kalmaya çalışarak.

"Sana bir şey söylemem gerek." Sanki her şey benim hatırlanmış gibi bana tepeden bakıyor.

"Tamam, devam et."

Uzun, upuzun bir sessizlik oluyor. Dalgaların ritmi, insanların uğultusu ve bir martı çığlığı duyuluyor. Lorcan'ın gözlerinde değişik bir yoğunluk gizli. Elleriyle sürekli saçlarını düzeltiyor, sanki düşüncelerini sıraya sokmaya çalışıyor. Derin bir nefes alıyor, bir kere daha alıyor ama hâlâ konuşmuyor.

Lastik botun içine dolmuş bir grup çocuk yanımdan geçiyor, uzaklaşıyorlar. Lorcan *hâlâ* konuşmuyor. Sanırım onun yerine sazi elime alacağım.

"Dur tahmin edeyim," diyorum kibarca. "Kaşık sırayla diziyorum: Haklı olduğumu fark ettin. Bu da zoruna gitti. Bir ara konuşmak istiyorsun. Burada ne aradığını, niçin Ben'i kovaladığını merak ediyorsun, ne de olsa Ben senin sevip koruduğun her şeye ihanet ediyor. Birdenbire hayatına bambaşka bir gözle bakıyorsun ve bir şeylerin değişmesi gerektiğini düşünüyorsun." Duruyorum. "Ve keşke yanımda mayonu getirseydin diye düşünüyorsun."

Yine uzun bir sessizlik oluyor. Lorcan'ın yanığında ufaklık bir kas atıyor ve birden geriliyorum. Fazla mı ileri gittim?

"Yakın," diyor sonunda. "Ama iki şeyi atladın," Denizin içinde bir adım atıyor, sular bacaklarını sarıyor. "Kimse bunları senin kadar anlamadı. Kimse bana senin kadar meydan okumadı. Ben konusunda haklıydın. İnternet sitesindeki resmim hakkında da haklıydın. Gidip bir daha bakırım ve ne gördüm biliyor musun?" Duruyor. "O resim tam tamına şöyle diyor: *Sen de kimsin be? Neye bakıyorsun? Buna ayıracak vaktim yok.*"

İster istemez gülümsüyorum.

"Ayrıca da haklısın, Dupree Sanders benim şirketim değil," diye devam ediyor çenesini sıkarak. "Belki öyle olması n dilerdim ama değil. Eğer Ben gerçekten satmak istiyorsa satabilir. Zhernakov altı ay içinde bütün üretimi durdurur ama ne yapalım. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez."

"Öyle bir şey olursa üzülüp incinmez misin?" Onu sıkıstırmadan duramıyorum. "Çok emek verdin."

"Olabilir." Ciddiyetle kafasını sallıyor. "Bir süreliğine. Ama bir zaman sonra kırgınlık ve burukluk bile yok oluyor. İkimiz de buna inanmak zorundayız. Değil mi?" Göz göze geliyoruz ve içim ona karşı anlayışla doluyor. Duygusal yatırım en zordur.

"Ancak bir konuda yanıldın," diye ekliyor ani bir coşkuyla. "Tamamen yanıldın hem de. Mayonu getirmediğim için çok mutluyum."

Ve ardından ceketini çıkarıp kıyıya fırlatıyor. Ceket dalgaların üstüne düşüyor ve Noah büyük bir keyifle o tarafa doğru dalıyor.

"Al!" Havada tutuyor. "Yakaladım!" Sevinçten gözleri büyüyor çünkü Lorcan bu sefer de bir ayakkabısını çık-

rıyor, onu da kıyıya fırlatıyor. "Suya battı! Ayakkabıların suya battı!"

"Noah, dalıp Lorcan'ın ayakkabılarını çıkarabilir misin?" diyorum kıkırdarak. "Ve sahile bırakabilir misin? Sanırım o da donuyla yüzecek."

"Donla yüzmek!" diye bağılıyor Noah. "Don!"

"Evet, don." Lorcan ona sırtıyor. "Tek yolu bu."

Lottie

Kıyıyı seyrederken yüzen insanların denizde dalıp çıktıklarını görebiliyorum. Öğleden sonra güneşi plajda uzun gölgeler oluşturuyor. Çocuklar bağırış çağırış oynuyor, çiftler birbirine sarılıyor ve aileler birlikte yüzüyor. Birdenbire *keşke ben de onlardan biri olsaydım*, diye geçiyor içimden. Tatile çıkmış insanlar. Hayatları darmaduman değil. Uçarı, benmerkezci bir kocaları yok. Başa sarmak zorunda oldukları felaket kararlar almamışlar.

Güverteye adım attığımız anda bu yattan nefret ettim. Yatlar *iğrençmiş*. Yer gök beyaz deri kaplı ve bir yere leke yapacağım diye insanın ödü patlıyor. Yuri Zhernakov beni tepeden tırnağa süzerken bakışlarından mesajı aldım: *Hayır, beşinci karım olmaya aday değilsin*. Dolgulu dudakları ve memeleri olan iki Rus kadının yanında hemen dışlandım. Her bir yanları silikonla öyle bir şişirilmiş ki balon hayvan-

lar aklıma geliyor. Ayrıca da "Görünüşünü hangi sınırlı sayıda üretilmiş tasarımcı marka kompakt pudranın aynasından incellersin?" cümlesinden öteye geçemedi muhabbetleri.

Benim pudram *Body Shop*, o yüzden oradan da bir yere varamadık.

Mojitomu yudumluyor, kaygılarımın kadehte boğulmasını bekliyorum. Fakat sular sıçratarak dibe gömülmeğe yerine beynimin etrafında daireler çiziyor, büyüdükçe büyüyorlar. Her şey korkunç. Her şey berbat. Ağlamak istediğimi fark ediyorum birden. Ama ağlayamam. Süper yatın tekindeyim. Işık saçmalı, parıldamalı ve bir şekilde göğüs dekoltemi kabartmalıyım.

Üstünde dikildiğim güvertenin parmaklığından aşağı sarkıyorum ve denizle aramda kaç metre olduğunu ölçmeye çalışıyorum. Aşağı atlayabilir miyim?

Hayır. Bir yerime bir şey olabilir.

Ben'in nerede olduğunu Tanrı bilir. Buraya geldiğimiz andan itibaren çekilmez biri oldu çıktı. Caka satıyor, kabarıyor ve Yuri Zhernakov'a on beş kere falan kendine bir yat almayı planladığını söyledi.

Elim cebime kayıyor. Pes etmemeye kararlı, sabırlı bir insan gibi zihnimin bir köşesine çöreklenmiş bir düşünce var. Aynı basit düşünce. Saatlerdir orada. *Richard'ı arayabilirim. Richard'ı arayabilirim.* Bu fikre aldırmadım, üstünde durmadım ama niçin kötü bir fikir olduğuna dair sebepleri şu anda anımsayamıyorum. Bence heyecan verici bir fikir. Neşeli bir fikir. Richard'ı arayabilirim. Şimdi.

Biliyorum, Fliss aramamı istemezdi ama bu onun hayatı değil.

Richard'a tam olarak ne söylemek istediğimi bilmiyorum. Aslında galiba bir şey söylemek istemiyorum. Sadece bir bağ kurmak istiyorum. Hani birisinin eline uzanıp sıksınız ya. İşte bu. Hattın diğer ucundan elini tutmak istiyorum. Eğer Richard elini geri çekerse, ne yapalım, bunu anlarım.

İki Rus kadının güverteye geldiğini görüyorum ve hemen köşeye geçiyorum, böylece beni görmüyorlar. Cep telefonumu çıkarıyorum, bir saniye ekrana bakıyor, ardından tuşların üstünde parmağımı gezdiriyorum. Numarası çalarken kalbim küt küt atmaya başlıyor ve midem bulanıyor.

"Merhaba, ben Richard Finch."

Sesli mesaja geçti. Midem panikle büzüşüyor ve kapat tuşuna basıyorum. Ona sesli mesaj bırakamam. Sesli mesaj el sıkmağa değildir. Avcuna bastırılan bir zarftır. Ayrıca o zarfın içine ne koymak istediğimi bilmiyorum. Tam olarak.

Tam şu anda ne yapıyor olabilir diye kafamda canlandırmaya çalışıyorum. San Francisco'daki hayatının neye benzediği hakkında en ufak bir fikrim yok. Uyanıyordur belki? Duş alıyordur? Evinin neye benzediğini de bilmiyorum. Benden uzaklaştı gitti. Birden yaşlar gözlerimi yakıyor ve sefil bir hâlde telefonuma bakıyorum. Tekrar deneyebilir miyim? Acaba sapık gibi peşinden koşma sınıfına girer mi?

"Lottie! Demek buradasın!" Ben sesleniyor. Yanında da Yuri. Telefonumu tekrar cebime sokup onlara dönüyorum. Ben içmekten al al olmuş, hâlini görünce içim daralıyor.

Çok geç saatlere kadar yatmayan bir çocuk gibi, manyak bir havası var. "Şampanya eşliğinde sözleşmeyi kapatacağız," diyor heyecanla. "Yuri'de vintage Krug varmış. Bize katılmak ister misin?"

Arthur

Gençler! Aceleleri, endişeleri hiç bitmez. Her sorunun cevabı şıp diye verilsin isterler. *Hemen*. Zavallı, çilekeş şeyleri, beni nasıl da yorarlar.

Geri dönmeyin. Hep böyle derim onlara. *Aman geri dönmeyin.*

Gençlik, bıraktığınız yerde kalır, öyle de kalmalıdır. Hayat yolculuğunda yanınıza almaya değer her şeyi zaten almışsınızdır.

Yirmi yıldır dilimde tüy bitti ama dinleyen kim? Hiç! Alın işte, biri daha geliyor.

Nefes nefese, kan ter içinde kalmış, tepeye ulaşmak üzere. Otuzlarının sonlarında galiba. Masmavi gökyüzünün altında çok yakışıklı. Politikacıya benziyor. Bunda ciddi miyim? Yok, belki de bir film yıldızıdır. Eski günlerden hatırimda kalmamış yüzü. Hoş, bu bir şey ifade etmez ya

neyse. Zaten bugünlerde kendi yüzümü bile aynada zor tanıyorum. Bu adam da etrafı güzelce bir tarıyor, en sevdiğim zeytin ağacının altına sandalyemi çekmiş otururken beni tepeden tırnağa süzüyor.

"Arthur siz misiniz?" diyor çabucak.

"Aynen."

Kaşla göz arasında alıcı gözüyle bakıyorum. Hâli vakti yerinde birine benziyor. Şu pahalı logolu polo yaka tişörtlerden giymiş. Muhtemelen iki viski atar.

"Bir içki içersin kesin," diyorum nazikçe. Sohbeti etkenden bara getirmek her zaman işe yarar. Tecrübe konuşuyor.

"İçki almayayım, sağ ol," diyor. "Ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

İster istemez esnemek geliyor içimden. Hiç şaşırtıcı değil. Ne olduğunu öğrenmek istiyormuş. Orta yaş krizinin eşliğinde bir başka bankacı, gençlik yıllarında etkilendiği yere geri dönmüş. Olay yerine. Bırak olduğu yerde kalsın, diye cevap vermek isterim. Problemlerle dolu, yetişkin yaşantına geri dön çünkü sorunlarını burada çözemeyeceksin.

Ama desem de inanmaz ki. Hiç inanmaz böyleleri.

"Sevgili yavrum," diyorum kibarca. "Sen artık büyüdü. İşte bu oldu."

"Hayır," diyor sabırsızca ve terli alnını ovuşturuyor. "Anlamadınız. Ben buraya bir şey için geldim. Beni dinleyin." Birkaç adım atarak yaklaşıyor. Güneşi arkasına almış; göz dolduran bir cüsse ve yakışıklı yüzünde maksadına ulaşma hevesi... "Bir şey için geldim buraya," diye

tekrarlıyor. "Karişmayacaktım... Ama elimde değil. Bunu yapmak zorundayım. *Tam olarak neler olup bittiğini öğrenmek zorundayım. Yangının yaşandığı gece neler olup bittiğini.*"

Lottie

Blay İlaç Sanayi'de personele "İşiniz Sizin İçin Çalışsın!" seminerini verdiği zaman üstünde durduğum temalardan biri şu: *Her şeyden bir şey öğrenebilirsiniz.* İşyerinde yaşanan basit bir durumu ele alıyorum, beyin fırtınası yapıyoruz ve tek tek liste çıkarıyoruz. *Bundan Neler Öğrendim?*

Yuri Zhernakov'un yanında iki saat geçirdikten sonra benim listemde şunlar var:

Asla dudaklarımı yaptırmayacağım.

Aslında bir yatım olmasına hayır demem.

Krug, cennetten gelen *ambrosia*

Yuri Zhernakov o kadar zengin ki malvarlığını saymaya çenem yetmez.

Ben'in dili resmen dışarı sarkmıştı. Peki ya o rezil yalaka şakalar neydi?

Ben ne düşünürse düşünsün, Yuri "ortak projeyle" filan hiç ilgilenmiyor. Tek konuşmak istediği konu ev. Bana sorarsanız Yuri kâğıt şirketinden bir şekilde kurulmaya bakacak. Ben bunu anlamayı reddediyor. Bence Ben oldukça kalın kafalı. Plaj tarafından katiyen -katiyen!- geri dönmeliydik.

En büyük hatamız buydu. Küçük bottan bizi plajdan iki kilometre ötede indirmesini istemeliydik. Çünkü kıyıya adım attığımız anda Nico yanımızda bitiyor.

"Bay ve Bayan Parr! Ödül seremonisine tam vaktinde yetiştiniz!"

"Ne?" Ben oldukça kaba saba bir tavırla dik dik bakıyor. "Neden bahsediyorsun?"

"Anlarsın ya." Dürtüklüyorum çaktırmadan. "Haftanın Mutlu Çifti."

Kaçmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Şu anda da, otele kalan yaklaşık yirmi başka konukla birlikte etrafta dolanıyor, kokteyl içiyor ve orkestranın çaldığı müziği dinliyoruz. Herkes Yuri Zhernakov'un yatının koya demirlemesinin dedikodusunu yapıyor. Ben'in en az beş farklı grup insana az önce orada olduğumuzu, Krug şampanya tokuşturduğumuzu anlatıp hava attığını duydum. Her duyduğumda midem kalkıyor. Birazdan ayağa kalkıp platforma çıkacak, Haftanın Mutlu Çifti olacağız. Tam bir delilik.

"Sence bundan kurtulabilir miyiz?" diye mırıldanıyordum Ben'e yat sohbetinden fırsat bulduğumda. "Kabul edelim ki haftanın mutlu çifti olacak son ikiliyiz."

Ben boş boş bakıyor. "Niye?"

Niye mi? Gerçek mi bu, şaka mı?

"Çünkü şimdiden nasıl boşanacağımızı konuşuyoruz!" diye usluyor.

"Ama hâlâ mutluyuz." Omuz silkiyor.

Mutlu mu? Ben nasıl mutlu olabilir? Dik dik bakıyorum, birden içirnden ona bir yumruk atmak geliyor. Hiçbir zaman bu evliliğe inanmadı zaten. Hiç. Sadece bir oyundu. Bir çılgınlıktı. Tıpkı benim bir zamanlar İskandinav dikiş sanatlarına merak salıp dikiş makinası almam gibi.

Ama evlilik bir dikiş makinası değildir! Bas bas bağırarak istiyorum. Her şey bir şaka. Buradan ayrılmak istiyorum.

"Ah, Bayan Parr." Gene Nico. Kaçmaya hazırlandığını çakmış gibi üstüme eğiliyor. "Ödülünüzü sunmak üzereyiz."

"Harika." İmalı ses tonum öyle keskin ki Nico'nun bile suratı dağılıyor.

"Madam, sizden tekrar özür dileyebilir miyim? Bu tatil boyunca birçok rahatsızlık yaşadınız. Dedğim gibi, telafi olarak size lüks odalarımızdan birinde iki kişilik bir hafta sonu tatili hediye etmek istiyorum. Tüm yemekler ve şnor-kelle dalma dâhildir."

"Bence hiç uygun olmaz." Dik dik bakıyorum. "Balayımızı mahvettiniz. Evliliğimizi mahvettiniz."

Nico gözlerini kuma çeviriyor. "Hanımefendi, perişanım. Ama size söylemek zorundayım, bu benim fikrim değildi, benim seçimim değildi. Kendi adıma büyük bir hata yaptım ve hep pişmanlık duyacağım ama fikrin sahibi..."

"Biliyorum." Lafını kesiyorum. "Ablam."

Nico evet anlamında başını sallıyor. Öylesine kederli ve mutsuz bir hâli var ki içim acıyor. Fliss'in tarzını bilirim. Haçlı seferi azmine büründü mü kimse ona hayır diyemez.

"Bak, Nico," diyorum sonunda, "sorun değil. Seni suçlamıyorum. Ablamı iyi tanırım. Biliyorum, Londra'daki ofisinde oturmuş, kuklacı gibi ipleri oynatıyordu."

"Çok kararlıydı." Tekrar boynunu eğiyor.

"Seni affediyorum." Elimi uzatıyorum. "Onu affetmiyorum," diye ekliyorum çabucak. "Ama seni affediyorum."

"Hanımefendi, buna layık değilim." Nico elimi dudaklarına götürüyor. "Size binlerce kere mutluluk dilerim."

Adam yürüyüp giderken acaba Fliss şu anda ne yapıyor diye merak ediyorum. Sesli mesajında dinlediğim kadarıyla buraya geliyormuş. Belki yarın gelir. İyi, ben de belki onu görmeyi reddederim.

Kokteylimden birkaç yudum daha içiyorum ve mavili bir kadınla en iyi spa merkezi neresi diye sohbete dalıyorum. Bir yandan da Melissa'dan kaçmaya özen gösteriyorum. Ben'le *tam olarak* ne iş yaptığımız hakkında beni sorguya çekmeye çalışıyor ve çantamda silah taşımamın tehlikeli olup olmadığını soruyor. Derken orkestra aniden susuyor ve Nico sahneye çıkıyor. Birkaç kez mikrofona vuruyor, ardından toplanan kalabalığa kocaman gülümsüyor.

"Hoş geldiniz!" diyor. "Sizi aramızda görmekten mutluluk duyuyoruz. Nasıl ki Afrodit aşk tanrıçasıdır. Amba da aşk yuvasıdır. Ve bu gece çok özel bir çiftimizi kutlayacağız."

Balayına buraya gelmişler ve Haftanın Mutlu Çifti seçildiler: Ben ve Lottie Parr!”

Alkışlar kopuyor ve Ben beni dürtüklüyor. “Hadi çık.”

“Çıkıyorum!” diyorum terslenerek. Kumların üstünden platforma doğru ilerliyorum ve basamağı çıkıyorum. Spotlar gözümü alıyor.

“Tebrikler, sevgili leydi!” diye heyecanlanıyor Nico ve bana kalp şeklinde, kocaman gümüş rengi bir ödül heykeli veriyor. “İkinize de tacınızı takayım...”

Taç mı?

Karşı çıkmama meydan kalmadan Nico başlarımıza gümüş rengi plastik taç takıyor. Omzumun üstünden saten bir kurdeleyi geçirip hünerli ellerle bağlıyor ve geri adım atıyor. “İşte kazanan çiftimiz!”

İzleyiciler tekrar alkışlıyor ve ışıklara bakıp kasılarak donuk bir tebessüm ediyorum. İğrenç bir an. Ödül heykeli, taç ve kuşak? Güzelliği olmayan bir güzellik kraliçesi gibiyim.

“Şimdi de mutlu çiftimizden birkaç söz alalım!” Nico mikrofonu Ben’e veriyor, o da anında bana uzatıyor.

“Merhaba, miller.” Sesim gümbürdeyince yüzümü buruşturuyorum. “Çok teşekkür ederiz... Şeref duyduk. Eh, belli ki çok mutlu bir çiftiz. Çok, çok mutluyuz.”

“Çok mutluyuz,” diye ekliyor Ben de mikrofonu eğilip.

“Sevinçli.”

“İdeal balayını yaşıyoruz.”

“Ben ilk evlenme teklif ettiğinde hiç böyle sona ereceğimi tahmin etmemiştim, bu kadar... mutluluk. Çok büyük mutluluk.”

Birden hiçbir uyarı olmaksızın yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Elimde değil. Geri dönüp o restorandaki hâlimi, ayaklarım yerden kesilerek Ben’le evlenmeyi kabul edişimi hatırlayınca sanki başka birini görüyorum. Delirmiş, yoldan şaşmış, akli beş karış havada birini. Ne *zannediyordum* ki? Ben’le evlenmek dört duble vodka *shot*’a arkaya atmak gibi bir şey. Bir an için acıyı örttü ve muhteşem hissettim. Fakat şimdi akşamdan kalmayım ve hiç hoş bir his değil.

Daha sıkı gülümseyip mikrofonu eğiliyorum. “Gerçekten çok mutluyuz,” diye bir kez daha altını çiziyorum. “Her şey öyle pürüzsüz gitti, öyle ısıltılı ki aramızda bir kerecik bile bir gerginlik olmadı. Değil mi hayatım?”

İki damla yaş daha akıyor. Sevinç gözyaşı olarak algılanmasını umuyorum.

“Nasıl da rüya gibi, hayal gibi geçiyor balayımız,” diye ekliyorum yüzümü silerek. “Ne harika, cenneti kışkandıracak bir dünya. Her açıdan kusursuzdu ve daha mutlu olamazdık...” Lafımın ortasında duruyorum, gözüme denizden çıkan, üstlerinden sular aka aka yaklaşan bir üçlünün silüeti çarpıyor. Havluya sarınmışlar ama gene de...

Yok canım. Olamaz.

Hemen yanımda Ben de şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmış hâlde bakıyor.

“Lorcan?” Mikrofonu elimden alıp yüksek sesle sesleniyor. “Lorcan! Sen burada ne halt ediyorsun? Ne zamandır buradasın?”

"Lottie teyze!" diye bağılıyor havluya sarınmış mini kraltı aniden beni görüp. "Lottie teyze, taç takmışsın!"

Fakat ben asıl ağzımı iki metre açık bırakan üçüncü kraltıdan gözlerimi ayıramıyorum.

"Fliss?"

Fliss

Donakaldım. Tek yapabildiğim sessizce bakmak. Lottie'ye burada, Mykonos'ta olduğumu bu şekilde haber vermeyi planlamamıştım.

"Fliss?" diyor ve sesinde keskin bir tını gizli. Beni korkutuyor. Ezilip büzülüyorum. Ne söyleyeceğim? Ne söyleyebilirim? Nereden başlayacağım?

"Fliss!"

Düşüncelerimi sıraya dizmeme imkân tanımadan Nico konuşuyor ve mikrofonu Ben'den alıyor. "İşte mutlu çiftin ablası da burada!" İzleyicilere hitap ediyor. "Karşınızda *Pincher Travel Review*'un editörü Felicity Graveney. Buraya, otelimiz hakkında çok özel beş yıldızlı bir tanıtım yazısı yazmaya geldi!" Zevkten dört köşe sırtıyor. "Gördüğünüz gibi kendisi Ege Denizi'nin güzelliklerinin tadını çıkarıyordu."

Seyirciler kibarca gülüyor. Nico'ya hakkını teslim etmek zorundayım. Hiçbir pazarlama fırsatını kaçırmaz.

"Şimdi tüm aileyi sahneye almalıyız!" Lorcan'ı, Noah'yı ve beni yanına çeğiştiriyor. "Özel balayı albümünüz için bir aile fotoğrafı. Yan yana durun!"

"Burada ne arıyorsun?" Lottie'nin gözleri öfkeden iki kara kuyu gibi olmuş.

"Özür dilerim," diyorum cılızca. "Çok ama çok üzgünüm. Sandım ki... İstedim ki..."

Ağzım kuruyor. Doğru kelimeleri bulamıyorum. Sanki tüm kelimeler suçluluk duygumu sezmış ve başka tarafa kaçmış gibi.

"Merhaba, Lottie teyzel!" Noah coşkuyla Lottie'ye sesleniyor. "Tatilde seni görmeye geldik!"

"Noah'yı da getirmişsin bakıyorum," diyor Lottie rükürür gibi. "Ne hoş."

"Gülümseyin!" diye sesleniyor fotoğrafçı. "Bu tarafa bakın!"

Kendimi toparlamalıyım. Özür dilemeliyim. Bir şekilde.

"Tamam, dinle," diye başlıyorum hızla, flaş gözümü kör ederken. "Çok, çok, çok, çok, çok üzgünüm. Lottie, balayını mahvermek istemedim. Ben sadece... Bilmiyorum ya. Seni kollamak istedim. Ama bir yerde durmam gerektiğini şimdi anlıyorum. Sen bir yetişkinsin, kendi hayatın var ve ben çok, çok büyük bir hata yaptım. Umarım beni affedebilirsin. Harika bir çift olmuştunuz." Ben'e dönüyorum. "Merhaba, Ben. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Fliss, baldızın." Garip bir şekilde tek elimi kaldırıyorum.

"Umarım pek çok Noel'de filan ailece bir araya gelip görüşürüz..."

"Bu tarafa!" diye bağılıyor fotoğrafçı ve hepimiz itaatkâr bir şekilde diğer yana dönüyoruz.

"Demek *her* şeyin arkasında sen vardın? Heathrow'daki lounge tuvaleti de dâhil?"

Lottie bana bakınca yüzümdeki vicdan azabını görüyor. "Nasıl yaparsın? Ya fıstık yağı! Nasıl canım yandı, biliyor musun?"

"Biliyorum, biliyorum." Yutkunuyorum, dokunsalar ağlayacağım. "Bana ne oldu, hiç anlamadım. Çok üzgünüm. Sadece seni korumak istedim."

"Hep beni korumaya çalışıyorsun zaten! Ama *annem* değilsin!"

"Biliyorum, değilim." Sesim titriyor. Ne diyebilirim ki? "Biliyorum."

Lottie'yle göz göze geliyoruz ve birden aramızda sessiz bir abla-kardeş anıları geçidi yaşanıyor. Annemiz. Hayatımız. Kim olduğumuzun arkasındaki hikâye. Ardından Lottie'nin gözlerine bir perde iniyor ve her şey bitiyor. Suratı geçit vermiyor. Beni affetmeyecek.

"Kocaman gülümseyin, millet..." Fotoğrafçı kollarını sallıyor. "Bu tarafa bakın!"

"Lotts, beni bir gün affeder misin?" Cevabını beklerken nefes bile almıyorum. "Lütfen?"

Uzun, işkence gibi bir sessizlik oluyor. Bunun hangi yana savrulacağını bilmiyorum. Lottie'nin bakışları odaklanmıyor, ben de onu aceleye getirmemem gerektiğini biliyorum.

"Gülümseyin! Dişleri görelim, millet!" diye fotoğrafçı devam ediyor. Fakat gülümseyemiyorum. Lottie de gülümsemiyor. Parmaklarımı sıkıştıgımı fark ediyorum. Ve ayak parmaklarımı.

En sonunda Lottie başını çevirip yüzüme bakıyor. İfadesi tiksintiyle dolu ama nefreti bir gıdım azalmış. Havlumu kayıyor ve fırsattan istifade açıp bir daha vücuduma sarıyorum. "Eee," diyor beni süzerek. "Ciddi ciddi iç çamaşırınla mı denize girdin?"

İçimden ufak bir neşelenme çılgılığı atıyorum. Ona sarılmak istiyorum. Aramızdaki şifreye göre bu beni affettiğinin işareti. Biliyorum, daha tam olarak paçayı kurtarmadım ama umut var.

"Bikininin modası geçti artık." Mesafeli ses tonuna katılıyorum. "Duymadın mı?"

"Külotun güzelmış."

"Sağ ol."

"Don!" diye bağıyor Noah. "Don! Hey, Lottie teyze, bir şey soracağım," diye ekliyor pervasızca. "Sosisi çöreğe koydunuz mu?"

"Ne?" diyor Lottie hafiften bozularak. "Ne demek istiyor..." İnanamayarak bana bir bakış atıyor.

"Sosisi çöreğe koydunuz mu?"

"Noah! Bu.. Bu seni ilgilendirmez! Niye koymayacaktım? Neyse, hem niye soruyorsun?" Kıpırmızı oluyor. Resmen panikledi. Ve tepkisine bakılırsa sanki... Yani sanki...

"Lotts?" Kaşlarını kaldırıyorum.

"Kapa çeneni!" diyor delirerek.

Aman Tanrım. Kendini ele verdi işte.

"Yapmadınız mı?" Beynim dörtlüye çalışıyor. Hâlâ seks yapmamışlar. Neden? Neden ki?

"Bu konuyu kapat!" Dokunsam ağlayacak gibi. "Evliliğime burnunu sokmaktan vazgeç! Balayıma karışma! Her şeyden elini eteğini çek artık!"

"Lottie?" Daha yakından bakıyorum. Gözleri ıslak, dudakları titriyor. "Sen iyi misin?"

"Tabii ki iyiyim!" Aniden patlıyor. "Niye iyi olmayacaktım? Dünyanın en mutlu evliliğini yaptım! Gezegendeki en şanslı kızım ve ben tam anlamıyla, tek kelimeyle, bütünüyle..." Susuyor, gözlerini ovuşturuyor, âdeta karşısındaki görüntüye inanamıyor.

Arkasından gözlerimi kısarak bakıyorum ve neye odaklandığını anlıyorum. Bir karaltı. Bir adam. Sahilden bize doğru yaklaşıyor. Ağır, emin adımlarla yürüyor. Lottie'nin beti benzi atıyor, bayılacak diye korkuyorum. Ben de tanıdık silüete bakıyorum inanamayarak. Beynimden bir sürü olasılık geçiyor. Uzak kalacağına ant içmişti. E o zaman burada ne işi var?

Lottie

Sanırım kalp krizi geçiriyorum. Ya da panik atak. Ya da onun gibi bir atak. Kan beynimden çekilip ayaklarıma akıyor, ne yapacağını bilemezmiş gibi tekrar beynime sığıyor. Soluk alamıyorum. Kımıldamıyorum. Hiçbir şey... yapamıyorum.

Richard bu. Burada.

Milyonlarca kilometre ötede değil, varlığını bile unuttuğu bambaşka bir dünyada hayatına devam etmiyor. Burada, Mykonos'ta. Sahilden bana doğru yürüyor. Gözkapaklarım spazm geçirircesine hızlı hızlı gözlerimi kırıştırıyorum. Dilim tutuluyor. Buna bir anlam veremiyorum. Richard, San Francisco'da. *San Francisco*'da olması gerekiyordu.

Oysa şu anda ağır ağır misafirler arasında geçiyor. O yaklaştıkça her tarafım zangır zangır titriyor. Onu en son görüşüm o restorandaydı ve ona olmayan evlenme teklifini

kabul etmediğimi söylüyordum. Sanki bir milyon yıl önceydi. Richard nerede olduğumu nasıl öğrendi?

Fliss'e ters bir bakış atıyorum ama o da benim kadar şaşkın görünüyor.

Richard şu anda sahnenin tam önünde, o sevdiğim kapkara gözleriyle bana bakıyor ve sanırım kendimi kaybedeceğim. Zaten kendimi zor tutuyordum, şimdi bir de o karşıma çıkınca...

"Lottie," diyor her zaman beni rahatlatan o derin sesiyle. "Biliyorum sen artık ıı, ev..." Kelimeyi söylemekte zorlanıyor. "...evlisin. Biliyorum artık evlisin. Ömür boyu mutluluklar dilerim falan filan." Duruyor, derin bir nefes çekiyor. Etraftaki tüm uğultu bıçak gibi kesiliyor. Misafirler büyük bir merakla bizi izliyor. "Tebrik ederim." Bakışları Ben'e kayıyor, tekrar geri geliyor, sanki Ben bakmaya yüreğinin dayanmayacağı tiksiniç bir yaratık.

"Teşekkürler," diyebiliyorum.

"O yüzden seni tutmayacağım. Ama bilmen gereken bir şey var. Yangını sen çıkarmadın."

"Ne?" Sözcüklerini algi mekanizmamdan geçiremiyorum, bakakalıyorum.

"Yangını sen çıkarmamışsın," diye tekrar ediyor. "Başka bir kızmış."

"Ama ne... Nasıl?" Zorlukla yutkunuyorum. "Sen bunu nasıl..."

"Fliss bana yangını senin çıkardığını zannettiğini söyledi. Yıkılacağını biliyordum ve doğru olduğuna inanamdım. O yüzden de işin aslını öğrenmeye gittim."

"Pansiyona mı gittin?" diyorum inanamayarak.

"Arkadaşın Arthur'la konuştum." Richard kafasını sallıyor. "Orijinal polis tutanağını çıkarttım. Hepsini en ince ayrıntısına kadar okumama izin verdi. Her şey gayet açıktı. Yangın senin odanda başlamamış. Mutfak tarafından çıkmış."

Bir an için kafam o kadar karışıyor ki cevap veremiyorum. Hiç kimse fısıldamıyor bile. Tek ses denizden esen meltemin sesi.

"Pansiyona gittin?" diye tekrar ediyorum kekeleyerek. "Benim için?"

"Tabii ki," diyor Richard her şey ortadaymış gibi.

"Bir başkasıyla evli olmama rağmen?"

"Tabii ki," diyor Richard yeniden.

"Neden?"

Richard bana inanamayan bir bakış fırlatıyor ve gözleri aynen şöyle diyor: *Sormana gerek var mı?*

"Çünkü seni seviyorum," diyor gerçekçi bir edayla. "Pardon," diye ekliyor Ben'e dönüp.

Fliss

Hayatım boyunca deneyim ettiğim onca anın yanında, ömrüm boyunca unutmayacağım tek an bu. Nefesimi tutuyorum. Çıt çıkmıyor. Lottie transa geçmişçesine Richard'a bakıyor, gözleri kocaman olmuş. *Haftanın Mutlu Çifti* kurdelesini ışığın altında parlıyor, tacı kaymış.

"Şey... Şey..." Kelimeler ağzından bir türlü çıkamıyor. "Şey, ben de hâlâ seni seviyorum!" Tacı fırlatıp atıyor. "Seni seviyorum!"

Richard gözle görünür bir şekilde havalara uçuyor. "Ama?" Ben'i işaret ediyor.

"Bir hataydı!" Lottie artık neredeyse hiçkırıyor. "Hepsi büyük bir hataydı! Sen aklımdan hiç çıkmadın ama San Francisco'ya gitmiştin, yine de şu anda buradasın..." Birden yanağında gözyaşı izleriyle bana dönüyor. "Fliss? Richard'ı sen mi getirdin buraya?"

"İl, sayılır," diyorum dikkatlice.

"O zaman seni de seviyorum." Kollarını omzuma doluyor. "Fliss, seni seviyorum."

"Ah, Lotts." Gözlerim yaşlarla doluyor. "Seni seviyorum. Sana en, en mutlu hayatı dilerim."

"Biliyorum." Bana sımsıkı sarılıyor, sonra sahneden atlayıp doğruca Richard'ın kollarına gidiyor ve ömrümde görmediğim kadar sıkı sarılıyor. "Seni sonsuza dek kaybettiğimi sandım!" diyor adamın omzuna. "Dayanamadım. Dayanamadım."

"Ben de dayanamadım." Richard, Ben'e garip garip bakıyor. "Tek sorun, sen evlisin."

"Biliyorum," diyor Fliss içi giderek. "Biliyorum. Ama evli olmak *istemiyorum*."

Antenlerim sonuna kadar açılıyor. İşte benim anım! Sahneden aşağı zıplıyorum ve Lottie'nin omzuna sertçe vuruyorum.

"Lotts! Söyle çabuk. Çok önemli." Kardeşim bana dönünce iki omzundan yakalıyorum. "İkiniz..." Noah'ya bakıyorum. "Sosisi çörece koydunuz mu? Yaptınız mı? Doğru söyle! Çok önemli!"

Lottie

Aman be, bu saatten sonra yalan söylesem ne olacak!

"Hayır!" diyorum kafa tutarcasına. "Yapmadık. Biz hiç de mutlu bir çift değiliz. Hatta çift demeye bile bin şahit ister! Al." Melissa'ya dönüyorum, o da diğerleri gibi meraklı gözlerle izliyor başından beri. "Tacımı al. Kurdeleyi de al." Omzumdan sarkan şeyi yırtarcasına çıkarıyor, Ben'in elindeki ödülü kapıyorum. "Hepsini al! Başından beri yalan söyledik." Hepsini kızın kucığına itiyorum. Melissa gözlerini kısarak izliyor.

"Ya morgdaki ilk buluşmanız?"

"Yalan."

"Savcının masasında seks?"

"O da yalan."

"Biliyordum!" Zafer kazanmışçasına kocasına dönüyor.

"Demedim mi ben sana?" Gümüş tacı kafasına takıp ödülü

havaya kaldırıyor. "Bu ödül bize ait. Haftanın Mutlu Çifti biziz, teşekkür ederiz, millet..."

"Tanrı aşkına, Melissa," diye yapııştırıyor Matt. "Hayır, biz değiliz."

Bu arada Richard bana yoğun bakışlarla bakıyor. "Yani şimdiye kadar hiç..."

"Bir kere bile."

"Evet!" Richard heyecan sarhoşluğuyla havaya yumruk atıyor. "Al sana! Evet!" Daha önce görmediğim kadar agresif görünüyor. Tanrım, seviyorum bu herifi.

"Dünyanın bir ucundan kalkıp benim için geldin." Tekrar omzuna sokuluyorum.

"Elbette."

"Sonra Yunanistan'a geldin."

"Elbette."

Richard'ın neden romantik olmadığını düşündüğümü bilmiyorum. Neden ayrıldığımızı da bilmiyorum. Kulağımı göğsüne bastırıyorum, kalp atışlarının o tanıdık, yatıştırıcı ritmini duyuyorum. Sonsuza dek kalmak istediğim yer burası. Dünyanın geri kalanını susturdum. Gerçi yine de diğer insanların sesleri boğuk bir şekilde duyuluyor.

"Evlilik feshi isteyebilirsiniz," deyip duruyor Fliss. "Anladın mı, Lottie? Harika bir şey bu! Bu evliliği feshedebilirsiniz!"

"Sosisi böreğe koydunuz mu denir," deyip duruyor Lorcan da. "Böreğe!"

Fliss

Eh, Lottie günbatımı konusunda haklıymış. Hayatımda bu kadar görkemli bir şey görmedim. Güneş gökyüzünden yavaş yavaş solarak iniyor ve yalnızca batmıyor, etrafa turuncu pembe ışınlar saçıyor, o kadar dramatik bir etki yaratıyor ki aklıma Noah'nın süper kahramanları geliyor. *Günbatımı* demek az kalır, hiçe sayar gibi oluyor. Bu daha çok *gün-bombası! Güneşin-zaferi!*

Eğilip Noah'nın yüzüne bakıyorum. Işıkların altında pespembe. *Oğlum iyi olacak*, diyorum içimden tekrar. Uzun zamandır ilk kez sıkıntı ya da stres ya da öfke hissetmiyorum. Noah iyi olacak. Kendini toparlayacak. Ben de toparlayacağım. Her şey güzel.

Garip bir dönemden geçtik. Biraz arındırıcı ve rahat kaçırıcı, utanç verici ve eğlenceli, garip ve harika, hepsi bir arada yaşandı. Nico sahildeki restoranda bize güzel bir

masa ayarladı ve beşimiz masaya çöküp inanılmaz lezzetli mezeler, iç organlarınızı mutluluktan bayıltan, ağır ateşte pişmiş kuzu eti yedik.

Buranın yemekleri *cidden* çok güzel. Yazımda methiyeler düzmeyi unutmamalıyım.

Bir sürü sorular soruldu. Bir sürü hikâyeler anlatıldı. Bir sürü öpüşme oldu.

Lottie ve ben... iyiyiz. Sanırım. Aramızda hâlâ birkaç pürüz ve dokununca acıyan noktalar var ama bir aydınlanma da oldu. Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi anlama yolundayız, daha sonra uzun uzadıya tartışabiliriz belki mesela. (Ya da bunlara hiç girmeyiz, hayatımıza devam ederiz, ki muhtemelen böyle olur.)

Lorcan günün sessiz yıldızı. Ne zaman garipleşsek konuşmanın yönünü değiştirdi, şahane şarap siparişleri verdi ve benimle komik bir diz dürtükleme oyununa girdi ki çok hoşuma gitti. Ondan hoşlanıyorum. Sadece beğenmek değil, adamakıllı hoşlanıyorum.

Ben'e gelince, sırta kadem bastı. Ki şaşılacak bir şey yok. Çiçeği burnunda karısı tarafından halkın içinde başka bir adam için reddedildiği ayan beyan ortaya çıkınca tabanları yağladı. Onu suçlayamam. Kendini uzaklarda bir bara atmış olabilir.

Richard ve Lottie kumsalda yürüyüşe çıktı, Noah deniz kenarında taş sektiriyor, o yüzden Lorcan ve ben yalnız kaldık. Çıplak ayaklarımız kuma değerek alçak bir duvarda oturuyoruz. Restorandan gelen yemek kokuları tuzlu suya ve Lorcan'ın losyonunun kokusuna karışıyor, bu da tüm anıları canlandırıyor.

Sadece hoşlanmıyorum, onu çok beğeniyorum. Gerçekten, hem de çok.

"Ah, bir dakika. Sana vermeyi unuttum," diyor aniden.

"Bana bir şey mı *aldın*?" Dümdüz bakıyorum.

"Büyük bir şey değil. Kenara koymuştum... Bir saniye."

Restorana doğru yollanıyor ve merakla arkasından bakıyorum. Birkaç saniye sonra geri geliyor, elinde bir saksı bitkisi. Daha doğrusu, elinde bir saksıda küçük bir zeytin ağacı.

"Verandan için," diyor ve inanamayarak bakıyorum.

"Bunu bana mı *aldın*?" O kadar duygulanıyorum ki gözlerim yaşlarla doluyor. En son ne zaman biri bana bir şey aldı, hatırlamıyorum bile.

"Sana bir şey lazım," diyor ağırbaşlılıkla. "Bir... başlangıca ihtiyacın var."

Daha iyi ifade edemezdi. Bir başlangıca ihtiyacım var. Tekrar kafamı kaldırıp bakarken gözleri o kadar sıcak ki içime ılık bir şeyler akıyor.

"Benim sana verecek bir şeyim yok."

"Bana zaten bir şey verdin. Netlik." Duruyor. "Ben de sana barış vermek istedim." Zeytin ağacını yokluyor. "Olan oldu."

Olan oldu. Sözler beynimde yankılanıyor, tekrar tekrar yineleniyor. Birden ayağa kalkıyorum. Yapmam gereken bir şey var, hem de şu anda. Boynumdaki flaş belleği çıkarıp avcuma alıyorum. Daniel'a karşı tüm acım, öfkem bu minicik metal parçasının içinde. Toksik. Beni zehirliyor. Artık gitmeli.

Çabucak sığ sulara yürüyorum ve Noah'nın omzuna elimi koyuyorum. Noah kafasını çevirince gülümsüyorum.

"Merhaba, hayatım. Sektirmen için bir şey buldum," Flaş belleği veriyorum.

"Anne!" Gözleri yuvalarından fırlıyor. "Bu bir bilgisayar şeysi!"

"Biliyorum." Kafamı sallıyorum. "Ama artık ihtiyacım olmayan bir bilgisayar şeysi. Denize fırlat gitsin, Noah. En uzağa."

Hedef alıp sektirişini izliyorum. Üç kere sekip Ege Denizi'nin derinliklerine batıyor, batıyor, batıyor, *gerçekten* yok oluyor.

Ağır adımlarla plaja, Lorcan'ın yanına dönerken yalın ayak kuma basmanın tadını çıkarıyorum.

"Eee." Uzanıp parmaklarını parmaklarıma doluyor.

"Eee." Sahilde uzun bir yürüyüşe çıkmayı önermek üzereyim ki birden Ben'in sesi ensemeye vuruyor.

"Lorcan. Buradasın işte. Sonunda."

Sarhoş olduğunu anlamak için dönüp bakmama gerek yok ve şu anda hâline biraz acıyorum. Onun için de pek kolay değildir herhâlde.

"Selam, Ben," diyor Lorcan ayaklanarak. "İyi misin?"

"Bugün Zhernakov'la görüştüm. Yatında." Ben bir tepki beklercesine ikimizi süzüyor. "Yatında onunla buluştum," diye tekrar ediyor. "Biraz *Krug* içtik, biraz lafladık, anlarsın ya..."

"Harika." Lorcan kibarca kafa sallıyor. "Demek sonunda satıyorsun."

"Belki. Evet." Ben agresif konuşuyor sanki. "Niye?"

"Keşke baştan söyleseydin de yeniden yapılandırma ve finansal düzenlemelerle boşuna uğraşmasaydım. Şimdi hepsi gereksiz."

"Hayır. Yani... evet." Ben allak bullak oluyor. "Durum şu ki..." Fiyakası biraz sönüyor. "Yuri ve ben bir anlaşma yaptık. Centilmenlik sözleşmesi. Ama şimdi..." Yüzünü ovuşturuyor. "Bana bir e-posta yollamış. Anlamıyorum..." *BlackBerry'sini* Lorcan'a uzatıyor, Lorcan hiç orali olmuyor ve ifadesiz bir yüzle Ben'e bakmaya devam ediyor.

"Gerçekten satmak istiyorsun yani?" diyor yavaşça. "Babanın seneler senesi iğneyle kuyu kazar gibi büyüttüğü şirketi. Öylece bırakıyorsun."

"Öyle değil." Ben dik dik bakıyor. "Yuri şirkette hiçbir şeyin değişmeyeceğini söylüyor."

"Hiçbir şey değişmeyecekmiş ha?" Lorcan kahkahadan kırılıyor. "Sen de buna kandın?"

"Yeni projeler geliştirmekle ilgileniyor!" diyor Ben ısınarak. "Harika bir şirket olduğunu düşünüyor!"

"Sence Yuri Zhernakov orta sınıf müşteri için yeni özel kâğıttan üretilmiş bir koleksiyon geliştirmekle mi ilgileniyor?" Lorcan başını iki yana sallıyor. "Buna inandıysan sen sandığımdan da safsin demektir. Yuri evi istiyor, Ben. Başka bir şeyi değil. Umarım ondan iyi bir fiyat sökmüşündür."

"Eh, tam olarak emin değilim... Aslında biz kesinkes..." Ben tekrar yüzünü ovuşturuyor, resmen karman çorman olmuş. "Bir bakman lazım." Tekrar *BlackBerry'sini* uzatıyor ama Lorcan iki elini havaya kaldırıyor.

"Şu esnada hiçbir şey yapmam gerekmiyor," diyor sakın sakın. "Mesaim bitti."

"Ama neyi kabul ettiğimi bilmiyorum." Ben'in duruşundaki o yiğitlik yok oluyor. "Bir göz at, Lorcan, tamam mı? Düzenle."

Uzun bir sessizlik oluyor ve bir an için Lorcan teslim olacak mı diye merak ediyorum. Fakat en sonunda hayır anlamında kafasını sallıyor.

"Ben, senin için yeteri kadar şeyi düzenledim." Yorgun ve biraz da hüzünlü konuşuyor. "Durmam lazım."

"Ne?"

"İstifa ediyorum."

"Ne?" Ben kekelemeye başlıyor, resmen küçük dilini yuttur. "Ama... Ama bunu yapamazsın!"

"Şimdi bunu ihbar süremin başlangıcı olarak al. Zaten gereğinden uzun süredir senin yanındayım. Baban öldü ve... Eh, benim de gitme vaktim."

"Ama... Ama yapamazsın! Sen şirkete çok düşkünsün!" Ben'in gözleri fırlıyor panikten. "Benden daha düşkünsün! Çok seviyorsun!"

"Ever. Sorun da bu zaten." Lorcan'ın sesinde bir durgunluk var ve uzanıp elini sıkıyorum. "İhbar sürem tamamlanana kadar sana yardım ederim, ondan sonra bana güle güle. Bence en iyisi bu olacak."

"Peki *ben* ne yapacağım?" Ben hakikaten kafayı sıyrıyor.

"Durumun kontrolünü eline alacaksın." Lorcan ona doğru bir adım atıyor. "Ben, bir seçim yapman lazım. İstersen şirketi Yuri'ye satabilirsin. Parayı cebe indirip eğlencene bakarsın. Fakat başka ne yapabilirsin, biliyor musun? Dizginleri ele alabilirsin. Kontrolü alırsın. Senin şirketin orası. Senin mirasın. Bir şansını dene."

Ben'in nutku tutuluyor.

"Yapabilirsin," diye ekliyor Lorcan. "Ama büyük bir görev bu. Başarmak için *istemek* zorundasın."

"Yuri ile centilmenlik sözleşmesi yaptım." Ben'in gözleri delirmiş gibi fıldır fıldır. "Tanrım. Bilmiyorum. Ne yapacağım?"

"Yuri Zhernakov bir centilmen değil," diyor Lorcan alayla. "O yüzden onu hiç kafana takma." İç geçiriyor, sonra parmaklarını saçında dolaştırıyor, yüz ifadesi okunamıyor. "Dinle, Ben. Evrak çantamın içinde yeniden yapılandırma belgeleri hazır, yarın birlikte göz atarız. Sana tüm seçeneklerini açıklarım kendimce." Duruyor. "Ama ne yapacağını söylemem. Sat ya da satma. Senin kararın. *Senin.*"

Ben birkaç kez ağzını açıp kapatıyor, belli ki konuşmuyor. En sonunda topuğunun üstünde dönüyor, yürüyüp giderken *BlackBerry*'sini cebine koyuyor.

"Aferin." Lorcan'ın elini sıkıyorum tekrar ve duvara oturuyoruz yan yana. "Çok cesurcaydı." Lorcan hiçbir şey demiyor, yalnızca başını yana kırıyor.

"Sence deneyecek mi?" diye soruyorum hassasiyetle.

"Olabilir." Lorcan derin bir nefes veriyor. "Ama şimdi yapmazsa bir daha hiç yapamaz."

"Peki işten ayrılınca sen ne yapacaksın?"

"Bilmem." Omuz silkiyor. "Belki Londra'dan gelen iş teklifini kabul ederim."

"Londra mı?" diyorum kendime rağmen ısıldayıp sevinerek.

"Ya da Paris'teki," diye takılıyor. "Fransızcam iyidir."

"Paris iğrenç bir yer," diyorum. "Bunu herkes bilir."

"Quebec o zaman."

"Çok komik." Eline vuruyorum hafifçe.

"Ben avukatım." Şakacı ses tonu yok oluyor, düşünceli düşünceli bakıyor. "Öyle eğitim aldım. Benim kariyerim buydu. Belki de bir süreliğine boşta kalırım. Belki de yanlış kararı *verdim*." Gözleri bana doğru kıvılcımlar saçıyor ve anlayışla başımı sallıyorum. "Ama artık geri dönüp kendi yolumda yürümemin zamanı geldi."

"Motoru köklemeli."

"Tam gaz ileri," diye karşılık veriyor.

"Hayatı bir tekne turu olarak mı görürsün?" diyor um şakadan inanamayarak. "Hayat bir *kara yolculuğudur*. Bunu herkes bilir."

"Deniz yolculuğudur."

"Kara yolculuğudur."

Bir süre yan yana oturuyoruz, günbatımının turuncuya, pembeye, sonra da mora ve gece mavisine dönüşünü izliyoruz. Gerçekten de akıl almaz güzellikte.

Bu arada Lottie ve Richard kumsaldan yavaş yavaş yaklaşıyor ve duvarda yanımıza tünüyorlar. Birbirlerine çok yakışıklılarını düşünmeden edemiyorum bir kez daha seçinçle.

"Eee, işten çıktım," diye anlatıyor Lorcan sohbet havasında Lottie'ye, "ve hepsi ablanın yüzünden."

"Hiç de değil!" diye haykırıyorum anında. "Neden benim yüzümdenmiş?"

"Hayatıma yepyeni gözlerle bakmamı sağlamasaydın asla istifa etmezdim." Dudağı yamuluyor. "Bunların hep hesabını vereceksin."

"Sana iyilik yaptım," diye karşı çıkıyorum.

"Yine de senin yüzünden." Gözleri ıslıl ıslıl.

"Eh..." Etrafıma bakıyorum. "Hayır. Orası tartışılır. Aslında hepsi Lottie'nin hatası. Kaçıp evlenmeseydi seninle asla tanışmayacaktık ve bu konuyu hiç tartışmayacaktık."

"Ah." Lorcan başıyla onaylıyor. "Haklısın. O zaman seni suçluyorum." Lottie'ye dönüyor.

"Benim hatam değil!" diye itiraz ediyor Lottie. "Ben'in hatası! O aptal evlilik onun fikriydi. Bana evlenme teklif etmeseydi işler asla bu noktaya gelmeyecekti ve sen Fliss'le hiç tanışmayacaktın."

"Yani eserimizin kötü kahramanı Ben?" Lorcan soru sozarcasına kaşlarını kaldırıyor.

"Evet," diyoruz Lottie'yle aynı anda.

"Evet," diye onaylıyor Richard daha sertçe.

Gökyüzü koyu mora döndü, gece mavisini çökmeye başladı. Güneş ufukta incecik turuncu bir çizgi hâlinde. Dünyanın başka bir bölümüne, gökyüzünün başka bir parçasına doğru kaydığını, başka Lottie'ler ve Fliss'leri, onların neşelerini ve acılarını parlattığını hayal ediyorum.

"Bir dakika," diye dimdik oturuyorum birden aarak. "Eserimizin kötü karakteri Ben değil, Richard. İlk başta Lottie'ye evlenme teklif etseydi bunların hiçbirini yaşanmayacaktı."

"Ah," diyor Richard burnunu ovuşturarak. "Ah."

Garip, sessiz bir boşluk oluyor ve içimden çılgınca acaba Richard kumun üstünde tek dizinin üstüne çöküp işi bitirecek mi diye merak ediyorum ama o an geçiyor, kimse bir şey söylemiyor. Yine de havada bir gariplik asılı kalıyor. Keşke hiç ağzımı açmasaydım...

"Eh, bu konuda bir şey yapabilirim." Lottie'nin gözünde değişik bir ateş çakıyor. "Bir dakika. Çantam lazım."

Hep birlikte şaşkınlık içinde izliyoruz ve Lottie koşa koşa restorana dönüyor, masamıza gidiyor, çantasını karıştırmaya başlıyor. Neyin peşinde?

Ve birden jeton düşüyor, nefesimi tutuyorum. Tanrım. Biliyorum. Kendime sarılmak istiyorum sevinçten, gerilimden, heyecandan. Baş döndürücü olabilir, müthiş olabilir...

Sakın bu sefer içine etme, Richard!

Lottie yanımıza dönüyor, çenesi kalkık ama titriyor, tam olarak ne yapacağını çok iyi anladım ve burada olduğum, buna şahit olacağım için çok ama çok mutluyum.

Nefes alamıyorum. Lottie ağır ağır yürüyor, gözü Richard'da. Önünde diz çöküyor ve bir yüzük tutuyor.

Oldukça hoş bir yüzük. İyi bari. Gerçekten erkeksi.

"Richard," diyor Lottie ve keskin bir nefes veriyor, sinirlerini yatıştırıyor. "Richard..."

Lottie

Gözlerim yaşlarla dolu. Bunu yaptığıma inanamıyorum. İlk başta yapmam gereken şey buydu.

"Richard," diyorum üçüncü kez. "Şu anda bir başkasıyla evli olmama rağmen... Benimle evlenir misin?"

Gergin, durgun bir sükûnet. Güneşin son ışık huzmesi de kayboluyor, denizin içine batıyor, koyu mavi gökyüzünde minik yıldızlar yanıp sönüyor.

"Tabii ki. Tabii ki. *Tabii* ki." Richard bana kocaman sarılıyor.

"Evlenir misin?"

"Tabii ki! İstedğim bu. Evlilik. Seninle. Başka hiçbir şey değil. Daha önce salakmışım." Başına vuruyor. "Geri zekâlıymışım. Tam bir..."

"Sorum değil," diyorum yavaşça. "Biliyorum. Yani cevabın evet mi?"

"Tabii ki evet! Aman Tanrım." Başını iki yana sallıyor. "Tabii ki evet. Seni bir daha avcumdan kaçırmam, asla." Elimi o kadar sıkı tutuyor ki kemiklerim kırılabilir.

"Tebrikler!" Fliss bana sarılıyor, Lorcan da Richard'ın elini hızlı hızlı sıkıyor. "Nişanlandınız! Bu kez gerçekten! Şampanya lazım!"

"Ve bir evlilik feshi," diyor Lorcan kuru kuru.

Nişanlandım! Richard'la! Başım dönüyor ve şoktayım. Ben evlenme teklifi mi ettim? *Ben?* Neden daha önce yapmamışım? Çok kolaymış.

"Aferin sana!" diyor Lorcan beni öperek. "Tebrikler!"

"Çok mutluyum." Fliss kendine sarılıyor. "O kadar, o kadar, *o kadar* mutluyum ki. Tam beklediğim şeydi bu." İnanamayarak kafasını sallıyor. "Onca şeyden sonra." Uzanıp elimi sıkıyor.

"Onca şeyden sonra," diyerek ben de ablama karşılık veriyorum. Yanımızdan bir garson geçiyor ve Fliss onu yanına çağırıyor.

"Şampanya lütfen! Nişan kutluyoruz!"

Hepimiz derin bir nefes alırken bir sessizlik oluyor. Herkes avcumda duran yüzüğe bakıyor. Richard hâlâ yüzüğü elimden almadı. Parmağına mı geçirmeliyim? Yoksa sadece vermeli miyim? Yoksa... ne? Erkeğe nişan yüzüğü verince ne yapmak gerekir?

"Hayatım, yüzük konusunda," diyor Richard sonunda. Yüzünü kasarak "şüpheli" ifadeden "coşkulu"ya geçirmeye çalışıyor besbelli ama işe yaramıyor.

"Güzel yüzük," diye gözlemliyor Lorcan.

"Çok hoş," diye yorum yapıyor Fliss yüreklendirircesine.

"Kesinlikle," diyor Richard hemen. "Çok... parlak. Çok sık. Sadece..."

"Takmak zorunda değilsin," diyorum aceleyle. "Takılmak için değil. Baş ucunda saklayabilirsin ya da neyse... Bir çekmeceye koyarsın... Ya da kasaya..."

Richard'ın yüzündeki rahatlama ifadesi o kadar elle tutulur derecede bariz ki kahkahalarla gülüyorum. Bana tekrar sıkı sıkı sarılırken yüzüğü cebime atıyorum. Sessizce unutacağız.

Yüzük almanın hata olduğunu biliyordum.

Düğün Gecesi

Ne ters gidebilir ki...

Lottie evlenmek istiyor, hem de çok. İçinde böyle önlenemez bir evlilik kıpırtısı, illa ve mutlaka doğru erkekle evlenecek, evlenmek zorunda. Hâlihazırdaki erkek arkadaşının kendisine evlenme teklif etmek üzere olduğundan da adı gibi emin.

Ancak beklenen teklif gelmek bilmeyince ve üstüne üstlük eski sevgiliyle de yeniden karşılaşınca, çılgın ve kararlı bir eylem planını acilen devreye sokuyor. Nedir o? Hemen evlenecekler. Neden? E, çünkü Lottie evlenmek zorunda. Ama neden? Canı istiyor. Eski sevgiliyle gerçekleşecek bu yıldırım evlenmesinde nişan, söz ve diğer düğün koşuşturmacaları olmayacak. Hepsinden önemlisi, güvenli evlilik müessesesi kurulana dek çift kumrulara sevişmek de yasak! Mükemmel!

Öte yandan... Lottie'nin kız kardeşi Fliss, kâbus gibi bir boşanmayla boğuşuyor ve kardeşinin de aynı cehenneme düşmesini asla istemiyor. Ona göre Lottie'nin bu 'proje' izdivacı ne pahasına olursa olsun, durdurulmalı. Kararlı taze dul Fliss, bu drama son vermek için mutlu çiftin bir Yunan adasında kurgulanan romantik tatilini dağıtmaya gidiyor. Lottie unutamayacağı bir düğün gecesi mi yaşayacak, yoksa o geceyi sonsuza dek hafızasından silmek mi isteyecek? İşte buna da artık kader karar verecek. Hâliyle, güleceksiniz.

"Komik, kıpır kıpır, romantik."
-Daily Mail

"Romantik, kimi zaman buruk, kahkahalarınıza hâkim
olamayacağınız kadar da komik."
-Sunday Express

facebook.com/Artemis
twitter.com/Artemis
instagram.com/Artemis
artemisayrilar.com
youtube.com/Artemis
gintarasi.com/Artemis
Artemis.com/Artemis

Kapak tasarımı: Ayşe Gül